

Ο

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἀδείκτου Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΑΝΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΕΥΧΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1882.

C

TO ΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

SISMANOGLIO

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

ΤΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΠΟΝΕΙΣΤΟΣ ΑΠΙΣΤΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Καί ἤδη ἀνάγκη νὰ σχετισθῶμεν μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Δόβλη.

Ὁ ἡμέτερος ἀναγνώστης θὰ εὐαρεστηθῇ βεβαίως νὰ τὸν ὀδηγήσωμεν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Παρμά-Καποῦ, ἐν τῇ ὁμονύμῳ ὁδῷ τῆς ὁποίας τὸ πλεῖστον τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς κατείχεται ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς τοῦ Ἰωάννου Δόβλη οἰκίας.

Τὸ εὐρύχωρον τοῦτο οἰκοδόμημα κυανοβαφές, ξυλόκτιστον, ἂν καὶ ἀρχαίας τεκτονικῆς ἐδέσποζεν ὄλων τῶν περὶ αὐτό, καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ καλλονή, τὸ ἐκείθεν κιγκλιδωτὸν περιτείχισμα τοῦ κήπου, ἀπολήγον εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ καὶ ἀκολουθοῦν ἔπειτα τῆς στενωποῦ τὴν διεύθυνσιν ἀφνιζόμενον εἰς τὸ βάθος αὐτῆς, τὰ ὑψυτενῇ κατάκομα δένδρα, πάντα ταῦτα ἰδίδον ἀληθῆ ἀποψιν μεγάρου, καὶ ἐμαρτύρουν τοῦ ἐν αὐτῷ ἐνδαιτωμένου τὴν ὑψίστην κοινωνικὴν θέσιν.

Καὶ λοιπὸν ὁ κατὰ τὴν ἀπλοϊκὴν φράσιν τοῦ ἀγαθοῦ ναύτου Ἄλκυ καλὸς οἰκοκύριος ἦτον ἰσχυρὸς τις καὶ βαθύπλουτος ἀνὴρ. . .

Ἦτον ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας τῆς ἐπαύριον, ἀρ' ἧς διεκόψαμεν τὸ νῆμα τῆς ἡμετέρας ἱστορίας ἐν τέλει τοῦ Α' τόμου.

Ἐπικράτει πρό τινος ἡσυχία πανταχοῦ τῆς συνοικίας. Ὀλίγα μόνον φῶτα διεκρίνοντο καὶ αὐτὰ οἶονεὶ ταλαντευόμενα ἐπὶ τινων τῶν πολυαρίθμων παραθύρων τῶν τεσσάρων ὁροφῶν τῆς οἰκίας ταύτης.

Ἐν ὄχημα ἐφάνη ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁδοῦ εἰσερχόμενον μετὰ προφυλάξεως, καὶ βραδέως κινούμενον ἔστη πρό μιᾶς μικρᾶς θυρίδος εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας παρὰ τὸ περιτείχισμα τοῦ κήπου.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἀνέλθωμεν ταχεῖς εἰς τὴν τρίτην ὁροφὴν ἐντὸς ἐνὸς κοιτῶνος ἐκ τῆς πρὸς τὸν κήπον προσόψεως, μίαν ὥραν ἐνωρίτερον.

Ὅποια λαμπρὰ πολυτέλεια! ἀληθῆς κοιτῶν ἡγεμόνος.

Μέγας λαμπτήρ τρίψωτος, διέχεεν ἀπείρους μαρμαρυγὰς καὶ ἀνέκρα-
στόν τι μυστηριώδες μεγαλειονέπιδ τῶν πολυτίμων ἐκείνων ἀντικειμένων.

Τὰ πάντα χρυσοποίκιλτα, τὰ πάντα ἐξαστράπτοντα!

Ἦθελε τις θαυμάσῃ ἐνώπιον τῶν πολυταλάντων τούτων ἐπίπλων.

Καὶ τί πρῶτόν τις νὰ περιγράψῃ!

Ἄλλ' αἴφνης τὸ θάμβος ἐκείνο θὰ μεταβάλλετο εἰς θείαν τινὰ ἔστα-
σιν ἐνώπιον τῶν παρὰ τῇ πολυτελεῖ κλίνῃ ἐπὶ ἀνακλιντήρος καθημένων
δύω γυναικείων ὄντων.

Καὶ ἡ μὲν, γυνὴ τριακοντούτης σχεδὸν ἐπερείδατο νοχαλῶς τοὺς κομ-
φοτεύκτους ὤμους ἐπὶ τοῦ ἱρυσινώτου τοῦ καθίσματος ἀφῆλυσεν νὰ κα-
ταπίπτουν ἀδρανῶς αἱ ἀλαδίστριναὶ ὠλένας αὐτῆς.

Εἶχεν τι τὸ προπετές, τὸ ἐπιβλητικόν, ἡ θαυμασία αὐτῆς καλλονή.

Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀρθόκλμοι τῆς ἐσπινθηράκιζον ἐκ τῆς γλάνης αὐ-
τῶν ἐσπινθήρας ἀγρίας σχεδὸν ἔλξεως, ἐπικινδύνου καὶ ὀλεθρίας ἡδυπαθεί-
ας, τῆς ὁποίας θὰ ἡμιλλᾶτο πᾶς τις νὰ καταστῇ θῦμα.

Τὸ σύνολον τοῦ ἐρωτοπλάστου τούτου πλάσματος προέδιδε πάθη ἀ-
χαλίνωτα, ἀνέκφραστόν τι μαγείαν σαγηνεύουσιν καὶ τὰς πλέον ἀμειλί-
κτους φύσεις.

Ἦτο πονηρὰ, ραδιοῦργος, φιλάρεσκος, ἐρωτότροπος, ἡ σύζυγος τοῦ Ἰ-
ωάννου Δόβλη Ξανθίππη.

Ἡ δὲ, νεᾶνις πεντεκαίδεκα ἀνοίξεων ραδινὴ ὡς τὸ ρόδιον αὐτῶν, ἀ-
σπίλος ἐν τῇ ἀπλότητι καὶ ἀμεριμνησίᾳ τῆς ἡλικίας τῆς, διακοσμεῖτο
ὕπὸ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης ὠραιότητος ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου τῆς πα-
ρακαθημένης, ἥτις γοητεύει καὶ ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν συνάμα.

Ἡ χρυσόπλόκαμος αὐτῆς κεφαλή, κεφαλὴ νοήμων, τὸ ροδόχρουν αἰθε-
ρόπλαστον πρόσωπον, τὸ χάριν ἐκείνο καὶ μελισταγὲς μειδίημα, μειδί-
ημα παρθενικῆς ἀγνότητος, τὸ αἰγληρόρον ἐκείνο βλέμμα λέγομεν, πλῆ-
ρες δειλίας, ἡ περιεσμουσα αὐτὴν γαλήνη, ἡ συνεσταλμένη συμπεριφο-
ρὰ, πάντα ταῦτα ἀπέπνεον τὰ ἀγνότερα ἦθη, καὶ περιέβαλλον τὴν χα-
ρίεσσαν κόρην τοῦ Δόβλη Φλωρίαν δι' ἐξαισίου κάλλους.

Ἀμρότεραι ἦσαν ὠραῖαι, ἀλλ' ὅποια διάστασις ἡθῶν καὶ καλλονῆς με-
ταξὺ μητρός καὶ θυγατρὸς.

Ἡ μήτηρ ἦτο σύνοφρος καὶ περίσκεπτος πρὸ πολλοῦ, δὲν διέφυγεν ὅμως
τὸ ὀξύδερκὲς βλέμμα τῆς ἑλαφρῆς τις μελαγχολίας ἀδιόρατος ἐπὶ τῆς μορ-
φῆς τοῦ ξανθοῦ ἐκείνου ἀγγέλου. . . . καὶ δὲν ὑπέκρυψε ἀνησυχίαν τινά.

— Σὲ βλέπω, Φλωρίκα, εἶπεν, πολὺ μελαγχολικὴν ἀπόψε. . .

— Πραγματικῶς μήτηρ, ὑπέλαβεν ἐκείνη διὰ τῆς λιγυρᾶς φωνῆς τῆς

προσηλοῦσα τὸ ἄδολον καὶ διαυγὲς αὐτῆς βλέμμα ἐπὶ τῆς μητρός, αἰ-
σθάνομαι ἀπόψε ἀνεξήγητόν τινα μελαγχολίαν, χωρὶς νὰ ἤξεύρω ποῦ νὰ
τὴν ἀποδώσω. . . ἴσως προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρός.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἀπουσιάζει ὁ πατήρ σου.

— Ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς, μήτηρ, εἰσθε πολὺ σκεπτικὴ ἀπόψε, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Σοῦ φαίνομαι; ἠρώτησεν ἡ σύζυγος τοῦ Ἰωάννου Δόβλη μὴ δυνη-
θεῖσα νὰ καταστείλῃ κίνημά τι ταραχῆς· ἀλλὰ πᾶρυτα ἱλαρυνθεῖσα ἐ-
ξηκολούθησε μὲ τὴν ἐναρμόδιον φωνὴν αὐτῆς.

— Ἀπατάσαι, δὲν εἶμαι διόλου σκεπτικὴ. δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἐπιθυμῶ
νὰ σὲ βλέπω πάντοτε εὖθυμον. . .

Ἡ Φλωρίκα ἐπήδησε παρעוθὺς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός τῆς ἀ-
σπαζομένη αὐτὴν περιπαθῶς. . .

— Ἐλα λοιπὸν, ἀπόβαλλε τὴν μελαγχολίαν αὐτὴν, ὑπέλαβε μετὰ
τινα δεικνόν, ἀσπαζομένη τὸ μέτωπον τῆς κορασίδος, ἥτις μὲ θλίβει,
ἡ προσπάθησεν τοῦλάχιστον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν.

— Ἀγαθὴ μου, μήτηρ, δὲν ἤξεύρω ἐὰν δύναμαι νὰ τὸ ὀνομάσω προ-
αίσθημα, εἶπεν ἡ νεαρὰ παρθένος ἀποσπασμένη ἑλαφρῶς τῆς μητρικῆς
ἀγκάλης.

— Προαίσθημα; καὶ τί εἶδους προαίσθημα; λέγε. . . μὲ κάμνεις νὰ
ἀνησυχῶ.

— Θεέ μου! δὲν θέλω νὰ ἀνησυχῇτε, μήτηρ μου, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ,
δὲν ἐννοῶ καὶ τίποτε πλεονέκτον.

— Παιδίον! εἶπεν ἡ μήτηρ θωπεύουσα τὸ δεικνόν μέτωπον τῆς μι-
κρᾶς, ἀπόβαλλε αὐτὰς τὰς σκέψεις, σὲ θέλω παιδρὰν καὶ χαρίεσσαν
πάντοτε ἐγώ! . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ἀπέναντι αὐτῶν ἐκρεμές ἐσήμανε βραδέως
τὴν ἐνδεκάτην, ἐκάστην δόξιν τοῦ ὁποίου ἡρίθμει ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ἐνδεκά, εἶπεν, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Φλωρίκα μου, ὕπαγε νὰ
ἀνακλυθῇς, ὁ ὕπνος διαλύει τοὺς σκιερούς συλλογισμούς, καὶ χωρὶς νὰ
δώσῃ κενὸν εἰς τὴν μικρὰν νὰ εἴπῃ τι, ἔκρουσε μικρὸν κωδωνίσκον, ἔ-
πειτα στρεφθεῖς ἡσπᾶσθαι τὸ μέτωπον τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἐπευχη-
θεῖσα τὴν καλὴν νύκτα, ἀπετάνθη πρὸς τὴν εἰσελθούσαν νεαρὰν θαλα-
μηπόλον.

— Μπαίκα! ἡ κυρία σου θὰ κοιμηθῇ. . .

Ἡ Φλωρίκα ἐν τούτοις ἀνταποδίδασκεν ἀπάσας τὰς ἐνδείξεις τῆς φορ-
γῆς τῆς μητρός αὐτῆς δι' ἐπα-εὶλημένων θωπειῶν καὶ φιλημάτων ἐπὶ
δῆσε πτερόπους πρὸς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, συγκοινωνοῦντα μετὰ τοῦ

κοιτώντος τῶν γονέων της, διὰ θύρας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς, ἦν ὤ-
θνησι καὶ ἐξηφανίσθη τὸ λιγυρὸν της σῶμα ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς νύκτος
θαλαμηπόλου.

Ἀφαισάσα μόνῃ ἡ μήτηρ ἐστήριξε τὴν μυρόπουν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ
τῆς δεξιᾶς καὶ ἐβυθίσθη εἰς ριμβασμούς μέχρι τῆς ἐκ τοῦ κοιτῶνος τῆς
θυγατρὸς αὐτῆς ἐπιστροφῆς τῆς θαλαμηπόλου.

— Κατακλίθη; ἠρώτησεν αὐτὴν ἀποσπασθεῖσα αἰφνιδίως τῶν ριμ-
βασμῶν της χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ θέσιν.

— Μάλιστα! ἀπήντησεν ἡ νέα ὑπηρετρία, ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ προσ-
καλίσω τὴν θαλαμηπόλον της;

— Ὅχι! πῆγαινε! θὰ κατακλιθῶ μόνη! . . .

Ἡ Μαρία ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ ἀνοιγοκλείσασα μετὰ πονηρίας τὸν ὀρθο-
ρὸν λάθρα τῆς κυρίας αὐτῆς.

Τότε ἡ σύζυγος τοῦ Δόβλη ἐπανετίσεν εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις της.

Διέτριζαν οὕτως εἴκοσι λεπτά.

Θὰ ἔλαγέ τις δὲ ὁρῶν τὴν ἀκίνησιν αὐτῆς ὅτι ἐκοιμάτο, ἐὰν δὲ προ-
σέσχεν εἰς τοὺς ἐρατεινοὺς ἐκείνους ὀρθαλμούς, συνταραττομένους ἀδια-
λείπτως καὶ λάμψεις ἐκπέμποντας, καὶ τὸ γλυκύθυμον μειδίαμα, ὅπερ
ἐπλανᾶτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν κορραλίνων χει-
λίων της.

Ἠγέρθη ἔξαπίνης, καὶ πλησιάσασα ἀφορητὴ εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶ-
νος ἐνθα ἀνεπαύετο ἡ Φλωρίνα, ἠκροάσθη ἐὰν ἐκοιμάτο πράγματι. ἔ-
πειτα στραφείσα παρετήσεν ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου, μὲ ἥθός τι ἀνυπομο-
νησίας.

— Πλησιάζει μεσονύκτιον, καὶ ἀκόμη δὲν ἐφάνη ἐπιθύρισε πλήττου-
σα ἱλαρῶς διὰ τῶν δακτύλων τὴν τράπεζαν παρὰ τὴν ὁποίαν ἔστη ἀ-
κροωμένη.

Ἐπείτα ὥσπερ βαρυνθεῖσα ἤρπασε τὸ πρὸ αὐτῆς βιβλίον, ἐρρίφθη χα-
λεπαίνουσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος, καὶ προσεπλάθη νὰ ἀναγνώσῃ τι.

Μετὰ παρελευσιν δέκα εἰσέτι λεπτῶν, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων
δεκάκις ἴσως μετ' ἀδημονίας ἔκαμε νὰ ἀφήσῃ τὸ βιβλίον, ἠκούσθησαν
βήματα ἐξωθέν τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Ξανθίππη ἀνετινάχθη ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς σκιρτήσασα.

Ἀνθρωπὸς τις ἔκρουσε τὴν θύραν ἱλαρρότατα καὶ συνθηματικῶς.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐκείνη ἀναγνωρίσασα τὸ κτύπημα καὶ ἐπανεκάθισε
περιμένουσα ἐναγωνίως.

Ἡ θύρα ἐνέδωκε καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις ἀκαμῆτος, ὅστις καθ' ὅλα τὰ

φαινόμενα ἦσαν εἰς τῶν ὑπηρετῶν τῆς Κυρίας, καὶ ἐκεῖνος τὸν ὅποιον
περιέμενεν.

— Ἠγγήσας πολὺ, Πέτρε, εἶπεν ἡ νέα γυνή.

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς εἶχε τι τὸ ἀγέρωχον καὶ ἐπιπληκτικὸν συγχρόνως.

Ὁ ἀνὴρ δὲ ὠνόμασε Πέτρον, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἠρώτησε διὰ
τῶν ὀρθαλμῶν ἂν ἦναι μόνος καὶ ἀσφαλεῖς.

— Λέγε τί ἔκαμες; ὁπέλαθεν ἡ σύζυγος τοῦ Δόβλη, δὲν μᾶς ἀκούει
κάνεις.

— Εἶναι ὅλα ἑτοιμα, Κυρία, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Καὶ λοιπὸν περιμένει; ἔπανελάβε βιαίως μὴ δυνηθεῖσα νὰ κατα-
πνίξῃ αἰσθητὰ τι ἀπεριγράπτου χαρᾶς ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀπεικο-
νισθὲν, ὅπερ τὴν κατέστησεν ὀλοπόρφυρον.

— Μάλιστα.

— Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ἵποτον μοὶ ἔλαγες;

— Μάλιστα.

— Πότε τὰ ἐδιώρθωσες;

— Σήμερον.

— Καὶ εἶναι πολὺ μακρὰν;

— Ὀλίγον πρέκει τοῦ Παγκαλτίου,

— Ὡ! δὲν εἶναι καὶ πολὺ πλησίον . . . ὥστε νὰ δύναται τις νὰ πη-
γαίνῃ πεζῇ καὶ μάλιστα ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ νυκτός.

— Ἀλλ' εἶναι περιττὸν, Κυρία, νὰ φροντίζητε περὶ τοῦ πῶς θὰ ὑπά-
γητε . . . διότι ὁ Κύριος . . . ἔθεσεν ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας τὸ ἀμάξιόν
του . . . καὶ σᾶς περιμένει . . .

— Μπα! τί ἀμάξιον μὲ περιμένει;

Καὶ ἡ νέα γυνὴ ἐμειδίασε μειδίαμα μεστὸν λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης
πρὸς τὴν ἀνέμνησιν ἀπόντος τινος ἀτόμου.

— Ἀλλὰ . . . ἔκαμε συνωφρευθεῖσα πῶς, δὲν ἤθελε νὰ περιμένῃ τοι-
αύτην ὥραν ἀμαξὰ πρὸ τῆς οἰκίας μου! . . . ἂν τὴν παρετήρει κανεὶς θὰ
προεδιδόμην ἴσως . . .

— Καὶ ἡμῶς, κυρία, τοιαύτην ὥραν ποῖος ἡμπορεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ;

— Τί ἡξεύρεις καμμίαν φορὴν . . . δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζω, ἀλλ' ἂς εἴ-
ναι, τώρα ἔγινεν . . . πῆγαινε ὅρρε μὲ τὸ ἐπικνωφόριόν μου ἀπὸ τὸ δω-
μάτιόν μου, διέταξεν ἡ Ξανθίππη, ἀλλὰ μὴ κάμνεις πολὺν κρότον.

Ὁ ὑπηρετὴς ἠνέωξε μίαν πλαγίως τῆς κλίνης θύραν καὶ ἀπῆλθεν, ἐνῶ
ἡ οἰκοδέσποινα ἐγερθεῖσα ἐπλησίασεν εἰς μέγα τι κέτοπτρον καὶ ἐσωπ-
τρίσθη.

Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ ὑποκρύψῃ τὴν υπερβάλλουσαν αὐτῆς φιλαρέσκειαν
ἐνώπιον τῆς ἀπραμιλλοῦ καὶ θαυμαστῆς ἐαυτῆς καλλονῆς.

Μετά μικρόν ὁ ὑπηρέτης ἐπληρώθη φέρων τὸ ἐπανωρόριον τῆς οἰκο-
δεσποίνης, ἥτις τέως βρανθυμένη πρὸ τοῦ κατόπτρου ἐστράφη ὡς ἐξαί-
φνιδιασθεῖσα ἔλαθεν αὐτὸ καὶ περιτυλίχθη καταβιδάσασα μέχρις ὀφρύων
τὴν καλύπτραν αὐτοῦ.

— Εἶσαι βέβαιος, ἠρώτησεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μας κοιμῶνται;

— Ὡ! αὐτὸ δέ, σὰς τὸ ἐγγυῶμαι!

— Ὑπάγωμεν, εἶπεν ἡ ὥραία γυνὴ ἀπορασιαστικῶς.

Καὶ εὐκαμπτος ἀπῆλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Πέτρου.

Ἄλλ' ἀρήτωμεν αὐτοῦ; πρὸς σπιγμὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Μίαν ὥραν πρὸ τῶν ἀνωτέρω δύο ἑριπποι διέτρεχον τὴν λεωφόρον
τοῦ Ταξιμίου, τῶν ἵππων καλπαζόντων, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ Ἀρμενι-
κὸν νεκροταφεῖον.

Φθάσαντες πρὸ τῆς γωνίας τοῦ τοίχου αὐτοῦ ἀναγκάστισαν αἰφνιδίως
τοὺς ἵππους των.

— Δὲν εἶναι φρόνιμον, εἶπεν ὁ εἰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ, νομίζω νὰ ἐξα-
κολουθήσωμεν τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Πολύ πιθανόν ὁ Πέτρος εἰς τὴν ἐπισ-
τροφὴν του νὰ μᾶς ἴδῃ· ὑπάγωμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Ἰσα ἰσα, Κύριε, ὑπέλαθεν ὁ ἑτέρος τῶν ἀνδρῶν διὰ τῆς αὐτῆς φω-
νῆς· τὴν νὰ ἐκτεθῇτε ἐν ὥρᾳ νυκτὸς εἰς τὰ ἀπόκεντρα ἰκεῖνα μέρη θὰ ᾔτο
κινδυνῶδες, διὰ πολλοὺς λόγους. Τίς οἶδε, ἢμπορεῖ νὰ χάσωμεν πολύ-
τιμον κειρὸν ἐξ ἀπροσδοκήτου τινός, ἐνῶ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν δὲν θὰ
προσέξῃ κανεὶς εἰς ἡμᾶς, ἢ νῦν εἶναι ἀρκετὰ σκοτεινὴ· ἀφεθῇτε εἰς ἐμέ.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃσι πλεονέκον τι ἐβόθισαν τοὺς πτερνιστήρας
των εἰς τὴν κοιλίαν τῶν ἵππων, οἵτινες ἐξώρμησαν ἱλιγγιῶντες.

Μετά πορείαν δέκα λεπτῶν ἔστησαν. . . Εὗρισκοντο ἀρκετὰ μακρὰν
τοῦ Προαστείου, εἰς μέρος σχεδὸν ἀκατοίκητον, διεκρίνοντο δὲ μόνον σπο-
ράδην ἀπομεμονωμένοι τινὲς οἰκίσκοι.

— Ἐφθάσαμεν! ἐφθύρυσεν ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ
ἵππου του.

Ταυτοχρόνως ἄνθρωπός τις ἐνεφανίσθη, ὅστις πλησιάζας ἐκράτησε
τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου τοῦ δευτέρου.

— Εἰσὶ σὺ, Νικόλα; ἠρώτησεν ἀριππεύων καὶ αὐτός.

— Ἐγὼ, Κύριε!

— Ἐπέρασεν ὁ Πέτρος;

— Ὁχι! Κύριε, ἀκόμη.

— Τότε πρέπει νὰ περιμείνωμεν, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν συνοδοι-
πόρον του.

— Ἐδῶ δὲν εἶναι δυνατόν, ὑπέλαθεν οὗτος, θὰ περιμείνωμεν ἐκεῖ
πλησίον.

— Καλὰ, καλὰ, σὲ ἐννοῶ. . . πού εἶσαι, Νικόλα, εἶπε στραφεὶς πρὸς
τὸν ἱποκόμον· πάρε τοὺς ἵππους καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐπιστρέψωμεν,
νὰ ᾔσαι ἑτοιμος.

— Πολὺ καλὰ, Κύριε!

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεμακρύνθησαν σιωπηλοί, εἰσδύσαντες ἑντὸς κατώ-
φεροῦς ἀτραποῦ, τὸ ἔδαφος τῆς ὁποίας ἀνώμαλον καὶ πλήρες χαλίκων
προέδιδεν αὐτοὺς προσκόποντας ἀνὰ παν βῆμα.

Διήνυσαν περὶ τὰ ἐκτὸν βῆματτα, ἔπειτα ἐστράφησαν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ διαδρομὴ ἦτο δυσκολωτέρα, τὸ σκότος καθίστατο πα-
χυλώτερον, ἡ ἀτραπὸς στενωτέρα καὶ ἀνωφερὴς ἐσπαρμένη ἐκτέρωθεν
ὑπὸ ὑπερμεγέθων θάμνων καὶ ἄκανθῶν ἐσχηματίζεν οἷον αἰψὶδα ἀτε-
λεύτητον, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὤρειον νὰ κύπτωσιν ἵνα διαδύωσιν.

Καὶ ἤκούετο ἀδιάκοπός τις τρίξας τῶν ἐκκληρῶν καὶ τῶν χαλίκων
ἀπείσιον θόρυβόν εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς ἐμποιῶν.

Ἐβλάδισαν οὕτω πέντε σχεδὸν λεπτά, ὅτε αἰφνὴς ἡ ἀτραπὸς ἔληξιν, εὐ-
ρέθησαν δὲ ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐνός ρύακος ἐκείθεν τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο κοι-
λὰς κατάρυτος.

Ἐνώπιον αὐτῶν ἑ κορμὸς χονδροῦ τινος δένδρου ἐκρίζωντος ἐχρη-
σίμειεν ἀντὶ γεφύρας ἐπὶ τοῦ ρύακος.

Ἀμρότεροι διήλθον εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. . .

— Εἰμεθα εἰς τὸ ἀγροκήπιον, ἐφθύρυσεν ὁ εἰς σχεδὸν εἰς τὸ ὠτίον
τοῦ ἑτέρου σταματήσας.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος; ἠρώτησε διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς ὁ ἑτέρος.

— Ἀπὸ τοῦ νότιον, ἢ καθ' αὐτὸ εἰσόδος εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ, προσέθετο
δείξας πρὸς ἀνατολὰς, ὥστε δὲν φοβούμεθα νὰ μᾶς ἴδωσιν, ἀλλὰ χρει-
άζεται προσοχὴ εἰς τὰς κινήσεις μας.

Ἄλλος ὑψιτενῶν δένδρων κατὰκόμων παρεξτείνετο ἐπὶ ἱκεταμένου
χώρου.

Οἱ δύο νυχθηλάται εἰσέβησαν ἐντὸς αὐτοῦ βραδυποροῦντες διευθυνόμενοι πρὸς δυσμὰς.

Τὸ ἔδαφος ὁμαλὸν καὶ χλοανθὲς ὥσαι μεταξόπτυλος τάπης ἀπέπνιγε τοὺς βηματισμοὺς αὐτῶν.

Μετὰ πορείαν διακοσίων βημάτων εἰσῆλθον εἰς στοιχάδα δένδρων ὑπωροφώρων.

Ἀλλὰ μάλις ἐπροχώρησαν εἴκοσιν ἀκόμη βήματα καὶ ἔστησαν κίφνιδίως.

Οἱ ἀστέρες ἐλαμπύριζον ἐπὶ τοῦ αἰθρίου στερεώματος καὶ δύουσα ἡ ἱρατεινὴ σελήνη, διέχει τὸ μυστηριώδες ἐκαίνο ἀργυροειδὲς φέγγος ἐπὶ τῆς ὥραιας καὶ φανταστικῆς ταύτης τοποθεσίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων οἱ δύο ἐκαίνοι τολμηταὶ μελανόν τινα ὄγκον περὶ τὰ ἐκατὸν μέτρα μακρὰν αὐτῶν.

Μία λέξις διέφυγε μάλις ἀκουσθεῖσα ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀμφοτέρων.

— Τὸ περίσπερον!

Καὶ διεχύθη ἐπ' αὐτῶν εἰδὸς τι φρίκης.

Ὀλίγον πορροτέρω αὐτῶν ἤλλαττον μορφήν τὰ πάντα.

Ἐκεῖ ἡ τέχνη καὶ ἡ φύσις συνημιλλῶντο.

Λοφίσκοι καλυπτόμενοι ὑπὸ ἀνθῶνων, ἐφ' ὧν ἐξέθρωςκον ποικίλη συναρμοολογὴ ἀνθέων, ἔπειτα διαστήματα χλόης ἀνθοποικίλου, ρύακες περιρρέοντες πνιχρὸν καὶ διὰ τεχνητῶν βράχων ἀπορρώγων κρημιζόμενοι δίκην καταρρακτῶν ἐντὸς καταβορῶν, ἐκαίθεν δὲ διολισθαίνοντες ἐντὸς λιμνῶν, ἐκ τοῦ κέντρου τῶν ὁποίων ἀνεπήδων πάλιν, ὡς μύριαι ἀκτίνες κρυσταλλώδεις πρὸς τὰς νεφέλας ἀνατινασσύμεναι.

Καὶ ἤκουετο ἰναρμόνιός τις θυμῆρης φλοίσβος τῶν ὑδάτων, καὶ ἀνεδίδοντο αἱ μεθυστικαὶ τῶν ἀνθέων εὐωδίαί, αἱ ἀπερρώφα ἡ δροσώδεις ἐσπερινὴ τοῦ ἔαρος αὖρα, ἔπειτα τὰ τερατίζοντα νυκτόβια πτηνὰ, τὰ σιγοτρέμοντα φύλλα, ἀπετέλουν πάντα ταῦτα θεῖαν τινὰ καὶ μυστηριώδη ἁρμονίαν.

Ἐντὸς δὲ τοῦ παραδεισίου λειμῶνος ἀγροτικὸν περίσπερον, οὗτινος ἡ ποιητικὴ καλλονὴ ἐπίσπερε τὴν ἀνέκφρατον ἑκστασιν τοῦ θεατοῦ, κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ ἀπειροκαλλοῦς τούτου ἀγροκηπίου.

Ἀναδενδράδες, κισσοί, περιπλοκάδες καὶ πληθὺς ἄλλων δενδροφυτειῶν περιέλουον τὰς ἀψίδας, τὰ γεισώματα, τὰ παράθυρα, τοὺς κιονίσκους αὐτοῦ καὶ τὸ περίσπερον τοῦτο ἐντὸς τῆς πρασίνης ἐκαίνης χλαμύδος ὁμοιάζεν οἰανὶ ἔρωτος κρησφύγετον.

Ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδωλίου τῆς θύρας τοῦ περιπτέρου ἔστατο πρὸ

τινος ἀνὴρ, ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐλάμβανε διαταγὰς ἀπὸ ἐν ἄλλο ἄτομον ἐνδοθεν.

Ἐπειτα προσκλίνας ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ὅπου ἐγκυτελείψμεν τοὺς δύο μυστηριώδεις νυχθηλάτας,

Ἀλλ' ἡμεῖς προλαμβάνομεν τὴν περιέργειαν τοῦ ἡμετέρου ἀναγνώστου ὅπως σχετισθῶμεν μὲ τὸν ὀλβιον θνητὸν τοῦ περιπτέρου, τὸν ὁποῖον ἐμάντευσαν βεβαίως ὅτι εἶναι ὁ περιπαθὴς Ἀδωνις τῆς ὥραιας τοῦ Ἰωάννου Δόβλη συζύγου Ξανθίππης.

Μὰς διέφυγε νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ περίσπερον ἦτο μονόροφον διηρημένον εἰς εὐρύχωρον προθάλαμον, καὶ δύο ἢ τρεῖς δωμάτια, ἅπαντα συγκοινωνοῦντα.

Ἄπας δὲ ὁ οἰκίσκος θὰ ἦτο βεβυθισμένος εἰς ἐντελὴ σκοτίαν ἐὰν ἐκ μιᾶς δωματίου τινος πρὸς τὸ βάθος θύρας ἡμισηρωγμένης δὲν ἐξώρμα ἀμυρρόν τι φῶς.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θεράποντος, ἀφῆκε τὴν ἐξώθυρον ἡμίκλειστον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον ἐκαίνο. Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι ὁ κύριος τοῦ κτήματος τούτου ἐφρόντισεν ἐξαιρετικῶς ὅπως τὸ ἐνδιαίτημα ζεύγους ἐραστῶν καταστῇ ἀναπαυστικώτερον, θεληκτικώτερον, καὶ μετεχειρίσθη ἅπασαν αὐτοῦ τὴν φιλοκαλίαν ἀφειδῶς ἐξωδεύσας.

Συγχρόνως ἔλαβε καὶ τὰς ἀναγκαῖας προφυλάξεις ὑποδεχόμενος πρῶτην ἤδη φοράν μίαν τόσον ὥραϊαν ὅσῳ καὶ πλουσίαν κυρίαν, ἀπομακρύνας ἅπασαν τὴν θεραπείαν τοῦ ἀγροκηπίου.

Ἐρρίφθη λοιπὸν νωχελῶς ἐπὶ μαλακοῦ τινος ἀνγκλιντήρος ὁ τρισευδαίμων οὗτος ἐραστής μὲ τὸ γλυκὺ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τοὺς παλμούς τῆς ἀνυπομονησίας εἰς τὴν καρδίαν, καὶ τίς οἶδεν εἰς ὅποιον ἠδυπαθῇ ὄνειρον ἐντροφῶν.

Ἐπὶ στρογγύλης τινὸς τραπέζης εἰς λαμπτὴρ ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον, ἡ θρυαλλὶς τοῦ ὁποῖου ἦτον ἐπιμελῶς καταβεβιδασμένη καὶ αὐτὸ διὰ λόγους εὐνοήτους βέβαια.

Τὸ ἄτομόν μας ἦτο νέος εἰκισαπενταετῆς σχεδὸν μελαγχρινὸς ὀλίγον ἀλλ' ὠραιότατος. Τὸ σύνολον αὐτοῦ ἦν ἀρρενωπὸν, υπερέφκνον, οὐχὶ καὶ ἁμικτον εὐγενείας.

Οὕτωςαὶ καθήμενος μετὰ πλείστης φιλαρεσκείας ἐνδεδυμένος, μὲ ὀρθαλμοῦς γαυριῶντας θριαμβευτικῶς, μὲ μύστακας ἀνεστραμμένους, μὲ κόμην περιπεποιημένην, στίλβουσιν, μύρκα ἀποπνέουσιν, θὰ τὸν ἐξελαμβανέ τις πρότυπον τῶν ἀρχαίων ἱπποτῶν.

Ἄλλ' αἶφνης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του ὤχειων. Ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ παρθύρου φύλλα σαλεύοντα, καὶ δύο πορύνους ὀφθαλμοὺς ἐκτοξευθέντας ἐπὶ αὐτοῦ.

Μόλις δὲ συνελθὼν ἐκ τοῦ τρόμου τούτου, τὸ αἷτιον τοῦ ὁποῖου ἀπιδωκεν εἰς ἀποκώμημα τῆς φαντασίας, βήματα ἱλαρὰ ἐπὶ τοῦ προθαλάμου προσέβαλλον τὴν ἀκοήν του.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἠπατάτο πλέον. Ἡ ταρχή του ἐκορυφώθη, ἐστράφη πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ὅ,τι εἶδε πρὸ αὐτοῦ ἦτο φρικώδες.

Πρὸ τῆς θύρας ἵστατο ἀνὴρ ἀσχεπής τὴν κεφαλὴν μὲ ὄμμα κερκυνόβρονον, ὡς ἀπειλητικὴ σκιά.

Ὁ νέος ἐραστὴς τῆς Ξανθίππης ὠπισθοδρόμησε κατάπληκτος, ἀπῆλθε νὰ διαφύγῃ τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων αὐτοῦ μίαν λέξιν ἣτις συνείχε ἀπασαν τὴν φρίκην αὐτοῦ.

— Ὁ Δούβλης!!

Καὶ ἡ δεξιὰ του αὐτομάτως ἐκινήθη πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡσεὶ πειρώμενος νὰ ἀποδιώξῃ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἀγλὴν καὶ βεδαιωθῇ ἂν δὲν ἦτο ὀπτασία.

— Ἐγὼ αὐτὸς, φίλτατε Φαίδων Ζῶη! ἀπήγγειλε βραδείως ὁ Ἰωάννης Δούβλης.

Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην τὸ ἡλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου εἶχε τι τὸ ἀγέρωχον, τὸ τρομερὸν σνᾶμα, οἱ μύλωνες αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον ἀστραπηδύλον πῦρ, ἐκσφειδονίζομενον κατὰ τοῦ τρομακτικοῦ νέου,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ.

— Δὲν μὲ περιμένετε βέβαια, εἶπε βραδείως προχωρῶν πρὸς τὸν Φαίδωνα, ὅστις συνήρχετο ἐκ τῆς ταρχῆς του.

— Σὰς ἐρόβισα ἴσως, ἐξηκολούθησε τονίζων ἐκάστην λέξιν, ἐμφανισθεῖς αἶφνηδίνως, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσῃτε βέβαια, δὲν ἀμφιβέλλω.

— Πράγματι δὲν ἤξεύρω ποῦ νὰ ἀποδώσω τὸν τρόπον σας τοῦτον, εἶπεν ὁ ἐραστὴς τῆς Ξανθίππης μετὰ προσποιητῆς ἀταραξίας, ἀλλ' οὐτινος ἡ κεφαλὴ ἦτον ἑρμαιοὺς φρικώδους καταπληξίως, ἐνώπιον τοῦ ὀχληροῦ τούτου νεήλυδος.

— Ἐχετε δίκαιον, καὶ θὰ μοὶ ἀποταίνετε τὴν φυσικὴν ταύτην ἐρώ-

τησιν, εἰς ποίαν αἰτίαν ἡαπρεῖτε νὰ ἀποδώσῃτε τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς μου, εἶπεν ὁ Δούβλης διὰ φωνῆς σχεδὸν σκωπτικῆς.

Καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἐπλανήθη μειδίαμα τι ἀπείσιον, ὅπως ἔκκαε τὸν ἐρωτόληπτον νὰ ἐρυθρίκῃ μέχρι κρατῶρων.

— Θὰ σας δώσω τὴν ἐξηγήσιν ἀμέσως, εἶπεν, καὶ λαθὼν ἔδραχν τινὰ ἐκάθηται ἐνώπιον τοῦ ταχυπόρου νέου, ὅστις ἄλλα ὀνειρευόμενος εὗρεθαι αἶφνης εἰς ἀπερίγραπτον ἀμηχανίαν.

Ἐν βῆμα δὲ ποιήσας πρὸ τοῦ ὅσον ὀχληροῦ τοσοῦτον καὶ θρασέως ἐκείνου ἐπισκέπτου, τὸ πρόσωπον ἔχων παραμεμορφωμένον ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτοῦ φρίκης καὶ συγχύσεως ἠτοιμαζέτο νὰ τῷ ζητήσῃ τὴν ἐξηγήσιν τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ ὅτε ὁ λόγος ἐσβέσθη εἰς τὰ χεῖλη του ἀπέναντι τῆς καταπληκτικῆς ἀταραξίας ἐκείνου, ὅστις χωρὶς νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐνόησε τί διατρέχει εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀπηλπισμένου ἐραστοῦ, ἐξηκολούθησεν.

— Καθίστατε, κύριε Φαίδων, καθήσατε, παρακαλῶ, καὶ μὴ συγχύζεσθε, ἔχομεν νὰ συνομιλήσωμεν.

Ὁ Ζῶης παρετήρησεν αὐτὸν ἀσχεδασμυκτὶ, ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ εἰς αὐτὸν ἢ ὅχι.

— Ἦννοῶ τί διανοεῖσθε τῶρα· ἐπανελάθει μετὰ τῆς αὐτῆς σαρκαστικῆς ἐπαγγελίας, «ἔρχεσθε ὡς τις κλέπτης εἰς τὸν οἶκόν μου. ἐν μέσῃ νυκτὶ, μὲ καμνετε νὰ τρομάξω τούσον, καὶ τὸ χεῖριστον μὲ πολὺ ἀνοίκειον τρόπον διατάτετε ὡς νὰ ἦσθε εἰς τὸν οἶκόν σας.»

— Κύριε, ἀνέκραξε ὁ Ζῶης ἐπὶ μάλλον συνωφρυνόμενος.

— Λοιπὸν κάματέ με τὴν χάριν νὰ καθήσῃτε διὰ νὰ συνεννοηθῶμεν.

Ὁ Ζῶης ἐρρήθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος.

— Λέγετε, κύριε, σὰς ἀκούω, εἶπε διὰ βραχνώδους καὶ παλλομένης φωνῆς.

— Καὶ πρῶτον ὅλων, κύριέ μου, ἐπανελάθει, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ μὲ διακόπτετε.

— Ὁ Φαίδων ἰσίγα, ἀλλ' ἡ χροιά τοῦ προσώπου του ἀπεδείκνυε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἀγωνίαν.

Ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ὅπως ἀποκρύψῃ τοὺς σφροδρὺς τῆς καρδίας του κτύπους καὶ περιέμενεν.

— Δὲν θὰ σας βλαπῶ πολὺ, ἐξηκολούθησε διὰ βραδείας καὶ ἐμφαντικῆς φωνῆς ὁ ἀμείλικτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, θὰ προσπαθήσω ἢ συνδι-ἀλεξίς μας νὰ ἦναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομος.

Πρὸ πέντε σχεδὸν μηνῶν κύριός τις κομψὸς ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ εἰς

μίαν έρσπερίδα πλουσίας τινος οίκογενείας. Ματαξὺ τῶν πολλῶν κυριῶν ἐφ' ὧν προσήλου τὸ κατακτητικὸν βλέμμα του προσήλκυσε τὴν προσοχὴν του περικλήης τις γυνή, ἡ οἰκοδέσποινα τέλος πάντων καὶ ὁ κομψὸς μας ἐθήρευσε τὴν εὐνοίαν της μετὰ πολλάς φιλοφρονήσεις εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ τὸν χορὸν ἐκείνης τῆς ἐσπέρας ἡδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ καλλιπάραιος αὕτη γυνή ἦτον εὐάλωτος.

Καὶ λοιπὸν εἰς τὸ ἔργον.

Πράγματι εἶχε δίκαιον, διότι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, εἰς τὴν πρώτην δηλαδὴ ἀπουσίαν τοῦ συζύγου, τῷ ἰδούτῃ ἡ πρώτη συνέντευξις εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐντὸς ἐνὸς μικροῦ δωματίου εἰς τὸ ἰσούγιον.

Ἐκτοτε δὲ ὁσάκις ὁ σύζυγος ἐξηκολούθει τὰς συνεχεῖς ἐκδρομὰς εἰς τὸ προσπλῆξ αὐτοῦ κυνήγιον, οἱ δύο ἐρχομαὶ ἐλάμβανον πλήρη ἐλευθερίαν νὰ διαχύσωσι τὸν ἔρωτα αὐτῶν, ὅτε αἰφνης πρὸ ἑξ ἡμερῶν ὁ ἀστὴρ τῆς εὐδαιμονίας των σκιάζεται.

Τῆς μικρᾶς θυγατρὸς της, ἐν τῇ παρθενικῇ ἀθωότητι αὐτῆς διαφρεύει ἀρετῆς τις λόγος, πολύτιμος ὅμως διὰ τὸν δυστυχῆ σύζυγον, ὅστις προσποιεῖται ὅτι δὲν ἤκουσεν οὐδὲν ἄλλ' ἐξυπνᾷ αἰφνιδίως ἐκ τῆς βαθείας αὐτοῦ νάρκης, καὶ ὁμνύει νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν μουσικὴν ταύτην ἀτιμίαν.

Ἄλλ' ἡ πονηρὰ σύζυγος ὁρραίνεται τὴν καταιγίδα, καὶ ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἐρχομὸν τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ οἶκόν της. Περίλυπος οὗτος ἀποχωρίζεται, παρέρχονται μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες ἡμέραι ὡς τόσοι αἰῶνες ἀγωνιώδους μαρτυρίου, δυσθυμεί, παρκαλογίζεται, παραρέεται, καὶ τέλος καθίσταται μανιώδης. Τὸ πάθος ὑπερεκχειλεῖ, τὴν ἀγλαῖαν, τὴν λατρεύει, καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ. Ἀπέρχεται λοιπὸν καὶ τῇ προτείνει παρκατολμὸν σχεδίων συνεντεύξεως, ἡ κυρία κατ' ἀρχὰς δειλιᾷ ἀλλὰ τέλος ἐνδίδει ὁ ἐρχομὸς ἐνθους προπαρκασκευάζει τὸν τερπνὸν ἐξοχικὸν τοῦ οἴκισκον, ἀποσύρει τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ τέλος τὴν πρώτην νύκτα καθ' ἣν ὁ σύζυγος ὤχετο πρὸς τὴν θῆραν στέλλει τὴν ἀμαζάν του ὅπως παρκαλάβῃ τὴν λατρεῖαν του ἀπὸ τὴν κόλασιν καὶ τὴν μεταφέρει εἰς τὸν παραδεισον.

— Ἄλλὰ... ἔκαμιν ὁ Φαίδων, οὕτινος ἡ μορφή καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τῆς φοβερᾶς ἀποκαλύψεως ταύτης ἀπὸ πορφύρας ἐγένετο πελιδνὴ, καὶ ἀπὸ πελιδνῆς ἰόχρους. Καὶ ἡ φρίκη καὶ ἡ ὀργὴ συνέτριγγον τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ.

— Ὡ! μὴ μὲ διακόπτετε, σὰς παρεκάλεισα, ὑπέλαβε πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας ἂν καὶ δὲν τῷ διέφρευεν οὐδεμίαν τῶν ἀλλοιώσεων τοῦ ἀντικειμένου του.

— Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι ὁ ἐρχομὸς εὔρε τὸ καταλληλότερον μέρος πρὸς τὰς ἐρωτικὰς συνεντεύξεις του, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἰδοῖται τὰ σχέδια τοῦ συζύγου ὅστις ἄγρυπνος παρηκολούθει πάσας τὰς κινήσεις τῶν δύο συνενόχων.

— Καὶ τί θέλετε νὰ εἰπῇτε, κύριε, δι' ὧν τούτων, ἀνέκραξεν ὁ Φαίδων μὴ κρατούμενος πλέον, ἀπειλητικὴν χειρονομίαν ποιήσας, καὶ τὸ βλέμμα του ραγδαίον ρίπτει κατὰ τοῦ Ἰωάννου Δόβλη ὡσεὶ καταμετρῶν τὰς δυνάμεις του. Ἐκεῖνος ὅμως κατέπιε τὸ βλέμμα τοῦτο μετὰ παρκαδόξου ἀταρξείας, καὶ ἀπεριγράπτου περιφρονήσεως.

— Δὲν μὲ ἀφῆσκατε νὰ τελειώσω, κύριε ἀνυπόμονε! ἐνῷ λοιπὸν ὁ ἐμπαθεὶς ἐρχομὸς περιέμενε μετὰ παλμών διὰ νὰ σβέσῃ τὴν ἐρωτικὴν αὐτοῦ φλόγα, ἐνῷ λέγομεν προσήλου ἀπάσας τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκοήν, κρότον ἀμάξης καραδοκῶν, ἐνῷ ἐξηπλωμένος ἐβρενθόετο εἰς πέλαγος ἡδυπαθῶν ὁνείρων, αἰφνης καταπίπτουν πάντα ταῦτα ὡς χίμαιρα, καὶ παρίσταται ὁ ἀτυχὴς σύζυγος...

Καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην λείξιν ἔστη ὀλίγον ὅπως ἀναπνεύσῃ, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐσοβρύνθη διὰ μίας καὶ ἔλαβε ἑκρρασιν εὐγενοῦς τινος μεγαλείου.

— Ὁ ἀτιμωθεὶς σύζυγος, ἐπανέλαβεν, ὅπως λίβη ἱκανοποίησιν. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἐγένετο τρομερός.

Ὁ Φαίδων ἀνεπήδησε κάτωχρος νομίζων ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα ὅπως ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν.

— Καὶ τί θέλετε ἀπὸ ἐμὲ λοιπὸν; ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν φωνήν.

Ὁ Δόβλης διέμεναν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

— Θέλω ἱκανοποίησιν, εἶπεν ησύχως.

— Κύριε Δόβλη, ἀνέκραξεν ὁ Ζῶης μετὰ θρασυτήτος μέχρις ἀναιδεΐας, εἰμι ἐτοιμὸς νὰ σὰς δώσω οἰκνδήποτε ἱκανοποίησιν σὰς ἀρέσκει, ἀλλὰ πρῶτον σὰς ἐρωτῶ, ἐπὶ τίνι δικαίωματι τολμάτε νὰ μοῦ ἀπειτῇτε ἱκανοποίησιν, ὅποια εἴναι ἡ προσβολὴ τῆς ὁποίας ἐγένετο θῆμα τῇ ἀληθείᾳ εἰμι πολὺ ἀνόητος διότι σὰς ἀκούω! εἰσέρχεσθε εἰς τὸν οἶκόν μου, μοῦ πλάττετε ἕνα μῦθον καὶ μὲ ἀπειλῇτε ἐπὶ τέλους. Διαβόλε! εἰναι νόστιμον τοῦτο... καμετέ μου τὴν χάριν νὰ ἀπέλθῃτε, ἢ θὰ ἀπέλθω ἐγώ!

— Ἦσυχάστε, παρακλῶ, κ. Φαίδων, καθήσκατε εἰς τὴν θέσιν σας μετὰ λύπης μου βλέπω ὅτι δὲν μὲ ἐννοήσατε.

— Σὰς ἐννόησα, σὰς ἐννόησα, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ ἐρχομὸς, εἰσθε ἡπατημένος καθ' ὅλα, ἄλλως τε δὲν ἔχατε οὐδεμίαν ἀπόδειξιν.

— 'Α! λοιπόν θέλετε απόδειξιν; εἶπεν ὁ Δόβλης μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας· ἡ απόδειξις δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐκινήσῃ.

— Ἐπρεπε λοιπόν νὰ περιμένητε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ ὅχι μὲ ἔνα σωρὸν παρὰ μὲν τοῦ ἐξελσάτε τὸν νοῦ!

Ὁ Δόβλης προσέβλεψε τὸν ἀντίπαλόν του μετὰ βλέμματος κεραυνόβολου χωρὶς νὰ κινήσῃ, τὸν ἀντίπαλόν του, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποστῇ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ ἀνεκώχασε τὸν αὐχάδην, τὸν ὑβριστικὸν ἐκείνον γέλωτα.

Βλέπων δὲ ὅτι ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ ὁ ἀπειθὴς ἐκεῖνος ἀντὶ ἐπανελάβε μετὰ πλείονος ὀρᾶς.

— Ζητήσατε, κύριε, ἀλλὰ τοῦ τὸν ἐνοχλῶν τῆς ἀτιμίας, τὴν ὁποίαν μοῦ προσάπτετε.

— Ὁ Ἰωάννης Δόβλης εἰς τὴν προσβολὴν ταύτην ἐρήγησεν μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, τὸ αἷμα αὐτοῦ συναρρυσεν ἅπαν εἰς τὴν κεφαλὴν, αἷμῃ ὀξυδαλῇ ἐνόμισεν ὅτι διεπέρασε τὴν καρδίαν του, οἱ ὀρθαλμοὶ του ἱσχοτίσθησαν καὶ ἤθελε συντρίψαι ὑπὸ τὴν σιδηρὰν αὐτοῦ πτέρναν τὸν αὐχάδην ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐκρατήθη πάραυτα.

Δὲν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τοιοῦτοτρόπως.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιγῆς ἐναγωνίου.

— Εἰσθε πολὺ τολμηρὸς διὰ νὰ μὴ εἶπω τι πλείονον, Κύριε!

— 'Α! μὲ ὑβρίζετε λοιπόν καὶ συσφίγγετε τοὺς γρόνθους αὐτοῦ προσείθετο:

— Ἐπιμένετε, Κύριε, νὰ ἤθετε ἰδῶ ἀκόμη;

— 'Ε! βέβαια, εἶπεν ὁ Δόβλης ἀνακτῆσας τὴν ἀπαθείαν του.

— Τότε λοιπόν καλὴν νύκτα. Καὶ ἔκαμει νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτοῦ, ὅστις ὅμως τὴν ἰδίαν στιγμὴν δρᾶς αὐτόν ἀπὸ τοῦ βραχίονος χωρὶς νὰ ἐγερθῇ, τὸν ἐσπινδόνει δυο βήματα ἔμπροσθεν μετὰ τσαύτης ἰσχύος, ὥστε ἤναγκάσθη νὰ ἐρυσθῇ ἐπὶ τῶν πλαγίων τοῦ ἀνακλιντήρος ἵνα μὴ καταπίσῃ.

— Καθήσατε εἰς τὴν θέσιν σας, Κύριε, δὲν ἐτελειώσαμεν ἀκόμη, εἶπε δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς.

'Αλλ' ὁ Ζωὴς οὐδὲν τούτων ἤκουσεν· ἔπνιε μέναι.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτον ὀλοπόρφυρον ὑπ' αἰσχύνης.

Διὰ κινήσεως ταχυτάτης ρίπτεται πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἀνασπᾷ ἐν ἐγχειρίδιον καὶ ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Δόβλη ἐκτός ἑαυτοῦ ἀναδρών.

— Τώρα θὰ σοὶ δώσω ἱκανοποίησιν.

Ὁ Ἰωάννης ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του οἶονεὶ καθηλωμένος.

Τὸ βλέμμα του μόνον φρενὸν παρηκολούθει τὰς κινήσεις του.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμωτάτη.

Τὸ ἐγχειρίδιον ἔλτμψεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Πάραυτα τὸ σῶμα τοῦ Ἰωάννου Δόβλη ἀνορθοῦται τρομερὸν, ὥς γιγάντειον φάσμα, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ δρᾶνται τῶν βραχιόνων τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις ἤσθλ-θη αὐτοῦ θραυσμένους ἐντὸς τῶν σιδηρῶν ἐκείνων δακτύλων, καὶ μακρυμὸν ὀδύνης ἄρεις, τὸ μὲν ἐγχειρίδιον πίπτει ἐπὶ τοῦ δαπέδου, αὐτὸς δὲ ἐξηντημένος ὠθεῖται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος.

Ταυτόχροτως ὁ ὕψος ἐνός τῶν παρθύρων συντρίβεται μετὰ πατάγου.

Ὁ Ἰωάννης ἀποσύρεται εἰς τὴν ἔδραν του ἡρέμα.

Ὁ Φαίδων καθισθεὶς διὰ τῆς βίας στρέφεται πρὸς τὸν κρότον τοῦ παρθύρου, καὶ ὦ φρίκη!

Ἐτέρᾳ μορφῇ ἀπαισία διαγράφεται εἰς τὸ κενὸν τοῦ παρθύρου, καὶ χεῖρ τις προτεινομένη σκοπεύει αὐτόν διὰ πολυκρότου.

Κρυερὸς ἰδρὼς περιέκλυψεν αὐτόν παραχρῆμα, καὶ ἀπέστρεψε τὸ φρικαλέον αὐτοῦ πρόσωπον.

— Μοῦ ἴστησαν ἐνέδραν! ἐτραύλισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ.

— Ἀκουσὸν με, Κύριε Φαίδων, εἶπεν ὁ Δόβλης συβαρῶς, δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, ἂν νομίζης ὅτι ἤλθῃ νὰ ἀνταλλάξω μετὰ σοῦ ὕβρεις καὶ μαχαιροκτυπήματα, λανθάνεσαι, καὶ χρεωστῶ νὰ σὲ ἐξέλῃ τῆς ἀπάτης ταύτης.

Εἰς τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην ἀπαγγελομένη μετὰ τσαύτης ἐπιστημότητος, ὁ Φαίδων ἀναπνεύσας παρταταμένως προσέβλεψε μετ' ἀπορίας εἰς τὸν ἐπίροβον ἐκεῖνον ἐχθρόν.

— Ἡ ζωὴ σου διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἐξηκολούθησεν ὁ Δόβλης, πρόσδε, ἔάν κάμῃς τὴν ἐλχίστην ἀρροσύνην, μία σφαῖρα θὰ σὲ διατρύψῃ ὅπωςθεν καὶ μία ἀπὸ ἐμέ.

Καὶ ἰδείξεν αὐτῷ πολυκρότον, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου ὁ Ζωὴς δὲν ἠδυνήθη νὰ κατὰστέλῃ κίνημά τι τρόμου.

— Εἰσθε ἄνθρωπος! ἐψιθύρισεν ἐν ἀγωνίᾳ.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἐπανελάβε:

— Ἐπὶ πάντων τῶν ἐγκλημάτων αἱ κοινωνίαι ἰθὺς πωλοῦνται ποινικοῦς νόμους, ὧν ἡ λειτουργία περιορίζει ὅπως ποῦν τὸ κακόν, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἑνὶ τινι ἐγκλήματι πρὸ τῶν ὁποίων οἱ νόμοι περὶφέρονται ἐν σιγῇ, εἴτε ἕνα καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, εἴτε ὡς ἀπαιτούμεντες ἰσχυρὰς ἀποδείξεις καὶ ἀσθενῆ τινα ἱκανοποίησιν ἀποτίοντες ἀφίνουσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀδιάλλακτον μίσος. Τοιαύτη τις εἶναι καὶ ἡ μεταξὺ ἡμῶν ὑπόθεσις. Εἰσέρχασθε εἰς τὸν οἶκον τιμῆς οἰκογενείας, ἀτιμάζετε μίαν σύζυγον, ἡ προκαλούμενος ἡ προκαλῶν, ἀδιάφορον, καὶ ἀπερχόμενοι ἀφίνετε ἀνεξέλειπτον στίγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δυστυχικοῦ συζύγου.

— Καὶ εἰς ποῖον ἐξίλασμον δύνασθε νὰ υποβληθῆτε ὑπὸ τῶν νόμων; οἱ μὲν ὡς ἀνὴρ ἀρῆνεσθε ἐλευθεροὶ νὰ στηλιτεύετε ἐν θανάτῳ τὴν ἱππονεϊδιστὸν ἐκείνην γυναῖκα, καὶ νὰ χλευάζετε ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τὸν μωρὸν αὐτῆς σύζυγον, ἡ δὲ μοιχαλὶς καταδικάζεται νὰ διαρρήξῃ πάντα δεσμόν μετ' αὐτοῦ ἀφιμένη ἀνανόκλητος εἰς τὸ ἀποτρόπαιον τῆς ἀσιλγαίας βράθυρον! Καὶ τί ἔγινε μὲ ὅλα ταῦτα; ἱκανοποιήθη ἡ τιμὴ τοῦ συζύγου; . . . ὦρα ἡ λογικὴ τῇ ἀληθείᾳ· τὸ κατ' ἐμὲ δὲν μοὶ ἀρέσκει τοιαύτη ἱκανοποίησις. Ἐὰν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ὁ προσβληθεὶς θὰ προεκάλλει εἰς μονομαχίαν τὸν ἀτιμάσαντα, θὰ διασταύρωνον τὰ ξίφη, ἡ θὰ ἀντεπυροβολοῦν διὰ πιστολῶν· εἰς ἕκ τῶν δύο θὰ ἐπληγώνετο ἡ ἀπίθνησκειν καὶ ἰδοὺ ἡ τιμὴ ἐπανερχομένη μετὰ δόξης ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ συζύγου, ἀδιάφορον καὶ ἀν' ἀκόμη ἐπληγώνετο ἡ ἀπίθνησκει αὐτὸς οὗτος. ὦρα ἡ τῇ ἀληθείᾳ καὶ αὐτὴ ἱκανοποιήσεται, ἀποῦ ἀπωλίσθη τις τὴν τιμὴν νὰ διακυβεύσῃ καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ μὲ ἕνα προδότην.

Ὁ Ζῶης ἀνετινάχθη εἰς τὴν θέσιν του ὥστε νὰ ἐκεντῆθῃ ὑπὸ αἰχίδνης.

Ὁ Δόβλης ἐξηκολούθητε χωρὶς νὰ προσέξῃ διὰ τῆς μελαγχολικῆς αὐτοῦ φωνῆς.

— Ὡστε λοιπὸν πάντες ὅσοι εὐρέθησαν ἡδικομένοι ὑπὸ τῆς φύσεως ὡς πρὸς τὴν ἀνάλογον σωματικὴν ρώμην, οἱ ἀνεπιτήδαιοι εἰς τὴν ὀπλίσκωσιν ὀρεῖλουσι νὰ ὦσιν ἐστιγματισμένοι, ἡ τοῦναντίον ὅσοι κατὰ πλεονάζοντα λόγον ἔχουσι τὰ προσόντα ταῦτα δύνανται ἀτιμωρητὶ νὰ ἀτιμάζουσι ὅποιανδήποτε οἰκογενεῖαν θέλουσι;

— Κατ' εὐτυχίαν εἰς τὴν Κων/πολιν πολὺ ὀλίγον, ἵνα μὴ εἴπω διόλου, εἶναι εἰς χεῖρσιν αἱ μονομαχίαι, καὶ ἐπειδὴ τὰς ἀπειχθάνομαι ἐν τοιαύταις ὑποθέσεσιν, ἀπορρίπτω καὶ αὐτὸ τὸ κατ' ἐμὲ γελοῖον μίσον ἐκδικήσεως.

— Εἰς τὴν Εὐρώπῃν θὰ μὲ διεκωδώνωζον ὡς ἄνδρον, ἀλλ' ἀγαθῇ

τύχῃ πολλὰ μίλια ἀπέχομεν ἐκεῖθεν, καὶ ὅσον ἀπορῶ σὲ ὅστις ἐτόλμησας νὰ μὲ ὀνομάσῃς ἄνδρον, τοῦτο σὲ τὸ ὑπέδειξα μόνις πρὸ δύο λεπτῶν, πρὶν ἀκόμη συντριβῇ ὁ ὕλος τοῦ παραθύρου, καὶ κατὰ συνέπειαν πρὶν ἀκόμη σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι σοῦ ἰστήσαμεν ἐνέδραν. Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον.

Καὶ λοιπὸν σοὶ φαίνεται αἰσχρὰ ἐπιβουλὴ ἀποτρόπαιος ἡ διαγωγὴ μου αὕτη; ἀλλ' ἐπκέρυθς ἄρα γε ὅποσον αἰσχροτέρᾳ, ὅποσον στυγερᾷ καὶ ἐπονείδιστος εἶναι ἡ ἐνέδρα τὴν ὁποίαν ἐναντίον μου ἔστησας; δὲν ἀκωρθώθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου καθ' ἣν στιγμὴν ἐμίανες τὴν συζυγικὴν εὐδαιμονίαν μου; δὲν ἀνεμνήσθης ὅτι ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου τῶν τοιούτων συνεντεύξεων εἶναι ἐφήμερος, καὶ μίαν ἡμέραν τὰ πάντα θείλουτι ἀποκαλυφθῇ; καὶ τότε δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ αἷμα τῶν ἐνόχων νὰ ἀποπλύνῃ τὸν ρῦπον τῆς ἀτιμίας ταύτης, οὐχ ἥττον ὁμοῦς ἐμβαθύνω εἰς τὴν ιδέαν σου τὴν στιγμὴν ταύτην! τί πρὸς ἐμὲ λέγεις πάντα ταῦτα, εἰμαι ἀνὴρ καὶ δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ ἐξιλεώσω τὴν ἀπιστίαν τῆς ἰδικῆς σου συντρόφου! Ὀφείλεις μᾶλλον νὰ καταστείλῃς τὰς κινδυνώδεις αὐτῆς ὁρμὰς, καὶ νὰ καταδικάσῃς αὐτὴν νὰ ἀποτίσῃ τὴν πρέπουσαν ποινὴν. Μωρὰ καὶ ἀνόητος κεφαλὴ! Ὡς πρὸς ἐμὲ τὸ ἐγκλημα, ἂν καὶ φρικῶδες ὡς πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' ἀρχοῦντως βαρὺ ὡς πρὸς ἐσὶ, ὥστε νὰ ἀπορροφήσῃ ὁλόκληρον τὸ αἷμά σου, ταλαίπωρε! ἡδονάμην νὰ σὰς φονεύσω ἀμφοτέρους τὴν νύκτα ταύτην, ἐὰν ἀντὶ τῆς ἐνταῦθα αἰφνιδίας ἐμφανίσεώς μου, περιέμενον ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμη, ὁπότε θὰ σὰς συνελάμβανον ἐπ' αὐτοφώρῳ! καὶ πράγματι εἶχον αὐτὴν τὴν ιδέαν, ὁπότε δὲν ἤξεύρω ὁποία σύμπτωσις, ὁποία συντυχία ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐκδικησεώς μου ἀνθρώπον τινα, ὅστις ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν θηριώδη μανίαν μου, ἀνεξιλέως ἐτέραν ἀσφαλιστέραν καὶ μᾶλλον ἐπώδυνον ἐκδίκησιν δι' ἀμφοτέρους, τὴν ὁποίαν καὶ παρεδέχθην αὐθωρεῖ· καὶ ἐπειδὴ εἰμαι εἰλικρινὴς θὰ σοῦ ἐκθέσω τὸ πρόγραμμα τῆς ἱκανοποιήσεως τὴν ὁποίαν προτίθεμαι νὰ λάβω.

Δὲν θέλω τὸ μισαρόν σου αἷμα διότι ἡ θεὰ σου μόνη μοὶ προξενεῖ βδέλυγμα, πλὴν ἐπιθυμῶ νὰ αἰσθανθῇ πολὺ ἄλγει ὥστε τὰ μαρτύρια ὅσα ὑπέρεα ἐγώ· Εἶσαι νέος ὠρεῖος, χαρῖεις, ἔχεις δηλιδῇ τὸ ἀτίθαστον τοῦτο ὄπλον δι' οὗ τιτρώσκεις τὰς ἀνοήτους, τὰς φιλαρέσκους, τὰς αἰσχυρὰς τέλος πάντων ὁμοῖας πρὸς τὸν χαρακτήρα σου ἐκείνας γυναῖκας, ὅσαι ἤθελον ἐμπέσει πρὸ τῆς διαβάσεως σου, θὰ γίνῃς δυσειδής, καχεκτικός, ἄξιός ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως· εἶσαι εὐφυὲς ραδιοῦργος μελίγλωσσος, θὰ γίνῃς εὐήθης, κουφάνους, ἀθυρόστομος, οἴκτου μᾶλλον ἄ-

ξιος παρά γέλωτος. Ήσαν ριφοκίνδυνος, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἄνθρωπος μέχρις αἰσχύνης, θά γίνης δειλὸς τρέμων ὑπὸ τῆς σκευτοῦ σκιάς· εἴσαι πλούσιος ἀναιδῶς σπαταλῶν διὰ τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, θά γίνης πτωχὸς ἄξιος ἰλδούς· καὶ ὅταν πάντα τούτα ἐνσπρωθῶσι μετὰ σοῦ, θά νυμφοθυῇ γυναῖκα νεκρὴν, καλλίμορον, ἀλλ' ἥτις θά σέ προδῇ ἀνά πᾶσαν ἡμέραν, καὶ πρὸς ἐπίμετρον θά ἔρχεται ὡς συντεταγμένη ἐν σοὶ ὥρα καθ' ἣν θά συνέρχησαι ἐκ τοῦ ἀτελευτήτου ἀλλὰ πλεονεκτήτου ληθάργου ἐς τὴν φυσικὴν σου διάπλυνσιν, καὶ τότε ἔκπε τὸ φοβερὸν μεγαλεῖον τῆς καταδίκης σου θά ἐκτυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἀποθαμμεμένων ὑπὸ πυρίνων δακρύων ἰξίλασμού καὶ μετανοίας. Ἐγὼ δὲ ἀπὸ μιᾶς γωνίας, ἀπὸ μιᾶς ρωγμῆς θέλω παρίστασθαι μάστις τοῦ μαρτυρίου σου τούτου, ὅπως δροσίσω τὰ καίοντα στήθη μου!

Καὶ ὁ ἀμείλικτος αὗτος ἀνὴρ, ὁ ἀδυσώπητος εἰμωμένῃ ὀλέθριον μέλλον προλέγουσα, ἔστη διὰ τὴν ἀναπνεύσιν ὥσπερ ἐπλέγοντο τὰ στήνα αὐτοῦ, ἔκκοντίσκει χειρὶ ἑκάκον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Φαίδωνος, ὅστις κεκυφώς καὶ πλήρης δάου μεταξὺ τῶν στομάτων δύο πολυκρότων ἤκουε ἀγωνιῶν καὶ φρίττων.

Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κατὰπνέξῃ ἐπὶ τέλους γέλωτα περιφρονητικόν, γέλωτα φρίκης, οὕτως εἰπεῖν, ἐκχυθέντα ἡγερῶς, ἀκούσας τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Δόβλη, τὰς ὁποίας ἰξίλαθεν ὡς προῤῥησιν ἀγῶντος, καὶ προσέβλεψεν ἐπ' αὐτοῦ ὥσπερ ἐπιθυμῶν νὰ βεβαιωθῇ ἂν δὲν ἦτο παράφρων ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης οὐδεμίαν ἔδωκεν προσοχὴν καὶ ἐνεύσε διὰ τῆς χειρὸς τὸν πρὸ τοῦ παρθύρου ἱστάμενον σύντροφόν του.

Ὁ Φαίδων ἀνεσκήρτησε ριγίλας συλλαβῶν τὸ νεῦμα τούτου καὶ αὐτομάτως ἡ κεφαλὴ του ἐστράφη πρὸς τὸ παρθύρον.

Ἦτο κενόν.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠκούσθη χρηματισμὸς ἵππου ἀπομεμακρυσμένου.

Ὁ σύζυγος τῆς Ξανθίππης ὡχρίσθη, παλμοὶ συνεχεῖς ἰδόνισαν εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ἦ ἐρωμένη σου ἔρθασε! εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

Ὁ ἐρωτόληπτος ἐκπληκτος καὶ φρικτὸς οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἢ κεφαλὴ αὐτοῦ ὡμοίᾳζε θάλασσαν τρικυμιώδη.

Τί ἄρα ἱστάμενον πάντα ταῦτα; τί προῤῥηθετο νὰ πρῶξῃ ἐνώπιον τῆς συζύγου του ὁ προσβεβλημένος ἐκεῖνος ἀνὴρ; ὅποιον κίνημα ἐπέκλειαν οἱ προῤῥήσεις ἐκεῖναί; τί ἀπέγειναν ὁ πρὸ τοῦ παρθύρου ἱστάμενος; διὰ τί δὲν κινεῖται τῆς θέσεώς του αὐτὸς οὗτος; καὶ ὅλα ταῦτα συνεκρούοντο

ἐντὸς τοῦ δυστήνου ἐγκεφάλου του· φρικτῶς τις λύσις ἀνέμενεν αὐτόν.

Αἰφνης ἡ φοβερὰ ἐκείνη μορφή, ἥτις τὸν ἠπείλησεν ἀπὸ τοῦ παρθύρου ἐμπρηνίζεται ὀπισθεν τοῦ Δόβλη, ὅστις πᾶραυτα ἀνορθοῦται.

Χροιά θανάτου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, περίτρομα τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐσκοτοδινιάσθησαν καὶ ἐνόμισε τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐλλείπουσαν.

Συλλέξας τότε ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ἀνέκράξε μετὰ φρίκης.

— Βοήθειαν . . . μὲ δολοφονοῦν! . . .

Καὶ ἔκαμε νὰ ἀνεγερθῇ σκοπεύων νὰ ὀρμήσῃ ἔξω.

Ἀλλὰ πᾶραυτα δύο χεῖρες χαλύβδιναι τὸν κρατοῦσιν ἀκίνητον, καὶ ἡσθάνθη ἐπὶ τοῦ κροτάφου του τὸν κρουρὸν σωλῆνα τοῦ πολυκρότου τοῦ Ἰωάννη Δόβλη, εἰπόντος μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς.

— Ἐάν κινήθῃς ἡ φωνάξῃς εἴσαι ἀποθαμμένος.

Τότε αἱ δυνάμεις αὐτοῦ παρελύθησαν καὶ ἡ ψυχὴ ἀνῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη· ἀλλ' ἡσθάνθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιστοιχούσης αὐτόν σκοτοδίνης ἑαυτὸν ἐλευθερούμενον ἀπὸ τῶν στιβαρῶν τοῦ συντρόφου τοῦ Δόβλη χειρῶν, καὶ νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν διέκρινε τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ἄνδρα ἐξαγαγόντα μικρὸν τι ριαλίδιον, οὗτινος ἀφῆρσε τὸ πῶμα, καὶ ὅπερ προσήγγισεν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Βρυχηθμός θηριώδης ἐρράγη ἐντὸς τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ καὶ ἐποίησε σπασμωδικὴν τινα κίνησιν ἀγωνιώδη.

Ὁ Δόβλης ἤγγισε τὸ σκαιδάλειθρον τοῦ πολυκρότου, ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ Φαίδων ἀπέμεινεν ὡς ἄγαλμα λίθινον.

Πομφόλυγες ἰδρῶτος παγετώδους ἀνέθωρον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ σύντροφος τοῦ Ἰωάννου προσήγγισεν εἰς τὴν ρινὰ αὐτοῦ τὸ ριαλίδιον. Δριμεῖα ὅσμη διήλθε τοὺς ρῶθονάς του, ὅσμη ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ ἀνασκηρτήσῃ ὀλοσύνσωμος.

Ἀλλ' ἐν ροπῇ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν, ἡ κεφαλὴ ἐκλίνα πρὸς τὰ ὀπίσω ἀδρηνῆς, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐπάγωσεν ὡς πτώμα νεκροῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο κεραυνοβόλον.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεσύρθησαν τότε μετὰ σπουδῆς ἀποκρυβέντες εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΩΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Παρήλθον δύο λεπτά σιγῆς.

Τό ὠχρὸλευκόν φῶς τοῦ λαμπτήρος ἰδίδεν ἀπαισίαν μορφήν εἰς τὸ ἀπνουν ἐκείνο σῶμα, οὐδέν σημεῖον ζωῆς παρέχον.

Αἰφνης ἠκούσθησαν βήματα ἐκτός τοῦ περιπτέρου, ἀτινα ἔπαυσαν πρὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ, καὶ λεπτὴ φωνὴ γυναικεῖα λέγουσα εἰς αὐτόν τι.

— Μετὰ μίαν ὥραν, Πέτρε, ἐλθὲ νὰ με παραλάβῃς.

Ὁ ἀνὴρ, ἢ μάλλον ὁ θαλαμηπόλος τῆς Ξανθίππης ἠκούσθη ἀπὸ αὐτῆς δι' εἰσῆλθον εἰς τὸ περίπτερον.

— Ὁ καλὸς μου θὰ ἦναι δυστηρητέος μαζὶ μου, ἔλεγε διερχομένη τὸν προθάλαμον, διότι δὲν ἔσπευσε νὰ με ὑποδεχθῇ.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Σὲ ἔκμα νὰ περιμένῃς, φίλτατέ μοι Φαίδων, εἶναι ἀληθές, εἶπεν ἀρχειοῦσα τὴν καλύπτραν τῆς καὶ βλέπουσα μετὰ θυμηδίας τὸν ἀκίνητον ἱεραστὴν τῆς.

— Ἐλα, μὴ μοῦ κάμῃς τὸν κοιμώμενον, εἶπε πλησιάζουσα, κακὴν ὑποδοχὴν μὲ κάμνεις. Ὅταν ἤρχισο σὺ εἰς ἐμέ . . . ἀλλ' ἡ λείξις ἐκόπη εἰς τὰ χεῖλη τῆς· ἡ ἀκίνητος ἐκείνη, ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τοῦ τῇ ἐπροξένησεν ἀνεξήγητον ἀνησυχίαν.

— Ἀλλὰ, Φαίδων, δὲν με ὁμιλεῖς λοιπόν; εἶπε μετὰ προφανοῦς ταραχῆς.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον ἀστείότης, φίλε μου· εἶπε ρίψασα περὶ αὐτὴν περίτρομα βλέμματα.

— Ἀλλὰ Φαίδων . . . Θεέ μου! καὶ ἤρπασε τὴν χεῖρά του.

Ρίγος κατέλαβεν αὐτὴν εἰς τὴν θλίψιν τῆς παγερᾶς ἐκείνης χειρός.

— Φαίδων! Φαίδων! ἀνέκραξε περιδεὲς ἡ ὡραία γυνὴ, κάτωχρος ὡ μίλησόν με λοιπόν, τί ἔπαθες, τί ἔχεις; καὶ κῆμψα τὸ χαριτόβρυτον σῶμά της οὕτως ὥστε ἡ ἐσθὴ αὐτῆς ἐκάλυψε μέχρις ὀφρύος τὸν ἱεραστὴν τῆς ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου μετώπου τοῦ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν θύρα τις ἀνοίγεται καὶ τρομέρος καὶ μεγαλοπρεπὴς παρίσταται ὁ σύζυγός της.

Ἡ Ξανθίππη ἀφῆκε φωνὴν φρίκης καὶ ὀπισθοδρομήσασα κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐμβρόντητος.

Εἶχε λειποθυμήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

Ο ΕΤΕΡΟΦΘΑΛΜΟΣ ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΚΑΣ ΑΠΑΓΟΜΕΝΟΣ.

Ἐν τούτοις οἱ τέσσαρες κακοῦργοι οἱ κατ' ἀποστολὴν τοῦ πλοιάρχου Ἀνδρονίκου τὴν ἀπαγωγὴν τῆς ὡραίας θυγατρὸς τοῦ Δόβλη σχεδιάσαντες, ἤρξαντο νὰ κινουῦνται, καὶ ὁ δυστυχὴς σύζυγος καὶ πατὴρ ἔμελλε νὰ λάβῃ δύο ὀλέθρια τραύματα τὴν αὐτὴν νύκτα.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας μίᾳ ἄμαξᾳ ἔστη παρὰ τὴν εἰσόδον τῆς στενωποῦ, εἰς τὸ βῆθος τῆς ὁδοῦ Παρμάκ-Καποῦ.

Τρεῖς ἀλληλοδιαδόχως ἄνδρες κατέβησαν ἀπ' αὐτῆς.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἔμεινεν εἰς τὸ ἐδωλιόν του.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνδρες εἰσέδυσαν σιωπηλοὶ εἰς τὴν στενωπὸν.

Φθάσαντες περὶ τὸ μέσον ἔστησαν.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνότατον, τὰ ὑπεράνω τῶν κιγκλίδων τοῦ κήπου τοῦ Ἰωάννου Δόβλη δένδρα ἐσκιάζον ἐξ ὀλοκλήρου καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ καὶ αὐτὸ τὸ ἀμυδρὸν σκιδόφως τῶν ἀστέρων . . .

Ἐπεκράτει πρὸ πολλοῦ σιγὴ ἱερμίας.

Οἱ τρεῖς ἀλιτῆριοι ἀπείχον περὶ τὰ πεντήκοντα βήματα μακρὰν τῆς ἀμάξης, οὐδὲως διακρινουμένης εἰς τὸ παχυλὸν ἐκείνο σκότος.

Λέξεις τινὰς ἀντήλλαξαν μυστηριωδῶς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἑτέρα σκιά ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐποίησεν ἀμφίβολόν τινα κίνησιν. Οἱ τρεῖς ἄνδρες εἰσέγησαν, αἰφνης ἐξαίφνηδ' αὐθέντες.

Ἐν λεπτὸν παρήλθεν . . .

Ἐνόμισαν ὅτι ἠπατήθησαν . . .

Οἱ δύο τότε ἀποσπασθέντες ἐπλησίασαν εἰς τὰς κιγκλίδας.

Ἡ κίνησις τῆς σκιάς ἐκείνης ἐπανελήφθη πλησιέστερον, ἀλλὰ τὴν φερόσαν ταύτην χωρὶς νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἦσαν ἀλλαχοῦ ἀπασχολημένοι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνεροχήθησαν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων ὡς αἴλουροι καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούσθη ἐλαφρὸς γδαῦπος ἐντός τοῦ κήπου.

— Μὴ ξεμακρύνῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔσο ἔτοιμος νὰ πάρῃς τὸ κορίτσι εἰς τὸ ἀμάξι, εἶπεν ὁ εἰς τῶν δύο εἰσβαλλόντων εἰς τὸν κήπον πρὸς τὸν ἔξω ἰστάμενον, κύπτων πρὸ τῶν κιγκλίδων ἵνα μόνον παρ' αὐτοῦ ἀκουσθῇ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐποίησε καταρατικὸν σχῆμα, ἀμφοτέροι δὲ ἐχάθησαν εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκείνο ἄλσος τοῦ κήπου.

Ὁ ἐν τῇ στενωπῷ μέινας ἐκεῖνος ἀνὴρ ἤκροατο ἐπὶ τινὰ χρόνον τοὺς ἀπερχομένους συντρόφους του, εἴτα ἐπεραιοθεὶς ἐπὶ τοῦ τοίχου ἔστη ἀκίνητος μὲν κατὰ τὸ σῶμα ἀλλ' ἐνεργῶν κατὰ τὴν κεφαλὴν, καὶ τίς οἶδεν ὅποια τινὰ ἐπλαττειν ἢ καταχθάνιος αὐτοῦ ψυχὴ σκεπτόμενος ὅτι ἔμελλε νὰ ἀπαγάγῃ τὸ πολυτίμον ἐκεῖνο φορτίον, τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πλάσμα, οὗτινος ἐπιθύμει νὰ ᾔητον αὐτὸς μόνος ὁ σωματοφύλαξ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀμαξοδρομίας.

Ἀγνοοῦμεν τὸ ὅλον αὐτοῦ αὐτε μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ τόσον πολὺ, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε, καθ' ὅσον τὸ σκότος ἐπέτρεπεν, ἠδυνάμεθα νὰ διακρινώμεν ἄνδρα ἀρκούντως ἰσχυρὸν διὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγγελόμορφον κορασίδα τοῦ Δόβλη καὶ νὰ τὴν διαμυρσβητήσῃ.

Περίμεναν οὕτω ἐπὶ πέντε λεπτά . . .

Αἰφνης ἠσθάνθη πνοὴν ἀνθρωπίνην πλησίον αὐτοῦ.

Ἐστράφη περιδεὴς, καθὼς οἱ κακοῦργοι πάντες εἰς ἀπρόοπτον κίνδυνον.

Μέλαν τι φάσμα ἐκινήθη ἐνώπιόν του.

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὸ διακρίνῃ.

Ἀστραπηβόλον κτύπημα κατηνέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διὰ ροπαλοῦ, τοσοῦτω τρομερὸν, ὥστε ἀπώλεσε παραχρῆμα τὴν ἰσορροπίαν αὐτοῦ, ἐκλονίσθη, καὶ πρὶν κυλισθῇ χαμικί, δεύτερον ἰσχυρότερον τοῦ πρώτου κτυπήματος τὸν ἔριψεν ἄπνουν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐκυψε τότε σκιὰ τις πρὸ αὐτοῦ.

— Δὲν πιστεύω νὰ κινηθῇ πλέον, ἐψηθύρισε σκωπτικῇ τισ φωνῇ ἡ τις βεβήχως ἦτο τοῦ ἡμετέρου Ἀλκυ ὅστις ρίψας τὸ ρόπαλόν του ἀνέγειρε δι' ὑπερτάτης δυνάμειος καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐπὶ τῶν βραχιόνων του τὸ ἡμιθανές ἐκεῖνο σῶμα.

— Εὐμορφο κορίτσι θὰ στείλω τοῦ πλοιάρχου μας παστρεκέμου! εἶπε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εὐτραπελείας, καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ἀμαξάν.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἡμέτερος ἦρως ἦτο παντοδύναμος.

Τὸ ὅσον ἀπεχθὲς τοσοῦτω καὶ βαρύτατον ἐκεῖνο φορτίον ἔφερεν ἐπὶ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ ἀγκυλῶν ὡς ἄλλος Μήλων ταῦρον ἀράμενος.

Ἐφθασεν εἰς τὸν ὅρον του, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ὥθησεν ἐντὸς αὐτῆς ὅπως ἠδυνήθη τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἀναίσθητον, καὶ κλείσας τὴν θυρίδα, εἶπεν ἀρκετὰ χαμηλοφώνως ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ.

— Τράβα!

Ὁ ἀμαξηλάτης ὅστις ἦτο διαταταγμένος νὰ ᾔηται ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἑτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ εὐθύς, ἀμα παραλάβῃ τὸ φορτίον, ἐνεκα

δὲ τοῦ σκότους οὐδένα διακρίνας καὶ νομίσας ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Δόβλη ἦτον εἰς τὴν κατοχὴν του, ἀνέσυρε τὴν μάστιγα, καὶ ἐκίνησε τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων· ἀλλ' ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ταχύτητα τῆς ἐκτελέσεως ἠρώτησε κροταλίζων αὐτήν.

— Τί διάβολο! τόσον γλήγορα;

— Τράβα σὲ λέγω, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀλκυς ἐπιστρέφων καὶ ἀσθμαίνων ὑπὸ τοῦ κόπου.

— Δὲν θ' ἀρῶς ἐοῦ μᾶζ' ἡ λοιπόν;

— Ὅχι, ἔχω δουλειά.

— Κατάλαβε, θέλω μερδικό! προσέθηκεν ὁ ἀμαξηλάτης, καὶ ἡ ἀμαξά ἐξέκίνησε μετ' ἀκατασχέτου ταχύτητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η ΦΑΩΡΙΚΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑἴΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΛΑΚΥ.

Ἐν τούτοις οἱ δύο εἰς τὸν κήπον εἰσπηδήσαντες ἀποτρόπαιοι κακοῦργοι ἐκ τῆς σπείρας τοῦ ληστάρχου Ἀνδρονίκου διήλθον ἀθροῦβως ὑπὸ τὴν δασύφυλλον καὶ σκιερὰν δενδροστοιχίαν.

Φθασαντες πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰωάννου Δόβλη, ἐστάθησαν ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς πτέρυγα κάτωθεν γιγανταίου πλατάνου, οὗτινος ἡ νεφελογειτων κορυφὴ ἀνέχετο εἰς διπλάσιον ὕψος τῆς οἰκίας, οἱ δὲ πελώριοι αὐτοῦ κλώνοι ἐξαπλούμενοι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐσκίαζον διὰ τοῦ πυκνοῦ αὐτῶν φυλλώματος ἑκατοντάμετρον χώρον.

Τινὲς τῶν κλώνων αὐτοῦ ἠρείδοντο σχεδὸν ἐπὶ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ὀροφῆς τῆς οἰκίας.

Οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν ἐπὶ τινὰ δευτερολεπτα ἀκίνητοι, ἀκροώμενοι ἂν πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκάθευδον· ἔπειτα ἀπεσπάσθησαν ὀλίγον ἀλλήλων ὅπως ἐξετάσωσι λεπτομερῶς πόθεν γδύναντο νὰ πειρήσωσι τὴν ἐφοδον.

Τὸ ὄμμα αὐτῶν ἦτον ἐξωκοιωμένον πρὸς τὰ σκότη.

Ἀμφοτέροι συνήλθον πάλιν.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὰ πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ἀριστερᾶς ταύτης πτέρυγος ἐπὶ τῆς δευτέρας ὀροφῆς δύο μεγάλαι παράθυρα προεξέχοντα ὀλίγον ἐν εἰδει ἐξώστου, ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῶν ὁποίων διακρίνατο ὑποτρίμον ἐτοιμόσβιστον φῶς. Πρὸ τῆς βάσεως τοῦ ἐνός τῶν παραθύρων τούτων ἔκυπτε παχὺς κλῶνος τοῦ πλατάνου, πρὸς

τὸν ὅποιονοί δύο ἐκείνοι σκαίρι ἀνθρωποθήρα ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν των

Ὁ αἷς τούτων ἀφῆρσαν ἀπὸ τῆς ζώνης του δέμα τι, ὅπερ ἐδραζατο ὁ ἕτερος, ὅστις καὶ διὰ θαυμαστῆς εὐκαμψίας ἤρχισε νὰ ἀναρριχᾶται ἐπὶ τοῦ πλατάνου, καὶ ἠδυνήθη ἔρπων ἐπὶ τοῦ κλώνου ἐκείνου νὰ φθάσῃ ἀφορητὴ μέχρι τοῦ παραθύρου.

Ἐκεῖ ἐξετύλιξε τὸ δέμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, ἥτο δὲ μεταξίνη κλίμαξ τῆς ὁποίας τὴν ἀρπάγην ἐνέπηξε στερεῶς ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ παραθύρου ἀφῆσας τὴν ἑτέραν ἄκρην νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ συντρόφου του, ὅστις καὶ ἐδοκίμασεν ἂν ἦναι στερεὰ, κρεμασθεὶς ἐπὶ αὐτῆς.

Ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου περιμένων μετὰ τὸ πέρας τῆς δοκιμῆς ταύτης ἀπειραθὴ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον· μεταχειρίσθη δὲ πρὸς τοῦτο ἐργαλειά τινα ἢ χρήσις τῶν ὁποίων εἰς μόνον τὰ ἐν τιμα ταῦτα ὑποκείμενα εἶναι γνωστῇ, καὶ οὐδέποτε λανθάνει τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν . . . τὸ παραθυρόφυλλον ἐνεδῶσε μετὰ βραχυχρόνιον ἐπιμονὴν καὶ οἱ καταχθόνιοι οὗτοι ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ καυχῆσθαι ὅτι ἦσαν κύριοι τοῦ πεδίου.

Πάντα δὲ ἐξετελέσθησαν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου κρότου.

Ὁ κάτωθεν τότε ἰστάμενος ἤρξατο ὡς περίφημος σχοινοβάτης νὰ ἀναβαίνει τὴν μεταξίνην κλίμακα, ἐνῶ ὁ ἕτερος διασκελίσας εὐχερῶς τὸ παράθυρον εὗρεθῇ ἐντὸς ἐνὸς κοιτῶνος.

Ὁποία βεβήλωσις! ὁ δολοφόνος, ὁ ἐρόσυλος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εὗρεσθετο πρὸ τῆς παρθενικῆς κλινῆς τῆς χαριτοπλάστου θυγατρὸς τοῦ Δόβλη Φλωρίκας, ἥτις ὑπὸ λεπτότατον ροδόχρουν ἐράπλωμα περιεκλύπτον αὐτὴν ὑπεράνω τῶν στέρνων, ἐκοιμάτο τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον ἀγγελικῆς ἀγνότητος ὕπνον, ἐκτεθειμένην ἔχουσα ὁλοκλήρως τὴν ἀλαβαστρινὸν αὐτῆς δεξιάν, ἐνῶ ἡ χρυσοῦς αὐτῆς κόμη ἐξωρᾶτο ἐνθεν καὶ ἐνθεν κυματοῦσα τὸ θελκτικὸν αὐτῆς πρόσωπον.

Ἦκούετο ἡ συνεχὴς καὶ τακτικὴ γλυκύθυμος ἀναπνοὴ τῆς.

Μικρὸς ἀργυροῦς λυχνίσκος ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς πῶς τὸν κοιτῶνα.

Ὁ ἐρόσυλος ἐκκρινεν ἐν βήμα· ἀλλὰ προσκρούσας εἰς ἀντικείμενόν τι χαμαὶ, ὀλίγου δεῖν ἀνετρέπετο.

Ἐκ τοῦ κρότου τούτου ἡ νεῆνις ἀφρητισθεῖσα ἀνεκάθησε πᾶραυτὰ περιδεῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κακούργου, ὡσεὶ τὸ ἔδαφος νὰ ἀντιτάξεν ἀποτρόπαιόν τι φάσμα, ἀφῆκε φωνὴν φρίκης, καὶ αἱ χεῖρες αὐτῆς οἶοναί προπύργιον ἐναντίον τοσοῦτον ἀπαισίτου θεάματος, ἔδραμον περιεαλύψασαι τοὺς γλυκοὺς ἐκείνους καὶ

περιφρόβους ὀφθαλμούς. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀνταπεκρίθη ταραχὴ τις εἰς τὸν παρακείμενον κοιτῶνα.

Τότε ὁ στυγνὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐγένετο θρασύτερος.

Ὡρμησεν εἰς τὴν λείαν του, καὶ πρὶν προφθάσῃ τις νὰ τῷ τὴν διαφιλονεικῆσιν περιετύλιξε τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο πλάσμα ἐντὸς τοῦ ἐραπλώματός του, τὸ ἀνήγειρεν ἐπὶ τῶν μιαρῶν αὐτοῦ βραχιόνων καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον.

— Πᾶτερ μου! ἐκρύψατε διὰ πνιγνῆς φωνῆς ἢ τάλαινα κόρη.

Χεῖρ τις ἐπέθη τότε ἐπὶ τοῦ περιεκαλυμμένου αὐτῆς προσώπου ὡς φίμωτρον, ἐνῶ συγχρόνως ἑτέρα μιὰ καὶ καταχθόνιος ἀγκλὴ περιεσφιγγεν αὐτήν, καὶ ἡσθάνθη ἐαυτὴν κατερχομένην βραδέως ἀπὸ ὑψηλόν τι μέρος ὡσεὶ κατήρχετο ἐπὶ δαιμόνων πτερόγων πρὸς τὸν τέταρον.

Ἐγκατέλειψαν αὐτὴν αἱ δυνάμεις καὶ ἀρέθη ἀκίνητος, ἄλκιρος, ἀναίσθητος, ἀπολιθωθείσα, εἰς τὸ πεπρωμένον αὐτῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ θρασὺς ἐκεῖνος ἀπαγωγέως παρέδωκε τὸ ἀνεκτίμητον αὐτοῦ φορτίον εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ παραθύρου σύντροφόν του καὶ ἔκαμε νὰ τὸ διασκελίσῃ, ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἀνοίγεται αἶφνης μετὰ πατάγου καὶ εἰσρρέει τις λευχίμων ἀνὴρ.

— Τί ἔχεις Φλωρίκα! ἀνέκραξεν οὗτος μετὰ φωνῆς προδιδούσης ἀπασαν τὴν ἐνδόμυχον αὐτοῦ ταραχὴν καὶ τὸν τρόμον.

Ὁ σκαῖος ἐκεῖνος κακούργος τότε ἡσθάνθη τὰς τρίχας αὐτοῦ ἀνωρθομένας· τρομερὰ τι φρίκη στιγμιαία τὸν ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσῃ ὡς νὰ διερράγῃ ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ στραφεὶς εὗρεθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ Ἰωάννου Δόβλη.

Ἀλλ' ὁ ἕτερος τῶν συντρόφων τοῦ Ἀνδρονίκου, ἀποξέρων τὴν δύστηνον νεάνίδα, κατῆλθεν ἀκινδύνως τὴν μεταξίνην κλίμακα, καὶ πατήσας ἐπὶ τῆς χλοώδους γῆς ὥρμησε μετὰ σπουδῆς μεταξὺ τῶν δένδρων· ἡ νεαρὰ παρθένος νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα ὡς ἐσπαργανωμένη ἐντὸς τοῦ ἐραπλώματός της, ὀλίγου δεῖν ὠμοιάζεν ἄμορφόν τινα ὄγκον ἐντὸς τῆς ἀγκλῆς τοῦ τρομεροῦ ἀπαγωγέως της, ὅστις ἔφερε τὴν λείαν του μηδὲ λως σιδεόμενος τὴν πλουσίαν καὶ μακρὰν αὐτῆς κόμην ἐπὶ τῆς γῆς προστριβομένην καὶ πρὸ τοῦ λαμπυρίζοντος φωτός τῶν ἀστέρων φωσφορίζουσαν.

Ἦχε φθάσει περὶ τὸ μέσον τοῦ κήπου· ὅτε αἶφνης εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων ἀπ' αὐτοῦ εἶδε νὰ κινηθῇ τὸ φύλλωμα ἐνὸς συμπλέγματος δένδρουλλίων.

Πᾶραυτὰ ἀνέθρῳσκει ἀπ' αὐτοῦ φοβερὰ καὶ ἀπειλητικὴ σκιά. Ὁ ἀσε-

βής ἀπαγωγῆς ἵσταται κατάπληκτος, ἀλλὰ τὸ ὁρμέφυτον τῆς φιλαυτίας, τὸν φέρει εἰς ἑαυτὸν καὶ ζητεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ.

Ἐκαμε στροφὴν τινα ὥπως ἐγκολπωθῇ τὴν λαίαν αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, καὶ καταστήσῃ οὕτω ἐλευθέραν τὴν δεξιάν· ἀλλ' ὁ ἀπροσδόκητος ἐκείνος ἐχθρὸς ἀστραπῆς ταχύτερος δι' ἐνὸς ἄλματος τὸν προφθάνει ρόπαλόν τι τρομερὸν κρατῶν, ὅπερ ἐσύριξεν εἰς τὸν ἄερα καὶ κατηνέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κακούργου μετὰ κεραυνοβόλου δυνάμεως, ἀρῆσαν μονότονον ψόφον.

Ὁ δυστυχὴς ἐσκοτίσθη παρὰ χρεῖμα· θρόμβοι αἱματώδεις ἐσκίασαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἡ κεφαλὴ του ἐταλαντεύθη ἡ νεκρὰ παρθένος ὠλισθήσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, αὐτὸς ἐκυλίσθη χερμαί, ἐκπέμψας βacrύν τινα γδοῦπον.

Ταῦτοχρόνως ὁ ριψοκίνδυνος ἐκείνος ροπαλοφόρος, ὅστις ἦτον ὁ ἡμέτερος Ἀλκῦς, ἰγонуπέτησεν ὥπως δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ ὠλισθαίνον σῶμα τῆς νεάνιδος.

— ὦ! ἰμορμόρισε, μὲ ἐκμάτα νὰ κουρασθῶ ἀπόψε μὰς τὸ ροῖ μου!... καὶ ἀνηγέρθη ἀρειμάνειος ὁ ἀληθὴς οὗτος γίγας Ἀλκῦς περιπτύσσων ἐπὶ τῆς παλλούσης αὐτοῦ καρδίας τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο πλάσμα, ὡς ἐνδοξος πολεμιστὴς φέρων τὸ τρόπαιον τῆς νίκης αὐτοῦ.

Ἀλλὰ δύο μόνον βήματα ποιήσας μετημελήθη παρὰυτα.

— Χμ! φοβοῦμαι νὰ μὴ μοῦ πλεῖζῃ, κάμμιξ ἀπ' ὀπίσω, εἶπε, καὶ πλησιάσας ὁ ἀνιλεὴς κατέφερε δεῦτερον κτύπημα ἐπὶ τῆς αἱματοφύρτου κάρας τοῦ ἐκτάδην κειμένου ἐκείνου κακούργου.

— ὦ! τῶρα δὲν σὲ φοβοῦμαι πλέον, εἶπε καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Διάβολε! τὸ καυμένο τὸ κορίτσι, ἔλεγεν ἀποσύρων τὸ σκέπασμα ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ σκάσουν μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πανί.

Τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἡμίφως τοῦ σπινθηρακίζοντος στερεώματος ἀνέδειξε τὴν διαφανὴ καὶ ὠχρὰν μορφήν τῆς κορῆς.

Δροσερὸς καὶ ζωογόνος ἀὴρ ἐψύχε τὸ γλυκερὸν ἐκεῖνο πρόσωπον εἰς τὴν θίαν τοῦ ὁποίου ὁ Ἀλκῦς ἡσθάνθη ἀκατάληπτόν τινα συγκίνησιν, διαχυθεῖσαν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ γλυκυθύμου ρίγους, καὶ ἤκουσεν εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του ἀνεξήγητόν τινα δόνησιν, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ ἐρυθρίσῃ.

ἤκουσθη τότε ἐκπυροσφρότῃς ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ Ἀλκῦς ἐρρίγησεν.

Αἶφνης οἱ μύωνες τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου προσώπου διεστάλησαν καὶ ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ ἐν δυσκαταλήπτῳ περιδεῖ φωνῇ τὰς λέξεις ταύτας:

— Μὴ μὲ φονεύσητε!

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ὦραία μικροῦλά μου; ἔσπευσε νὰ εἶπῃ δι' ἐπαγωγῆς καὶ ἐπισήμου ἀπαγγελίας ὁ γενναῖος ἀντιλήπτωρ αὐτῆς, διὰ νὰ ἐγγίσῃ τις μίαν τρίχα τῆς ἐρατεινῆς κεφαλῆς σου πρέπει πρῶτον νὰ μοῦ ἀραιρέσῃ τὴν ζωὴν.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἀλκῦς ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἀνίκητον.

Πρὸς τὰς λέξεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ ζανθοῦ ἀγγέλου ἐχρωματίσθη, ἠνέφξε τοὺς μελισταγεῖς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, παρετήρησε τὸ ἐράσμιον καὶ μεγαλοπρεπὲς τοῦ ἥρωος μὰς πρόσωπον, ἐφ' οὗ ἐπτερούγιζεν ἡ ἀρωματώδης ἀναπνοή της, μειδίαμα χαριτόβρυτον διέστειλε τὰ λεπτοφυῆ της χεῖλη, μειδίαμα αἰωνίου εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως, δι' ὅπερ ὁ Ἀλκῦς ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἐντροπώνοντα εἰς τὴν ἡδυτέραν τῆς ζωῆς του ἔκστασιν.

Ἡ νέα κορὰς ἀρέθη πλήρης γαλήνης ἀπαγομένη ὑπὸ τοῦ σωτήρος της, ὅστις ἐπέτα μᾶλλον ἢ ἐβάδιζε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΣΗΛΗ ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΟΥ ΔΟΒΛΗ ΕΝ ΜΙΑ ΚΑΙ Τῇ ΑΥΤῇ ΝΥΚΤΙ.

Ἐν τούτοις ὁ εἰερος τῶν συντρόφων τοῦ Ἀνδρονίκου, ὁ βεβηλώσας διὰ τῆς μυστρᾶς αὐτοῦ ἐκιδουλῆς τὸ ἱερὸν τῆς κορασίδος ἐνδιαίτημα, ὁ Ἀνέστης, τέλος πάντων, ἠτοιμάσθη νὰ δισκειλίστῃ τὸ παρὰ θυρον ὥπως δρᾶμῃ κατόειν τοῦ συνανόχου του, ἄγοντος τὴν ἀνεκτίμητον λαίαν του, ἀλλ' εὐρεθεῖς παρὰ προσδοκίαν ἐνώπιον τοῦ οἰκοδεσπότου, τοῦ πατρὸς τῆς κορῆς ἦν ἀπήγαγον, καὶ ὃν ἐνόμιζον ἀπόντα, ἡσθάνθη ἑαυτὸν εἰς δεινὴν περιελθόντα θέσιν, καὶ ὁ τρόμος ἐκεῖνος ὁ καταλαβὼν αὐτὸν διαλύθη παρὰυτα.

Οἱ τρομεροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐξηκόντισαν ἀγρίας ἀστραπὰς καὶ ἡ αἰμοβόρος αὐτοῦ ψυχὴ ἐσχεδίασε στυγεράν δολοφονίαν.

Σύρας ἐκ τῆς ζώνης του πολὺκροτον ἐσκόπευσε κατὰ τοῦ Ἰωάννου Δόβλη ὅστις προσδραμὼν εἰς τὴν φωνὴν τῆς θυγατρὸς του εὐρέθη αἶφνης πρὸ φοβεροῦ ἀγνώστου ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς ὑπερμεσοῦσης νυκτός.

Τὸ ἀμυδρὸν ἐκεῖνο φῶς ἐφώτιζεν ὁπωσοῦν τὰ δύο πρόσωπα τῆς φρικώδους ταύτης σκηνῆς· τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ πατρὸς κατηυθύνθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἰδὼν αὐτὴν κενὴν ἀνεξήτησε πανταχοῦ τοῦ δωματίου τὸ

μόνον ὃν, ὁπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἐλάτρευε. Φρικώδης ἰδέα ἐσπάρξαε τὰ σπλάγχνα του εἰς τὴν θέαν τοῦ μικροῦ ἐκείνου δολοφόνου, ὅστις ἐκράτει τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὸ σκανδαλιθρον τοῦ πολυκρότου του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξήστραψαν, τὰ χεῖλη του συνισπάζονταν καὶ ἐν ροπῇ χύνεται ἐπὶ τοῦ δολοφόνου θερμώδης.

Ἦτο τρομερὰ ἡ συμπλοκή, ἡ ἀνίστος αὐτῆ πάλῃ.

Ἀντήχησαν ἐκπυροκρότησις!

Ἐπὶ τινὰ δευτερολεπτα ἤκουετο ἀποτρόπαιος τις μυγθισμὸς τῶν μαχομένων... αἰφνης κραυγὴ ὀδύνης ἐρράγη ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἑνός· τὸ πολύκροτον ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ ὁ ἐπίροβος ἐκεῖνος κακοῦργος καταβλήθη.

Ἐν ἀκρεὶ ἡ σκηνὴ ἔλαβεν ὀλεθρίαν διὰ τὸν δολοφόνον διάσπασιν, ἡ σφαῖρα τοῦ πολυκρότου διετρύπησε τὴν ὀροφὴν ἀφήσασα τὸν Ἰωάννην ἄτρωτον, ὅστις καθήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἰδαφους τὸν Ἀνέστην, ἱστίριζεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ σιῶδρον τοῦ γόνυ συσφίγγας ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς χεῖρας δίκην κρίκων ἐντος τῶν χαλυβδίνων δακτύλων του.

Ἦτο ματαία πάσα περαιτέρω ἀντίστασις.

Ὁ δολοφόνος ἠσθάνθη τὴν τελευταίαν αὐτοῦ στιγμὴν πρόσεγγυ, σταγόνες ψυχροῦ ἰδρώτος ἐκυλίσθησαν ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἐνῶ οἱ σιαγόνες αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ τρέμωσι σπασμωδικῶς.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης μὲ πρόσωπον ἡλλοιωμένον μὲ τρίχας ἀνωρθωμένας, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀγρίως σπινθηραίζοντας.

— Τὴν κόρην μου! ἀνέβησεν.

Ἡ φρίκη τοῦ Ἀνέστη ἦτον ἀπερίγραπτος.

— Τὴν κόρην μου! τί ἐκχμεῖ τὴν κόρην μου! ἐπανελάβεν ὁ Δόβλης στραγγαλίζων τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Δευτέραν φωνὴν ὀδυνηροτέραν ἀφῆκεν ὁ Ἀνέστης.

— Δὲν ἐγνώριζον ὅτι εἶναι κόρη σας, εἶπε δι' ὑποκώρου φωνῆς ἀγνοῶν καὶ ὁ ἴδιος τί ἔλεγεν.

— Ἀθλίε! πῶς δὲν ἐγνώριζες! Θὰ ἀποθάνης τὸν φρικωδέστερον θάνατον ἂν δὲν μοῦ εἶπες τα παντα.

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ εἴσθαι ἐδῶ ἀπόψι!

— Πῶς ἐνόμιζες! Ἀθλίε! Ἀθλίε! τὴν κόρην μου, σὲ ἐρωτῶ! ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου!

— Μὴ φοβείσθαι, δὲν τρέχει κανένα κίνδυνον!

— Ποῦ εἶναι λοιπόν, λέγε ὀγλήγωρα! ἢ... καὶ ἡ φωνὴ του ἐκόπη

εἰς τοὺς συνεσφιγμένους αὐτοῦ ὀδόντας, καὶ τὸ γόνυ αὐτοῦ ἐπίεζε τὸ στήθος τοῦ ἀντιπάλου του ὡς μηχανὴ καταθλιπτική.

Ὁ Ἀνέστης ἐγένετο πελιδνός.

— Λέγε! Ἀθλίε, ἐπανελάβεν, ἢ θὰ σὲ συντρίψω ὑπὸ τοῦ πόδας μου.

Οὗτος ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπῶν.

— Λοιπὸν δὲν ὁμιλεῖς! ἐκραύγασεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφίνετε νὰ ὁμιλήσω! ἐτραύλισεν ὁ Ἀνέστης.

— Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου! ἐπανελάμβανεν ὁ Δόβλης, εἰς μόνην αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ὡσεὶ ἐκρέματο ἅπασα αὐτοῦ ἡ ζωὴ.

— Σὰς εἶπα ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον· καὶ ἀναλαβὼν μικρὸν θάρος ἐξηκολούθησεν· ἐὰν μὲ φονεύσητε δὲν θὰ μάθητε ποτὲ ποῦ εὑρίσκεται!

— Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατὴρ ὡς ἐμπνευσθεὶς αἰφνιδίαν ἰδέαν, δὲν θὰ ἦναι ἀκόμη πολὺ μακρὰν διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ τὴν προρθῶσω!

Καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀπαλλάττει τὸν Ἀνέστην, δράττεται τὸ χαμαὶ ἐρριμμένον πολύκροτον, καὶ ὀπισθοδρομεῖ δύο βήματα.

Ἐν τούτοις πρό τινος ἑκτακτός τις καὶ ἀσυνήθης θόρυβος συνέβαινε· θύρκι, παράθυρα, ἀνοιγοκλειόμενα, φωναὶ ἀνδρικαὶ μετὰ γυναικείων ἐπλήρουν ἤδη ἀλλοκότου παραχῆς τὸ τέως ἡρεμὸν ἐκεῖνο οἶκημα.

Ὁ Ἰωάννης οὐδὲν τούτων ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ.

Ὁ Ἀνέστης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του φρικαλέος· τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἀμφέβαλλε πλέον ὅτι ἀπώλετο.

— Ἐλεος! Κύριε, ἐτραύλισε μὲ συγκρουομένους ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου, συμπτύξας ἱκετικῶς τὰς χεῖρας καὶ προσπαθῶν νὰ συσπειρωθῇ πού.

— Ἀκούσατέ με!

Ἀλλ' ὁ Δόβλης οὐδὲν ἤκουσεν, ἐσκόπευσε καὶ ἐπυροβόλησεν!

Ὁ Ἀνέστης ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων του· ἡ σφαῖρα ἐσύριξε περὶ τὴν κεφαλὴν του· μόλις θίξασα τὸ ἄκρον τοῦ ὠτός αὐτοῦ.

Ὁ ἀλιτῆριος ἐσώθη

Ὁ Δόβλης ὤρμησεν εἰς τὸν παρακείμενον κοιτῶνα ἐνθα εἶχομεν ἐπισκερῆθαι τὸ πρῶτον τὴν Φλωρίκα καὶ τὴν σύζυγόν του· ἀλλ' ἐνῶ ἔδραμα πρὸς τὴν θύραν αὐτοῦ ἀνατρεπων παν τὸ προστυχόν, διεσταυρώθη αἰφνης ὑπὸ μιᾷ γυναικὸς ἥτις μὲ λευομένην κομην, ἡμίγυμνος ὤρμα καὶ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι κοιτῶος.

Ἦτον ἡ Ξανθίππη· ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ ὑπὸ φρικώδους κατατροχομένη δέους.

— Ποῦ τρέχεις λοιπόν; ποῖον ἐρόνευσε; ἀνέκραξεν ἔντρομος, φράτ-
τουςα τὸν δρόμον αὐτοῦ διὰ τοῦ σώματός της.

— Ὅπισω! ἀθλία, ἐρώνησεν οὗτος μετὰ βδελυγμῆς ἀπωθὼν αὐτήν,
ἢ σὲ φρονεῖω!

Ἡ Ξανθίππη ὄξειαν ἀφείσα φωνὴν ὠπισθοδρόμησε κλονουμένη, τὰ
γόνατά της ἐκάρφθησαν, ἀλλ' ἠγωνίσθη ἵνα μὴ καταπίσῃ.

— Εἶναι παρὰ φρονῶν! ἐψιθύρισεν.

Ὁ Δόβλης ἐχύθη πρὸς τὴν θύραν· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ θύρα
αὐτὴ ἀνοίγεται ὁρμητικῶς, σχεδὸν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἄνθρωποι
εἰσέρχονται ἐξ ἡ ἐπὶ τὰ ἄνθρωποι, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, οἱ πλείστοι τῶν
ὁποίων ἐκράτουν φῶτα.

Ἦσαν οἱ θεράποντες τοῦ οἴκου· πάντες ἦσαν τεθορυβημένοι καὶ περι-
δεεῖς· εἰς τὴν θέαν τοῦ ἡλλοιωμένου ἐκείνου προσώπου τοῦ Κυρίου των,
τῶν ἐξηγριωμένων ὀρθαλμῶν του, τῆς διὰ πολυκρότου ὠπλισμένης χει-
ρός του, ἐφρικίασαν καθηλωθέντες οὕτως ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν.

— Παναγία μου σώσε! ἐκραύγασαν μιᾶ φωνῇ, πρὸ πάντων αἱ γυ-
ναῖκες.

— Τὴν κόρην μου τὴν ἤρπασαν! εἶπε διὰ βραχνῶδους φωνῆς ὁ Δόβλης
ριφθεὶς ἐξω τῆς θύρας.

— Ἀχ! ἐκαμην ἡ Ξανθίππη πρὸς τὰς τρομερὰς ταύτας λέξεις, καὶ
κατέπεσε λειποθυμήσασα.

— Ἐσώθη! ἀνέκραξεν ἑτέρα φωνὴ ἐξωθεν τοῦ κοιτῶνος ἀνδρική, καὶ
ἄνθρωπός τις ἐτέθη πρὸ τοῦ σχεδὸν παρὰ φρονῶντος πατρός, ὅστις πᾶραυτὰ
ἀνεχαιτίσθη.

— Ἐσώθη, ἐπανέλαβεν ὥθων αὐτὸν πρὸς τὸν κοιτῶνά του ἔνθα οἱ λοι-
ποὶ θεράποντες ἵσταντο ἑναοί.

— Ἀνθρώπος τις τὴν ἔσωσεν, ἐπαναίπιν ἀφαιρῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν
τοῦ Ἰωάννου τὸ ὄπλον.

Ὁ Δόβλης ἀνέπνευσε παρὰ τεταπμμένως.

— Ὁμίλει λοιπόν, ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν.

— Εἶναι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Θὰ ὑπάγω ἐκεῖ, εἶπεν ὁ πατὴρ κινήθεις νὰ ἐξέλθῃ πάλιν.

— Εἶναι περιττόν, Κύριέ μου, εἶπεν ἐμποδίζων αὐτόν· ἡσυχάσατε
τώρα θὰ ἴλθῃ ἐκεῖνη, ἐνδύεται διότι ἦτον ἡμίγυμνος, ἔπειτα στραφεὶς
πρὸς τοὺς ἄλλους εἶπε· πηγαίνετε δύο εἰς τῆς Μαρίας, ἡμπορεῖ νὰ χρη-
σιμεύσῃτε.

Δύο ἐξ αὐτῶν ἀπεσπλάσθησαν σπεύδοντες πρὸς τὰ κάτω, ἐνῷ αἱ γυ-

ναῖκες περιεκύκλωσαν ὅπως περιποιηθῶσι τὴν ἀναισθητοῦσαν οἰκοδέ-
σποιναν καὶ τὴν μεταφέρουν εἰς τὸν κοιτῶνά της.

— Λέγεις τὴν ἀλήθειαν; ἠρώτησε πάλιν ὁ Δόβλης ἀμφιβάλλων νὰ
πιστεύσῃ τὴν εὐτυχὴ λύσιν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου δράματος.

— Καλὲ Θεέ μου! ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ τοιοῦτον ψεῦδος;

— Θὰ ἦναι λοιπόν ἀσθενής, λειπόθυμος ἴσως· τρέξατε εἰς τὸν ἰατρόν.

— Μένετε ἡσυχος, ἐφροντίσαμεν καὶ διὰ τοῦτο. Μολονότι εἶναι κάλ-
ιστα εἰς τὴν ὑγείαν της, μόνον ἐτρόμαξε πολὺ.

— Ἀλλὰ τίς λοιπόν τὴν ἔσωσεν; ἠρώτησε πραυνόμενος ὁ Ἰωάννης
Δόβλης.

— Καθήσατε, καθήσατε, Κύριέ μου, θὰ σᾶς τὰ εἰποῦμεν ὅλα· φαίνε-
σθε πολὺ τεταραγμένοι.

— Ὁμίλει λοιπόν, εἶπε δυσανασχετῶν ὁ οἰκοδεσπότης, ριφθεὶς ἐπὶ
ἀνακλιντήρος· μὲ κάμνεις νὰ ὑποφέρω μαρτύρια.

— Τρέξε σὺ, εἶπεν ἀποτανθεὶς πρὸς ἕτερον ἱστάμενον ὑπηρέτην, νὰ
πληροφορηθῇς περὶ τῆς Φλωρίκας.

Ὁ ὑπηρέτης ἔδραμεν ἔξω.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠκούσθη παραχῇ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Φλωρίκας,
ἐνθα ἰνόμιζεν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὅτι ἐρόνευσε, ἢ τοῦλάχιστον ἐπλήγωσε
τὸν Ἀνέστην, τὸν ὁποῖον εἶχε λησμονήσῃ σχεδόν.

Ἰδωμεν τί συνέβαιναν ἐκεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΑΛΚΥΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΔΙ' ΥΠΕΡΓΑΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ.

Εἶπομεν ὅτι ὁ Ἀνέστης γονατίσας διέφυγε τὴν βολὴν διὰ μικρᾶς μόνον
ἀμυχῆς. Ὅτε εὗρέθη μόνος τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ εἰμὴ πῶς νὰ σωθῇ
διὰ τῆς φυγῆς· ἀλλ' ὁ τρόμος αὐτοῦ τοσούτῳ τὸν κατέβαλλεν, ὥστε ἔ-
μεινεν οἶονεὶ ἀπολιθωθείς ἐπὶ τῆς θέσεώς του ἐπὶ τινος στιγμᾶς· ἔπειτα
διὰ μιᾶς ἡ χεὶρ του ἱστηρίχθη ἐπὶ τοῦ στήθους του ὥσεί νὰ βεβαιωθῇ
ὅτι ἐκτύπα ἡ καρδία του, ὅτι ἔζη ἀκόμη· τότε ἡ φιλαυτία αὐτοῦ ὑπερί-
σχυσε τοῦ τρόμου καὶ ἀνέστη ὅπως διασκελίσῃ τὸ παράθυρον καὶ κα-
ταβῇ διὰ τῆς μεταξίνης κλίμακος.

Ἀλλ' ὁ πῶς του ἔμεινε μετέωρος πρὸ τοῦ παραθύρου.

Κεφαλὴ φαντάσματος ἀνέθωρεν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἵπὸ κάφορος βρυχηθμός ἐξήχθη τοῦ λάρυγγός του καὶ ἐσύρθη καρκινω-
θατῶν πρὸς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Τὸ φάσμα τοῦτο διωλίσθησεν ἐντός, ταχύτερον βέλου· καὶ ἰδεῖξε τὴν
ἀπειλητικὴν αὐτοῦ μορφήν, ἀπορράξαν τὴν διὰ τοῦ παραθύρου διάβα-
σιν, τὴν ὑστάτην τοῦ Ἀνέστη ἐλπίδα.

Ἀμφότεροι ἀνεγνωρίσθησαν.

— Ὁ Ἀλκῦς! εἶπε βρυχώμενος καὶ φρικτῶν ὁ Ἀνέστης.

— Ὁ Ἀνέστης, ὑπέλαβεν ὁ ἄρθεος ἐκεῖνος νεανίας, ἀνυψῶν τὸ καρκυ-
νοβόλον αὐτοῦ ρόπαλον.

Ἀμφότεροι ἴστησαν ἀκίνητοι ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅπως καταμετρήσωσιν
ἀλλήλους.

— Ποῦ μᾶς συντυχαίνει ὁ διάβολος! εἶπεν ὁ Ἀλκῦς, καὶ κατήνεγκε
τὸ ρόπαλόν του κατὰ κεφαλῆς τοῦ Ἀνέστη, ὅστις παρεκκλίνας αὐτὴν
ἰδέχθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο κτύπημα.

Τὸ σῶμά του ἐλυγίσθη εἰς δύο, καὶ ἐξέπεμψεν ὀδύνης καὶ λύσσης συ-
νάμα κραυγὴν.

Ὁ ἀμειλίκτος Ἀλκῦς ἐκάγχασε τὸν ἀρελὴ ἀλλὰ φοβερὸν του γέλωτα,
ἀνυψώσας ἐν ἀκραιῇ τὸ ρόπαλόν του ὅπως κατὰ φέρῃ δεύτερον ἐπιτυχε-
στερον κτύπημα.

Ὁ Ἀνέστης ἐπ' ἔστησεν οὕτως πρὸς τὰ ὀπίσω ὅπως διαφύγῃ τὸ κτύ-
πημα τοῦτο, εὐρεθεὶς πρὸ τῆς θύρας τῆς συγκοινωνούσης μετὰ τοῦ κοι-
τῶνος ἐνθα τὸν Ἰωάννην Δόβλην οἱ θεράποντες αὐτοῦ προσεπιάθουν νὰ
τὸν κατευνάσωσιν.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πηδήματός του, ὁ Ἀνέστης ἠδυνήθη
νὰ σύρῃ τὸ ἰγχειρίδιόν του.

Ὁ Ἀλκῦς τὸν ἠκολούθησεν.

Ἀμφότεροι συνηντήθησαν.

Τὴν φορὰν ταύτην τὸ ρόπαλον ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του, καθηλώθη
κατὰ μέσης κεφαλῆς τοῦ Ἀνέστη ὅστις ὁμῶς μανιώδη βελῶν κραυγὴν
ἐνέπηξε εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀντιλήπτορος τῆς Φλωρίκας τὸ θανατηφόρον
αὐτοῦ ὄπλον· ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἐτα-
λαντεύθη, καὶ τρίτον τρομερώτερον κτύπημα λαβὼν κατὰ πρόσωπον ἐ-
κυλίσθη παραλαλῶν χαμῶν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἄνδρες δύο ἐρρίφθησαν πρὸ τοῦ Ἀλκυ, καὶ πρὶν
προλάβῃ νὰ κινηθῇ τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν σύρουν ἐντός τοῦ κοιτώ-
νος τοῦ Δόβλη.

Τοσοῦτον αἰφνιδία ἦτον ἡ ἐπίθεσις ὥστε πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του
ὁ ἄνδρεος νεανίας κατεπτοήθη.

Ἦκουσε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνός τῶν κρατούντων αὐτόν.

— Ἀθλίε! δολοφόνε! Θά ἀποθάνῃς ἀνιλεῶς!

Ἦ ἐκπληξίς τοῦ Ἀλκυ ἦτον ἀπερίγραπτος.

Αἰφνης ἀπλετον φῶς διεχύθη ἐντός τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκεῖνου κοι-
τῶνος· ἄνθρωποι πολλοὶ εἰσέβρευσαν ἐντός.

Μελίφθογγός τις φωνὴ ἀνέκραξε τότε

— Πάτερ μου!

Ὁ εἰς τῶν συρόντων αὐτόν, αὐτὸς οὗτος ὅστις ἐπρόφερε τὰς φρικώδεις
ἐκεῖνας λέξεις, ἀπαισπᾶσθαι ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐχύθη πρὸς λιγηρὰν τινα νη-
ρηίδα.

— Φλωρίκα μου! μόλις ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ, καὶ περιπτύχθη μετὰ
παραφορὰς τὸ θεῖον ἐκεῖνο πλάσμα.

Ἐπ' ἦλθε μακρὰ σιγὴ

Ὁ Ἀλκῦς ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐντός τοῦ συμπλέγματος ἐκεῖνου
τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς νεαρᾶς κόρης τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα, οἵτι-
νες ἀρέθησαν εἰς τὴν διάχυσιν τῆς συγκινήσεώς των ὅτι ἐπανεῦρον ἄλ-
λήλους μετὰ φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον κίνδυνον.

Εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς τοῦ γενναίου σωτῆρος ἀνέβλυσαν δάκρυα, καθ' ἣν
στιγμὴν ἀνελογίσθη τὰς ὕβριστικὰς πρὸς αὐτόν τοῦ πατρὸς λέξεις.

Συγχρόνως ὁ κρατῶν αὐτόν εἰσέτι ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου, πρὸς τὸν ὁ-
ποῖον οὐδεμίαν ἔδιδε σημασίαν ὁ τολμηρὸς ναύτης ἀλλαχοῦ προσηλωμέ-
νος παρετήρησεν αὐτόν τότε κατὰ πρόσωπον· φωνὴ ἐκπλήξεως ἐξήχθη
τῶν χειλέων του καὶ ὠπισθοδρόμησε μετὰ θάμβους.

— Εἶναι ὁ σωτὴρ τῆς Φλωρίκας! ἀνέκραξεν ἀναγνωρίσας αὐτόν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ τε πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἀποσπασθέντες ἐ-
στράφησαν πρὸς τὸν Ἀλκυ.

Πάντες οἱ εὐρισκόμενοι παρετήρησαν αὐτόν μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ δυστυχὴς νέος οὐδὲν τῶν περὶ αὐτόν ἐβλῖπε· ἡ κεφαλὴ
του ἐθορυβήθη, καὶ ἰδέαι του ἐσυγχίσθησαν, ὅποτε προσέβλεψε τὸ μέγα-
λειον, τοὺς πολυτελεῖς ἐκεῖνους στολισμοὺς τοῦ θαλάμου τούτου· ἐνό-
μισεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰ δώματα βασιλέως τινός· ἔστη κεχηνῶς καὶ
τεθαμβωμένος... αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐξελάμβανεν ὡς καλὸν τινα οἰκο-
κύρη, καθὼς ἔλεγε, χωρὶς ἄλλο ἦτον ὑπέρπλουτος τις πανίσχυρος με-
γιστὴν· τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπλανάτο πρὸς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ δω-
ματίου ἐμπλεων θαυμασμοῦ. Δὲν ἐμεμψιμοίρησεν ὁ λεοτακῆριος οὗτος

υιός της χήρας Μωραντίνου διότι τῷ προσεφέρθησαν μετὰ τοσαύτης ἀ-
χαριστίας· αὐτὸν ὅστις ἔδωκε τὴν ζωὴν εἰς τὴν θυγατέρα μὴ κίνδυνον
τῆς ἰδικῆς του, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὸν πατέρα. Τὸ ρόπαλον διέφυ-
γεν ἀπ' αὐτοῦ, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔμεινεν ἑνὸς καὶ ἀκίνητος·
δὲν εἶχεν ἀκόμη αἰσθανθῆ ὅτι ἔφεραν ἐπὶ τοῦ στήθους σπουδαῖον τραῦμα,
ὅπερ εἰσέτι θερμὸν δὲν τὸν ἠνόχλησεν, τὸ αἷμα ὅμως ἀνεπισιθίτως ἔρ-
ρειν ἀδιάκοπον διὰ μέσου τῆς περισκελίδος του ἐπὶ τοῦ χνοώδους τάπητος.

Ἐν μέσῳ τῶν συγκαχυμένων ἰδεῶν του ἡ φωνὴ τοῦ γλυκυροῦ ἐκαίνου
ἀγγέλου τὸν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ.

— Εἶναι ὁ σωτὴρ μου! καὶ ἐπατάχθη πρὸς αὐτόν.

Εἶδε τὴν οὐρανίαν ἐκαίνην κόρην γονυπετήσασαν σχεδὸν πρὸ αὐτοῦ,
καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ἀποσύρῃ τὴν δεξιάν του τὰ χεῖλη της πυρέσσοντα
προσηρμόσθησαν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ Ἀλκῦς ἐγένετο ὀλοπόρφυρος.

— Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει, εἶπεν ἡ νεαρὰ παρθένος μετὰ φωνῆς σιγηλῆς
μὴν ἀλλὰ σταθερᾶς, ὥσπερ ἐποίει τὸν ἱερώτερον ὄρκον, καὶ δύο σταγόνες
δακρύων ἔρρευσαν οἱ ἱερατεῖνοί αὐτῆς ὀφθαλμοί.

Ὁ ἀνδρεὺς ναύτης ἐταπεινώσε τοὺς ἰδικούς του.

Ἡ συγκίνησις του ἦτο μεγίστη· ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἐνδειξις αὕτη τῆς εὐ-
γνωμοσύνης τῆς ὡραίης ταύτης κόρης ἦτο κατὰ πολὺ ἀνωτέρα, ἀπείροι
τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένης· ἐπρότίμα τὴν ὥραν ταύτην νὰ ἀπέθνησκεν.

Ἀλλ' ἔδυσχεράναν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης Δόβλης,
ὅστις πλησιάζας προσέκλινεν ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Δύναμαι κύριε, εἶπε, νὰ ἐλπίσω τῆς συγγνώμης σας; μοῦ ἐσιώσατε
τὴν προσφιλή μου κόρην καὶ ἐγὼ ἀντὶ νὰ κατὰρξω τοὺς πόδας σας,
σὰς ἐξύβρισα.

— ὦ! κύριε! ἐψιθύρισεν ὁ ταλαίπωρος Ἀλκῦς ἀγνοῶν ἂν ὠνευρεῖτο.

Καὶ ἠσθάνθη τότε τὸ πρῶτον σπαρακτικὸν ἄλγος τοῦ τραύματος του.

— Ἄν δὲν ἦτο ὁ κύριος, πέτερ μου, ὑπέλαβεν ἡ Φλωρίκα, θὰ ἀπέ-
θνησκον μετὰ τῶν κακούργων ἐκείνων.

Πάρυτα δὲ δράττεται τῆς χριστερᾶς τοῦ Ἀλκυ, ὅστις ἐπὶ τοῦ μι-
κροῦ δακτύλου ἔφ' ἑν χρυσοῦν δακτύλιον.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εἶναι ἰδικόν μου τὸ δακτύλιο, τοῦτο κύριε; ἡ-
ρώτησε, παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκτὶ τὸ πρόσωπον τοῦ σωτῆρος της οὐ-
τινος ἡ χροιά καθίστατο ὅλο ἐν ὠχροτέρῳ καὶ αἱ τῆς πληγῆς αὐτοῦ ὀδύ-
ναι ὀξύτεραι.

— Μοῦ τὸ ἐδωρήσατε πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς ἐκλειπούσης.

— Θεέ μου, τί ἔχετε κύριε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη τοῦ Δόβλη κατεπτοη-
μένη ἰδοῦσα τὴν ἀλλοίωσιν τῆς μορφῆς του. . .

— Αἵματα! ἐκραύγασε μετὰ φρίκης πατήσασα ἐπὶ ὕγρου ὕλικου
κύψασα χαμαί.

Ἀλλ' αἱ δυνάμεις τοῦ Ἀλκυ παρελύθησαν πλέον, θανάτου χροιά ἐκά-
λυψε τὸ γλυκὺ αὐτοῦ πρόσωπον, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κατέπεσεν
ὡς ὄγκος ἀδρανῆς.

— Εἶναι πληγωμένος, καὶ δὲν τὸ ἐννοήσαμεν τόσην ὥραν, εἶπε περι-
αλγῶς ὁ Ἰωάννης Δόβλης δεχόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ σῶμα τοῦ
σωτῆρος τῆς θυγατρὸς του ἥτις ἔρρηξεν ὀδυνηράν κραυγὴν.

Πάντες συνῆλθον πρὸς αὐτούς.

— Τὸν ἱατρὸν προφθάσατε! ἀνέκραξεν ὁ Δόβλης.

— Θεέ μου! Θεέ μου! τὸν ἱατρὸν! ἐπανελάβεν ἡ Φλωρίκα ἐντρομος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΣΤΡΑΒΟΜΜΑΤΗΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΚΟΜΙΣΤΗΝ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΙΟΥ ΤΗΣ ΦΙΝΕΛΛΗΣ

Παρά τὴν εἰσοδὸν τῆς ὁδοῦ Μουμχανέ ὑπῆρχε καπηλεῖόν τι ἢ μάλλον
καταγώγιον ἐνθα ἐφοίτων ἄνθρωποι τῆς ἐσχάτης τάξεως καὶ πρὸ πάν-
των θιασῶται τοῦ βάκχου, ὅπως μετὰ τὸν τῆς ἡμέρας κάματον κορέ-
σωσι τὴν δίψαν αὐτῶν.

Ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας ἀνὰ πᾶσαν τὴν
ταραχώδη ταύτην συνοικίαν διαπληκτισμοί, βωμολοχίαι, ὕβρεις, φωναὶ
καὶ ἄσεμνα ἄσματα οἶνοφλύγων, ἐνίοτε συγκρούσεις αἱματηραὶ πληροῦσι
τὴν ναυτιώδη αὐτῆς ἀτμοσφαῖραν παροδόξου τινὸς καὶ φοβεροῦ θορύβου.

Πλησιάζοντες τοῦ μεσονυχτίου τὰ πάντα καταπαύουσιν· ἡρεμία δια-
δέχεται τὴν ἐξαλλοὴν ταύτην ἀνθρωπίνην τρικυμίαν.

Τὸ ἐν λόγῳ καπηλεῖον ἦτο συνεντευκτήριον ἐν τιμῷ τέρων ὑπο-
κειμένων.

Ἄνδρες ἀλήται, κακούργοι, δολοφόνοι, λωποδύται, δραπεταὶ τῶν κα-
τέργων, ἀπετέλουν τὸ πλεῖστον τῶν θαμνῶνων αὐτοῦ, καὶ οἱ τῆς ἀστυ-
νομίας ὑπάλληλοι εἰς διηνεκὴ εὐρίσκοντο κίνησιν ἀνερευνῶντες συνεχῶς
ἐντὸς τοῦ ἱποτροπαίου τούτου ἀντροῦ τοὺς ἀναζητουμένους σκαιούς ἐγ-
κληματίας.

Ἦτο μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύχτιον.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΔΟΥ) ΤΟΜΟΣ Β'.

Πρό πολλοῦ ἡ συνοικία εἶχε καθυπηρετήσει.

Μόνον τὸ καπηλεῖον τοῦτο διέμενεν ἡμίκλειστον, λέγομεν ἡμίκλειστον διότι ἡ θύρα αὐτοῦ ἦτον ἀνοικτὴ ἀκόμη. ἐκ τοῦ μέσου δὲ τῆς ὁροφῆς ἀπηρχαιομένους λαμπτήρ κρεμάμενος ἐφώτιζεν ἐπαρκῶς τὴν ἀθλίαν καὶ ρυπαρὰν περιοχὴν του.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἵστατο μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν συνηνωμένας ἀνὴρ μισήληξ ὕψηλός, ἰσχνός, εὐλύγιστος μὲ μύστακας φαioύς ἀνωρθωμένους καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς βλόσυροὺς τρόμον ἐμποιούντας.

Ὁ ἀλιτῆριος οὗτος ἄνθρωπος προφανῶς ἦτον ὁ κάπηλος, καὶ ἔπεκάλουν αὐτὸν Μίμην ἢ Χατζῆν.

Ἴστατο πρό πολλοῦ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐκμυζῶν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ τὸ σιγάκρον καὶ καπνίζων μετ' ἰδιορρύθμου ἡδυπαθείας.

Μόνον τὰ στίλβοντα δαμακτὰ του εὐρίσκοντο εἰς ἀέννητον κίνησιν ἐκτοξευόμενα πανταχοῦ εἰς τὴν σκοτίαν.

Ἐντὸς τοῦ καπηλείου δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἀπὸ τὸ ἐνδότερον ὁμοῦς αὐτοῦ ὡσεὶ ἀπὸ ἰδιαίτερόν τι διαχωρίσμα μυστηριώδεις ἐξήρχετο συνεχῆς τις, ἀλλὰ δυσκατάληπτος θόρυβος.

Ἀνθρώπος τις ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ καπήλου ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Καρά-κιοῦ.

— Καλὴ ἑσπέρα κύρ Χατζῆ! εἶπε.

— Καλὴ ἑσπέρα Στραβομμάτη, προσεῖπεν ὁ κύρ Χατζῆς ἐπαινοναποθεὶς κάπηλος μὲ ὕψος δηλοῦν ὅτι δὲν εἶδε πολλὴν σημασίαν εἰς αὐτόν.

— Κάτι δὲν ἐκλείσεις ἀκόμη;

— Τώρα τώρα θὰ κλείσω.

— Σφίγγεις καμμιὰ;

— Χμ! ἔκαμιν ὁ Χατζῆς μορράζων μετ' ἀδιαφορίας διὰ τῶν χειλέων του, χωρὶς ὁμοῦς νὰ μετακινήθῃ.

— Τὸν φουσᾶ; ἀπόψε, Στραβομμάτη μου;

— Ἐ, ᾶ; ἦν' καλὰ οἱ φίλοι.

— Καὶ πῶς τὸ ἔπαινε καὶ ἔωρισε ἀπόψε;

— Αἱ! . . . τώρα φίλε μου ὁ περὶς βγαίνει μὲ δυσκολία.

— Κατάλαβα.

— Ἐλα δὲ νὰ τὴν σφίξουμε, ὑπέλαθεν ὁ πελάτης τοῦ Χατζῆ κινήθεὶς νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ καπηλεῖον.

— Ἄς ἦναι νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὴν ὁρεξί.

Καὶ παραμερίσας ἀρῆκε τὸν Στραβομμάτη νὰ εἰλθῇ, αὐτὸς δὲ πύσας

τὸ ἀποτερρωθὲν σιγάκρον, ἠκολούθησεν αὐτὸν βραδέως. Ὁ βραχύσωμος ἀνὴρ, οὐτινος τὸ ἄτομον ἀρκούντως ἐχαρκτηρίσαμεν ἐν τῷ Α'. μέρει τοῦ πρώτου τέμου, ἔστη πλησίον τοῦ ὀκρίβαντος, ὁ δὲ κάπηλος προσελθὼν καὶ αὐτὸς ἐπλήρωσε δύο ποτήρια πνευματώδους ποτοῦ.

— Γεγὰ μας! εἶπον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου συγκρούοντες αὐτά.

Καὶ κατέπιον τὸ περιεχόμενον ἀπνευστί.

— Βάλε ἀκόμη μιὰ, κύρ Μίμη, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης λείχων τοὺς ὕγρους μύστακας του.

— Ἀπόψε βλέπω κερνάς σὰν Κ-ό-ν-τ-ε-ς! εἶπεν ὁ κάπηλος πληρῶν τὰ ποτήρια ἐκ δευτέρου.

— Ἐγὼ ὅταν φουσῶ δὲν λογαριάζω γιὰ ἑμέ μου ἀλήθεια, κάπου θὰ τὰ κόβω ὑν μέσα! προσέθετο δειξας διὰ τοῦ βλέμματος τὸ μέρος ὑπόθεν ἤρχετο ὁ ἀμφίβολος ἐκεῖνος θόρυβος.

— Ψιλά! ψιλά!

— Ὁ Σπύρος μέσα εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Στραβομμάτης λαβὼν τὸ ποτήριόν του.

— Μέσα! γιὰ τί, τὸν θές; νὰ τὸν φωνάξω;

— Ὅχι θὰ πάγω μέσα. . .

— Κάπου θὰ σέ τρῶνε τὰ ψιλὰ ἑσ-τ-ὴ-ν-τ-σ-έ-π-η.

— Θὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου καὶ ἀπόψε.

— Γεγὰ μας! διέκοψεν ὁ κάπηλος μὲ ἐλαφρὸν μορφασμὸν εἰρωνείας. Καλὰ κέρδη.

— Καὶ καλὴ καρδιά! προσέθηκεν ὁ εἰδεχθὴς ἀνὴρ.

Καὶ οἱ ἀλιτῆριοι ἀμφοτέρωθεν ἐκένωσαν τὰ ποτήρια των.

Ὁ Στραβομμάτης ἀπομάξας τοὺς μύστακας του ἐπὶ τῆς χειρίδος τοῦ ἐπεινδύτου του διὰ τρόπου λίαν ἀξιοπρεποῦς καὶ μόνον πρὸς αὐτόν γνωστοῦ, ἀρῆκεν ἐν χάλκινον μονόγρασσον ἐπὶ τοῦ ὀκρίβαντος καὶ διηυθύνθη πρὸς θυρίδα τινα πλαγίως αὐτοῦ. ὤθησεν αὐτήν, ἀνῆλθε πέντε ἢ ἑξ βαθμίδας καὶ εὐρέθη εἰς ἀθλίον τι δωμάτιον, φωτιζόμενον ὑπὸ λύχνου-τινος ἐπὶ σαθροῦ ξυλίνου βήθρου.

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁκτὼ φοβεροὶ κακοῦργοι τοποθετημένοι ἐπὶ τῶν γονάτων ἐσχημάτιζον συμπαγὴ κύκλον.

Πάντες προκύπτοντες ἐπαίζον τοὺς κύβους.

Καὶ ἠκούοντο αἱ βαναυσώτεροι ὕβρεις, αἱ ἀναιδέστεραι ἀραὶ, αἱ βδελυρώτεραι βλασφημίαι ἀπὸ τὰ ὁκτὼ ἐκεῖνα μιὰρὰ στόματα, πρὸς τὰς ὁποίας ἤθελέ τις ἰλιγγιάσῃ, καὶ περὶ τῶν ὁποίων οὐδέποτε δύναται τις νὰ λάβῃ ἰδέαν.

Τοσούτον δὲ ἦσαν ἐνησχλημένοι εἰς τὸ παιγνίδιον των ὥστε διόλου δὲν παρατήρησαν τὸν νεοελθόντα σύντροφον αὐτῶν.

Μεταξὺ τῶν πύσης ἡλικίας ἀλιτηρίων τούτων ἦτο καὶ τις δεκαπενταετής νεανίσκος ρακενδύτης, πρὸς τὸν ὅποιον καὶ ἐπλησίασαν ὁ Στραβομαμάτης.

— Μωρὲ φ ο ὄ ρ ι α ποῦ τὴν ἔχουν! εἶπεν.

— Βρέ! καλῶς τὸν Στραβομαμάτη, εἶπον τινὲς ἀνακύψαντες πρὸς αὐτόν.

— Βαστά: φιλά; ἠρώτησέ τις μετὰ βραγχυνώδους φωνῆς.

— Σήκω βρέ Σπύρο, εἶπεν ἑτερός τις πρὸς τὸν νεανίσκον, νά καθήσῃ αὐτός, ἐσένα σὲ ξ ε π ι π υ λ ί σ α μ ε.

— Μπα! σὲ ἔστειλαξαν βρέ Σπύρο; ἠρώτησαν ὁ Στραβομαμάτης, ὥθων αὐτὸν διὰ τοῦ ποδός.

— Ἐ! νά πρ' ὁ δικάλος... ἀπόψε εἶχα δ ι α ο λ ε μ ῖ ν η ἀναποδῆ 'στό ζάρι, εἶπεν οὗτος ἀνεγειρόμενος καὶ ξέων τὴν οὐλὴν αὐτοῦ κόμην.

— Ἄν ἔρριχνες 'εἰς τυρλά, ὑπέλαβεν ὁ πλησίον αὐτοῦ χωρὶς νά στραφῇ ρίπτων συγχρόνως τοὺς κύβους.

— Δὲν μ' ἔτρεχε ἀπόψε, ἐψιθύρισεν ὁ Σπύρος διὰ φωνῆς μεμψιμοίρου. Γιὰ κάμε δοκιμὴ ἐσὺ κύρ Στραβομαμάτη.

— Πέντε δύο! ἀνέκραξεν ὁ προλαλήσας παίκτης ἀγριοφώνως, ὥστε ἀποτυχῶν ἐπιφέρων συνῆμα τρομερὰν βλαστημίαν, τὴν ὁποίαν κατέπνιξε σχεδὸν ὁ παταγώδης τοῦ κερδίσαντος γέλως.

— Εἶναι ἡ σειρὰ σου, εἶπεν ἑτερός τις βραδυγλώσσος, θά παίξῃς Στραβομαμάτη;

— Ἄς πάγῃ ἐμπρός, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος ἐμπροστικὴν χειρονομίαν ποιήσας, ἔρχομαι ἀπὸ μακρὸν, εἰμαι κατακουρασμένος, ἄς περάσῃ λιγάκι καὶ βλέπουμε.

— Ὅπως θές... θὲ νά 'γ δ ο σ ε ς κἀνένα μ υ ρ ω δ ἄ τ ο ἀπόψε καὶ μᾶς κάνεις τόσο γ ρ ᾶ ν τ ο.

— Κύτταξε ἐκεῖ τῆς γροσσέρας σου, καὶ μὴν ἀνακατώνεσαι μαζί μου! εἶπεν ὁ εἰδαγμένος ἐκεῖνος κακούργος, συσπᾶσας τὰς ὀφρὲς.

— Ἐλα 'δῶ βρέ Σπύρο, προσέθετο ἀποτακτικῶς πρὸς τὸν ρακενδύτην, καθέσθεις ἐπὶ παλαιῷ τινος καὶ ἀκαθάρτου ξυλίνου θρανίου πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

Ὁ Σπύρος ζυόμενος τὴν κεφαλὴν ἐκάθησε παρ' αὐτῷ καταρῶμενος μεταξὺ τῶν ὀδόντων του τῇ ἀδυσώπητον τύχην· οἱ λοιποὶ ἐξηκολούθησαν τὸ προσφιλὲς αὐτῶν παίγνιον χωρὶς νά προσέξωσιν εἰς αὐτούς.

— Σὲ ξ ε π ἄ γ ῖ α σ α ν λοιπόν; ἐπανέλαβεν ὁ Στραβομαμάτης ὅπως δώσῃ ἀφορμὴν συνδιαλέξεως.

— Καὶ πόσα ἔχασες;

— Δεκάξη γρόσια, εἶπε μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς ὁ Σπύρος ἐξακολουθῶν νά ζύεται.

— Χε! ἔκαμνεν ὁ Στραβομαμάτης, τ ι π ο τ ῆ ν ῖ α πράγματα.

Καὶ τὸ τερατώδες αὐτοῦ προῖκον ἔλαβεν ἑκπρασίν τινα ὑπέροπτικὴν, ἐνῶ εἰς τὰ ἀποτρόπαια αὐτοῦ χαλεπὴ διεγρήρη μωροαγμὸς περιφρονήσεως, ὅπως κεντήσῃ τὴν πλεονεξίαν τοῦ ἀγυιόπαιδος.

— Γιὰ σένα ποῦ 'πνίξες τὸ μ υ ρ ω δ ἄ τ ο, εἶπεν οὗτος, σοῦ φαίνονται μικρά, μὴ γιὰ 'ρώτα 'μένα· αὔριο δὲν θᾶχῃ οὔτε ψωμί.

— Ἐγὼ ἂν ἤθελα σοῦ δῖνα καὶ γιὰ ψωμί καὶ γιὰ τυρ.

Ὁ Σπύρος ἐπαύτατο ζυόμενος διὰ μιᾶς καὶ ἠνέωξε κατ' ὀλοκληρίαν τοὺς ὀρθαλμούς του.

— Ἐ! καὶ γιὰτί νά μὴ θῆς, κύρ Στραβομαμάτη μου, εἶπε συνοδεύσας τοὺς λόγους του διὰ κολικευτικοῦ χροεντισμοῦ.

— Ἄν 'μπορῇς νά καταφέρῃς ἀπόψε μὴ δουλεῖς, θὲ νά βγάλῃς τὴν ζημίαν σου μὲ τὸ παραπάνω.

Οἱ ἐκτακτικοὶ ὀρθαλμοὶ τοῦ ἀγυιόπαιδος ἔλαμψαν παραχρῆμα.

— Πές μου λοιπόν! ὑπέλαβε μετ' ἀνυπομονησίας.

— Μὴ κύτταξε, θελεῖ καταγρυχᾶ... .

— ὦ! ἔκαμε σιμνυνόμενος ὁ Σπύρος, μὲ ἔξερεις δὲ τί λουλοῦ δι εἰμαι! φτάνει νά 'χῃ στὴν ἄκρην τὸν ἀργύρην.

— Δύο ἄσπρα! εἶπεν ὁ Στραβομαμάτης.

— Δύο μετζίτις; ἀνέκραξεν ὁ ἀγυιόπαις, ἔξ'alλος ἐκ τῆς χαρᾶς γενόμενος· ἔξ'επαστρεύω τρεῖς καὶ πνίγω ἄλλους τόσους!

— Μὴ βιάζεσαι πολὺ... . διέκοψεν αὐτόν ὁ λοξόφθαλμος.

Ὁ Σπύρος ἔμεινε κιχηνῶς· ἡ χεὶρ αὐτοῦ διωλίσθησε καὶ πάλιν ὑπὸ τὸν δυσώδη αὐτοῦ σκούφον.

— Θέλω νά 'πῶ τάχα, ἐξηκολούθησεν ὁ Στραβομαμάτης παρατηρήσας μετὰ θυμηδίας τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ μικροῦ αἰμοδόρου, πῶς δὲν χρειάζονται σκωτωμοὶ καὶ τέτοια... Ἀκούσε με νά δῇς τί θά κάμῃ.

Ὁ ἀλιτήριος ἐχμηλῶσε τὴν φωνὴν καὶ ἐξηκολούθησε.

— Σηκώνεσαι ἀπ' ἐδῶ πρὶν νά φέξῃ τραβᾶ; ἴση στό Μπεσίχ-τασι, πᾶς στοῦ μπάρμπα Σταυρῇ το καπηλεῖο ποῦ ναι στό μεσοχώρι, τὸ ξέρεις;

— Καλά δὲ σὺν πόσαις βραδίαις ἐπέρασα σὸ χαμόγει του χα-
τακωμένος τότε πούχα κτυπήσει ἐκείνη τὴ μαυροφόρα ἔξω ἀπὸ
τὸ χωριὸ καὶ μὲ κυνηγούσανε οἱ χωροφύλακες.

— Καλά! τοῦ λὲς πῶς σ' ἔστειλα ἐγὼ, καὶ νὰ σοῦ δείξῃ τὸ σπῆτι
τοῦ Ἀλκῦ.

— Ἀλκῦ! ἐπανελάθεν ὁ μικρὸς δολοφόνος ὅπως μὴ διαφύγῃ τῆς μνή-
μης του.

— Στὸ ἐπάνω πᾶτωμα εἶναι ἕνας κᾶποιος Λεωνῆς.

— Λεωνῆς! ἐπανεῖπεν ὁ Σπύρος.

— Ναί! ὅμως νὰ βρῇς κἀνὰ τρόπο χωρὶς νὰ σὲ καταλάβῃ κἀνεὶς
ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ποῦ κἀθόνται καὶ νὰ τοῦ δώσῃς ἕνα γραμματάκι.

— Ὡ! τὸ μόνο εὐκολο πρᾶμμα· αὐτὸ ἦτανε ὅλο;

— Εὐκολο, ἀλλὰ νᾶχῃς τὸ νοῦ σου νὰ μὴ σὲ δῇ κἀνεὶς, σὸ ξανα-
λέγω γιὰτὶ δὲν κάμαμε τίποτα.

— Ἐννοια σου, ἀδελφί, εἶπεν ὁ Σπύρος μετὰ πλήρους πεποιθήσεως
εἰς ἑαυτὸν περὶ τῆς ἱκανότητός του, καὶ ὥραζε τὴν χεῖρα.

— Δὸς τὸ γραμματάκι.

Ὁ Στραβομμάτης ἐξήγαγε συνεπτυγμένον τι χαρτίον ἐκ τοῦ θυλα-
κίου του.

Ἦν ἡ καταδίκη τοῦ Λεωνῆ διὰ τῆς χειρός τῆς ταλαίνης συζύγου του
γεγραμμένη.

Ὁ Σπύρος ἀρπάσας τὸ χαρτίον ἰδύθισεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ κόλπου του.

— Καὶ τὰ ψιλὰ νὰ σὲ χαρῶ κύρ Στραβομμάτη μου.

Ὁ βδελυρὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἀνεσκέλευσεν εἰς τὰ βῆθ' αὐτοῦ θυλακίου τῆς
περισκελίδος αὐτοῦ ἐξ οὗ μετεδόθη λεπτότατος μεταλλικὸς ἥχος, ὅστις
ἔκαμε τὸν ἀγυιόπαιδα νὰ σκιρτήσῃ ριγῶν.

— Νὰ σὲ διῶ Σπύρο, κύτταξε καλὰ, ἔχω καὶ ἄλλαις δουλειαῖς γιὰ
σὲν...

Ἀλλ' ὁ ρακενδύτης νεανίας οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐννόει· ἀπασα αὐτοῦ ἡ
ψυχὴ συνεκεντροῦτο τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸς τὴν δεξιάν τοῦ Στραβο-
μμάτη τὴν ἐπὶ τοῦ ὀλβίου ἐκείνου ἀργυροῦχου θυλακίου του οὕσαν.

— Θὰ σὲ πληρώνω μπροστὰ, καὶ συγχρόνως ἐξήγαγε τὰ δύο περιπό-
θητα ἀργυρᾶ νομίσματα ἅπερ ἐν ἀκρεΐ ὥς κύων ἐνεδρεύων εἰς τὸ θή-
ραμα αὐτοῦ ὁ Σπύρος δραξάμενος τὰ ἐξηράνισεν εἰς τὸν ἀσφαλέστερον
κρυφῶνα τοῦ ρακενδύτου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ο ΓΑΡΑΙΟΣ ΝΑΥΤΗΣ ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΒΟΜΜΑΤΗ.

Ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον ὁ Στραβομμάτης εἰσῆρχετο εἰς τὸ κατχώγιον
τοῦτο ὅπως συγκρούτῃ εὐθύμως τὸ ποτήριόν του μετὰ τοῦ καπήλου, ἄ-
τομόν τι παρεμόνευσεν εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ
καπηλείου ἀπ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ παχυλοῦ τῆς νυκτός γνόφου, τοῦ
μέρους ἐκείνου σκιζομένου καθ' ὁλοκληρίαν.

Παραδόξως πῶς τὸ ἄτομον τοῦτο παρεκλούθει μετ' ἐπιμονῆς διὰ
τοῦ βλέμματος ἀπάσας τὰς κινήσεις τῶν δύο ἐκείνων καταχθονίων ἀν-
θρώπων.

Τὸ ἀπαστρέπτον αὐτοῦ βλέμμα ἦν οὕτως καθηλωμένον ἐπ' αὐτῶν,
ἀλλ' ἔσως δὲν ἐνδιεφέρετο καὶ τόσον ὥς πρὸς τὸν καπήλον, ἐνῷ ἀπεναν-
τίας κατέτρωγε τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο τὸν βραχύσωμον ἀλλ' ἐξωγκω-
μένον ἄνδρα.

Ὅτε δὲ ὁ τελευταῖος οὗτος ἐξηρανίσθη ὀπισθεν τῆς θυρίδος ἀνερχό-
μενος ὅπως δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τοὺς κύβους, κυρίως ὅμως ὅπως
συναντήσῃ τὸν ρακενδύτην συνάδελφόν του, ὁ δὲ καπήλος ἐπεμελήθη
νὰ κλείσῃ ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν, ὁ ἄγνωστος ἔτυψε μετ' ἀπελπισίας
τὸ μέτωπόν του ὥς ἄνθρωπος ὅστις δὲν προεῖδε τὴν περίπτωσιν ταύ-
την· ἔκαμεν ἐν βῆμα ὅπως εἰσελθῇ εἰς τὸ καπηλεῖον ὡς γαλὴ ὁρμῶσα
νὰ παρεκλουθήσῃ ἐκ τοῦ συνεγγύς τὴν ἀποδ.δράσκουσαν λαίαν τῆς,
ἀλλ' ἰδὼν τὸν καπήλον ἐπανερχόμενον εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, ὥπι-
σθοδρόμησε πρᾶυτα καὶ ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ συσπειρωθεὶς ἐντὸς τοῦ
φατνώματος μιᾶς θύρας πλαγίως τῆς τοῦ καπηλείου.

Ὁ ἰχνηλάτης οὗτος τοῦ Στραβομμάτη, ὅστις ἦτον αὐτὸς οὗτος ὁ Ὑ-
δραῖος ναύτης Διαμαντῆς, ὁ τῷ Ἀλκαί ὑποσχεθεὶς ἀντὶ πάσης θυσίας
νὰ ἀποκτήσῃ τὸ γραμματίον τῆς καταδίκης τοῦ Λεωνῆ, ἢ νὰ μπταιώ-
σῃ τὴν ἐγγείρησιν αὐτοῦ, ἠγανακτήσεν ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἐξαφανισθέντα
παρὰ προσδοκίαν ὀπισθεν τοῦ καπήλου, καὶ δὲ ἠθέλησε νὰ εἰσελθῇ ἀ-
ναστείλας τὸ πρῶτον βῆμα· μόνον καὶ μόνον ὅπως λάβῃ κείρον νὰ σκε-
φθῇ πρὶν πῶς ὥφειλε νὰ ἐνεργήσῃ καὶ προβάλων τὸ ἡμισυ τοῦ μετώπου
του οὕτως ὥστε νὰ κρατῇ ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ τὴν εἰσο-
δὸν τοῦ καπηλείου ἐθασάνει τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἀκίνητος
ἀλλὰ δυσανασχετῶν.

— Διαβολὴ! ἐσκέπτετο αὐτὸ δὲν τὸ ἐστοχάσθηκα! ἅ! τὸ ἀσχημό-

μειντρο, ἂν μοῦ τὴν καταφέρῃ! ἂν ἔχῃ κάμμιαν ἔξοδον ἀπὸ τὰ ὀπίσθια αὐτὸ τὸ κατηραμένο καπηλειό καὶ μοῦ ξεγλυστρήσῃ; ἄς πᾶ νὰ φυλλάττω ἐγὼ ἐδῶ ἕως τὸ πρωὶ . . . τί νὰ κάμω λοιπόν; ὦ! διάβουλε 'Αλκυ! σὲ τί λήσπη μ' ἐσπρωξες; ἔ! καὶ πῶς νὰ πάγω μέσα! κατόπι του· εἶναι καὶ τὸ ἄλλο ποῦ δὲν θέλω νὰ μέ διῆ, δὲν θέλω νὰ μέ γνωρίσῃ! ἄ! σκύλε Στραβομαμάτη, θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ὅμως ὕστερα ἀκριβὰ· τὸ λοιπόν; τί ἐκατάλαβα ἐδῶ; δὲν γίνεται! πρέπει νὰ φανερωθῶ· ὁ 'Αλκυς μοῦ εἶπεν ἡ τὸ πέρνεις χωρὶς νὰ σὲ γνωρίσῃ, ἡ ἂν δὲν μπορέσης τοῦ τὸ πέρνεις μὲ τὴν βίαν, καὶ τελείωσεν ἡ δουλειά· αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ. Ναί, ναί! ὑπόθεσις πῶς δὲν ἔχει ἄλλην ἔξοδον τὸ καπηλειό· καὶ αὐτὸς κοιμᾶται ὡς τὸ πρωὶ μέσα, ἐγὼ δὲ χάρτω ἀέρα ἐδῶ ἀπ' ἐξῶ, ἕως ποῦ νὰ περάσῃ ἡ χωροφυλακὴ νὰ μέ γαντζώσῃ καὶ νὰ μέ στείλῃ σ' τὸ φρέσκο! τί κατὰλαβα; . . . αὐτὸ εἶναι, ναί, ἂν ἦτο νὰ ἐβγῇ θὲ νὰ 'εῖγαινε ἕως τώρα. 'Α! δὲν βρυσάσαι, ἐμπρός! ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν. . . ἀλλὰ, τί πρόφασιν νὰ εὐρῶ; ἐδῶ σὲ θέλω Διαμαντῇ! . . . Χμ! . . . δὲν ἔχω μέρος. . . θὰ κοιμηθῶ στὸ καπηλειό. . . . Εὐγε! . . . ἅμα πάρῃ δρόμο ὁ φίλος, ἐγὼ κατόπιν του. . .

Ταῦτα διανοηθεὶς ὁ ἀπλοϊκὸς ναύτης ἐξῆλθε τῆς κρύπτης τοῦ θαρραλέου καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ καπηλεῖον πεδοκατυπῶν τὸ λιθοστρωτὸν ὅπως ἀκουσθῶσι τὰ βήματά του.

Ὁ κάπηλος κύρ Χατζῆς ἡ Μίμης ἀδιάφορον ἐμφροντίζοντες, ἔχων τὰς χεῖρας πάντοτε ὀπισθεν τοῦ συνηνωμένης περιεπάτει βραδείως ἐν τῷ καπηλεῖῳ καταμετρῶν οὕτως τὸ μῆκος αὐτοῦ.

Αἰφνης ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ Διαμαντῆς εἰσῆρχετο.

Ὁ κάπηλος παρατήρησεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ποιήσας συγχρόνως μόρφασμόν δυσαρρεσκείας.

Ἡ ἐπίσκεψις φαίνεται τοῦ Ὑδραίου, ἐν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς μὴ συγκαταριθμουμένου μεταξὺ των συνήθων πελατῶν του, ἡ ναυτικὴ ἐνδυμασία του, ἔπειτα τίς αἰδε ὅποια βουλευόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐπιθύμει τὴν παρουσίαν ἀγνώστου προσώπου, δι' ὅλα ταῦτα εὐρέθη κακῶς προδιατεθειμένος περὶ τοῦ Διαμαντῆ, ὅστις οὐδόλως φροντίζων περὶ τῶν ἐντυπώσεων τούτων, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἀνακλίντρου ὡς ἄνθρωπος κεκοπιакῶς, ἀφῆρσε τὸν πῖλόν του ἐξήγαγε τὴν καπνοθήκην του καί·

— Δός μου ἓνα κρασί, κύρ κάπηλα, εἶπε μετὰ φωνῆς ἡπίου μεστῆς εὐπροσηγορίας τινος.

Ὁ κάπηλος ὅστις ἴστατο ἀνακοπεῖς εἰς τὸ μέσον τοῦ καπηλείου παρκτηρῶν αὐτόν, δὲν ἐφάνη εὐχарιστηθεὶς, ἐννοήσας ὅτι ὁ ὀχληρὸς πελάτης δὲν ἐσκόπευεν ἀπλῶς νὰ δροσισθῇ καὶ νὰ φύγῃ, τὸ μέτωπόν του ἐρρυτιδῶθη καὶ ἔμενεν ἀκίνητος.

— Φέρε καὶ μιὰ φωτιά, βάλε καὶ γιὰ τὴν ἀφεντιά σου ἓνα πιεστό· ἐπανελάβεν ὁ Διαμαντῆς κυλίων μεταξὺ τῶν δακτύλων τὸ σιγάρον του.

— Εὐχαριστῶ δὲν πίνω, εἶπεν ὁ κάπηλος ἀναμασσῶν τὰς λέξεις μεταξὺ τῶν ὀδόντων του, καὶ παραθέτων τῷ Διαμαντῇ κυτίδιον φωσφόρων.

— Δὲν πειράζει, κάμε ἓνα σιγάρον λοιπόν.

— Δὲν φουμάρω . . . καὶ τὸ κρασί μ' ἐτέλεψε· εἶπεν ἡσύχως ὁ κάπηλος.

Ὁ Διαμαντῆς παρατήρησεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί.

— 'Ε! δὲν πειράζει φέρε μαστίχα, εἶπεν.

— Τέλεψε καὶ αὐτὴ προσέθηκεν ὁ κάπηλος ἀναστέλλων τοὺς ὤμους.

Ὁ Διαμαντῆς συνοφρυωθεὶς ἐνητένισε καὶ πάλιν αὐτόν ἐν ἀπορίᾳ.

— Πῶς; τί θὰ 'πῇ τοῦτο κύρ κάπηλα;

— Θὰ 'πῇ παληκάρι μου, ὑπέλαβεν ἐκαῖνος ἡσύχως, θωπεύων τοὺς μύστικας του καὶ στρέφων πρὸς αὐτόν τὰ νῶτα, ἡ ὥρα εἶναι περασμένη καὶ δὲν πουλῶ πιεστό, θὰ σφαλιζῶ, κατὰλαβες τί θὰ 'πῇ; καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Αἱ τελευταῖαι δὲ λέξεις εἶχόν τι τὸ αὐθαδές, τὸ προκλητικόν· ὁ Ὑδραῖος ναίτης ἠσθάνθη ἑαυτὸν προσβεβλημένον.

— Ἡμπορεῖς νὰ σφαλιξῇς ὅποταν θελῇς, εἶπε μετὰ πεισμονῆς, ἂν δὲν ἔχῃς πιεστό, φέρε νερό, τὸ ἴδιο μὲ κάμνει.

— Σώθηκε καὶ τὸ νερὸ παληκάρι μου . . . ἐπανελάβε χωρὶς νὰ στραφῇ ὁ Μίμης μὲ ὕψος ὀργίλου.

Ὁ Διαμαντῆς ὠχρίασε.

Τὸ ρίγος τοῦ θυμοῦ κατέκλυσεν αὐτόν.

Ἠνάψε τὸ σιγάρον του καὶ οὐδὲν εἶπεν.

Βραχυχρόνιος σιγὴ ἐπῆλθε· σιγὴ παρεμφερὴς πρὸς τὴν γαλήνην ἐπικειμένης θυέλλης.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ Διαμαντῆς ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ τὸν ἐκ τοῦ διαχωρίσματος τῶν παικτῶν προξενούμενον θόρυβον.

Τότε ἀνελογίσθη τὴν ἀποστολὴν του· ὁ κομιστῆς τοῦ πολυθρυλλήτου ἐκαῖνου γραμματίου ἦτο λοιπόν κατὰ τὴν ιδέαν του πολὺ πλησίον αὐτοῦ

καί δὲν διέτρεχε κίνδυνον νὰ τῷ διαφύγῃ· ἐσκέφθη ὅτι ὤρριλε νὰ καταπήν τὴν προσβολὴν, καὶ ἐπειράθη νὰ καταυνάσῃ ἐκυτὸν.

— Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζηται ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους ἕνας ποῦ ἔχει μα γ α ζ ῖ Κύρ κάπηλα! εἶπεν ἀλλάξας τόνον ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον.

Γέλως περιφρονητικὸς τοῦ καπήλου παρεκολούθησεν τοῦ λόγους τούτους.

Ὁ Διαμαντὴς ἐκράτησε τὴν ταχαλὴν του.

— Ποῦ ξέρεις ἔμπορῶ νὰ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ συμφέρον σου.

— Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μ' ἀ δ ι α ζ ε ι ς τ ῆ ν γ ω ν ῖ α! εἶπεν αἰφνης ὁ Μίμης στραφείς πρὸ αὐτὸν ἀποτόμως καὶ στάσιν ἀπειλητικὴν λαβῶν.

Ὁ Ὑδραῖος ναύτης ἐρρίγησεν ὑπ' ὀργῆς, ἐννόησεν ὅτι ὁ πρὸ αὐτοῦ ἦτον ἄνθρωπος οὐτιδανὸς πρὸς τὸν ὅποιον δὲν ἴσχυον ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ καὶ οἱ ἥπιοι λόγοι.

— Ἰσα ἴσα, καὶ ἐγὼ αὐτό ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω! εἶπε διὰ φωνῆς τραχείας μὴ κρατούμενος πλέον.

— Πῶς, πῶς, πῶς; εἶπεν ἄλλεπκλήλως ὁ κάπηλος ἐν σπουδῇ, μὲ δύο βήματα πηδήσας πρὸ τοῦ αὐτοῦ.

— Λέγω πῶς δὲν τὸ κ ο υ ν ῶ ἀπ' ἐδῶ, ἐπανελάθειν οὗτος χωρὶς νὰ ἀνεγείρῃ τοῦ ὀρθαλμοῦς του, καὶ ἴσα ἴσα γιὰ αὐτὸ ἤθελε νὰ σοῦ μιλήσω.

— Μπα καὶ θάρρει; π α λ λ η κ α ρ ᾶ κ ι μου, ὑπελάθειν ὁ κάπηλος κύψας πρὸ τοῦ Ὑδραίου μετ' ἐμπικτικτοῦ τόνου, πῶς βρῖσκεσαι ὅσῃν παληόδερχά σου;

— Ἄν ἤμου· ὅσῃν παληόδερχά μου θὰ σὲ μάθαινα πῶς μεταχειρίζονται τοὺς ἀνθρώπους, εἶπεν μὲ τρεμουσαν φωνὴν ὁ Διαμαντὴς.

Οἱ ὀρθαλμοὶ τοῦ καπήλου ἀπῆστραψαν ἀγρίως, τὸ πρότωπόν του κατέστη πελιδνὸν πέρατα.

Ἀνέτεινε τὸ ἰσχνὸν αὐτοῦ σῶμα, ὅπερ ἔλαβε στάσιν ἀπειλητικὴν καὶ δείξας διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν θύρην ἐκράνυγας διὰ τρομερὰ καὶ ἐπιτακτικῆς φωνῆς.

— Δεῖξέ μου τὴν ράχην σου!

Τὸ αἷμα τοῦ Διαμαντῆ συνέρρειυσεν ἅπαν εἰς τὴν κεφαλὴν, οἱ ὀρθαλμοὶ του ἐθαμβώθησαν.

— Πρόσεξε καλὰ κύρ κάπηλα! ἐτραύλσεν ἀποπνιγόμενος ὑπὸ θυμοῦ, ἐπὶ δὲ τῆς πορφύρας μορφῆς αὐτοῦ διεχύθη ὡχρότης νεκρικὴ, καὶ τὰ χεῖλη του ἐλευκάνθησαν.

— Ἐλα λοιπὸν, ἔξω ὡ γ λ ῆ γ ο ρ α! ἀνέκραξαν ὁ Μίμης λυσσωδῶς.

— Μὴ βιάζεσαι πολὺ, εἶπεν ὁ Ὑδραῖος μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀρθαλμοὺς χωρὶς νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ὁ κάπηλος τότε χύνεται ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀρπάζει ἐκ τοῦ περιλαίμιου.

— Ἐξω λοιπὸν π α λ ῆ ν θ ρ ω π ε, εἶπε μετὰ βραγχυνώδους καὶ διακεκομένης φωνῆς αὐτόν.

Ἀλλὰ πέρατα ὁ Ὑδραῖος ναύτης ἀνορθοῦται φοβερός, ἡ στιβαρὰ αὐτοῦ πυγμὴ πίπτει ὡς σιδηροῦν ρόπαλον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ καπήλου, ὅστις ρηγνύει φωνὴν λύσσης, ἀφήνει τὸ περιλαίμιον καὶ ὀπισθοβατῶν εὐρίσκει ἀντίρρισμα ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν πλευρᾶς, ἀνατρέψας δύο καθίσματα καὶ ἐν τραπέζιον.

— Κύτταξε καλὰ, κύρ κάπηλε, εἶπεν ὁ ναύτης συνελθὼν παραχοῆμα, καὶ μεταμεληθεὶς διὰ τὴν ἐξαψίν του, ἥτις ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ πάντα τὰ σχέδιά του. Δὲν μὲ καταλαβες φαίνεται, δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάμω κακὸν μὰ μὲ βιάζης· φώναξέ μου λοιπὸν τὸν Στραβομμάτη ποῦ τὸν θέλω, καὶ φεύγω ἀμέσως.

Ὁ κάπηλος ὅστις ἔπνεε μένεα καὶ προσεπλάθει νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὁποίου τὸ γρονθοκόπημα τοῦ ἀντιπάλου του ἀρῆκεν ὀδυνηρὰ ἔχνη, ἔκαμε νὰ ἐπιπέσῃ μὲ πλειότεραν λύσσαν χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχιστὴν προσοχὴν εἰς τὰς τελευταίας λέξεις του.

Ὁ Διαμαντὴς ἐν ροπῇ διασκελίζει τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς τραπέζης διχαστήμα, ἀνατείνει τοὺς βραχίονας του καὶ περιμένει τὸν ὀρμῶντα κάπηλον.

Ἦτον δὲ τοσοῦτον τρομερὸς ἐν τῇ στάσει του ταύτῃ, τοσαύτην καταπληκτικὴν δυνάμιν εἶχον τὰ βλέμματά του, ὥστε ὁ δυστυχὴς Μίμης ἔμεινε καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἑδάφους εἰς τὸ πρῶτον βῆμα, ἀεγνώρισε τὴν φοβερὰν ὑπεροχὴν ἐκείνου, καὶ ἤσρανθη τὸ ἀρειμάνιον βλέμμα τοῦ ναύτου διεισδύον εἰς τὴν ἀνάνδρον ψυχὴν του· ἐρρίγησεν, ἡ τὸληρὴ ἀπέπτυ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ιδεάν τῆς ἐκδικήσεως μετεβη εἰς τὴν ὑποχώρησιν.

— Ἄν δὲν θέλῃς νὰ σοῦ χαλασῶ τὴν κεφαλὴν μαζὶ μὲ τὸ καπηλειό σου, κύρ κάπηλα, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ ἀκούσῃς ποῦ θὰ σὲ πῶ.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη συνωδεύθη μὲ τρομακτικὴν τινα χειρονομίαν.

— Μὰ τί διαβολο θέλεις λοιπὸν ἀπόψε ἀπὸ μένα; εἶπεν ὁ Μίμης ἀποδειλιάσας.

— Φώναξέ μου τὸν Στραβομμάτη, καὶ φεύγω παρευθὺς.

Ὁ κάπηλος ἐκπληκτος ἑθεάτο τὸν τρομερὸν ἀντιπάλόν του, ὅστις τῷ ἐφάνετο γίγας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀμφιβάλλων εἰς ἔπρεπε νὰ πιστεῦ-

ση εἰς ὅ,τι ἤκουσαν, καὶ ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπ' αὐτοῦ τοσοῦτον εὐκόλως, ἀλλ' ἐτέρα τίς ἰδέα ἐπεπόλασεν αἰφνιδίως εἰς τὴν μοχθηρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν.

Ὁκτώ ἀλιτῆριοι ἐκ τῆς σπείρας τῶν συντρόφων του εὕρισκοντο εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ καπηλείου ὅπισθεν ἐνός ξυλοφράκτου, μία φωνή, ἐν νεύματι τοῦ ἠδύνατο νὰ συντρίψῃ τὸν ἀγέρωχον, τὸν τολμῆρὸν τοῦτον ναύτην, καὶ εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην τὰ χεῖλη του συνεσπᾶσθον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηγριώθησαν.

— Στάσου νὰ τὸν φωνάξω, εἶπε καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν τοῦ διαχωρίσματος.

Ἀλλ' ὥσεί ὁ Ὑδραῖος ἐμάντευσε τὸν καταχθόνιον τοῦτον διαλογισμὸν, ἔθετο τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὧμου τοῦ καπηλίου καὶ ἀναστίλας αὐτοῦ τὴν σπουδὴν.

— Ἄν μοῦ παῖξῃς κατεργαρίά, κακομοίρη, εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας, ἔχω τὰ μέτρα μου, μόνον συλλογίσου τὰ ὑστερνὰ σου εὐκόλως δὲν πίνονται στήν παγίδα.

Ὁ Μίμης ἀνέτριχασεν αἰσθανθεὶς τὴν σιδηρὰν ἐκείνην χεῖρα ψάυσαν τὸν ὦμόν του, καὶ ἔμεινε σύννοος καὶ ἀμφίρρεπής.

— Καλῆτερα νὰ τὸν ξεφορτωθῶ, ἐσκέφθη, αὐτὸς ὁ Στραβομμάτης ἐρχεται ἀπὸ τὸ δίκαιό του, καὶ ἀφίκετο ἡσύχως πρὸς τὴν θυρίδα, ἤνέφξεν αὐτὴν καὶ ἀπῆλθε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΗ.

Ὁ Διαμαντῆς ἀπεσύρθη πλησίον τῆς εἰσόδου διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Παρῆλθον πέντε λεπτά.

Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος τῶν παικτῶν, ὁ πρὸς στιγμὴν εὐκρινέστερος, κατέπαυσε διὰ μιᾶς.

Ὁ σύντροφος τοῦ Ἀλκῦ ἤρχισε νὰ ἀνυσυχῇ.

— Θὰ μοῦ πλεῖξῃ καμμιὰ, εἶλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ δὲν μὲ μέλει τίποτε, παρὰ ποῦ θὰ χάσω τὰ ἔχνη αὐτοῦ τοῦ διαβολανθρώπου . . . μὰ τί νὰ γίνῃ, ἔτσι τ' ἄφ' ἑρ ἡ κατ' ἄρ' α.

Ἦκουσε βήματα κατερχόμενα ἐσπευσμένως· ἐτοποθετήθη πάραυτα ἐπαισθεὶς ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς θύρας καὶ περιέμενεν.

Ταυτόχροτως ἡ ὀπισθεν τοῦ ξυλοφράκτου ὀχλοβοὴ ἐπανελήφθη πάλιν. Ὁ Στραβομμάτης ἐνεφανίσθη προβαίνων.

Ὁ Ὑδραῖος ἀνέπνευσε.

Ὁ καπηλὸς καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα προσηνέχθη τιμῶς.

— Μπα ἐσύ ἦσαι, κύρ Διαμαντῆ, εἶπε, πλησιάσας μετὰ προφανοῦς προφυλάξεως ὑποβλέπων τὸν ναύτην ὁ εἰδεχθὴς κακοῦργος· καὶ κατὰ τέτοια ὦρα.

— Μὰ δὲν μοῦ λές, ὑπέλαβεν ἀμέσως μεθ' ἀπλότητος ὁ Διαμαντῆς, ποῦ τὸ πέτυχες αὐτὸ τὸ καπηλεῖο; ἔτσι φέρεται σὲ ὅλους αὐτός;

— Ἰσιχ ἰσιχ αὐτὰ μοῦλεγε! τί ἔτρεξε μετὰξὺ σας;

— Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ μὲ προσβάλλῃ χωρὶς αἰτία, νὰ μὲ διώξῃ χωρὶς νὰ τοῦ κάμω τὸ παραμικρόν! . . .

— Καλὲ δὲν βαριέσαι, ὁ κύρ Μίμης δὲν εἶναι τέτοιος ἄνθρωπος, μόνον δὲν σὲ γνωρίζει καὶ γιὰ αὐτό· ἂν ἔλεγες τὸ ὄνομά μου ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς θὰ σὲ ἔκαμνε μεγάλην περιποίησι· ἔπειτα εἶναι καὶ τᾶλλο ποῦ νὰ περσμένη ἡ ὦρα . . . ἔλα κάθησε καὶ τὰ σιᾶζομε.

Καὶ ὁ Στραβομμάτης ἐκαθίσθη ἐνώπιον σχεδὸν τοῦ Διαμαντῆ ἐπὶ βάρους τινὸς πρὸ χθαμαλῆς στρογγύλης τραπέζης παραπλευρῶς τῆς θύρας.

Ὁφείλει λοιπὸν ὁ Ὑδραῖος νὰ καθισθῇ ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ ξυλίνου ἀνακλίντρον ἐκτεινομένου καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς πλευρᾶς τοῦ καπηλείου, ἐπομένως ἡ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐξόδου τῷ ἐφράττετο ὑπὸ τοῦ ἀντικαθήμενου, σκοπίμως βεβαίως λαβῶντος τὴν θέσιν ταύτην.

— Ἐλεγα καλῆτερα νὰ πᾶμ ἐσὲ κἀνέναν ἄλλο μέρος νὰ τὰ ποῦμε, εἶπεν ὁ ναύτης δυσχεραίνων οὕτως νὰ λάβῃ τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην θέσιν.

— Καλὲ δὲν ντρέπεσαι· τέτοια ὦρα ὅλα εἶναι κλειστά, καὶ ἔπειτα ποῖός μ' ἐμποδίζει; ὁ κύρ Χατζῆς; . . . ἐκεῖνος μετάνοιστε πολὺ διὰ τὸ φέρισμό του. Ἐλα κύρ Μίμη, προσέθετο ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν ἐπανεληθόντα καπηλόν, φέρε μας νὰ πινοῦμε τώρα ἓνα μπουκάλι κρασί, καὶ ἂν θέλῃς νὰ κλείσῃς, κλείσε, καὶ ἀφοῦ τελειώσουμε τὴν συνομιλίαν μας ἡμεῖς θὰ φύγουμε· δὲν εἶν' ἔτσι Διαμαντῆ; ἄς σφαλίσῃ πρὸ καλῆτερα· θὰ ἡμαστέ ἡσυχαι.

Αἱ πρὸς τὸν ναύτην τελευταῖαι λέξεις ἦσαν τοσοῦτον ἀφελεῖς, τοσοῦτω φυσικαί, ὥστε πᾶς ἄλλος ἠθέλην ἀπατηθῇ ἐκτός τοῦ Ὑδραίου, οὕτως ὅπως δὴ ποτε τὸ ἐνστικτὸν παρείχεν ἀρκατὴν διορατικότητα ὅπως διακρίνῃ ἱκανὴν τινα πονηρίαν ἐπὶ τοῦ προσηλασμένου ἡθους τοῦ τερατομόρφου ἐκείνου κακοῦργου. Καὶ ὁμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ.

— Ἐλα πέρασε μέσα, ἐξηκολούθησεν ὁ Στραβομμάτης.

Ὁ Δικμαντῆς ἔλαβε τὴν ὑποδειχθεῖσαν θέσιν, ἐνῶ ὁ κἀπηλος παρέθετο ἐνώπιον αὐτῶν φιάλην οἴνου μετὰ ποτηρίων τινῶν.

— Εἶδες πῶς ἐβρέθηκε τὸ κρασί; εἶπεν ὁ ναύτης μειδιῶν πρὸς αὐτόν, ἐμένα δὲ θὰ μὲ πῆρες ἀπὸ καλὸ ἴματι, κύρ Μίμη, πῶς σὲ λένε.

— Δὲν συνεννοηθήκαμε, παλληκᾶρι μου, καὶ ἔπειτα τὸ κατω, κάτω, ἔρταιξα, μὰ τὴν ἁλῆθεια, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος μετὰ προσποιητῆς πρῆφης τὸς πληρῶν τὰ ποτήρια.

— Μὴ ἔχινᾶς καὶ τὸ δικό σου, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης.

Καὶ οἱ τρεῖς μετὰ τὰς συνήθεις προσαγορεύσεις ἔπιον ὡς καλοὶ φίλοι.

— Ἐ! . . . γιὰ λέγε μας, τί τρέχει ποῦ χάλασες τὸν κόσμον, κύρ Δικμαντῆ, νὰ μὲ γυρεύης, εἶπεν ὁ ἀντικαθήμενος τοῦ Ὑδραίου, ἐνῶ ὁ κἀπηλος πολλὴν τὴν ἀδωροπροσύνην κεκτημένος, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἀποσυρθῇ προσποιούμενος ὅτι καταγίνεται νὰ κλείσῃ τὸ καταγώγιόν του.

— Δέ μου λές, κύρ Στραβομμάτη, πῶς πᾶνε ἡ δουλειὰς σου; ἠρώτησεν ὁ Δικμαντῆς στήριχθὲς δι' ἀμφοτέρων τῶν ἀγκυῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ προσλαβὼν ὕψος σπουδαίου, ἀλλὰ διὰ τῆς γωνίας τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιτηρῶν τὸν κἀπηλον.

— Δὲν σὲ κατὰλαβα τί θέλεις νὰ πῆς, ἀπεκρίνατο ὁ Στραβομμάτης συγχύσας τὰς ἰδέας του εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἐκείνην ἐρώτησιν.

— Βγαίνει τὸ καθημερινό; ἐπανέλαβεν ὁ Ὑδραῖος.

— Χρὴ! . . . ἔκαμεν ὁ ἕτερος μετὰ πλειοτέρας ἀπορίας ρίψας συγχρόνως λοξὸν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ μὲ πολὺ κόπο. . . Κάπου θὰ τὴν ἔκαμες ἐσὺ καὶ ψιλορωτᾷς γιὰ ἴμένα.

— Ὅχι! καὶ μὲν! ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἔχω νὰ σὲ διῶ, πόσα δὲν μοῦ συνέβηκαν ἀπ' ὅτου ἐφυγα ἀπὸ τὸ καράβι τοῦ Καπετάν Ἀνδρονίκου, εἶναι τώρα δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸ χειρότερο ἰσὺ τοῦ χειρότερου ἡμεῖς οἱ θαλασσινοὶ τί θὰ καρδίσουμε! ἂν δουλεύωμε θὰ φάμε! ὅταν ἡ πῆξια δὲν ἔχει δουλειὰς ὁ θαλασσινός πεθαίνει τῆς πείνης· βρεῖθῃκα αὐτὴν τὴ ζωή . . .

— Ἐ! . . . καὶ ποῖός δὲν τὴν βρέθηκε! θαρρεῖς πῶς καὶ ἔγώ εἰμαι καλῆτερα. . . γιὰ φαντάσου τὴν δική μου τέχνη πῶς νὰ κάμω μ' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τὸ χειρότερο μὲ τὴν ἀστυνομία, πλειότεραις νύκτες περνῶ ἵστῃ φυλακῇ παρὰ ἵστῃ κρεβάτι μου καὶ νὰ ὠφελιγόμενα καὶ τίποτα, ἵστῃ διὰ βόλο, μόνον ἡ τρομάρις μου μένουνα.

Ὁ Δικμαντῆς καταστείλας ἐνδομυχῶς τι αἰσθητὰ ἀποστροφῆς, ὑπέλαβεν.

— Καμμιά φορὰ ὅμως ἔμπορὸς νὰ πιτύχῃς στὰ γερὰ. . . ἐνῶ ὁ θαλασσινός πάντα πτωχός, πάντα πτωχός.

— Πῶς τόπαθες καὶ ζούλεψες τὴν τέχνη μας, κύρ Δικμαντῆ;

— Τάχα ψέμματα λέγω; εἶπεν ἐκεῖνος ἐπιμένων οὕτως εἰς τὴν ἰδέαν του.

— Ἐγὼ δὲν τὴν ἔχω αὐτὴν τὴν τέχνη.

— Ποῦ τὸ ξέρεις, καμμιά φορὰ μπορεῖ νὰ γένη, ὑπέλαβεν ὁ ναύτης καμύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ πανουργίας ὥσπερ θέλων νὰ προσελκύσῃ τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λωποδύτου.

— Ἀπόψε καθὼς κατὰλαβα θὰ μιλοῦμε μὲ τὰ νοήματα, κύρ Δικμαντῆ μου, εἶπεν αὐτός, ἐννοήσας ὅτι ὁ λόγος καὶ ὁ μαρμαρῶς τοῦ Ὑδραίου ἐμπεριέκλειον μυστηριώδη τινα ἔννοιαν δυσεξήγητον, καὶ προσέθηκε μετὰ προφανοῦς δυσχερεσίας· ἢ μὲν καὶ τόχτετε φυσικὸ οἱ θαλασσινοί;

— Μήπως ἐσὺ δὲν εἶσαι θαλασσινός; γιατί ξεχωρίζεις τὸν ἑαυτὸν σου;

— Ἐ, πῆς πῶς δὲν εἰμαι . . .

— Ἀς ἦναι . . . εἶπεν ὁ Δικμαντῆς ἀναστείλας τοὺς ὤμους.

— Λοιπόν; ἐπέφερεν ὁ Λοξόφθαλμος, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ μιλήῃς ἀδελφέ· ἔξαστερά νὰ σὲ καταλάβω! . . . ἢ ἂν θές νὰ γελάσῃς μαζί μου, ἄλλος λόγος, νὰ πηρῶμε τὸ κρασί μας καὶ νὰ φύγωμε.

— Γλήγωρα ξεπέρνεσαι κύρ Στραβομμάτη μου, ἔσπευσεν εἰπὼν ὁ Δικμαντῆς μὲ τὴν γαλήνιον φωνὴν του.

— Δὲν ξεπέρνομαι, λιγώνει ἡ καρδιά μου. . . ἂν φοβᾶσαι τὸν κύρ Μίμη, ἐγὼ σοῦ δίνω ἐγγύησι, εἶναι μυστικός σάν πέτρα.

Ὁ κἀπηλος ἱπιτελίσας τὸ ἔργον τοῦ ἱστατο ἀμερίμωνως πρὸ τοῦ ὀκρίθαντος ἀκούσας τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ὥραίαν παρωμοίαν ἣν τῷ ἀπείδιδον, ἐστράφη ἀναστείλας τοὺς ὤμους πρὸς τὸν σύντροφόν του, ὅστις προσβλέψας συγχρόνως αὐτόν ἐποίησε ταχύ καὶ ἀδιόρατον νεῦμα.

Ὁ κἀπηλος ἐννοήσας τὴν σημασίαν αὐτοῦ ἠνέφξεν ἡρέμα τὸ πλησίον του θυρίδιον καὶ ἀνῆλθε πρὸς τοὺς συντρόφους του ἐπανακλείσας αὐτό.

Ὁ Δικμαντῆς προσεποικῆθη ὅτι οὐδὲν παρετήρησεν.

— Μπᾶ! καὶ τί μὲ πειράζει ὁ ἄνθρωπος, φθάνει ποῦ εἶναι φίλος σου . . . εἶπε εὐχρησθηθεὶς ἐνδομυχῶς ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ κἀπῆλου.

— Τὸ λοιπόν; ἐπανέλαβε τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας, πῆς μου παστρικά τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— Ἀκουσέ με, Στραβομμάτη, εἶπεν ὁ ναύτης χαμηλώσας τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ πλησιάζας ἐγγύτερον τοῦ προσώπου τοῦ ἀλιτηρίου· εἶναι

κάμποσος καιρός ποῦ ἔβαλα στό νοῦ μου μιὰ δουλειά, μὰ δὲν 'μποροῦσα νὰ εὔρω καί τὸ κατὰλληλο μέρος.

«Εὐτυχὲ τῆς περασμέναις νὰ φιλιωθῶ μὲ κάποιον, μὲ τὸ μέσον τοῦ ὁποίου 'μπόρεσα χωρὶς αὐτὸς νὰ καταλάβῃ τὸ παραμικρὸν, νὰ ξετρυπώσω αὐτὸ ποῦ ἔσχεδιάσα. Βάλλθηκα λοιπὸν στό ἔργον μὲ τὰ τέσσαρα· καί μολονότι ἤμουν πρωτόπειρος στό εἶδος αὐτό, ἀλλὰ τί δὲν κάμνει ἡ πτώχεια! Μετὰ πολλὰ κατόρθωσα νὰ μάθω ὅσα ἤθελα· τὸ κακὸ ἦτανε ποῦ μόνος μου δὲν θὰ τὰ κατὰφιννα ἕως τὸ τέλος, ἔγρειάζετο ἓνας καλὸς σύντροφος καὶ μαθημένος, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὔρῃ; Χθὲς τὸ βραδύ συλλογιζόμενος αὐτὸ ὅλην τὴν νύκτα, ἔξαφνα 'θυμῆθηκα ἰσὶνα, εἶπα μὲ τὴν ιδέαν μου: νὰ καλὸς καὶ ἔμπειρος σύντροφος· καὶ ἦλθα ἀπόψε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σὲ τὸ προτείνω! τί λὲς Στραβομαμάτη, ἔστω καλὰ ποῦ σὲ προτίμησα;

Καὶ τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν συνώδευσεν μετ' ἑμφαντικοῦ τινος τόνου ὁ δολομήχανος Ὑδραῖος, ὅστις ἰφίθρεν ἐξ αὐτοσχεδίου τὴν ἐπίπλυστον ταύτην διήγησιν, κινήσας τὸ ἰνδιαφέρον ἐξ ἀφετηρίας τοῦ κακούργου ἐκείνου τανύσαντος τὰ ὦτα ὅπως ἀντιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, ἀν καὶ δὲν τὸ κατόρθωσι.

— Ἐκαμὲς λιμπρά! ἀπεκρίθη μετὰ κουπορημοσύνης· ἀλλὰ δὲν ἐννοήσωσα τὴν δουλειά.

— Ἡ δουλειά ἔχει, ἐξηκολούθησεν ὁ Διαμαντῆς, τόσαις στρογγυλαῖς στρογγυλαῖς λιρίτσαις, ὅσαις φθάνουν γιὰ τοὺς δύο μας νὰ ζήσωμεν ὅσων ἄνθρωποι, καὶ νὰ ἀποτραβηχθῇ καὶ σὺ ἀπὸ τὰς φυλακαῖς καὶ τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ Στραβομαμάτης ἠνέφξε πάραυτα καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς δύο λοξοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, τὰ μικρά του χεῖλη ἀνεστάλησαν ὑποδειξάντα ἀκάνονιστον καὶ ἀκάθαρτον ἔρκος ὀδόντων, καὶ ἀλλόκοτὸς τις φρικίασις διαχύθη ἐπὶ τοῦ στυγνοῦ συνόλου του.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι αἱ λέξεις ἐκείναι ἐπενήργησαν ἐπ' αὐτοῦ μυστηριώδη τινὰ μαγείαν.

— Ἐ! τί λὲς; ἀποφασίζεις;

Ἀκούς ἐκεῖ; ἀλλὰ... ἔκαμε ρίψας ραγδαῖον ἐπὶ τοῦ συνδιαλεγομένου βλέμμα ὅπως ἐμβατεύσῃ εἰς τοὺς διαλογισμοὺς του, καθότι ἰδέα τις ἀστραπηδὸν ὠλίσθησεν εἰς τὸν παμπόνηρον ἐγκέφαλόν του.

— Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Διαμαντῆς.

— Δὲν μὲ ἐξηγήσας καλὰ, εἶπεν ἀτενίζων κατὰ πρόσωπον τὸν Ὑδραῖον.

— Θὰ σὲ τὰ ἐξηγήσω καταλειπτῶς· ἀλλὰ πρῶτα ἀφ' ὅλαις τῆς

συμφωνίαις μας εἶναι τὴν δουλειά θὰ τὴν 'ξέρουμεν ἐγὼ καὶ σὺ, γιὰ νὰ τὰ μοιραστοῦμε καὶ μόνοι μας.

— Βέβαια τόσο τὸ καλῆτερο.

— Ἐπειτα τὸ σχέδιον θὰ τὸ δώσω ἐγὼ, καὶ θὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ πῶ.

— Αἱ! ἄ; ἦναι, εἶπεν ὁ δύσμορφος κακούργος, μὴ δυνηθεῖς νὰ περιορίσῃ κίνησιν τινὰ ἀπαρεσκείας ἐπὶ τῶν μυόνων τοῦ προσώπου του.

— Εἴμαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

— Τώρα ἄκουσέ με! τὰ κατὰτόπια τοῦ σπιτιοῦ τὰ 'ξέρω καλὰ, εἶναι μέσα δύο ἄνθρωποι μοναχὰ, ἓνας γέρος καὶ ἓνας δούλος· τὸ μέρος ποῦ εἶναι τὸ χρηματικὸ τὸ 'ξέρω καὶ αὐτό, τώρα σηκονόμαστε ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουμε ὅστὴ κάμαρά μου, περνοῦμε τὴν βραδεῖά, σιάζουμε τὸ σχέδιόν μας, καὶ αὔριο ὕστερον ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κάμουμε τὴν πράξιν.

— Εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ τὸ σπίτι; ἠρώτησεν ὁ ληστής.

— Ὁχι!

— Ποῦ κοντὰ εἶναι;

— Στὸ λέγω ὕστερα.

— Ἀ!... δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι βλέπω, εἶπεν ὁ ἀλιτῆριος συλλαβὼν ὑπόνοιαν τινὰ.

— Καὶ πῶς 'μπορεῖς νὰ τὸ πῇς αὐτό, ὑπέλαβεν ὁ Ὑδραῖος μὲ φυσικὴν ἀφέλειαν, ἀφοῦ ἔρχομαι νὰ σὲ κάμω σύντροφον.

— Ἀκουσέ με Διαμαντῆ, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ὁ Στραβομαμάτης, ἐγὼ 'ξέρω πῶς ὅσο ζεστὰ πιάσῃ κάνεις μιὰ δουλειά τόσῳ καὶ καλῆτερα πιτυχαίνει· τί μᾶς πειράζει ἐκεῖνο ποῦ θὰ κάμωμε αὔριον νὰ τὸ κάμωμεν ἀπόψε· ἐγὼ μὰ τὴν Παναγιά, ἔτσι στοχάζομαι, καὶ τὸ 'βρίσκω σιστό· ἡ ὥρα εἶναι κατὰλληλος, μοῦ ξηγᾷς τὸ μέρος, ξεκινοῦμε καὶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τελειώνουμε.

— Δὲν γίνεται ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ὑδραῖος περιπλεχθεὶς καὶ πάλιν εἰς τὰ σχέδιά του.

— Ἐ! ὅπως θέλῃς, ἢ ἀπόψε πᾶμε, ἢ εὔρε ἄλλον σύντροφο, ἐγὼ τί νὰ σοῦ κάμω εἶμαι πολὺ 'λιγόκαρδος.

Καὶ ὁ τόνος τῆς ἀπγγελίας αὐτοῦ δὲν ἀπεδέχετο ἀντίρρησην.

Ἐπῆλθε βραχεῖα σιγή.

Ὁ Διαμαντῆς ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ ἐνδώσῃ καὶ πῶς ἄλλως θὰ ἔπραττεν; ἐνῷ ὁ στυγερὸς ληστής ἐπειράτο διὰ τῶν δολιῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν νὰ διαλύσῃ τὴν παχυλὴν ἀχλὺν τὴν περικαλύπτουσιν τὸ μυστήριον τῶν σχεδίων τοῦ ναύτου.

— Λοιπόν! εἶπεν ἐπὶ τέλους ἀνυπομονήσας· τί ἀπορραϊζαίς;
 — Ἐμπρός! ἐφώνησιν ἀπορραϊστικῶς ἐκεῖνος . . . πᾶμε ἀπόψε . . .
 — Γερά σου βρέ Διαμαντῆ, ἔτσι σὲ θέλω, εἶπεν ὁ λωποδύτης εὐθύμως
 τύψας μετὰ χαριεντισμοῦ τὸν ὄμον τοῦ ἀντικαθημένου του καὶ πληρώ-
 σας μέχρι στεφάνης τὰ ποτήρια οἴνου.

— Μὲ τὸ καλὸ νὰ πάρουμε καὶ τὰ ψιλά, εἶπεν.

Ἀμφότεροι ἔπιον ἀπλήστως.

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινός καὶ ὅν οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες συνδιελέ-
 γοντο ὡς καλοὶ συνάδελφοι περὶ τῆς προκειμένης φαντασιώδους κλοπῆς,
 ἀλλ' ἐκάτερος αὐτῶν ὑπὸ διαφόρων ὅλως κατεχόμενος αἰσθημάτων, ὁ μὲν
 λωποδύτης ὀνειρευόμενος μετὰ παλλούσης ψυχῆς χρυσίον, ἀλλ' ὑπὸ δυ-
 σεξηγῆτων ὑπονοιῶν ὑποθάλπων ἐν ταύτῃ καὶ ζωηρὰς ἀνταρτίας ἀπέ-
 ναντι τοῦ ἐπικινδύνου ἐκείνου συντρόφου του, ὁ δὲ ναύτης ὑποκρύπτων
 εὐτόλμως τὴν ὅσπην ἡσθάνετο ἀποστροφήν καὶ καταρρόνησιν πρὸς αὐτόν,
 εἰς μόνον τὸ γραμμῆτιον τῆς καταδίκης τοῦ Λειωνῆ ἀπιδίππων πάντες
 αὐτοῦ οἱ διαλογισμοί. Ἡ τοῦ οἴνου φιάλη εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου
 τούτου εἶχε κενωθῇ. Ἐνεφανίσθη δὲ πλησίον τοῦ ὀκρίσαντος ὁ κάπηλος,
 ὅστις ἴσως θὰ παρέμνευεν μέχρι τοῦδε ὀπισθεν τῆς θυρίδος ἐκείνης.

Ὁ Διαμαντῆς ἰδὼν αὐτὸν ἔκρινε καλὸν, ἂν καὶ ἐνεβόθυνεν εἰς τὰς πῶ-
 νηρίας τῶν ἀτίμων ἐκείνων, νὰ ἀλλάξῃ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας.

— Καὶ τί κάμνουν ἐκεῖ ἀπάνω τέτοια ὦρα καὶ φωνάζουν ἔτσι; ἡρώ-
 τησε μετὰ τινος περιεργείας.

— Παίζουν τὸ ζάρι, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης ἀνεγειρόμενος. Πᾶμε . . .
 Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν κάπηλον:

— Ἀνοιξέ μας κύρ Μίμη! εἶπεν ἀνοιγαλείσας ταῦτοχρόνως ἱπανει-
 λημένως τοὺς ὀρθαλμοὺς συνθηματικῶς τῷ ναύματι.

Ὁ κάπηλος ἱσπευσε νὰ ὑπακούσῃ καταβιδάσας μετὰ τάχους τὰ βλέ-
 φαρά του ὡς σημεῖον ὅτι τὸν ἐνύησεν . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ ΣΩΖΕΙ ΤΟΝ ΓΑΛΑΤΑ.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἄνδρες ὤδουν πρὸς τὸν Πύργον τοῦ Γαλατᾶ διὰ
 σκοτίας τινος καὶ στενωπάτης ἀνωφεροῦς ὁδοῦ, βραδυποροῦντες καὶ σι-
 ωπηλοί.

Ὁπισθεν αὐτῶν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων, ἑτεροὶ δύο
 παρηκολούθουν αὐτοὺς ὡς ἰχνηλάται.

Φθάσαντες πρὸ τοῦ πύργου οἱ δύο ἡμέτεροι διήνυσαν τὸ ἥμισυ σχεδὸν
 τῆς περιφερείας αὐτοῦ καὶ στραφέντες δεξιᾷ εἰσέδυσαν μετὰ δέκα βημά-
 των πορεῖαν ἐντὸς τῶν ἐρειπίων τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν οἰκοπέδου, πρὸ τοῦ
 δρυφράκτου τοῦ κήπου τῆς οἰκίας τοῦ Καπονικόλα, τοῦ Διαμαντῆ προη-
 γηθέντος ὡς ὁδηγοῦ, ὅστις τοποθετηθεὶς οὕτως πρὸ σωροῦ τινος πετρῶν
 ὥσει ἐξασφαλίζων τὰ νῶτα, περιέμενε τὴν σύντροφόν του βαθμηδὸν
 βραδύνοντα τὰ βήματά του ἀπὸ σκοποῦ ἐκ τῆς δυσπιστίας αὐτοῦ.

— Ἐφθάσαμεν! ἐψιθύρισεν ὁ Ὑδραῖος, ὅπως ἐγκαρδιώσῃ τὸν βραχύ-
 σωμον, καὶ ἡ φωνὴ του ὅσον χαμηλὴ καὶ ἂν ἦτο προέδιδε τὴν ἐσωτερι-
 κὴν του συγκίνησιν.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον.

Μόλις διεκρίνοντο ὡς σκιαί μελαναὶ ὑπὸ τὴν αὐχμηρὰν τῶν ἀστέρων
 μαρμαρυγὴν.

Ἡ σελήνη εἶχε δύσει πρὸ τινος.

Ὁ Στραβομμάτης ἐπλησίασεν ἀμφιρρεπῆς, εἶχεν οὕτως εἰπεῖν, τοὺς
 μὲν ὀρθαλμοὺς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, τὰ δὲ ὦτα πρὸς τὰ ὀπισθεν αὐτοῦ
 προσηλωμένα.

— Γιχατί στέκεις; ἡρώτησε τὸν συνέταιρόν του, στάς δύο βήματα
 μακρὰν.

— Δὲν πρέπει νὰ πᾶμε παρὰ ἔμπρός; εἶπεν οὗτος μὲ ὑπόκωπον φωνὴν
 κλίνας ὀλίγον τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδει μυστικότητος.

— Καὶ γιχατί;

— Γιχατί ἔχουμε νὰ κάμουμε μὴ ἄλλη συμφωνία ἐδῶ πρὶν πατήσω-
 με τὸ σπῖτι.

— Δὲν σὲ κατέλαβα τί θές νὰ πῇς; εἶπεν ὁ ἀλιτήριος αἰσθανθεὶς ἁ-
 μυδρὰν τινα δειλίαν καὶ ἡμιστραφεῖς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω οἰοεὶ
 ἐπικαλούμενος ἀρωγὴν.

— Τώρα θὰ μὲ καταλάβῃς. Θὰ σὲ παρακαλέσω μὴ χάρι γὰρ μοῦ
 κάμῃς μὲ τὸ ἄζημιώτόν σου.

— Καὶ γιχατί ὅχι!

— Ἐχεις ἐπάνω σου ἓνα χαρτί, αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ τὸ δώσῃς.

— Μπᾶ! . . . δὲν ἔξερω τί χαρτί λές. Πράγματι δὲ ὁ Στραβομμάτης
 εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ τὸ γραμμῆτιον ὅπερ τῷ ἐνεπιστευθῆσαν νὰ ἐγ-
 χειρίσῃ εἰς τὸν Λειωνῆν, καὶ ὅπερ ἀνεπαύετο ἤδη εἰς τὸν κόλπον τοῦ
 ρακενδύτου ἀγυιόπαιδος.

— Σοῦ ἔδωκαν σήμερον ἓνα γραμματάκι νά τὸ πᾶς σ' ἓνα κάποιον Λειωνῇ, τὸ ξίχσας;

— Καί τί σχέσι ἔχει αὐτὸ τὸ χαρτί μὲ τὴ δουλειά μας; εἶπεν ὁ κακούργος ἐκπληκτος γενόμενος, ἀρχίζων νά ἀνητυγῇ σπουδαίως.

— Μὴ ἐνδιαφέρει πολὺ καὶ θέλω νά τὸ ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου πρὶν νά κάμουμε πρᾶξιν· ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Διαμαντῆς μετὰ σοβαρότητος.

— Κατάλαβες πῶς θὰ τὰ μπερδέψουμε ἀπὸ . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νά τελειώσῃ.

Ὁ Ὑδραῖος ναύτης ἐν ροπῇ γύνεται ἐπ' αὐτοῦ.

Τοσοῦτον αἰφνιδίᾳ ἦν ἡ ἐπίθεσις, τοσοῦτον καταπληκτικὴ, ὥστε ὁ ρωμαλέος ἐκεῖνος βραχύσωμος ἀνὴρ παραλογίσθη ἐν ἀκαρεῖ ἀνατραπίς ρήξας κραυγὴν τρόμου καὶ ἀγωνίας.

ἤκουσθη ὁ γδοῦπος τῆς πτώσεώς του.

— Δὲν μοῦ τὸ δίδεις μὲ τὸ καλὸ, σοῦ τὸ πέρνω μὲ τὸ κακὸ· ἐμορμύρισεν ὁ Διαμαντῆς μυχιζων, καὶ μεταξὺ τῶν δύο αὐτοῦ χαλυβδίνων δακτύλων συνῴλισεν τὸν λάρυγγα τοῦ περιδεοῦς Στραβομμάτη, στηρίζας τὸ γόνα ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, ὅστις ἀφῆκεν δευτέραν γοερὰν καὶ βραγχνώδη φωνὴν ὥσαι ἀποπνιγόμενος.

Παγετώδης φρικίσις περιέβαλλεν αὐτόν, αἱ δὲ λάμψεις τῶν στυγνῶν ὀφθαλμῶν του ἀπεσβέσθησαν.

Τότε ὁ Διαμαντῆς σείσας αὐτόν βιαίως ἐψιθύρισε παρὰ τὸ ὠτίον αὐτοῦ.

— Τὸ γραμματάκι, ἢ τὴ ζωὴ σου!

Πάραυτα ἄνδρες δύο ἐφορμῶσιν ἐναντίον του ὡς δαιμόνια φάσματα ἐξερευγόμενα ἀπὸ τὰ σκότη τοῦ ἄδου.

Τέσσαρες στιβαροὶ βραχιόνες περισφίγγαντες αὐτόν, τὸν σύρουσι ἐν σιγῇ πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ γηπέδου.

Ὁ βέραθρος τότε Στραβομμάτης ἀνορθοῦται λυσσαλέος, εἰς τὴν δεξιάν αὐτοῦ ἔλαμψε λεπίς ἐγχειριδίου, καὶ πνέων ἐκδίκησιν, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Διαμαντῆ, ὅστις μεταξὺ τῶν φοβερῶν ἐκείνων κακούργων παρελθούσης τῆς στιγμιαίας καταπλήξεώς του συνήσθάνθη τὸν σοβαρώτατον κίνδυνον ὃν διέτρεχε.

Καὶ ὁ ἀνδρείος νέος καταβαλὼν ἀγῶνα υπέρτατον, υπεράνθρωπον συνεσπάσθη τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ συνεσπάσθη εἰς ἑαυτόν· ἔπειτα διὰ δυνάμειος κραταιᾶς ἐσπενθόνισε τοὺς νευρώδεις αὐτοῦ βραχιόνας εἰς τὸν αἶρα.

Ὑπῆρξε καταπληκτικὸν τὸ ἀποτέλεσμα.

Οἱ συγκροτοῦντες αὐτόν βραχιόνες κατέπεσαν ἐκνευρωμένοι.

Ἀμφοτέρω οἱ ἐπίφοβοι ἐκεῖνοι ἐχθροὶ ἀπωθήθησαν πρὸς ἐναντίαν διεύθυνσιν ταλαντευόμενοι. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐπρόφθασεν ὁ Στραβομμάτης εὐρεθεὶς εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

Ὁ Διαμαντῆς ἐποίησε τότε γιγάντειον πῆδημα.

Ἄλλ' ἐκεῖ τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας του κρημνιζόμενον μετὰ τάχους ἀκαταλήπτου, τὰ γόνατά του κάμπτονται παραχρῆμα, καταβάλλει πνύστικτον ἀγῶνα στιγμιαίον, ζητεῖ νά ἀνατιναχθῇ, ἀλλ' ἀπαίσιός τις καὶ φοβερός γδοῦπος ἀναδίδεται ὡς ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, βέραθρον τότε διανοίγεται ἐνώπιόν του, καὶ ὁ τάλας Διαμαντῆς κρημνίζεται εἰς τὰ χαίνοντα αὐτοῦ βάθη.

Σωρεῖται χωμάτων καὶ πετρῶν κατεκυλίσθησαν μετὰ κρότου καλύψασαι τὸν φρικώδη τοῦτον τάφον τοῦ δυστυχοῦς ναύτου.

Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοῦ διώκται ἔμεινον κεραυνόπληκτοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΦΑΙΔΩΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΤΡΟΝΙΚΟΥ,

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Φαίδωνος Ζώη.

Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτει ἐντὸς τοῦ περιπτέρου, ὡς ἂν τὸ συνεντευκτήριο τοῦτο τῶν ἐρωμένων μετεβλήθη εἰς θλιβερόν τινα τάφον.

Εἶχέ τι τὸ μελαγχολικὸν ἐν μέσῳ τῆς μεγαλοπρεποῦς μονοτονίας τῆς νυκτὸς ἡσυχῆς αὐτῇ, ἥτις τὴν δροσώδη καὶ τερπνὴν ταύτην ὄασιν μετεβάλλεν εἰς πένθιμον ἐρημίαν.

Ἐτι φοβερωτέρᾳ σιωπῇ ἐδρασίλειεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἐνθα ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς προητοιμαζέτο νά ὑποδεχθῇ τὴν ἐρωμένην του, ἀλλ' ἡ ἰοβόλος πνοὴ τοῦ φαρμάκου τοῦ Ἰωάννου Δοβλῆ ἀφίκεν αὐτόν ἡμιθνή.

Ἐκεῖτο δὲ εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην οἰκτρὰν θέσιν, εἰς ἣν ἐγκατελίπον αὐτόν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἵτινες ἀπῆλθον πρὸ δύο σχεδὸν ὥρων ἀποφέροντες μετ' αὐτῶν καὶ τὴν ἐν ἀναισθησίᾳ διατελοῦσαν Ξανθίππην. Κατάμονος, ἀκίνητος, παγετώδης, μὲ ὄψιν νεκρικὴν, χεῖλη πελιδνὰ συνεσπλεγμένα, ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ὁμοίαζε πτώμα νεκροῦ.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖ ο μυστηριώδεις ἀμυδρόν φῶς τοῦ λαμπτήρος ὑποτρεμόν ὑπὸ τῆς ἐλαφροῦς εἰσπνοῆς τῆς νυκτερινῆς αὔρας ἐκ τοῦ θραυσθέντος ὕαλου διέχεει δι' ἐρυθρωπῶν ἀκτίνων, παράδοξον καὶ διολείπον φῶς, ὡς ἐπικηδεῖος λαμπρὰς τοῦ ταλαιπώρου ἐρωτολήπτου.

Αἰφνης ἠκούσθη ἑλαφρὸς τις τριγμὸς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ δωματίου, ὅπισθεν μεγαλοπρεποὺς τινος κατόπτρου.

Μετὰ παρέλευσιν δευτερολίπτων τινῶν ὁ τριγμὸς ἐπανελήφθη ἔντονώτερος· τὸ κατόπτρον τότε ἐκινήθη βραδέως ὥς διὰ μαγείας ἐν εἰδει μυστικῆς θυρίδος, καὶ ἀφῆκε νὰ διέλθωσιν ἀλληλοδιαδόχως ἄνδρες δύο, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποίων ὥθησε τὸ κατόπτρον, ὅπερ προσηρμόσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκπέμψαν τὸν αὐτὸν τριγμὸν τοῦ ἑλατηρίου του.

Ἦτο δὲ ὕψηλός τις καὶ ἀκμαῖος ἀνὴρ, ἐνῶ ὁ ἕτερος γέρων πολιόθις, οὐτινος τὸ ἀκτινοβόλον ὄμμα προέδιδε τὴν νεύζουσιν αὐτοῦ ψυχὴν.

Ἦν ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἀγέρωχος καὶ μυστηριώδης γέρων ὁ τὸν Καπονικὸλαν ὁδηγήσας διὰ τοῦ ναρκωτικοῦ εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὑπογείου, ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος Μαυρόνικος εἰς οὐτινος τὸ βλέμμα τὰ πάντα ὑπετάσσοντο. Ὁ ἀκόλουθός του δὲ, ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος Ἰάκωβος ὁ τὸν Μονόφθαλμον δι' ὀργυρίου δειλιάσας νὰ προδώσῃ τὸν κύριόν του.

Ἀμφότεροι ἐπλησίασαν σιωπηλοὶ πρὸ τοῦ πτώματος, ἔστησαν πρὸς στιγμὴν θεώμενοι τὸ ἀποτρόπαιον, τὸ οἰκτρὸν ἐκεῖνο θέαμα.

Ὁ γέρων ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἑλεεινολογῶν τὸν δυστυχῆ ἐκείνον.

Ἐπειτα ἐξήγαγε μικρὸν φιαλίδιον, ἀφῆρεσε μετὰ προσοχῆς τὸ πῶμα καὶ προσήγγισεν αὐτὸ εἰς τοὺς ρώθωνας τοῦ Φαίδωνος ὅπως εἰσπνεύσῃ τὸ ἐμπεριεχόμενον ρευστόν.

Περίμενεν ἐν λεπτὸν οὕτω, εἰτα ἐπαναβαλὼν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐκαθέσθη ἡσύχως εἰς τὸ ἀπέναντι ἀνάκλιντρον. Ὁ Ἰάκωβος τὸν ἠκολούθησε στὰς ὀρθὸς πλησίον αὐτοῦ.

— Τώρα θὰ συνέλθῃ, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ γέρων.

— Θὰ ἐκπληχθῇ εἰς τὴν θέαν μας· ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἀδιάφορον! . . . θὰ μεσολαβήσῃ διάστημα τι χρόνου, ἕως ὅτου ἐπανέλθῃ τὸ μνημονικὸν καὶ μᾶς συνειθίσῃ τὸ βλέμμα του· κλείσει ἐκείνας τὰς θύρας, ἐξηκολούθησε δείξας τὴν θύραν τῆς εἰσόδου ἀνοικτὴν εἰσέτι, καθὼς καὶ τὴν ἀριστερόθεν τοῦ ἑτέρου δωματίου. Καταβίβασε καὶ τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων καλῶς.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκτελέσας τὰς διαταγὰς τοῦ Κυρίου του ἀθορύβως ἐπανάλαβε τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν.

Μετὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας ὁ μυστηριώδης γέρων ἐπίστησε τὸ ὑπερήφανον βλέμμα του ἐπὶ τοῦ κατακείτου.

Ἀναπνοὴ τις σχεδὸν ἀδιόρατος διέστελλε τοὺς ρώθωνας τοῦ τελευταίου τούτου, ἥτις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεκίνει τὸ στήθος αὐτοῦ· τὰ

πελιδνὰ τοῦ χεῖλη βαθμηδὸν λευκανθέντα ἤρξαντο νὰ χρωματίζονται, γραμμὰ δὲ ὑπέρυθροι διηυλάκισαν τοὺς μὲνιγγάς του.

Αἰφνης σπασμωδικὸν ρίγος στιγμιαῖον διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ, αἱ ἀδρανεῖς τοῦ χεῖρες καὶ ἡ νευρακωμένη κεφαλὴ ἐκινήθησαν.

Βαθεὶς τότε στοναχὴ ὑπόκωφος ἐξήχθη τῶν χειλέων ἐξογκώσασα τὸ στήθος αὐτοῦ, ἡ ἀναπνοὴ ἐντὸς ὀλίγου καθίστατο εὐκρινεστέρα, τακτικωτέρα, καὶ ἡ λειτουργία τῆς ζωῆς ἐπανήρχετο.

Δευτέρα στοναχὴ καὶ πῶς τεταμμένη ἐπηκολούθησε, καὶ ὥς νὰ διελύθη ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου σκοτοδίνη ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσβεσμένους ἀπλανεῖς. Τὸ πρόσωπόν του ἦν ἐστραμμένον πρὸς τὴν ὁροφὴν.

Διετέλεισεν οὕτω βραχὺ τι διάστημα ἐν ἀκίνησίᾳ.

Τέλος, ἀνεκᾶθησεν ἀποτόμως· ἤσθάνθη τότε μυρμηκίαντι τινὰ διατρέχουσαν τὰ μέλη του, αἱ χεῖρές του αὐτομάτως πῶς ἤψαντο τοῦ μετώπου του, ὥσπερ ἤθελον νὰ ἐπαναφέρωσι τὸ λογικὸν αὐτοῦ, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων βλέμμα κατεπτοημένον· παραδόξως κινούμενον· τὸ πρόσωπόν του ἦτο παραμορφωμένον, αἱ καρεῖναι τοῦ ὤχρα-μέλαινχι καὶ κάτισχνοι, ἀπολέσασαι τὸ ἀθροῦς ἐκεῖνο καὶ σφριγοῦν τῆς νεότητος, προεξείχον κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν του, οἵτινες ἐτάφησαν οὕτως ἐντὸς τῶν σχηματισθέντων δύο βαθέων κοιλωμάτων αὐτῶν.

Ἦτο κχεκτικώτατος, ὥς νὰ ἀνελάμβανεν ὑπὸ μακρᾶς καὶ ἐπωδύνου νόσου· ἐφαίνετο γηράσας κατὰ εἴκοσιν ἔτη.

Οἱ δύο ξένοι παρετήρουν ἐν σιωπῇ ἀπάσας τὰς κινήσεις τοῦ χωρὶς νὰ προδώσωσιν ἐλαχίστην συγκίνησιν.

— Ποῦ εἶμαι! ποῦ εἶμαι! ἐπιθύρισε τρίβων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν, ἅτινα ἐχρειάσθη νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς.

Ὁ γέρων ἀνηγέρθη τότε καὶ πλησίασας τὸν ἐκπεπληγμένον ἐκείνον νέον, ἔλαβε τὰς δύο αὐτοῦ ψυχρὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

— Εἶσαι μεταξὺ φίλων! εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας καὶ παραμυθητικῆς.

Ὁ Ζῶης πρὸς τὰς συμπαθεῖς ταύτας λέξεις ὕψωσε τοὺς ἐκστατικούς ὀφθαλμοὺς του, πειρώμενος νὰ συνιδᾷ τὰς τεταραγμένας ἰδέας του.

— Εἶσαι μεταξὺ φίλων, ἐπανάλαβεν ὁ γέρων μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἤλθομεν ὅπως μετριάσωμεν τὰ δεινὰ ὅσα σὲ περιμένουν καὶ ὀφείλεις νὰ μὲ ἀκούσῃς.

— Καὶ ὁ Δούβλης! ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Φαίδων ἀποσύρων βιαίως τὰς χεῖράς του, ἀναμνησθεὶς τὴν φοβερὰν σκηνὴν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, βλέμματα περίτρομα ρίπτων πρὸς τὰς τέσσαρας τοῦ δωματίου γωνίας.

— 'Ο Δόβλης είναι πολὺ μακρὰν αὐτὴν τὴν ὥραν, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ Μαυρόνικος.

— 'Ω! ἐκδίκησιν! ἐφώνησεν ἀνεγείρας ἀπειλητικῶς τοὺς βραχίονάς του μὲ συνεσφιγμένους πυγμὰς· καὶ οἱ τέως νωθοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἔλαμψαν διὰ μιᾶς.

— 'Ήσυχασε, ἡ κατὰστασίς σου δὲν τὸ ἐπιτρέπει νὰ παραφέρεσαι· εἶπε μειλιχίως ὁ γέρων.

'Ο Ζῶης ἠτένισε καὶ πάλιν τὸ γαλήνιον πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὸν καταβεβλημένον ἐνώπιον τῆς σεβασμίας ἐκείνης μορφῆς.

— Θεέ μου! εἶπε, τί τρέχει λοιπὸν ἀπόψε;

— Θαυμάζεις, ὑπέλαβεν ὁ γέρων, πῶς εὐρίσκεσαι πρὸ δύο ἀγνώστων προσώπων;

— 'Ήσαν λοιπὸν ὄνειρα τὰ πάντα; ἀλλὰ τίνας εἶσθε σεῖς; τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ;

— Τίνας εἴμεθα; τίποτε πλείοτερον, παρὰ φίλοι.

— 'Ω! ἐκραύγασεν ὁ Φαίδων, ὡς προσπαθὼν νὰ ἀποτινάξῃ βᾶρος ἀφόρητον καὶ ἔκαμε νὰ ἀνεγερθῇ, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτοῦ δὲν ὑπέκλυσαν εἰς τὴν θέλησίν του, ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἀπηυδῆκώς· τότε ἐνόησε τὴν φρικτὴν καταστάσιν εἰς ἣν διευτέλει.

— Θεέ μου! τί ἔπαθα λοιπὸν; εἶπε μετὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς, κρύψας τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν.

— 'Ακουσόν με, νέε μου φίλε, εἶπε δι' ἐπισήμου ἀπαγγελίας ὁ γέρων πλησίον αὐτοῦ καθεζόμενος. 'Όσον σκληρὰ καὶ ἄν ᾔῃαι ἡ πραγματικότης τῆς θέσεώς σου, πρέπει νὰ ὑποφέρῃς. . . ἐρωτᾷς δὲ τίς εἰμαι; ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον αὐτὸ μόνον δύνασαι νὰ μαθῇς· εἰμαι ἄνθρωπός τις καταδιωχθεὶς ὑπὸ ἀμειλίγων συμφορῶν, πλὴν τὰς ὁποίας ὑπερεπήδησα, καὶ ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἀναστὰς μετὰ πολυχρόνιον ἀπουσίαν ἐπαέρχομαι εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν κοινωνίαν παντοδύναμος, εἰς μὲν τοὺς προσφιλεῖς εἰς ἐμὲ νὰ προσφέρω τὴν εὐδαιμονίαν, τοὺς δὲ κακοποιήσαντάς με νὰ. . . καὶ διακόπη ἀναπνεύσας ἡχηρῶς.

Αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ λέξεις ἦσαν ἐμπαθέσταται, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποτελειώσῃ.

— Γνωρίζω ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας σου, ἐπανέλαβε μετὰ μικρὰν ἀνάπαυλιν. 'Ο μακαρὶς τῇ μνήμῃ πατὴρ σου ἦν εἰς τῶν ἐπιστηθιωτέρων μου φίλων, σπουδαῖα συμβάντα τοῦ βίου μας μᾶς συνέδισαν στενωτέρον· τότε δὲν ὑπῆρχε σὺ ἐν τοῖς ζώσιν· αἶφνης ὁλεθρία εἰμυρμένη μὲ ἀπεχώρισεν ἐκείνου διὰ παντός· ἀλλ' ὁ Θεὸς μοὶ ἐπεφύλα-

ξεν ὅπως ἐμφανισθῶ εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν τοῦ τραγικοῦ δράματος τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων μου, ὅπως ἐκπληρώσω καθήκοντα ἱερά. 'Αναζητῶ τὸν προσφιλῆ μοι πατέρα σου, φεῦ! εἶχεν ἀπέλθει εἰς τοὺς οὐρανούς· ἀκολουθῶν τὴν σύζυγόν του, τὴν ἱσάγγελον ἐκείνην μητέρα σου· τὸ ἐντιμὸν ὄνομά του στέρει τὴν ἰδικὴν σου κεφαλὴν καὶ κολοσσιαία περιουσία σὲ περιβάλλει ὡς τὸν μόνον κληρονόμον του. "Ἐκτοτε παρῆλθον πέντε ἔτη· ἀλλὰ τί ἔκαμες εἰς τὸ διάστημα τοῦτο; ἐσπατάλησες τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας ταύτης εἰς νεανικὰς τρέλλας, εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, εἰς τὴν ἀσέλγειαν, ἐλαττώματα ἀσύγγνωστα πρὸς νέον φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Ζῶης ἐπὶ τέλους· δὲ περιπλέκεις εἰς ἐπονείδισον ἀτιμίαν, ἥτις ὀλίγου δεῖν σὲ κατέστρεψε.

'Ἠξεύρω ὅποιαν πληγὴν διανοίγω εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν ὥραν ταύτην, προσέθετο ὁ γέρων παρατηρήσας τὴν ἀγωνίαν τοῦ Φαίδωνος, ἀλλ' ὀφείλω νὰ σοὶ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ὅσον πικρὰ καὶ ἄν ᾔῃαι. Πάντα ταῦτα ἐξηκολούθησεν, ἐπαναλαβὼν τὸ νῆμα τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου του, ἐπληροφόρηθην πολὺ ἄργα. Δὲν ἤξεύρω ὅποιος δαίμων ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου τὸν 'Ιωάννην Δόβλην (καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Φαίδων ἀνεσκίρτησεν) ἄνδρα καλλίστης ἀνατροφῆς, προσελκύσαντα τὴν εὐνοίαν μου ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, καὶ ὁποία φρικὴ μὲ κατέλαβε ὅτε μοὶ ἐξεμυστηρεύθη τὴν μυστράν· προδοσίαν τῆς συζύγου του. Εἶχεν ἀμετάτρεπτον τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ φονεύσῃ ἀμφοτέρους τοὺς ἐνόχους· ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποτρέψω τῆς φονικῆς ταύτης ἐκδικήσεως, καὶ περιέμενεν εὐνοϊκὴν περίστασιν, ἥτις καὶ παρουσιάσθη τὴν νύκτα ταύτην· ἀναντιρρήτως δὲ θὰ ᾔτῃ ἀποθαμμένοι, καὶ ὁ νόμος ἠδύνατο νὰ τὸν ἀθωώσῃ· ἀλλ' ἐγὼ προλαμβάνω τὴν τρομερὰν ταύτην λυσιν, καὶ τοῦ προτείνω ἕτερον ἐκδικήσεως μέσον, ὅπερ ἂν καὶ ὀδυνηρώτερον, ἤθελον σωθῇ ὅπωςδήποτε οἱ ἐνόχοι μίαν ἡμέραν ὑπὸ τοῦ ἐξιλασμοῦ καὶ τῆς μετανοίας. 'Υπάρχει ἐν δηλητηριῶδες φάρμακον οὗτινος τὸ μυστικὸν μόνος ἐγὼ γνωρίζω, ἡ εἰσπνοὴ τοῦ ὁποίου μολύνει τὸ αἷμα, καταστρέφει τὴν ὠρπιότητα, παραλύει τὰς σφριγώσας νεανικὰς δυνάμεις, τὸ λογικὸν καθίστησι κοῦφον, εὐθεὶς περιοδικῶς, καὶ οὗτινος ἡ ἐνέργεια διαρκεῖ ἀναλόγως τῆς δόσεως, ἀπὸ ἐνὸς μέχρι πέντε ἐτῶν· τὸ φάρμακον τοῦτο προσέφερε εἰς τὸν ἀτιμασθέντα σύζυγον.

Πῶς ταῦτα, ρίγος σπασμωδικόν ἐκυρίευσεν τὸν δυστυχῆ Φαίδωνα, ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου μετώπου του ἀνέρυσαν σταγόνες παγετώδους ἰδρώτος, ὡς κρυφάλλωδες πομπολυγεῖς, καὶ αἱ λειπόσπρκοι αὐτοῦ σιαγόνες σφόδρὰ σενεκρούοντο.

Ὁ γέρον ἐδράξατο τῆς δεξιάς του.

— Ἔσο γενναῖος, εἶπεν· μὴ φοβοῦ. . . ὅτε ἰδίῳ τὴν φρικώδη τὰύτην βόσκον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ σου, ἤγνων ὅτι ἦτο σὺ, ὅτι συνήργουν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ υἱοῦ τοῦ Μιχαὴλ Ζώη. Δὲν ἐσκέρθη νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τοῦ ἀτιμώσαντος αὐτόν. . . ἴσω, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐλαφρύνωμεν τὴν ποινὴν· τὸ ἐπληροφορήθην πολὺ ἄργά, μόλις πρὸ ἡμισείας ὥρας· ἀλλὰ κάλλιον ἄργά παρὰ ποτὶ.

— Καὶ τῶρα ἄκουσόν με. . . ἀνέπνευσας τὸ μίσμα πρὸ δύο σχεδὸν ὥρων, θὰ ἐκοιμάσο μέχρι πρωῒας ὑπὸ τῆς ναρκαωτικῆς δυνάμεώς σου, ὅπως μολυνθῇ καθ' ὅλοκληρίαν τὸ αἷμά σου, ἵαν δὲν σὲ ἐξύπνουν ἐγὼ δυνάμει ἰτέρου ἀντιφαρμάκου· καθ' ὅλα τὰ συμπτώματα εἰσέπνευσας μεγάλην δόσιν· ἵαν ἐπρόφθανα ἐγκρίως ἠδυνάμην νὰ σὲ σώσω, ἀλλ' ἤδη ἡ τύχη σου ἀπεσείσθη ἀνεπιστρεπτί, μόνον ἀντὶ πολυχρόνιων βασάνων θὰ προσπαθῶ νὰ συντάμω τὸν χρόνον. Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει, προσέθετο ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ συγκινήσεως, πόσον θλίβεται ἡ ψυχὴ μου· παρὰ τὰ κατὰ τρέχοντά με δεινὰ προσετέθη καὶ τὸ ἰδικόν σου, θέλω μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ σώσω τὸν υἱόν τοῦ Ζώη.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος ὑγράνθησαν.

Ἀλλ' ἐπαναλαβὼν πάλιν τὸ ἐπίσημον ἥθος τοῦ θλίβων πάντοτε τὴν δεξιὰν τοῦ φρικιῶντος Φαίδωνος ἐξηκολούθησεν.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου ἀρχεῖται μετὰ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ὡς πρὸς τὸ λογικόν· αἱ φρένες σου εἶναι ἀκόμη σῶαι καὶ ἀδύνατοι· σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς σου, ἐμπιστεύσου εἰς ἐμὲ· προητοίμασα δι' ἐσὲ μέρος ἀσφαλές, μακρὸν ἀπὸ τὴν κατὰσχύνει τῶν ἀνθρώπων, ἥτις σὲ περιμένει, θὰ ὑποστῇς τὴν ποινὴν τὰύτην ἐν τῇ μοναξίᾳ ὑπὸ τὴν ἰδικὴν μου ἐπιτήρησιν, καὶ σοὺ ὑπόσχομαι ἡ μακρὰ αὕτη πενταετὴς βόσκον· νὰ συντομευθῇ εἰς ἑξ ἑξ μόνον μῆνας, ἢ καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη.

Ὁ Φαίδων ὁ ἐν λευγαλίᾳ φρίκη καὶ ἀγωνίᾳ κατακλυζόμενος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπτερύγισεν ἀμυδρὰς τὰς ἐλπίς, παρετήρησε μετὰ παραδόξου βλέμματος αὐτόν, ὥσπερ ἀμυδρὰς νὰ πεισθῇ εἰς ὅσα ἔκουεν.

Ὁ πολιόβριξ ἐμάντευσε τὸν διαλογισμὸν του.

— Ἀμυδράλλεις; εἶπεν· ἔλθι εἰς τὸ κάτοπτρον τοῦτο καὶ ἴδε· καὶ ὑποθατάξας αὐτόν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸν ἀνῆγειρε.

— Ἐγκαρδιώθητι, τέκνον μου. . . ἦτο πεπρωμένον σου.

Ὁ Ζώης ἀρῆκεν ἑαυτὸν νὰ ὀδηγηθῇ πρὸ τοῦ κατόπτρου κλονούμενος.

Κραυγὴν ἀπελπισίας ἐρρηξε ἰσωπτρισθεὶς καὶ ὠπισθοδρόμησεν κίνησιν ἀποστροφῆς τῶν χειρῶν του ποιήσας.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν Κύριόν του ὅπως ἐπαναφέρωσι τὸν Φαίδωνα εἰς τὸ ἀνάκλιντρον πρὶν νὰ καταπέσῃ.

— ὦ! οἶμοι! ἀνέκραξεν καλύψας τὸ πρόσωπόν του, καὶ χεῖμαρρος δακρύων ἐξεχύθη τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ λυγμοὶ ἀπέπνιγον αὐτόν.

— Δυστυχῇ νέε! ἐφιθύρυσεν ὁ γέρον, σείων τὴν κεφαλὴν πανθίμως.

Ἐπεκράτησε σιωπῇ, ὑπὸ μόνον τῶν γόων τοῦ Φαίδωνος διακοπτομένη.

Ὁ γέρον ἐσεβάσθη τὴν πένθιμον ταύτην διάχυσιν ἐπὶ τινα χρόνον.

— Ἀναψὲ τὸν φανόν, εἶπε τέλος πρὸς τὸν Ἰάκωβον ἀποτεινόμενος, ὅστις ἐξαγαγὼν μικρὸν τινα φανὸν ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν.

Ἐπειτα πλησιάσας ὁ Μαυρόνικος εἰς τὸν ὀδυρόμενον νέον, ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς μελιχίῳ, γλυκύθυμον παραμυθίαν ἀποσταλαζούσης.

— Ἐλθὲ, ἔσο ἀνδρεῖος εἰς τὰς συμφοράς! ἀκολουθήσον τὸν Ἰάκωβον ὅπου θὰ σὲ ὀδηγήσῃ, καὶ πάντα θὰ παρέλθωσιν ὡς σκιὰ! τὴν πρωῒαν θὰ σὲ ἐπισκεφθῶ εἰς τὸ νέον ἐνδιαίτημά σου.

Εἶτα ἔνευσε πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις διὰ τῆς μιᾶς κρατῶν τὸν φανόν ὤθησε τὴν ἑτέραν αὐτοῦ χεῖρα ὑπὸ μάλης τοῦ Φαίδωνος.

— Προσπάθησον νὰ στηριχθῇς εἰς τὸν στιβαρὸν ταῦτον βραχίονα, καὶ νὰ βελτίωσῃς. . . εἶπεν ὁ γέρον.

Ὁ Φαίδων ὑπήκουσεν ὡς παιδίον, ἂν καὶ δακρυρροῶν εἰσέτι.

Ὁ γέρον τότε ἐπλησίασεν εἰς τὸ κάτοπτρον, ἔθετο τὸν λιχνὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ δεξιῦ πλαισίου αὐτοῦ, ὡς νὰ ἐπέλεξεν ἐλατήριόν τι· ἤκούσθη μονότονος τριγμὸς καὶ τὸ κάτοπτρον ἐκινήθη καθὼς καὶ πρότερον.

Παραμερίσας δὲ ὅπως διέλθωσιν οἱ δύο ἀλληλοκρατούμενοι ἄνδρες,

— Θὰ καταβῇς εἴκοσι πέντε βαθμίδας, εἶπε.

Ὁ Φαίδων οὐδεμίαν ἔδειξε συγκίνησιν πρὸς τὴν ἀπόκρυφον ταύτην διέξοδον τοῦ περιπτέρου, ἣν πρώτην φορὰν ἔβλεπε.

Ἐκινεῖτο μηχανικῶς, ξένος ἀπάντων τῶν περὶ αὐτόν.

Ἦρξατο νὰ καταβαίνει τὰς βαθμίδας βραδέως μίαν πρὸς μίαν, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ ρωμαλείου Ἰακώβου.

Ὁ γέρον ἔστη ἀκολουθῶν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματος μέχρις ὅτου ἐξηφανίσθη καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος τῶν βημάτων αὐτῶν, ὠθήσας τότε τὸ κάτοπτρον εἰς τὴν θέσιν του ἐρρίφθη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον ἐξηντλημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ο ΜΑΥΡΟΝΙΚΟΣ ΦΟΒΕΡΑΝ ΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ ΕΚΛΙΚΗΣΙΝ

Ἡ μορφή αὐτοῦ κατέστη περίλυπος. τὸ ρυτιδῶδες μέτωπον ἔμφροντι, τὸ ἀστραπηθόλον αὐτοῦ βλέμμα ἀπεσβέσθη, καὶ ὁ παρὰ δόξος οὗτος ἄνθρωπος εὐρεθεὶς μόνος ἀπώλεισε διὰ μιᾶς τὸ γόητρον τοῦ μεγαλείου του, τὴν σοβαρότητα, τὸ αὐστηρὸν αὐτοῦ· ἡ μοναξιά τῷ ἐπανέταρξεν ἀπ᾽ αὐτὸς τὰς ὀλεθρίας θλίψεις, τὰς ζοφρὰς ἀναμνήσεις ὅρ' ὧν ἐνεργοῦντο ἡ ζωὴ του, καὶ ὡσεὶ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν πιεζομένη ἡ ἀργυροθρὺς κεφαλὴ κατέπεσε βρεῖα ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Μύριοι τότε πένθιμοι διαλογισμοὶ τὸν περικυκλωσαν.

Ἐπὶ πολλὸν χρόνον διατέλεισεν οὕτω ἀκίνητος καὶ ρεμβάζων.

Αἰφνης οἱ χαρακτῆρες τοῦ γέροντος ἔλαβον ἑκφρασίαν ζωογονήσεως. ἀνηγέρθη ἡρέμα, καὶ θεὶς ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων τῆς περισκελίδος του ἤρξατο νὰ περιπατῇ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου· ἐφαίνετο ὑπέλαυν εἰς ἀμετάκλητον ἀπόφασιν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βλέμμα του ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὸν διαφορῶν ἀντικειμένων ἐνίοτε ἔσσεια τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐβουίζετο εἰς σκέψεις.

Παρήλθον οὕτω δέκα εἰσέτι λεπτά, ὅτε τὸ μυστηριώδες κέτοπτρον ἔτριξε πάλιν, ἠνεψύθη καὶ ἐφάνη ὁ Ἰάκωβος.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ γέρων στρεφθεὶς ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Ἐγὼ κατὰ τὴν θέλησίν σου, ἀπήντησεν ὁ ἀκολουθός.

— Πῶς εἶναι; τί κἀμνεῖ; κλαίει ἀκόμη;

— Ὅχι· μόλις ἐφθίσαμεν εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος, τὰ δάκρυά του ἑστείρευσαν, καὶ ἀπηυδημένος ἐρρίφθη ἐπὶ τινος καθίσματος, οὐδεμίαν λέξις διέφυγε τοῦ στόματός του καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, ὡμοίαζεν ἄγαλμα κινούμενον· ἡ Κυρὰ Φρόσω ἔσπευσε νὰ τῷ προσφέρῃ ποτήριον τοῦ θροισιστικοῦ ἐκείνου ποτοῦ, ὅπερ τῇ ἐπρομηθεύσατε, τὸ κατέπιεν ὁλόκληρον ἀπλήστως, ὅπως θροισίσῃ τὰ φλέγοντα σπλάγχνα του· τὸν ἠρώτησα ἂν ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἂν ἐπεθύμει καὶ ἄλλο· ἀνένευσε· τῷ ἐπειθύμησα τότε ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναπαυθῇ μέχρι πρωίας, ὅποτε θὰ τὸν ἐπισκευθῇτε· ἐφάνη πρόθυμος καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην· ἡ Κυρὰ Φρόσω τῷ ἐπεδαψίλευσεν ἀπ᾽ αὐτὸς τὰς δυνάμεις περιποιήσεως· ἐστάθην ὀλίγον ὅπως βεβαιωθῶ ἂν θὰ κοιμηθῇ καὶ ἐπανήλθον.

— Ὁ δυστυχὴς! εἶπεν ὁ γέρων.

— Εἶναι ἀξιολύπητος, προσέθετο ὁ Ἰάκωβος, τόσῳ νέος . . . ἔγινεν ἀγνώριστος . . .

— Καὶ ὅμως ἂν δὲν ἦτον υἱὸς τοῦ Ζωῆ, παρὰ τὸν μαρασμὸν τοῦτον θὰ τὸν παρηκολούθει καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς, ἡξέυρεις, καλέ μου Ἰάκωβε, πόσον σέβομαι τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου καθὼς ἐπίσης πόσον ἀπεχθάνομαι τὸς ἀτιμίας ταύτας.

— Εἰσθε πολὺ αὐστηροί, Κύριέ μου, υπέλαβεν ὁ πιστὸς τοῦ Μαυρονίκου ἀκολουθός μὲ τεταπεινωμένην φωνήν, ἄλλως τε δὲν πταίει καὶ τόσον πολὺ . . .

— Δὲν πταίει; πῶς δὲν πταίει; εἶπεν ὁ γέρων μὲ δριμύτι ὕψος, συνοφρυούμενος· διότι τάχα εἶναι ἀνὴρ; καὶ μήπως οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν τὸ ἀνῆκον αὐτοῖς μερίδιον εἰς τὰς ἐπονειδίστους ταύτας ἀτιμίας; ἐλησμόνησας λοιπὸν, ταλαίπωρέ μου μεγάλυμε, ὅτι ὁ ρῦπος ἀποπλύνεται μόνον διὰ τοῦ αἵματος, καὶ ἐγὼ ἤμαρτον παρεντεθείς νὰ διασώσω δύο ἐγκληματίας· τίς μοι ὑπόσχεται ὅτι παρελθούσης τῆς τιμωρίας ταύτης, τοῦ χρόνου τῆς ὀδύνης, δὲν θὰ μὲ καταγελῶσιν οἱ ἔνοχοι ἀμφοτέροι;

— Εἶναι δυνατόν;

— Θέλεις τὸ ἰδεῖ. Φέρω ἐπὶ τῆς ράχεώς μου τὸν βαρὺν ὄρμαθόν τῶν ἐξδομήκοντα ἐτῶν, καὶ τὸ προορατικόν μου δυσκόλως ἀπατᾶται. Ὁ υἱὸς τοῦ Ζωῆ οὐδεμίαν ρανίδα αἵματος τοῦ εὐγενοῦς πατρὸς ἔχει εἰς τὰς φλέβας του· ἤθελέ τις εἰπεῖ ὅτι ὑπάρχει τι ἀπόκρυφον ἐν τῇ γεννήσει του, καὶ ὅμως εἶναι γνήσιος υἱὸς ἐκείνου καὶ τῆς ἀνεπιλήπτου μητρὸς του. Ὁ Θεὸς μὲ ὠδήγησεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ἐξωκαίλαντος τούτου υἱοῦ, καὶ θὰ προσπαθῇσω νὰ τὸν σώσω τῆς πρὸ αὐτοῦ χαινούσης ἀβύσσου, ἡ τιμωρία αὕτη ἦν τῷ ἐπέβαλον εἶναι δικαία, καὶ μοιραίως πῶς ἔλαβον ἤδη ἀπεριόριστον ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐν τούτοις ἐξηκολούθησα μετὰ τινα διακοπὴν κινήσας τὴν κεφαλὴν περιλύπως, ἐνθυμίσαι, Ἰάκωβε, πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν τὸ ἀγροκήπιον τοῦτο, τὸ κτῆμα τοῦτο ἀνῆκεν εἰς ἐμέ.

— Καὶ μήπως τώρα δὲν σὰς ἀνήκει;

— Ναί! ἀλλ' ἰδὲ, τὸ ἐνεπιστεύθην εἰς τὸν Μιχαὴλ Ζωὴν κατὰ τοὺς δυστυχεῖς μου χρόνους, ὅστις διεφύλαξεν ἀνέπαφον τὸ ἐν αὐτῷ μυστήριον τοῦ θησαυροῦ· ἀποθανόντος ἐκείνου, ὁ υἱὸς ἔλαβε κατοχὴν αὐτοῦ, ὡς ἰδιοκτησίαν ἀναπαλλατρίωτον, οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχων περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου μυστηρίου· ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος γέρων πατὴρ ἔγινώριζε τὰ ἐλαττώματα τοῦ υἱοῦ καὶ δὲν τῷ διεκοίνωσε τίποτε· ἀλλ' ὁ ἀσεβὴς οὗτος υἱὸς ὡς νὰ μὴν τῷ ἐξήρκεσαν αἱ τόσαι αὐτοῦ καταχρήσεις, ἀντὶ βωμὸν εὐεργεσίας νὰ στήσῃ ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, ἀνεξάντλητον πηγὴν πλούτου

ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς ὁμογενοῦς νεολαίας ὑποκρύπτοντος, ἐζήτησε νὰ τὸν βεβηλώσῃ δι' αἰσχρὰς ἀτιμίας· ἀλλ' ὅποια σύμπτωσις, ὅποια πρόνοια! ὁ ὑπὸ τὸ ἴδιον τοῦτο λαβύρινθος εἰς τὰ ἐγκατα τοῦ ὁποίου εὐρισκόμεν, μὴ ἀντινέσσει αἶφνης ὡς διὰ μαγείας ἐνώπιον τοῦ ἱεροσύλου, καὶ παραδόξως πως ἐγὼ αὐτὸς γίνομαι ἡ τιμωρὸς χεὶρ· ἀλλ' ἀμέσως ἀποκαλύπτεται ὁ υἱὸς τοῦ Ζωῆ· τί λέγεις πρὸς ταῦτα Ἰάκωβε; εἰπέ μοι ὅμως τί θέλομεν εἰπεῖ εἰς τὸν ἀξιόλογον ἐκείνον ἃ δρᾷ τὸν Ἰωάννην Δόβλην ὅταν ἔλθῃ νὰ μᾶς ζητήσῃ τὸν ἔνοχον! . . ὅταν μᾶς ἐπενθυμίσῃ τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν ἣν τῷ ἰδωκάμεν! πῶς θὰ δικαιολογήσωμεν τὴν διαγωγὴν μας ταύτην;

Καὶ εἰς τὰς λίξεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἐγένετο θλιβερόν ἀπεικονίζον τὴν ἐναγώνιον αὐτοῦ ἐσωτερικὴν ταρχήν.

— Ὡ! ὁ Ἰωάννης Δόβλης, ὅτε λαβὼν ὁ ἀκόλουθος πειρώμενος νὰ κατευνάσῃ τὸν Κύριόν του, ἔχει ψυχὴν εὐγενῆ, ὑπερήφανον, ὅταν δὲ μάθῃ τὰ πάντα, ἐν τῇ μακροθυμίᾳ αὐτοῦ θέλει τὸν συγχωρήσῃ· ἄλλως τε δὲν θὰ μείνῃ καὶ ἀνεκδίκητος.

— Τὸ κατ' ἐμὲ βλέπω ὑπὸ ἄλλοιαν μορφήν τὰ πράγματα, φίλε μου. . . διότι αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὰ στήθη μου πυρίσσοντα, προσέθετο μετὰ παραφορᾶς ὁ γέρων χειρονομίαν ἐμφαντικὴν ποιήσας. Ναί! τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ παρακολουθεῖν τὸν πολυκύμαντον βίον μου τρομερὸν φάσμα τῆς ἀτιμίας; ἂρ' ἤς στιγμῆς προσεκλήθην νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν κοινωνίαν κηλὶς ἀνεξίτηλος ἰστιγμάτισε τὸ μέτωπόν μου, ἐνώπιόν μου παρίστανται ἀενάως κερκαλί αἱματόφυρτοι, καὶ τὰ φλεγόμενα σπλάχνα μου διψῶσι φρικώδη ἐκδίκησιν.

Καὶ ὁ γέρων δράξας τὴν χιονώδη κόμην του ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μὲ ὀρθὰς σπινθηροδολῶντας, καὶ χεῖλη συνεσπασμένα.

Μὲ τρομάξεις, Κύριέ μου, ἀνέκραζεν ὁ Ἰάκωβος περίφοβος ἐκ τῆς θέας τοῦ γέροντος.

— Ὡ! δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἐξηκολούθησε, τὸ μέγεθος τῆς κατατροχώσεως με συμφορᾶς· μακρὰ καὶ πολυώδυνα ἔτη ἐστέναζον εἰς τὰ βάθη ἀποτραπείου εἰρήτης, ἀλλ' ἐβουκαλιζόμεν ὑπὸ τῆς παρηγόρου ἰδέας ὅτι θαῦμά τι θὰ μὲ ἐπανεφέρειν μεταξὺ τῶν οἰκείων μου· τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξετελείσθη καὶ ἀντὶ τῆς εὐδαιμονίας, καταστροφᾶς μόνον καὶ ἀτιμώσεως ἐπανεῦρον· ὦ! φρίκη! ἡ σύζυγός μου καὶ τὸ τέκνον μου σφαγίζονται ὑπὸ χεῖρὸς δολοφόνου, ἡ θυγάτηρ μου, ἐφ' ἧς ἡδυνάμην νὰ ἐλπίσω λήθην πάντων τῶν περιστοιχούτων με δεινῶν, κυλίστα εἰς τὸν βόρβορον τοῦ ὄνειδους· ἀλλ' εἶμαι ἐπικατάρτος.

Καὶ ἡ φωνὴ του κατέστη βραχνώδης, ἀγρία, καὶ τὸ πρόσωπόν του τρομερόν.

— Θεέ μου! ἐτραύλισεν ὁ Ἰάκωβος.

Προσβλέψας δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῆς περιλύπου καὶ ἐκφραστικῆς τοῦ ἀκούθου του μορφῆς ἐπανελάβε μετὰ τινα σιγὴν.

— Ἦξεύρω ὁπόσῃν βδελυγμίαν κίσθανεσαι, καλέ μου νέε τὴν ὄραν ταύτην δι' ἐμέ.

Ὁ Ἰάκωβος διεμαρτυρήθη διὰ βιαιοτάτης τῆς κεφαλῆς του κινήσεως.

— Μοῦ ὑπεσχέθης αἰώνιον ἀφοσίωσιν· ἔχεις ψυχὴν μεγαλόφρονα, εὐλικρινῆ! ἀλλ' ἀκουσόν με· εἰς τὴν πορείαν τῆς ὑπολειπομένης μοι ζωῆς θέλομεν βαδίσαι ἐπὶ πολλῶν πτωμάτων, ἡ δρακόντειος δύναμίς σου, θὰ συντελέσῃ κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου, ἡ καρδίᾳ σου εἶναι ἀμίαντος, καθαρὰ, ὡς τῆς παρθένου, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ ἁθῶαί σου χεῖρες βαρύνουσιν εἰς τὸ αἶμα· θέλεις μεταμεληθῇ, θὰ καταρᾶσαι τὴν μνήμην μου μετὰ βραυαλοῦς ψυχῆς· ὦ! τέκνον μου! ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς. . . ὑπάγε, ἀπομακρύνθητι ἀπ' ἐμοῦ ὡς πανώλην, φύγε τὴν παρουσίαν μου, ἥτις μόνον ὀδύνας προξενεῖ, ἄφες με νὰ ριφθῶ μόνος εἰς τὴν ἄβυσσον. . . ὄχι! ὄχι! σοῦ δίδω ὀπίσω τὴν ὑπόσχεσίν σου, σὺ δὲν δύνασαι, δὲν ἐπλάσθης νὰ συμμερισθῇς φρικώδη ἐγκλήματα.

— Πλὴν, Κύριέ μου, ποσάκις δὲν ἐπανελάβετε ταῦτα πάντα, εἶπεν ὁ πιστὸς ἀκόλουθος ἐκθύμως ριφθεὶς πρὸ τῶν γονάτων τοῦ γέροντος. Εἰπέτε μοι λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ ἀποδείξω τὴν πρὸς ὑμᾶς αὐταπάρνησίν μου· εἶμαι ἐτοιμὸς διὰ τὸν θάνατόν αὐτόν. . . Ἐπιθυμῶ ἅπαξ διὰ παντός νὰ διασκεδάσω τοῦ δι' ἐμέ δισταγμοῦς σας.

— Ἐγείρου, καλέ μου Ἰάκωβε, ὑπέλαβεν ὁ γέρων, μὲ ἐξευτελίζεις ἐνώπιόν σου πλειότερον τοιουτοτρόπως.

Ὁ ἀκόλουθος ἀνορθώθη πάραυτα κατανεύων.

— Ὅχι! ποτὲ δὲν ἐδίστασα διὰ τὴν εὐστάθειάν σου, ἀλλ' ἡ ὥρα, ἡ φρικώδης ὥρα τῆς καταστροφῆς ἤγγικε! καὶ τρέμω εἰς μόνην τὴν ἰδέαν μήπως σὲ παρασύρω ἐν ἀγνοίᾳ σου εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας, καὶ ἴσως εἰς τὴν ἀγχόνην! . . .

— Θὰ ὑπομένω τὰ πάντα ἀγογγύστως! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος ἐνθους ἀνατείνας τὴν δεξιάν, τὸ ὠρκίσθη.

Ὁ πολιοῦριξ προσέβλεψεν αὐτόν μετὰ θαυμασίου βλέμματος.

— Ὅποια μεγαλοψυχία! ἐψιθύρισεν μετὰ τῶν προσμειδιώντων χειλέων του. . .

— Λύριον, ἐπανελάβε, τεκταίνεται ἡ μουσικὴ μηχανογραφία.

Ὁ Λήτταρχος Ἀνδρόνικος νυμφεύεται ἐπισήμως τὴν θυγατέρα μου· τὸν ἄτιμον τοῦτον ἀρχιλήστην καὶ τὴν σπείραν αὐτοῦ θέλωμεν ἱξοντώσει Ἰάκωβε.

Οὗτος προσέκλινεν ὥστε ἰλχμβανὲ διαταγὴν παρὰ τοῦ Κυρίου του.

— Ὅσον ἀρρετὴ ὢν ἱραστὴν τῆς θυγατρὸς μου, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἐξηγριώθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν αἰφνηδίνως. Ἀ! τὸν ἐπάρατον εἰδὼν ἄνθρωπον ὅστις μοὶ ἀρῆρασε τὴν τιμὴν, ἐβίβηλωσε τὸ ὄνομά μου, καὶ τὸν νόθον αὐτοῦ υἱὸν θέλω τοὺς σπαραξέει ὑπὸ τοὺς πόδας μου· αὐτὸς ἀνῆκει εἰς μόνον ἑμέ· ἡ θυγάτηρ μου τότε ἰγκαταλειμμένη μακρὰν ἰμοῦ πλήρης αἰσχύνης καὶ ἰνδαίας θέλει ἱξιλαιώσει τὴν ἄτιμίαν κατηραμένη καὶ ἐντὸς τοῦ τάφου.

— Τάλαινα Φινέλλη! ἐτόλμησε νὰ τραυλίση ὁ γενναϊόφρων Ἰάκωβος· ἔπειτα προτείνας ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας του εἶπε μετὰ φωνῆς παρακλητικῆς.

— Μίαν λέξιν ἀκούσατέ μου, Κύριε! αὐτὴν τὴν ὥραν ἡ δικαία ἀγανάκτησίς σας σὰς παραφέρει· πλὴν θέσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν καρδίαν· εἶναι θυγάτηρ σας! σκεφθῆτε ὠριμώτερον· μεταξὺ τῶν κακούργων ἐκείνων μεθ' ὧν ἀνεπτύχθη ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας τί ἡδυνάτο τις νὰ περιμένῃ; τί πταίει ἡ δυστυχὴς εἰὰν ἡγάπησε καὶ ἀπαπλανήθη ὅπως ἀπαλλαχθῇ τῶν περικυκλοῦντων αὐτὴν ἀλιτηρίων... δὲν ἦτον ἄρᾳ γε δυνατόν νὰ θεραπευθῇ τὸ κακὸν τοῦτο; ὦ! σκεφθῆτέ το, Κύριέ μου, καλλίτερον καὶ θὰ μὲ δικαιώσητε· εἰσθε ἑκατομμυριοῦχος, δώσατε εἰς αὐτοὺς τὴν εὐδαιμονίαν ἀφοῦ ἀνταγαπῶνται, νυμφεύσατέ τους καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα ἐπανέρχονται εἰς τὴν γαλήνην· ἄλλως τε δὲ ὁ Λεωνῆς εἶναι πτωχὸς μὲν ἀλλ' εὐγενής.

— Ταλαίπωρε Ἰάκωβέ μου, εἶπεν ὁ Μκυρόνικος βραδείως κινῶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὅταν ἄνδρες ἀσυνειδήτοι, δολοφόνοι, αἰσχροὶ, οἷος ὁ Ἀνδρόνικος, ἀπαρπάξουν μίαν γυναῖκα ἀπὸ τῆς ἀγκάλας τοῦ ἱραστοῦ της, οὐδ' ἴχνης αἰδοῦς ἀφίνουν πλέον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀθλίας ἐκείνης.

Ὁ Ἰάκωβος ἐσιώπησεν ὀλοπόρφυρος γενόμενος πρὸς τὸ φρικαλέον τοῦτο συμπέρασμα τοῦ πατρὸς τῆς Φινέλλης, ὅστις ἐξηκολούθησε.

— Καὶ ἤδη πρέπει νὰ ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον· αὔριον τὴν πρωΐαν ἀρχόμεθα τοῦ ἔργου... Εἶναι ἡ σειρά τοῦ Κορκίνθη.

Ὁ Ἰάκωβος ἠσθάνθη ἑλαφρὰν τινα φρικίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο.

Καὶ ἐν τούτοις μάτην βραχνίζω τὸν νοῦν μου, δὲν εὕρισκω ἀνάλογον ποινὴν διὰ τὸν αἰμοδιψῆ τοῦτον δολοφόνον, ὅστις μοὶ ἐπροξένησε τόσας δυστυχίας, τοσοῦτους θανάτους.

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Μκυρόνικου ἐξηκόντιζε πῦρ λυσσαλέας ἐχθροπαθείας.

— Εἶναι αἰχμάλωτός σας, ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος, ἄφετέ τον νὰ σῆπεται ἐντὸς τοῦ ὑπογείου πρὸ τῶν ἱερῶν ἐκείνων ὁπτῶν τῶν θυμάτων του, τρουερωτέρη καταδίκη τῶν τύψεων τοῦ συνειδήτος δὲν ὑπάρχει.

— Ὅχι! ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ ἑξαλλος γέρον, ὑπῆρξεν ἀνηλεὲς πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου, θὰ φανῶ ἀπηνέστερος, ἀδυσώπητος πρὸς αὐτόν, τὰς αἱμοσφαγεῖς, τὰς μιὰς αὐτοῦ χεῖρας αἵτινες ἐβάρυναν εἰς τὸ ἄθῳον χίμα τοῦ τέκνου καὶ τῆς σιζύγου μου θὰ τὰς προσφέρω ὀλοκαύτωμα εἰς τὸ ἄθῳον ἐκεῖνο αἱμάτων· ἀκούεις Ἰάκωβε; θὰ τοῦ ἀποκόψωμεν πρὸ τοῦ βωμοῦ τῶν ἱερῶν λειψάνων τούτων τὰς δύο τοῦ χεῖρας, καὶ πρὸς ἐπίματρον οἱ σκαιοὶ, οἱ θηριώδεις ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ του οἵτινες δὲν ἐστάλαξαν οὐδέ ἓν δάκρυ, θὰ ρεύσωσιν εἰς τὴν αἱματοθύρτον ἐκείνην γῆν.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐγένετο τρομερὸς, τὰ ὄμματα αὐτοῦ ἠρυθρίασαν περὶ τοὺς στίλβοντας αὐτῶν βολβούς· αἱ λευκαὶ τρίχες ἀνωρθώθησαν, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον πελιδνὰ, ἀφ' ὧν ἐξέφευγε δυσχερῶς ὡς ρόγχος ἡ ἀναπνοὴ τοῦ αἰσθμαίνοντος στήθους του.

Ὁ Ἰάκωβος ἐρρίγησε μέχρι κροτάφων, ἀλλ' ἡδυνήθη νὰ ψελλίσῃ τὰς ἐπομένους λέξεις.

— Δὲν θὰ κάμετε, Κύριέ μου, τοιαύτην ἀπάνθρωπον ἐκδίκησιν...

Τὰ βλέμματα τοῦ γέροντος ἐστράφησαν πρὸς τὸν οἶον ἐκλιπαροῦντα αὐτόν ἀκόλουθόν του.

Ἀμφότεροι ἐσίγησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΤΟ ΑΓΓΙΟΠΑΙΔΟΝ ΚΕΡΑΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΜΟΙΒΗΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΒΟΜΜΑΤΗ ΕΝΤΙΜΩΣ

Τέλος παρήλθεν ἡ τασαῦτα φοβερὰ γεγονότα ἀνεξελίχασα αὕτη νύξ.

Ὁ ὑπὲρ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Βοσπόρου ὀρίζων ἤρξατο νὰ ὑποφώσκη· ἐπισθεν τῶν χλοανθῶν ἐκείνων λόφων ἀνέθωρεν αἴφνης γλυκύ τι σέλας, οὔτινος αἱ αἰγλήσσαι ἀκτῖνες βαθμηδὸν ἀπερυθρούμεναι περιεστέφοντο ὑπὸ συμπλέγματος ἐρυθροχρῶν νεφῶν, ἀποληγόντων εἰς λευκορπίους θυτάνους ὑπὸ τὸν αἰθριάζοντα οὐρανόν.

Καὶ οἱ σπινθηρακίζοντες ἀστέρες ὥσπερ ἀποθαμβούμενοι ὑπὸ τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο φέγγος, σιγοτρέμοντες ἀπεσβέννυντο ἀλληλοδιαδόχως, ἐνῶ ὁ γηραιὸς Βόσπορος ὡς ἀργυροειδὲς ἀεικίνητον κάτοπτρον τῶν θεῶν

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΜΟΣ Β')

τούτων αἰγιαλῶν, ἀπετέλει ἀργυροστρίβουσιν ἀντανάκλασιν ἐφ' ἐκαστης τῶν ἀπείρων μαρμαιρόντων αὐτοῦ κυματώσεων.

Πανόραμα ζωγραφικώτατον, θέαμα μαγευτικόν, ἀπερίγραπτον.

Ὁ Λεωνῆς ἴσταντο πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνος του θεώμενος ἀπλήστως τοῦ μαγικαίου τούτου τῆς φύσεως, ἀναπνέων ἡδυπαθῶς τῆς δροσώδους πρωΐνης αὔρας.

Εἶχεν ἤδη ἀνερρώσει, ἢ μᾶλλον ἐνόμισεν ὅτι ἀνέρωσεν, ἐπίστευεν ὅτι ἐπανεῦρε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἀκαίρως πλέον, καὶ ἠσθάνετο ἐκυτὴν ὀργῶντα πρὸς ἐνέργειαν· ἐκοιμήθη πολὺ ὀλίγον, τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός· βασανιζόμενος ὑπὸ ἐναγωνίου ἀνυπομονησίας καὶ ἀτελευτήτων σκέψεων, αἵτινες ἐπέτων ἅπασαι πρὸς τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ σύζυγον καὶ τὸ τέκνον, ὅπερ δὲν ἠυμοίρηται νὰ ἴδῃ.

Αἰσθημα ζηλοτυπίας καὶ πείσματος κατακλύζον αὐτὸν ἰδεῖν τοῦ μαρτύριόν του, καὶ ὁ δυστυχὴς κλινήρης ἀπεπειράτο νὰ ἐνδυναμωθῇ διὰ μιᾶς δυσανασχέτων πρὸς τὴν βραδέως ἐπανερχομένην ὑγείαν του.

Καὶ ἵππειται μὴ δὲν ἐπιβέβηκε πρὸς πολὺ τὴν πολυμελῆ ἐκείνην οἰκογένειαν τοῦ Ἀλκῦ; Ὁ Ἀλκὺς πρὸς τὸν ὅποιον χρεωστῇ τόσα, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὁ γενναῖος, ὁ ἀρωσιωμένος ναύτης, εἶναι δίκαιον ἐπὶ πλέον νὰ ριψοκινδυνεύῃ μόνος χάριν του; αὐτὸς δὲ νὰ σήπεται ἐντὸς τῆς κλίνης ὡς θηλυδρίας; μὴ δὲν εἶναι πλέον ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ὅπως ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθρούς του; μὴ τὸ φίλτρον τοῦ τέκνου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ συγχωρεῖ τὴν παρσιτέρω ἀδράνειαν; καὶ τί ὠρελεῖ λοιπὸν ἡ ζωὴ;

Οἱ γοεροὶ ἀλαυθηρισμοὶ τοῦ βρέφους ἀναμειγμένοι μετὰ τῶν θρηνωδῶν κραυγῶν τῆς μητρὸς ἐπικαλουμένων βοήθειαν ἑναυλος δὲν ἀντήχει εἰς τὰ ὦτά του; ὄχι! ὄχι! ὀρεῖται πλέον νὰ κινηθῇ.

Ὁ Λεωνῆς ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτων διαλογισμῶν ἔκαμε ἀμετάτρεπτόν τινα ἀπόφασιν.

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην αὐτοῦ, πλήρως θάρρους καὶ εὐκινήσιας, ἐνεδύθη τὰ φορέματά του, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ χίτρα Μωρακτίνου ἔλαβε πρόνοιαν, ἐπιμελήθη τὴν κόμην του, ἠνέφξε τὸ παραθυρόφυλλον ὅπως εἰσπνεύσῃ ἀέρα καθαρὸν καὶ πρὸς τὰ θέλητρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου βυθίζον τὸ δραστήριον καὶ λάμπον αὐτοῦ βλέμμα συνωχισυτο οὕτως μετὰ τῶν ἀποσχέσεων· ἀδιάφορον ἂν οἱ μυῶνες τῶν σκελῶν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ βῆρος τοῦ σώματός του ἐδοκίμαζεν εἶδος τι αἰμωδιάσεως, αὐτὸς ἐμειδίει περιφρονητικῶς πλῆττων μετὰ πείσματος ὅτι μὲν διὰ τοῦ ἐνός ὅτι δὲ διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος, ἐννοῶν νὰ ὑπακύψωσιν εἰς τὴν θέλησίν του.

Ἦτον ὠχρότατος, καχεκτικός, ἀλλ' ἀκράτητος πρὸς τὴν ἀπόφασιν του. Ἐπὶ τινα χρόνον διετίλεσεν οὕτω, εἴτα ἀποσυρθεὶς ἐπλησίασεν εἰς τὸ παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης τοῦ παραθύρου ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν στενωπὸν προσόψεως τοῦ οἰκήματος· ἀνέσυρε τὸ παρπέτασμα καὶ ἠνέφξε καὶ τὸ παραθυρόφυλλον τοῦτο· διὰ μέσου τοῦ πρὸ αὐτοῦ φυλλώματος τοῦ γίγαντος πλατάνου ἔρριψε τὸ βλέμμα μέχρι τοῦ δρυοράκτου τοῦ κήπου.

Αἶρνης προέβηκε τὴν δοασίν του ἀμφίβολόν τι ἐν τῷ αὐχμηρῷ τῆς πρωῒας φωτὶ ἀντικείμενον, ὅπερ ὥσπερ περιέμενε τὴν ἐμφάνισιν του ἀνωρθώθη πύρρως, ἀλλὰ μεταμειληθὲν πάλιν ὠλίσθησεν ἐν ἀκαρεὶ ὑπὸ τὸ δρυοράκτον, ἔρησεν ἐκπεπληγμένον τὸν Λεωνῆν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶχε διακρίνει εἰμὴ πενιχρόν τι ἄτομον.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἡ ταῦτα ἀλλ' ἡ πραγματικότης ἐνεχρηχ' ἡ ἀνεξήληπτος εἰς τοὺς ὀρθαλμούς του.

— Ποῖος διέβολος εἶναι αὐτὸς ἐκεῖ κάτω ἐψιθύρισεν.

Περιέμενεν...

— Μοῦ ἔρχεται νὰ καταβῶ ἕως ἐκεῖ... σιγά, σιγά, χωρὶς νὰ ἐξυπνήσω κανένα... εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί θέλει αὐτὴ ἡ μούμια αὐτὴν τὴν ὥραν ἀπὸ ἐδῶ...

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον· Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐποίησε δύο βήματα πρὸς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος του, μικρὸς λίθος διασχίσας τὸ πυκνὸν φύλλωμα διήλθε διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ ἐσπενδονίσθη πρὸ αὐτοῦ μετὰ ψόφου.

Ὁ Λεωνῆς ἀνεπήδησε καὶ ἐστράφη ἐξ ὀρμεμφύτου πρὸς τὸ παράθυρον. Πλὴν διέκρινε μόνον τὰ νῶτα τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου ἀτόμου φεύγοντος δρομαίως πρὸς τὰ ἄνω τῆς στενωποῦ.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄτομον ἦν ὁ γνωστὸς ἡμῖν ρακενδύτης Σπύρος.

Ὁ Λεωνῆς ἀφῆκεν ὑπόκωφον φωνὴν ὀργῆς καὶ προέκυψεν ὅπως διακρίνη αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐγένετο ἄφαντος.

— Τί σημαίνει τοῦτο πάλιν; ἐψιθύρισεν οὐκ ὀλίγον ἐκπληκτος ὅσον καὶ ὠργισμένος.

Καὶ ἀποσυρθεὶς ἐκείθεν μετὰ σπουδῆς, ἔκαμεν ἐν βῆμα ἀμφίβολον· τὸ βλέμμα του τότε συνήντησε τὸν ἐπὶ τοῦ δαπέδου σπενδονισθέντα λίθον.

Λευκὸν τι χαρτίον ἦτο προσδεδεμένον ἐπ' αὐτοῦ διὰ νήματος.

Ἡ καρδία τοῦ Λεωνῆ ἐκτύπησε παλμὸν σφοδρότατον εἰς τὸ στήθος του.

ἤρπασε τὸν λίθον, ἀπέσπασε τὸ χαρτίον, καὶ ἀνέπτυξεν αὐτό· τὸ

μέτωπόν του έγνετο κάθιδρον· ἡδύνατό τις νὰ ἀπαριθμήσῃ τοὺς παλμούς του... αἱ δάκτυλοί του ἔτρεμον ὡς τὰ φύλλα τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σαλευόμενα.

— Τὸ γράψιμον τῆς Φινέλλης! ἀνέκραξε στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης ἵνα μὴ καταπέσῃ.

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐκστατικῆς συγκινήσεώς του ἡδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἐπομένους γραμμάς:

« Ἀδριον εἰς τὰς ἑνδεκά της νυκτός ἔλθῃ νὰ παραλάβῃς ἡμεῖς καὶ τὸ τέκνον μας· ὀπισθεν τοῦ τοίχου τοῦ κήπου θὰ σὲ περιμένωμεν »

» ἡ σύζυγός σου. »

Ὁ Λεωνῆς ἀπομάσσων τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του ἱπανέγνωσε τὸ σύντομον τοῦτο ἐπιστόλιον, ἀμφιβάλλων νὰ πιστεύσῃ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς· δεκάκις ἴσως ἱπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν, ἀνὰ πᾶν λεπτόν τῇ μορφῇ αὐτοῦ ἐξέφραζεν ὅτι μὲν ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν, ὅτι δὲ ἀκάθεκτον ὀργήν, ἄλλοτε παραφορὰν χαρᾶς καὶ ἔπειτα ἀλγεινὴν τινα φρίκην! τέλος ἔμεινεν οἷον ἐκπολιθωθείς κρυστῶν μετέωρον οὕτως εἰπεῖν τὸ χαρτίον τοῦτο ἐντὸς τῶν τρεμάντων δακτύλων του πρὸ τοῦ καθηλωθέντος ἐπ' αὐτοῦ βλέμματός του...

— ὦ! ναι! θὰ σὲ σώσω! ἐψιθύρισε μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μὴ περιμένω νὰ μὲ προσκαλέσῃς, σύζυγέ μου. Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὡσεὶ ρεμβάζων, ἔχει τι τὸ μυστηριώδες τὸ γραμματίον τοῦτο... τίς ἡ ἀνάγκη ὁ κομιστής αὐτοῦ νὰ ἔλθῃ ὡς κλέπτης καὶ νὰ φύγῃ διὰ μιᾶς; τί συνέβη ἄρα γε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς ἀσθενείας μου; καὶ πῶς ὁ Ἀλκυὸς μέχρι χθὲς μοὶ ἐπιβεβαίωνεν ὅτι οὐδένα διατρέχουν κίνδυνον; εἶναι ἄρα γε καμμία πλεκτάνη διὰ νὰ μὲ ἀπατήσουν; ἀλλὰ τὸ γράψιμον εἶναι τῆς ἰδίας... φέρει ἡμερομηνίαν χθεςσινήν, ἐπομένως ἀπόψε μὲ περιμένει... ἀδικόρον, εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸν κίνημα, εἶχον τὴν σταθερὰν ιδέαν νὰ ὑπάγω καὶ πρὶν λάβω τὸ χαρτίον τοῦτο, τώρα δὲ ἀναμφισβύτως θὰ ἔχω λόγον νὰ προφυλάττωμαι εἰς τὰς κινήσεις μου· ἀλλ' ὁ Ἀλκυὸς, ὁ Ἀλκυὸς πῶς δὲν ἤλθε νὰ μὲ ἰδῇ ἀπὸ χθὲς; Θεέ μου! μήπως τῷ συνέβη τι, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ αἷτιος. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἦτο πολὺ σκεπτικός, κρυφίνους. Ποῦ διενυκτέρευσε;... ὅπως δὴποτε θὰ μάθω! κατ' εὐτυχίαν ἡξεύρω τὴν φωλιάν τῶν ληστῶν... καὶ τὴν κρύπτην ἐνθα ἐφυλακίσαν τὴν σύζυγόν μου...

Καὶ ὁ Λεωνῆς ταῦτα συμπεραίνων ἤρρετο ἄμετρον θάρρος.

Αἴφνης ἤκουσε βήματα ἔξωθεν τοῦ κοιτῶνός του.

Ὁ Λεωνῆς ἀνεσκίρτησεν· ἔκρυψε βιαίως τὸ ἐπιστόλιον εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἦτον ἡ μήτηρ τοῦ Ἀλκυ, ἡ εὐγενής, ἡ φιλόξενος χήρα, ἥτις ἔστη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκπληκτος, μὴ προσδοκῶσα νὰ εὕρῃ τὸν Λεωνῆν ἐξεγερθέντα τοσοῦτον ἐνωρίς καὶ ἐνδεδυμένον.

— Τί ἐπάθατε λοιπὸν, Κύρ Λεωνῆ, καὶ ἐσηκώθητε τόσον πρωΐ; ἡρώτησε.

— Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κλείσω ἡμᾶτι ὅλην τὴν νύκτα, εἶπεν ἡ κείνη.

— Δὲν εἰσθε καλὰ λοιπὸν;

— Ἐξ ἐναντίας, εἶμαι καλῆτερα παρὰ ποτε.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ὑπέλαθεν ἡ χήρα καθησυχάσασα, δὲν ἐκάματε ὁμως καὶ τόσον καλὰ... ἔπρεπε νὰ περιμένητε τὴν διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ· τὸ πρόσωπόν σας μαρτυρεῖ ὅτι ἀκόμη δὲν εἰσθε εἰς κατὰστασιν νὰ περιπατήσητε.

— Καὶ ὅμως σὰς βεβαιῶ ὅτι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου τόσον καλὰ, πλέον...

— Ἐγὼ τέλος πάντων δὲν σὰς τὸ συγχωρῶ, διέκοψεν ἡ χήρα· μὲ εὐγενές τι μειδίαμα· πρέπει νὰ ἦσθε σηκωμένος πρὸ πολλῆς ὥρας, δηλαδή πρὶν χαράξῃ, ἅμα ἐξύπνησα σὰς ἐννόησα, ἤκουσα τὰ βήματά σας, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἦπα ὤμην, ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου ὅταν ἔρχομαι καὶ σὰς εὕρισκω ἐπὶ ποδός· ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ περιμένετε μέχρι τῆς ὀγδοῆς.

— Σὰς λέγω τιμίως ὅτι ὑπέφερα πολλὴν πληξίν τὸ πλεῖστον τῆς νυκτός, καὶ περιέμενα ἐναγωνίως νὰ φέξῃ... τέλος πάντων, προσέθετο, δὲν μοὶ εἶπατε τίποτε περὶ τοῦ Ἀλκυ, δὲν τὸν εἶδον ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας.

— Μὲ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ αὐτὴν τὴν νύκτα...

Καὶ τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς ἐσοβαρύνθη εἰς τὴν ἀνῆμνησιν τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Ἀ! σὰς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ, ἐπανελάβε διὰ βραδείας φωνῆς ὁ Λεωνῆς συλλογιζόμενος.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ χήρα, δι' αὐτὸ, ἐγὼ τὸν ἐμπόδιζα νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ διὰ νὰ μὴ σὰς διαταράξῃ, ὅπου καὶ ἂν ἦναι τὴν ὥρην θὰ φανῇ καὶ φροντίσατε νὰ ἀπολογηθῆτε εἰς αὐτόν, Κύριε Λεωνῆ, διὰ τὴν παράκαιρον ταύτην ἐξέγερσίν σας, ἐπέρανεν ἡ χήρα προσπαθοῦσα νὰ γελάσῃ χαριέντως.

— Είμαι βέβαιος ότι θα ευχαριστηθῇ πολύ, όταν μάθῃ ότι από σήμερον θα ἐπαναλάβωμεν τὴν προτέραν ζωὴν μας, ὅτι θα τὸν συνοδεύω πανταχοῦ καὶ ὅτι . . .

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμῃτε, Κύριε Λεωνῆ! ἀνέκραξεν ἡ χήρα περίφορος. Εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα ὅπου ἐκαλητερεύσατε καὶ πῶς καὶ θα ἐξέλθῃτε; ὦ! δὲν πιστεύω νὰ κάμετε τοιαύτην ἀνοησίαν.

Καὶ τὸ μέτωπον τῆς χήρας ἐσκυθρόωπασεν.

— Ἀ! αὐτὸ δᾶ! δὲν θὰ σᾶς τὸ συγχωρήσῃ οὔτε ὁ Ἀλκυῖς, τοῦλάχιστον μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ἄλλ' ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τῆς ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσιν ἡ τε μήτηρ καὶ ὁ Λεωνῆς ὅστις ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἀφῇ ἐλεύθερος νὰ ἐξέλθῃ.

Τὸ ἐπιστόδιον τοῦ ἐπιστολίου τῆς συζύγου του, ὅπερ ἔκρινε καλὸν νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν χήραν, συνδυαζόμενον ὅπωςδὴποτε μετὰ τῆς παρατεινομένης τοῦ Ἀλκυῖ ἀπουσίας ἐμεγάλυνε τὰς κρυφίας αὐτοῦ ἀνησυχίας καὶ ἐπεθύμει ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ μαθῇ.

Εἰς μάτην ἡ καλλίστη ἐκείνη οἰκοδέσποινα ἐζήτησε διὰ τῶν πειστικωτέρων μέσων νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, εἰς μάτην προεβόλε τὴν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐπικίνδυνον τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ὁ Λεωνῆς ἦτον ἀμετάπειστος.

Εἰς τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν ὅποτε πλέον καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ ἤρξατο νὰ ἀνησυχῇ σπουδαίως, καθότι ὁ Ἀλκυῖς οὐδέποτε ὀλιγώρει τῶν πρὸς αὐτὴν λόγων του, καὶ ᾔσθανετο ἐνδόμυχόν τινα χρεὼν ὅπως σπεύσῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ τῆς, ὁ Λεωνῆς ἀσπασθεὶς μετὰ δακρύων τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο πάντα τὰ φίλτατα ἐκεῖνα παῖδιά, ἅπερ τὸν κατεγοήτευσαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς ἀσθενείας του, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν θεσπεσίαν ἐκείνην κορασίδα Ἀγγελικὴν, ἥτις τὸν κατέθελε διὰ τῶν ἀθῶων χαριεντισμῶν αὐτῆς, καὶ πρὸς ἣν ἔτρεφεν ἀπεριόριστον ἰστοργίαν, καὶ ἀποχαιρετήσας τὴν χήραν Μωρακτίνου ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἀφοῦ πρῶτον ὑπεσχέθη ἐπισήμως νὰ ἐπανεέλθῃ πρὸ τοῦ θειλινοῦ πάντας συνώδευσαν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τῆς ἐξόδου, σιωπηλοὶ καὶ συγκινημένοι, καὶ ἔμειναν ἀκολουθοῦντες διὰ βλέμματος δακρυβρέκτου οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι ἄγγελοι συνωθούμενοι περὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν, μέχρις ὅτου ἐξηρκνίσθη ἀνωθεν τῆς στενωποῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ο ΛΕΩΝΗΣ ΕΞΕΡΧΕΤΑΙ.

Ὁ Λεωνῆς βχδίζων στερρῶ τῷ ποδὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν συνοικίαν τοῦ ταξιμίου ἐν Πέρχ.

Ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τριάκοντα βήματα μακρὰν τῆς μεγάλης κρήνης ὑπῆρχε ἀψιδωτὴ πύλη, δι' ἣς εἰσῆρχετο τις ἐντὸς μακρᾶς καὶ στενῆς ἀδιεξόδου.

Κατὰ μῆκος ἐφ' ἐκτέρας τῶν πλευρῶν αὐτῆς ἦσαν περὶ τὰ πεντεκαίδεκα μικρὰ ξυλόκτιστα οἰκήματα.

Εἰς τὸ πρὸς τὴν ἐσχατιάν αὐτῆς οἶκημα κατῴκει γραίᾳ τις ἐνοικιόζουσα δωμάτια· ἡ γραίᾳ αὕτη ὠνομαζομένη Κυρά Φλουροῦ, ἥτις ὑπερηφανεύετο ὅτι διήνυσσε βίον ἀνεπίληπτον, καὶ ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μακαρίτου ἦτον εὐγενὴς καὶ πλουσίᾳ· καὶ μολονότι ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεκηφύας ὠμοπλάτης ὀλόκληρον τὸν στρογγύλον ἀριθμὸν τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν εἶχε τὸ ἄλλως τε φυσικόν τοῦτο εἰς τὰς προβεβηκυίας ἐλάττωμα τῆς πολυλογίας, ἀλλ' ὑπερμέτρως ἀνελόγως τῆς ἡλικίας τῆς ἀνθρώπου.

Πρὸς τούτοις ἦτον ἀκριτόμυθος εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ ὅπως μὴ γίνεται ὀχληρὰ συνεθίζε νὰ συγκερνᾷ τὴν ἀδιάκοπον αὐτῆς πολυλογίαν μὲ ἀρκετὴν δόσιν ἀστείότητος, μορρασμῶν καὶ τινων μειδιημάτων.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο γυνὴ ἀβλαβής.

Ὁ Λεωνῆς ἀφίχθη πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος τούτου· ἔκρουσε τὸ πλῆκτρον αὐτῆς καὶ ἠνεώχθη πύραυλα.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς συνηντήθη μετὰ τῆς γραίας οἰκοδεσποίνης.

— Βρὲ καλῶς τὸν χρυσόμουνοίκα τοῖρα, τὸ χρυσόμουνο τοῖ παιδί, καλὲ τί γένηκες τόσαις ἡμέραις καὶ δὲν ἴφνηκες; ἤμην σὰν τρελλή, μὲ τὴν ἐννοια σου, καλὲ χέλασες πολὺ, λίγνιψες, νὰ μὴν ἔπαθες τίποτα, ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία μαζὶ σου γυιόκαμου, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ τὸ λάλον στόμα τῆς γραίας.

Καὶ αἱ χεῖρές τῆς διέκειντο εἰς ἀέννηον κίνησιν, καὶ τὸ ρυτιδῶδες πρόσωπόν τῆς διέγραφε κωμικωτάτους μορφομοὺς ἀλλεπαλλήλους, καὶ εὐθυμοὶ γέλωτες εἰς τὸ τέλος ἐκάστης φράσεως, ἀπατέλουν ἀλλόκοτόν τινα ἁρμονίαν συριττούσης καὶ παταγώδους φωνῆς.

Ὁ Λεωνῆς ὅστις οὐδόλως διέθετε καιρὸν ὅπως ἀκούσῃ τὰς φλυαρίας τῆς, αἵτινες ἠδύναντο νὰ λάβωσι καταπληκτικὴν διάστασιν, ἀλλὰ μὴ

κχτισχύσας νά καταπνίξη γέλωτα ήχηρόν πρὸς τὴν γελοίαν ἐκείνην μορφήν διέκοψεν αὐτὴν ὑπολαβὼν:

— Τίποτε, τίποτε δὲν ἔπαθα! . . . ἤμην εἰς ταξίδι, τὰ λέγόμεν ἀργότερα, τὴν εἶμαι βιαστικός.

Καὶ ἀφήσας αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς μὲ τὴν γλῶσσαν ψελλίζουσιν ἐντὸς τῶν κροταλιζόντων καγχασμῶν αὐτῆς, ἀνέβη τροχάδην τὰς βαθμίδας τῆς πρώτης ὁροφῆς, ἔπειτα τῆς δευτέρας, διήλθεν ἐπιμήκη καὶ μικρὸν τινα προθάλαμον καὶ ἔστη ἐνώπιον μικρᾶς θύρας εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ· ὤθησεν ἔν κλειδίον, ἡ θύρα ἐνέδωκε καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς μικροῦ δωματίου ἐν καὶ μόνον παράθυρον φέροντος εἰς τὴν ἀπέναντι πλευράν.

Μία κλίνη, ἐν κιβώτιον, μία τραπέζα ἐφ' ἧς μικρὰ βιβλιοθήκη, δύο ἑδραὶ. ἐν κατόπτρον, δύο εἰκόνες ἀπῆρτιζον τὰ ἑπιπλα τοῦ δωματίου τούτου, πάντα ἂν οὐχὶ καινουργῇ, καθαρότατα καὶ μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας ταξιθετημένα, δικαιούντα ὅπως οὖν τὴν ιδίαν τοῦ παρατηρητοῦ ὅτι ἡ Κυρά Φλουροῦ δὲν εἶχεν ἀπλούστατα μόνον τὸ ἰδίωμα τῆς φλυαρίας.

Ὁ Λεωνῆς κλείσας ἐπιμελῶς τὴν θύραν ἀνείλκυσε ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ λεπτοῦ ἄλυσσον ἐφ' ἧς ἐκρέμοντο κλειδιά τινὰ διαφόρου μεγέθους ἠνέωξε δι' ἐνὸς αὐτῶν τὸ κιβώτιον, ἐξήγαγεν ὀλόκληρον ἐνδυμασίαν μέλαιναν καινουργῇ, ἐνεδύθη αὐτὰ ἀποβελών ἅπερ ἔφερεν, ἔσωπτρίσθη μετὰ φιλαρκείας περιποιούμενος τὴν ἐβεννώδη κόμην του, ἐθώπευσε τοὺς μύστακας του, ἐφόρεσε πῖλον μέλανα τοῦ συρμοῦ, ἔπειτα κύψας ἀνέσυρεν ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ κιβωτίου μικρὸν τινα μάρτιπον, ἠνέωξε καὶ αὐτὸν ἐπίσης δι' ἐτέρου κλειδίου, ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ δράγμην χρυσῶν νομισμάτων, ἐναπέθεσεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου σχηματίσας οὐκ εὐκαταφρόνητον κύλινδρον ἀπαριθμῶν καὶ προσέχων συνᾶμα ἵνα μὴ ἀντηχήσῃ ὁ γλυκὺς τοῦ μετάλλου τούτου ἦχος, καὶ συμπληρώσας δι' ἐτέρας προσθήκης ἀπὸ τοῦ μαρσίπου τὸ ποσὸν ὅπερ ἤθελεν, ἐπανάκλεισεν αὐτόν, τὸν ἀφῆκε εἰς τὴν θέσιν του, ἐκλείσε τὸ κιβώτιον, ὤθησε τὰ κλειδιά καὶ μετ' αὐτῶν τὸ χρυσίον εἰς τὸ θυλάκιόν του, τέλος ἔσυρε τὴν συρτοθήκην τῆς τραπέζης, ἔλαβε μικρὸν πολύκροτον, καὶ ἔξετάσας αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, ἐκρυψεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπάνω φορίου του· ἐπὶ τῶν χειλέων του περίπτατο φαιδρὸν τι μειδίαμα καθ' ἅπασαν τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ ἔστη καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου.

Ἦθελέ τις ὑποθέσει πρὸς τὴν ἐπιμελεμένην αὐτοῦ φιλαρέσκειαν ὅτι ἔβαινε εἰς ἐρωτικὴν τινα συνέντευξιν.

Ὁ Λεωνῆς δὲν ἦτο πλέον ναύτης, ἄνθρωπος τῆς κατωτάτης τάξεως, ἡ πλουσία ἐκείνη στολὴ ἐξωράσεν αὐτόν, τῷ ἀπέδωκεν ἦθος τι ἀξιοπρεπές, ὑπερήφανον.

Ἀλλὰ τί ἐσκόπευεν δι' ὅλων τούτων; . . . ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων του ἡ νυμφικὴ ἐκείνη ἐνδυμασία ἐκάθευδεν εἰς τὰ βάθη τοῦ κιβωτίου, συνεπεί τῆς ὑποσχέσεως ἣν εἶχε δώσει εἰς τὴν δύστηνον σύζυγόν του.

Μετὰ ἐνιαύσιον σύντονον καὶ δραστηρίαν ἐργασίαν ὑποβληθεὶς εἰς ἀπαρδειγμάτιστον λιτότητα, ἠδυνήθη ὁ φιλόπonos οὗτος νέος νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ὑποσχεθὲν ποσὸν δι' οὗ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὴν προσφιλεῖ τῆς καρδίας του . . .

Ἀἴρνης ἐγείρονται μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης φρικώδη προσκόμματα, φάσματα αἵμοσταγῇ, τὴν διαφειλονικῶσιν, ἀφραπάζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τὰς ἀγάλας του, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ρίψωσι καὶ αὐτόν εἰς τὸν τάφον· ἀλλ' ἀνφαίνεται φοβερός ὅπως δώσῃ τὸ τελευταῖον τραῦμα . . .

Τούλάχιστον ἐκεῖ ἔγκειται ἡ ἀπόφασίς του.

Θὰ ἐπανάδῃ τὴν σύζυγόν του, τὸ τέκνον του, ὅποια γλυκεῖα ἀναπόλησις! σύμψας αὐτοῦ ὁ καλλωπισμός, ἡ φιλαρέσκεια περικλείονται ἐντὸς τῶν δύο τούτων θελκτικῶν λέξεων, αἵτινες ἐπτερογίζον ἀενάως ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ αἵτινες ἐν τοσοῦτῳ βραχεὶ διαστήματι ἐπέδρων ἐπὶ τῆς ὑγείας του τελεσφόρως . . .

— Καὶ πρῶτον περὶ τοῦ Ἀλκυ! ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν, ἄλλως τε ἕως τὴν νύκτα ἔχομεν ἀκόμη πολλὰς ὥρας . . .

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ οἰκήματος ἀπαντήσας λακωνικῶς ἀλλὰ χαριέντως πρὸς τὰ ἀτελεύτητα τῆς γριᾶς φληναφήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ο ΑΝΤΙΑΝΗΠΤΩΡ ΤΗΣ ΑΘΙΓΓΑΝΙΔΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΤΑΙ.

Ὁ Λεωνῆς διερχόμενος τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν ἐνεθυμήθη ὅτι ἄλλοτε συνήντη ἐνίοτε τὸν Ἀλκύν εἰς τὸ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Σταυροδρομίου κρεμνέον τῇ «Τύχης» ἐνθα πρὸ ἐνὸς ἔτους τὴν ἐσπέραν τῆς μετὰ τοῦ πλοιάρχου Ἀνδρονίκου δ' ἀρρήξεως τῶν σχέσεων αὐτῶν, περιέμεναν ὁ ἄλκιμος υἱὸς τῆς χήρας ὅπως τῷ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολήν τῆς Φινέλλης.

— Δὲν θὰ κάμω ἄσχημα, διανοήθη, νὰ ἐρωτήσω ἀπλῶς, τίς οἶδε, ἢ μπορεῖ νὰ ἐπέρχεν ἀπ' ἐδῶ.

Καί ὥστε νὰ εἴλκυεν αὐτόν ὑπερτέρα τις δύνამις ἀκατάσχετος εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον.

Πέντε ἄνδρες περίξ μιᾶς τραπέζης εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἔπαιζον τὰ χαρτιά καγγάζοντες, ἐνῶ τρεῖς ἕτεροι κατείχον τὴν παρ' αὐτῶν τράπεζαν ἔκκστος πρὸ αὐτοῦ ἔχων κύμβην πλήρη ἀχνίζοντος καρφέ, ἐκάπνιζον συνομιλοῦντες μεγалоφώνως, καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῶν εὐκόλως διακρίνοντο ἀνήκοντες εἰς ἐργατικὴν τινα τάξιν.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἀνὴρ ὑψηλός, εὐρύσωμος ἀθλητικῶ τῷ σώματι εἰς τὸ ζεῖνθ τῆς νεότητος, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ μακροῦ καθ' ὅλην τὴν πλευρὰν τοῦ καφενείου διήκοντος ἀνακλίντρου ἔχων ἐνώπιόν του τοῦς δύο ἑτέρους συντρόφους ἐπὶ καθισμάτων, νεωτέρους αὐτοῦ.

Καὶ οἱ τρεῖς εἶχον τὸ ἦθος ἄγριον, τὰ ἐνδύματα τετριμμένα, τὸ βλέμμα ὑπουλά, καὶ ἐνέφρυνον τὸν βάνκυσον καὶ κκεντριχὴ αὐτὸν χαρακτῆρα.

Ἐπὶ τοῦ ἰδωλίου τοῦ καταστηματάρχου ἐκάθητο ὁ αὐτός ἐκεῖνος γέρον ἀνὴρ, ὁ δὲ ἀναξυρίδος πλατίας, κοντοῦ χιτωνίσκου καὶ μακροθυσάνον φασίου ἐνδεδυμένος· παρ' αὐτῷ ἵστατο νεανίας τις λειπόσαρκος ἐκτελὼν χρεὴ ὑπὲρ του.

Ὁ Λεωνῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ κα·αστείλῃ τὴν ἀηδίαν του πρὸ τῶν προσώπων τούτων, ἀλλ' εἶχαν εἰσέλθῃ πλέον· ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν ἀνακλίντρου, σχεδὸν πλησίον τῆς εἰσόδου.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐκάθητο, ὁ διάλογος τῶν τριῶν ἀπέναντι αὐτοῦ ἀνδρῶν διεκόπη καὶ ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ἐψιθύρισε τι εἰς τοὺς συντρόφους του, προφανῶς περὶ τοῦ ἡμετέρου Λεωνῆ, διότι ἐξέρχονταν καὶ οἱ δύο πρὸς αὐτόν.

Ὁ Λεωνῆς ἡσθάνθη ἀόριστόν τινα ταραχὴν πρὸς τὰ συγκεντρωθέντα ἐπ' αὐτοῦ βλέμματα. Οἱ πέντε ἄλλοι παίζοντες ἐξηκολούθουν ἀμερίμνως θορυβοῦντες.

Ὁ ὑπηρέτης ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ τί διατάσσει.

— Κάμε μου ἓνα καρφέ ἐλαφρόν, εἶπεν ὁ Λεωνῆς.

Εἰσῆλθον τότε δύο ἀθιγγανίδες ἐκ τῶν περιπλανωμένων ἐκείνων γοηστῶν, ἐξ ὧν βρίθει ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ αἵτινες φέρουσιν ἀνὰ μ'αν πήραν ἀπὸ τοῦ ὤμου κρεμασμένην, περιφέρονται εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς ἐπαιτοῦσαι συγχρόνως, καὶ μακρὰν καὶ τυπικὴν φλυαρίαν μεστὴν προγνωστικοῦ ἄλατος ἀποστηθίζουσαι, ἐξαπατῶσιν ὅσους ἀνοήτους εὗρουν προλέγουσαι τὸ μέλλον ἀντὶ δέκα παράδων.

Συνήθως ὅμως προσκαλλῶνται ἐπὶ τῶν γυναικῶν ὡς μᾶλλον εὐπατήτων καὶ φύσει περιέργων, ἐνῶ παρὰ τῶν ἀνδρῶν ὀλίγιστα εἰμὴ καθόλου προσπορίζονται, καὶ ταῦτα παρ' ὧν θέλουσι τὴν ἀνίαν αὐτῶν νὰ διασκεδάσωσιν.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δύο γυναῖκα, τὸ μὲν ἦγε τὸ δέκατον ἕκτον τῆς ἡλικίας ἔτος, νεᾶνις μελαγχρινὴ ἡλιοκαῆς ὅπως πᾶσαι αἱ ὁμόφυλοι αὐτῆς, μέ ὀφθαλμοὺς παμμέλανας ἐρατεινοὺς, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς κρηδέμνου ἀυχμηροῦ ἔχουσα, ἐκ τῆς ἄρας τοῦ ὁποῖου ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ τραχήλου τῆς κατήρχοντο μέχρι γονάτων πληθὺς λεπτῶν ἐβαινωδῶν πλεξίδων τῆς κόμης αὐτῆς.

Καὶ μελονότι περιβεβλημένη τὴν ρυπρὰν ἐκείνην ἐνδυμασίαν ἦτο περικαλλεστάτη.

Ἡ δὲ ἑτέρα ἀθιγγανίς παρῆλιξ πλέον, ἔχνη τινα μόνον τῆς ἀπομακρυνθείσης νεανικῆς ὠραιότητος ἐπὶ τοῦ ρυτιδώδους ἡλιοκαύστου προσώπου τῆς ἀποτυπούτα, διέφερε κατὰ τὸ προπετές, τὴν αὐθάδειαν, τὸ προκλητικὸν τῆς δειλῆς καὶ μήπω ἐξαρκειωθείσης εἰσέτι νεάνιδος.

— Κ υ τ τ ᾶ ζ ω μ ο ἰ ρ α ῖ ς, ἐκράζον εἰσερχόμεναι.

— Μωρὲ πρᾶμα! εἶπεν ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ κατατρώγων τὴν νέαν ἀθιγγανίδα διὰ λαγνοῦ βλέμματος.

— Νὰ κυττᾶζω τὴ μοῖρα σου, εἶπεν αὕτη προσερχομένη εἰς τοὺς τρεῖς ἄνδρας.

— Νὰ σοῦ λέγω τὸ μεράκι σου... εἶπεν ἡ γραία γόησσα πλησιάζουσα εἰς τὸν ἐκτοξεύσαντα τὸ αὐθάδες βλέμμα.

— Φύγε σὺ τζατόγρη, εἶπεν ὠθὼν αὐτὴν οὗτος· αὕτῃ ἡ μικροῦλα νὰ δῇ τὴν μοῖρα μου!

— Φέρ' τὸ χέρι σου, ἔσπευσε προθύμως ἡ ὠραία νεᾶνις νὰ εἴπῃ, παρὰ γωνίσασα τὴν γραίαν συναδελφόν τῆς, ἥτις ἐζήτησεν ἄλλο θῦμα μεταξὺ τῶν τριῶν παρκαθημένων.

Ὁ ὑψηλὸς ἀνὴρ ὠρεῖε τὴν μίαν τῶν χειρῶν πρὸς τὴν θελκτικὴν Πυθίαν, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐδράξατο τῆς δεξιᾶς αὐτῆς.

— Κάθησε κοντά μου, εἶπεν.

— Μὴ σφίγγῃς τὸ χέρι μου ἔτσι, ὑπέλαθεν αὕτη καθεζομένη πλησίον του· ἄρσέ με νὰ σέ 'πῶ τὸ ριζικό σου...

— Καλὰ, καλὰ! εἶπεν ὁ αὐθάδης μειδιῶν μετ' ὀπισθοβουλίας.

— Βάλε μὲ δεκάρα εἰς τὴ φούκτα σου, προσέθετο ἡ ἀθιγγανίς.

Ὁ ὑπηρέτης προσήνεγκεν εἰς τὸν Λεωνῆν ἐντὸς δίσκου τὸν παραγαγλθέντα καρφέν μετὰ ποτηρίου ὕδατος.

— Ἦθελα νὰ σέ ἐρωτήσω, μικρέ, ἠρώτησεν αὐτόν ὁ Λεωνῆς, εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ ἤλθες ἰδῶ;

— Ἐνας μῆνας, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Δὲν βλέπω νὰ ἦναι ἰδῶ ὁ Παντελῆς;

— Ποιὸς Παντελῆς;

— Ἐνας νέος ὑπηρέτης τοῦ Καρναίου.

— Μπᾶ! καὶ δὲν τὸ ξέρετε, εἶναι τώρα ἓνας μῆνας ποῦ παρατήθηκα.

— Παρητήθη;

— Ναί! εἰς τὸν τόπον τοῦ ἤλθα ἐγὼ, προσέθετο.

Ὁ Λεωνῆς πρὸς τὴν διακοίῳσιν ταύτην ἐμύρρασε δυσηρεστημένος.

— Καὶ γιὰτί ἐρωτᾶτε, Κύριε;

— Ἦθελα νὰ μάθω ἂν συχνάζῃ ἰδῶ ἓνας νέος φίλος μου, ἀλλ' ἀφοῦ ἤλθες νεωστὶ ἰδῶ δὲν θὰ τὸν γνωρίζῃς...

— Ποῦ ξέρετε; πείστε τ' ὄνομά του.

— Ἀλκῦς.

— Ἀλκῦς! ἐπανελάθειν ὁ ὑπηρέτης ἀνασκαλεύων τὸ μνημονικόν του.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι; ἠρώτησε.

— Ἐνας ὑψηλὸς νέος ναύτης, μὲ ὀλίγον μουστάκι.

— Ναύτης; δὲν εἶδα ποτὶ ἰδῶ ναύτη.

— Ἐνθυμίσου καλά, μήπως σήμερα ἤλθε κανεὶς τοιοῦτος νέος.

— Ὁχι! ὁχι! εἶπε μετὰ βεβαιότητος ὁ ὑπηρέτης· νὰ ἐρωτήσω τὸν κῆρ Φῶτην, προσέθετο ἡμιστραφεὶς πρὸς τὸν καταστηματοῦρχον.

Αἰφνης ὀξεῖα κραυγὴ ἔκαμε τὸν Λεωνῆν νὰ ἀνασκιρτήσῃ καὶ προσβλέψας παρατήρησεν ἀπέναντί αὐτοῦ σκηνὴν ἀποτρόπαιον.

Ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐκράτει μεταξὺ τῶν ἀθλητικῶν βραχιόνων του ἀντιπαλαίους ἀγωνιστὰς τὴν ὥραιν ἀθιγγανίδα δάκνων ὡς κύων λυσσαλέος τὴν παρειὰν αὐτῆς, ἐνῶ οἱ δύο ἕτεροι ἐκάγχαζον ἀπὸ ψυχῆς συγκρατοῦντες ἀκίνητον τὴν γραίαν γόησαν ὅπως ἀφήσωσιν ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῆς ἀναισχυντίας εἰς τὸν σύντροφόν των.

— Ἀρπάζε με, ἄτιμε! ἀνέβασε ἡ ταλαίπωρος νεάνις ἀσπείρουσα ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ αἰσχους.

— Πανηγίᾳ βοήθα! ἀνέκραξεν ἡ γραία πειρωμένη νὰ ὁρμήσῃ πρὸς αὐτήν.

Ὁ Λεωνῆς ἠσθάνθη βδελυγμίαν πρὸς τὸ φρικῶδες τοῦτο θέαμα· τὸ αἶμα αὐτοῦ ὅλον συέρρευσεν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ἠκούσθη σαρκαστικὸς γέλως παρατεταμένος ὑπ' ἀπάντων ἐκεῖνων συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν πέντε ἰεῶς χαρτοπαικτούντων.

— Βοήθεια! ἐκραύγασεν ἡ κόρη ἀθιγγανίς ἐξαντληθεῖσα.

Καὶ ὁ ἀσελγὴς ἐκεῖνος συνέσφιγγεν αὐτήν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Παταγώδη φιλήματα ἐπηκολούθησαν.

Ἀλλ' ἐκεῖ! ταχύτερος ἀστραπῆς ὁ Λεωνῆς δι' ἐνὸς ἄλματος πηδᾷ πρὸς αὐτόν, ἡ πυγμὴ αὐτοῦ διαγράφει καμπύλην εἰς τὸν ἀέρα καὶ πίπτει μετὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ αἰσχροῦ παραβιαστοῦ, ὅστις ἀφ' ὧς ὠρυγὴν ἄλγους μένει οἶονεὶ ἀπολιθωθείς.

Πάντες ἀνιπήδησαν ἐπὶ τῶν καθισμάτων αὐτῶν ἐξεστηκότες.

Ἐπῆλθε σιγὴ φρικαλέα.

Ἡ κόρη ἀθιγγανίς τὸν μώλωπα τῆς παρειᾶς θωπεύουσα εὔρε καιρὸν νὰ δραπετεύσῃ λάθρα μετὰ τῆς γραίας συναδέλφου της, ἀμφοτέραι κακῶς ἔχουσαι.

Ὁ Λεωνῆς ἔλυσε πρῶτος τὴν σιγὴν.

— Εἶναι ἐντροπὴ σου, ἄθλιε, νὰ μεταχειρισθῇς τὴν δυνάμιν σου εἰς μίαν γυναῖκα! εἶπε μετὰ περιφρονητικοῦ ὕφους καὶ στάσεως ἀγερῶχου.

Ἠκούσθη ἔμπαικτικὸς γέλως μετὰ ψιθύρου κακοβουλίας παρὰ πάντων ἐκεῖνων πρὸς τοὺς τολμηροὺς τοὺτους λόγους.

Ὁ Λεωνῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κίνημα ἀγανακτήσεως, ρίψας ἐπ' αὐτῶν βλέμμα οἴκτου μᾶλλον ἢ περιφρονήσεως.

Ἀλλ' ὁ ραπισθεὶς ἀνὴρ ὥσπερ νὰ τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς ἑαυτὸν ὁ χλευαστικὸς ἐκεῖνος γέλως τῶν ὁμοίων του, συνελθὼν πάραυτα ἀνωρθώθη τρομερὸς μὲ βλέμμα ἐπειλητικόν ἀστραπηθῶλον τρίζων τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ.

— Κακὰ τὴν ἔχεις ὁ ψιλοκαμωμένος, ἐψιθύρισαν τινὲς μετὰ χαιρεκακίας.

— Καὶ τί σοῦ εἶναι, ψυχὴ μου ἡ ἀτζιγγάνα; εἶπε μετὰ παλλούσης φωνῆς ὁ λάγνος ἀνὴρ στάσιν ἀθλητοῦ λαβὼν, καὶ συσφίγγας τοὺς τυλῶδεις γρόνθους του.

— Θὰ τὸν λιώσῃ μὲ μιὰ γροθιᾶ, ἐμορμύρισαν οἱ παρευρισκόμενοι, ἔλγωσε ἄλλους καὶ ἄλλους.

— Τίποτε ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ σοῦ δώσω ἓν μάθημα, ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ Λεωνῆς σταυρώσας τοὺς βραχιόνάς του καὶ περιμένων τὴν ἐπίθεσιν.

— ὦ! ὦ! ὦ! ἔκαμαν πάντες.

— Καὶ ἔρεῖς ποιὸς εἶμαι; ἐτραύλισεν ὁ ἀθλητῆς οὕτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐθάλωσαν ὑπὸ λύσσης.

— Τὸ βλέπω ὅτι εἶσαι ἓνας ἀχρεῖος! εἶπεν ὁ Λεωνῆς.

Πάραυτα ὁ φοβερός ἐκεῖνος ἀνὴρ χύνεται ἐπ' αὐτοῦ· χάλαζα γρόνθων ἐστραβίλισε τὸν ἀέρα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡμετέρου ἥρωος.

Οἱ τέως ἀπαθείς θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἐξηγέρθησαν ἄθροοι συνωστιζόμενοι περὶ τοῦ μέρους τῆς συμπλοκῆς, οἱ πλείότεροι τῶν ὁποίων ἔκραζον:

— Δός του! δός του! τοῦ ψιλοκαμωμένου!

Πρὸς πείσμα ὅμως ὅλων τῶν ἀλιτηρίων τούτων, καὶ κατὰ δυστυχίαν τοῦ πυγμαίου, ὁ Λεωνῆς ἐπιδειξίως παραισέσας δέξυγε τὴν πρώτην προσβολὴν τοῦ ἀντιπάλου του τίπτοντος τὸ κενὸν ἐπανειλημμένως, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀνύψου καὶ πάλιν τοὺς βραχίονάς του ὅπως τοὺς καταδιώκει τελειοφόρος ὁ Λεωνῆς κυριοφυλακτῶν ἀπέστειλε κατὰ κράτος αὐτοῦ τοσοῦτον φοβερὸν γρονθοκώπημα, τοσοῦτον κεραυνόβηλον, ὥστε ὁ δυστυχὴς παραζηλισθεὶς ἀποθήκεται ὀπισθοβητῶν, ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσε προσκρούσας ἐπὶ μιᾷ τραπεζίᾳ, ἣν ἀνέτρεψε μετ' αὐτοῦ, καὶ τῆς ὁποίας τὸ στρογγύλον μάκρaron ἱβροντοκόπησεν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους εἰς μύρια τεμάχια συντρίβεν.

— Τὸ μάκρaron μου! ἀνέκραξεν ὁ καταστηματάρχης τέως, ἰνασμενιζόμενος μετὰ παραδόξου ἀταραξίας εἰς τὴν σθεναρὰ συνεπίεσε λαβοῦσαν ταύτην σκηνὴν, καὶ ἀναπνέσας ἐρρίθη ἀποφράξας τὴν εἴσοδον τοῦ καφεναείου ὅπως μὴ διαφύγῃ κανεὶς.

— Πιάσε τον! πιάσε τον! ἔβόα, μὴ σὰς φύγῃ!

— Σκότωμα! σκότωμα! ἀνερώνησαν πάντες περικυκλώσαντες τὸν Λεωνῆν, ὅστις στραφεὶς παρέτρησεν ἄνωθεν αὐτοῦ πολλοὺς ἀπειλητικούς βραχίονας.

— Πιάσε τον! πιάσε τον! ἐπανέλαθεν ὁ μὲ τὸ μέγα φέσιον γέρων κύρ Φώτης, τὸν ἔχει τὸν ἀργύρη, . . . ἄσὸ ὑπόγειο μωρὲ παιδικά! ἐπέρανεν αἴφνης, καὶ ὥσεί ἡ τελευταία φράσις αὐτοῦ νὰ εἶχε μαγευτικὴν δύναμιν, οἱ ὅκτω ἐκεῖνοι κακοῦργοι, προθυμουμένου καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ νὰ λάβῃ μέρος, ἐχύθησαν λάβροι κατὰ τοῦ Λεωνῆ, ὅστις εὗρέθη εἰς δεινὴν ὄντως θέσιν.

Πλὴν δὲν ἀπεδειλίασεν πρὸς τὴν ἀνίσον ταύτην πάλιν· ἐν ἀκαρεὶ σφίρει τὰ νῶτα αὐτοῦ πρὸς τὸν τοίχον τοῦ καφεναείου, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ φρικώδους ἐκείνου ρόγχου τοῦ ἀνθρωπίνου συμπλέγματος καὶ τῶν περιεφεομένων βραχιόνων, δίκην ροπάλων ἀπειλούντων πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, ἀρύεται ὡς ἄτην ἰσχύϊν ἡράκλειον, ὑπεράνθρωπον, καὶ ὁρμᾷ ἀκατάσχετος ὅπως διασπάσῃ τὸ κινούμενον ἐκεῖνο τεῖχος.

Ἡ προσβολὴ ὑπῆρξε τρομερὰ, δύο, οἱ πρῶτοι διαχθέντες κατὰ μέσον

τῶν στέρνων αὐτῶν τὸ κτύπημα ὀπισθοδρόμησεν ταλαντευόμενοι, συμπαράσαντες καὶ τοὺς συντρόφους των, οἵτινες ἡραιώθησαν ἐν ροπῇ.

Ὁ Λεωνῆς ἐπήδησε πρὸς τὴν θύραν ὅπως ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν ἄλλ' ἐκεῖνοι ἐπέπεσαν μανιωδέστεροι, ἐνῷ ὁ γέρων κύρ Φώτης προλαβὼν τὸ κίνημα αὐτοῦ ἐξώρμησεν ὅπως ἀντικόψῃ τὸν δρόμον του.

Ἀμρότεροι συνεκρούσθησαν.

— Ὅπισω! ἔκραύγασεν ὁ Λεωνῆς κατενεγκὼν φοβεράν πυγμὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

— Ὁχ! ἐγόγγυσεν ὁ γέρων.

Ἄλλ' οἱ ἀμειλικτοὶ ἐκεῖνοι ἀντίπαλοι εἶχον πλέον κατακλύσει τὸν δυσυχῇ σύζυγον τῆς Φινέλλης. Ραγδαῖα κτυπήματα ἐπιπτον ἀνηλεῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ ἀνδρεὺς πλοίαρχος ἠσθάνθη μετὰ ρίγους ὅτι ἐνώπιον τῶν ἀνωτέρων δυνάμεων ὤρειλε νὰ ὑποκύψῃ, ὅτι ἀπώλετο πλέον.

Ἰκλίσαιε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, τὸ θάρρος τὸν ἐγκατέλειπεν, τὰ γόνατά του ἐκάμφθησαν ὑπὸ τὸ βῆρος τοσοῦτων σωματίων, αἱ χεῖρες ἐκρεμάσθησαν, παγερὰ φρίκη ἐκυρίευσεν αὐτόν, καὶ ἀφίς λυγρὸν πνιγηρὸν, κατέπεσε.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχεν ἐνθυμηθῇ τὴν καλοκάγαθον μητέρα τοῦ Ἀλκυῦ, ἥτις τοσοῦτον προσεπάρθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ εὐθύς τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀναρρώσεώς του.

Συνείδεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀναλάβῃ εἰσέτι τὰς δυνάμεις του ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ κινδυνώδους ἐκείνης ἀσθενείας.

Πάραυτα οἱ τρομεροὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες ὑπερμεσοῦσιν ἡμέρᾳ ἀνέρπασαν τὸ θῦμά των.

Ὁ Λεωνῆς ἦτο νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν· οὐδὲν τῶν περὶ αὐτῶν ἐννόει.

Βόμβός τις ἀπαίσιος ἐδόνει ἐπὶ τῆς ἀκοῆς του.

Ὁπισθεν τοῦ ἑδωλείου τοῦ κύρ Φώτη, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὀριστερᾶς γωνίας τοῦ βήθους τοῦ καφεναείου ὑπῆρχε σιδηρὰ καταπακτὴ καθ' ἣν στιγμὴν ἔσυρον τὴν λείαν των οἱ βίαιοι αὗτοι καὶ ἄνανδροι κακοῦργοι, ὁ καρεπώλης ἔτρεξεν ὡς εἰκοσαετῆς νεανίας, ἠνέωξε τὴν καταπακτὴν κατέβη βαθμίδας τινὰς, ἠνέωξεν ἑτέραν ὀρθίαν πρὸ αὐτοῦ σιδηρὰν πύλην καὶ ἐφώνησε:

— Γρήγορα! γρήγορα! μὴ μᾶς πέρουν μυρωδικά!

Τέσσαρες ἄνδρες ἀνήγειραν τότε τὸν Λεωνῆν ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτῶν καὶ τὸν κατεβίβασαν τὰς δέκα περίπου βαθμίδας.

— Γρήγορα! επανέλαβε πάλιν ὁ γέρον κύρ Φωτῆς ὡς ἀληθῆς λήσταρχος.

Πάντα δὲ ταῦτα συνέβησαν εἰς ὀλιγώτερον χρόνον πρὶ ὅσον ἤθελε τις τὰ περιγράψῃ.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι φρικῶδεις ἄνθρωποι ἀφῆσαντες τὸ πτώμα τοῦ θύματος των ἐντὸς τοῦ ὑπογείου ἀνέλθον τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν φροντίσαντες νὰ ἐπανακλείσῃ ἀμφοτέρως τὰς θύρας.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ καταγωγίου τούτου εἶχε συρρεύσει συνωθούμενον πλῆθος διαβατῶν περιέργων, ἐν μέσῳ δὲ τῆς συγχύσεως τῆς προξενουμένης πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀγριοπαίδων ἤκούοντο θορυβῶδεις φωναί.

— Τί εἶναι! . . . τί τρέχει! . . .

Ἀλλὰ τρεῖς τῶν κακούργων ἐκείνων προσδραμόντες ἠδυνήθησαν νὰ ἀναχαιτήσωσιν τὸ ζητοῦν νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς ἐκεῖνο πλῆθος, καὶ πᾶν ἄλλο ἢ τὴν ἀληθὴ αἰτίαν προφασιζόμενοι διεσκέδασαν εὐκόλως τὸν εὐπιστον ὄχλον.

— Καθίστε στὸν τόπον σας, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ καφεπώλης, κύπτων νὰ συνάξῃ τὰ συντρίμματα τοῦ μαρμαῦρου του.

— Στάσου ἐσύ, μικρέ, στὴν πόρτα, διέταξε τὸν ὑπηρέτην, τώρα ἂν θίλῃ ὁ φίλος ἄς φωνιάξῃ ὅσον ἔνιωθε ὅτι τοῦρθε ὄρεξι.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ τὴν ἀθιγγανίδα ἐξυβρίσας, ἀλλ' ὅστις ἤρρυθρα εἰς τὰ ὁδοῦντ' ἔχνη τῶν μωλώπων τοῦ προσώπου του, καὶ μυχιζὼν εἰσέτι ἐκαθέσθη εἰς τὴν θέσιν του προσθέσας μετὰ θριαμβευτικῆς κακιντρεχείας.

— Δὲν θὰ βγάλῃ οὔτε γρύ! εἶναι πεθαμμένος.

— Τόσον τὸ καλῆτερον γι' αὐτόν, ὑπέλαβεν ὁ ἀλιτῆριος καφεπώλης πάντοτε μετὰ σιγηλῆς φωνῆς δὲν θὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ ὡς τὴν νύκτ'· μὰ δὲν τὸ πιστεύω! . . . εἶναι σκυλί μονάχο . . . εἶναι ἄξιός νὰ σπάσῃ τὰ σίδερα! . . .

— Δὲν βγυρεύει! εἶπεν ὁ ἀθλητῆς μορφάζων μετ' ἀπαρεσκείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ο ΛΕΩΝΗΣ ΖΗΤΩΝ ΕΞΟΔΟΝ ΕΜΠΙΠΤΕΙ ΕΙΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΝ.

Δύο ὥραι εἶχον παρέλθει.

Ὁ Λεωνὴς ἐκεῖνο ἐκτάδην κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ εἵδους ἐκείνου τῆς

λειποθυμίας, ἥτις παραλύει τὰς σωματικὰς δυνάμεις, ἀποναρκώνει τὰ μέλη, σκοτοδινίᾳ τὸ λογικόν, ἀμαυροῖ τὴν ὄρασιν διὰ παχυλῆς ἀχλύος, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀφορμὴ ἀνευρίσκειται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μεγάλας αἰφνιδίως συγκινήσεις, ἀλλ' ἡ ζωὴ ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ πάντοτε ὑποβράζουσα ἐντὸς τοῦ στήθους ὡς ἐντὸς κλωβοῦ, ἀνὰ πᾶν λεπτόν ὄργωσα νὰ διαδοθῇ εἰς ἅπαν τὸ σῶμα παρελθούσης τῆς πρώτης ὁρμῆς.

Ὁ Λεωνὴς συνήρχετο πλέον ἀλλὰ βραδέως ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ζωογόνου αἵρος ἐντὸς τοῦ πλήρους ἱκμάδος ἐκείνου ὑπογείου.

Τὰ ἐξηρησμένα καὶ κρουερά αὐτοῦ μέλη ἐθερμαίνοντο βαθμηδόν, καὶ ἡσθάνθη ὅτι εὕρισκετο ἐπὶ ὕγρου ἰδάφους.

Ἦνέωξε τοὺς τεθολωμένους ὀφθαλμούς του καὶ ἰδοκίμασεν εἰδὸς τι τρόμου εἰς τὸ φοβερόν ἐκεῖνο σκότος.

Ἐρρίγησεν.

Ἀνεκλήθη μετὰ βραχὺν ἀγῶνα· αἱ χεῖρες μηχανικῶς ἤψαντο τοῦ μετώπου του, προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ιδέας του ἐπὶ τοῦ ἱλιγγιῶντος λογικοῦ του, νὰ ἐνθυμηθῇ.

Ἡ τρομερὰ πραγματικότης παρίστατο ὅλον ἐν ἀλλὰ συγκεχυμένη ὡς ἐν ὀνείρῳ.

Διετέλεσεν ἀκίνητος ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν χειρῶν στηρίζων.

Αἶφνης ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του· ὁ Ἀλκυὺς, ἡ Φινέλλη, τὸ τέκνον του, διεγράφησαν αὖθις εἰς τὴν φαντασίαν του, οὗς ἀναπρίστησιν ὡς προσφιλεῖς σκιὰς ἀνακαλούσας αὐτόν εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν ἐνέργειαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἔλαμψαν παραχρῆμα· ἀλλ' ὀπισθεν ἐκείνων διεγράφοντο ἐπίσης τὰ τελευταῖα τῆς ἡμέρας γεγονότα.

Ἐνεθυμήθη ὅτι οἱ καταχθόνιοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, ὅτε κατεβλήθη τὸν ἔσσυρόν του . . . ἀλλὰ ποῦ; τὸ ἠγνόει . . .

Ἐκαμὲ βήματ' αἱ ψηλαφῶν· αἱ χεῖρές του ἤγγισαν τὰς ψυχρὰς πέτρας τοῦ τοίχου. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ φωσφόρα καὶ προστρίψας ἤναψεν ἐξ αὐτῶν ἓν.

Εἰς τὴν ὀλιγόστιγμον δ' αὐτοῦ φλόγα ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ μετὰ φρίκης τὸ μέρος ἐνθα εὕρισκετο.

Ἦναψεν δεύτερον, τρίτον πολλά τέλος ἀλληλοδιαδόχως ὅπως βεβαιωθῇ.

Τὸ ὑποχθόνιον ἐκεῖνο κελλίον ἐν τῇ νεκρικῇ αὐτοῦ σιγῇ τῷ ἐπρόξενησεν ἀπερίγραπτον φρικίαν.

Πέριξ αὐτοῦ διέκρινε βικία τινὰ μόνον φύρδην μίγδην τεθειμένα καὶ
(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΜΟΣ Β')

ἄχρηστα τινὰ ἐπιπλα, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔξοδον, εἰ μὴ τὴν σιδηρὰν ἐκείνην θύραν ἀποκλείουσιν αὐτῇ πᾶσαν κίνησιν.

Καὶ λοιπὸν ἦτο καταδικασμένος αἰχμάλωτος ἐντὸς τῆς ζοφερᾶς ἐκείνης κρύπτης· καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν; καὶ διὰ ποῖον λόγον; . . .

Ἀλλεπάλληλοι ιδεαὶ σκοτειναὶ συνεχίζοντο πλήττουσαι τὴν διάνοιάν του . . . ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐβυθίσθη εἰς τὸ θυλάκιον τῆς περισκελίδος του· τὰ χρήματα ὑπῆρχον ἄθικτα . . .

Τότε λοιπὸν οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι ἐὰν ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο διὰ τὴν λωποδυσίαν, πρὸς τί τάχα νὰ μὴ τὴν ἐκτελέσωσιν; . . . μὴ δὲν εἶχον τὴν ἀπατομένην εὐκαιρίαν; . . . ἀλλὰ πρὸ πύσης ὥρας εὕρισκετο ἐκεῖ; τὸ ἡγνὸν ἐπίσης . . . εἶχε νυκτώσει ἤρᾳ γε; . . . καὶ ὁ Ἀλκῦς; τί ἔγεινεν ὁ Ἀλκῦς; . . . ἀπώλεσε πολὺτιμον χρόνον ἐπὶ ματαίῳ . . . διὰ μίαν ὕβριν πρὸς τινὰ ἀθιγγανίδα . . . καὶ ἡ Φινέλλη; . . . τὸν περιέμενεν εἰς τὰς ἑνδεκά τῆς ἐσπέρας . . . τί ὥρα εἶναι; . . .

Ὁ Λεωνῆς ἰσχυόμενος καὶ ὑπολογίζων πάντα ταῦτα ἐν καταπληκτικῇ πρὸς τὸ φαινόμενον ἀταραξίᾳ, ἀρῆκεν αἰφνης δευτέραν κραυγὴν πεπνιγμένην, ἄλγος σπαραξικάρδιον καὶ ὀργὴν θηριώδη ὑπεμφαίνουσαν.

Καὶ κατέλαβεν αὐτὸν ἀκράτητος μανιώδης παραρροή, ἀκτὶς ἀγρίου φωτὸς ἐξηκοντίσθη ἀπὸ τῶν φρικαλέων βολβῶν τῶν ὀμμάτων του, οἱ ὁδόντες αὐτοῦ ἐνεπήχθησαν μέχρις αἵματος εἰς τὰ χεῖλη του καὶ φρίττων ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν ὅπως τὴν συντρίψῃ.

Ἀλλ' ἐκείνη ἦτο ἀκλόνητος, στερεὰ εἰς τὴν θέσιν της, πρὸς τὰ βροντοκοπήματα δὲ τοῦ δυσυχοῦς μόνον ὁ ἀναδιδόμενος ἀπαίσιο· μεταλλικὸς βόμβος ἀπεπνίγετο ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἀμόρφων τοῦ ὑπογείου τοίχων.

Ἔστη ἀπνυδτημένος καὶ αἰσθημαίνων.

— Εἶμαι λοιπὸν φυλακισμένος! ἐτραύλισε, πολὺ καλὰ, εἶπε κινήσας τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδὲι ἀπειλῆς· ἀνάψας δὲ φῶσφορον ἐξήγαγε τὸ πολύκροτον, καὶ παρατηρῶν αὐτὸ παρὰ τὴν βραχείαν ἐκείνην λάμψιν, προσέθετο μετ' ἀγρίας γαλήνης.

— Δυστυχὲς ὅστις τολμήσῃ πρῶτος νὰ ἀνοίξῃ αὐτὴν τὴν θύραν· δυστυχεῖς οἱ ἄθλιοι οὗτοι οἵτινες μὲ κρατοῦσιν ἐνταῦθα . . . ἔξ κοπιήσουν ὅπου τὰν τοῖς ἀρέσκει! . . . ἀλλ' ὄχι! ὄχι! ἀνέκραξεν αἰφνης μετὰ μικρὰν παύσιν, καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη πάλιν ἀγωνιώδες.

— Ἀνάγκη νὰ ἐξέλθω! . . . ἡ Φινέλλη μὲ περιμένει! τίς οἶδε τί ὥρα εἶναι! ὄχι πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας.

Πρὸς στιγμὴν συνέλαβε τὴν ἀπονεινομένην ιδεάν νὰ δοκιμάσῃ πάλιν ὅπως διαρρήξῃ τὴν σιδηρὰν θύραν . . . πλὴν πάραυτα κατεμέτρησε τὸ

ἄγονον τὸν κόπων αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐπὶ ματαίῳ ἀπώλειαν χρόνου πολυτίμου.

Ἡ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐσπράσσετο, ἀμύθητος ἀπελπισία ἐκυρίευσεν αὐτὸν, ἔδακνε τοὺς γρόνθους του μετὰ θηριώδους λύσσης, ὁμοίῳ παράφρονι ἀναζητῶν καὶ μὴ εὕρισκων ἐν τῇ συγκεχυμένῳ ἐγκεφάλῳ του μηχάνευμά τι, σχέδιόν τι, δίοδόν τινὰ τέλος ὅπως ἐξέλθῃ τῆς φρικώδους ἐκείνης κολάσεως.

Καὶ ὅμως ἐν τῇ ὑστάτῃ ταύτῃ ἀπογνώσει, ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐξ ἐμφύτου ἤναψεν ἕτερον πυρεῖον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του λάβροι καὶ ἀδηνάγοι προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς περιοχῆς τοῦ ζοφεροῦ ὑπογείου.

Αἰφνης ἀφίς ὑπόκωφον φωνὴν ὤρμησεν εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευράν· ἤναψε καὶ ἄλλο πυρεῖον· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ προσειλκύνθησαν ἐπὶ τοῦ τοίχου ὀπισθεν ἐνὸς εὐμεγέθους βικίου. Τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐξήστραψε, φωνὴ θριάμβου ἐξήχθη τοῦ λάρυγγός του, καὶ θεὸς τὸ πολύκροτόν του εἰς τὸ θυλάκιον, ἔθραυσε παλαιάν τινὰ πρὸ αὐτοῦ ἔδραν, ἀπέσπασε τὸν ἐρεισινωτὸν πόδα ὅπως τὸν χειρισθῇ ἐν εἰδὲι δοκοῦ, ἀπώθησε τὸ βικίον ὅπερ ἦτο κενόν, ἐπλησίασεν εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ἤναψε ἕτερον πυρεῖον.

Ἐν μέτρον ὑπερθεῖν τοῦ ἐδάφους ἐνυπῆρχε χάσμα τι ἐπὶ τοῦ τοίχου, κυκλοτερὲς δύο σπιθυχμῶν ἔχον διάμετρον, λίθος δὲ τις ἀκανόνιστος κατεῖχε τὸ πλεῖστον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἀφίνων πρὸς τὴν ἄνω περιφέρειαν τοξοειδῇ ρωγμῇ.

Ἐξ αὐτῆς ὁ Λεωνῆς ἠδυνήθη νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ λίθος ἐκεῖνος εἶχε καταρρεύσῃ ποτε τῆς θέσεώς του, καὶ ἐτοποθέτησαν αὐτὸν ὅπως πληρώσῃ τὸ ἐν τῷ τοίχῳ κενόν.

Κατεκύλισεν αὐτὸν ἀμέσως καὶ ὤθησεν ἐντὸς τῆς ὀπῆς τὴν δοκὸν, ἥτις ὠλισθήσῃ μέχρι λαβῆς ἀνεμποδίστως.

Ὁ Λεωνῆς ἀνεσκίρτησεν ἔμπλεως χαρᾶς καὶ θάρρους.

— Τέλος πάντων θὰ φύγω, εἶπε καὶ θὰ φύγω ὡς κλέπτης, ἀδιάφορον θὰ ἐλευθερωθῶ. Ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν κατοικοῦν ἐδῶ πλησίον θὰ μοὶ ἀνοίξουν τὰς θύρας· τίς ποτε θέλει διαμυρσθητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τίμιον ἄνθρωπον; . . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἤναψε πυρεῖον καὶ παρατήρησε καλῶς· ἐν διαστήματι δὲ ὀλιγολέπτῳ ἠδυνήθη δι' ἐπιπόνου ἐργασίας τῇ βοηθείᾳ τῆς δοκοῦ καὶ τῶν χειρῶν του νὰ εὐρύνη τὴν ὀπὴν ἐκείνην οὕτως ὥστε νὰ διέρχεται σῶμα ἀνθρώπινον.

Ὁ Λεωνῆς ἀνέπνευσε παρατεταμένως, ἄφθονοι σταγόνες ἰδρώτος ἔρρεον ἀπὸ τοῦ προσώπου του.

Ἦναψε καὶ ἄλλο πυρεῖον, ἔριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ καταρά-
του ἐκείνου κελλίου, ἐνῶ διήνυσε στιγμὰς ἀφάντου μαρτυρίου καὶ ἀναρ-
ριχηθεὶς διωλίσθησεν ἐντὸς τῆς ὀπῆς.

Τὸ πᾶχος τοῦ τοίχου ἦτον ἡμίσεως μέτρου.

Ὁ Λεωνῆς στηρίζας τὰ στήρνα ἐπ' αὐτοῦ οὕτως ὥστε ἐκρίμαντο οἱ
πόδες ἐν τῷ ὑπογαίῳ, προέκυψε τὴν κεφαλὴν ἐξαγαγὼν τὰς χεῖρας πρὸς
τὸ μέρος ἐνθα προὔτιθετο νὰ εἰσιενηθῇ.

Ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς.

Πυκνότερον σκότος καὶ βαθύτα σιγὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ.

Ὁ Λεωνῆς ἔστυρε τὴν δοκὸν ἣν εἶχε πλησίον του καὶ δι' αὐτῆς ἐψηλά-
φησεν ὅπως καταμετρήσῃ τὸ βάθος τοῦ μέρους ἐκείνου.

Ἐστάθη ἀδύνατον ὅσον καὶ ἂν ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του. Ἡ δοκὸς
οὐδαμῶς εὗρισκεν ἀντίστασιν.

Ὁ τᾶλας ἐφρικίασεν! . . .

Μήπως ἦτο μέγα τι φρέαρ τὸ παρκαίμενον τοῦτο ἄστυρον ἐνῶ ἐζήτει
τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν;

Ἦναψε μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὸ τελευταῖον αὐτοῦ πυρεῖον, ἀλλ'
οὐδὲν διέκρινεν, εἰμὴ θόλον τινὰ φαιδρουν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
ἀλλὰ πρὶν σβέσῃ ἀφῆκεν αὐτὸ νὰ καταπέσῃ, ἡ φλόξ διωλίσθησεν πρὸς τὸ
βάθος τοῦ χαίνοντος καινοῦ, καὶ ἐσβέθη τρία μέτρα κάτωθεν τῆς ὀπῆς
τοῦ Λεωνῆ, μύλις φωτίσασα ἀταλῶς πῶς ἔδαφος πλήρες χαλίκων.

Ὁ Λεωνῆς ἔστη ἀμφοτερόπλευρος.

Ἡ φρίκη αὐτοῦ καὶ ἡ ἀπελπισία ἐκορυφώθησαν. ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ, ἢ
νὰ πηδῇσιν ἐντὸς τοῦ βαθύως ἐκείνου ἄντρου, ἄγνωστον δὲ ποῦ θὰ κατέ-
ληγεν, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ συντριφῇ ἀπὸ τοσοῦτου ὕψους, ἢ νὰ περιμένῃ
εἰς τὸ ὑπόγειόν του νὰ τῷ ἀνοίξωσι ὅποτε εὐχρεστηθῶσι, καὶ τίς οἶ-
δεν μὲ τίνα σκοπὸν.

Ὁ ἡμέτερος ἦρως δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκλέξῃ.

Συνεσπειρώθη εἰς ἐαυτὸν ὅπως σύρει τοὺς πόδας του, ἐλίγυσεν τὸ εὐ-
καμπτον σῶμά του, ἀφῆκε τὴν δοκὸν νὰ ματαπέσῃ, τῆς ὁποίας ὁ γδοῦ-
πος ἀντήχησεν ὑπὸ τὸν θολωτὸν ἐκείνον χώρον, καὶ μετὰ περισκέψεως
σταθμίζων τὴν βαρύτητα τοῦ σώματός του ἐκρεμάσθη βραδείως ἐκ τῆς
ὀπῆς καὶ ἀφῆκεν ἐαυτόν.

Κατέπεσεν.

Μονότονος ψόφος διεδόθη εἰς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο μέρος ἐκ τῆς πτώσεώς
του, καὶ ἠσθάνθη πόρους δριμεῖς ἐπὶ τῶν γονάτων καμψθέντων ὑπὸ τὸ
βάρος τοῦ ἐπὶ τῶν ὀξείων χαλίκων.

Ἀλλὰ τί ἐσήμενον οἱ πόνοι ἀφοῦ ἀπέδρα τῆς καταχθονίου ἐκείνης
φυλακῆς;

Ἠκροάσθη καὶ πάλιν ἐπὶ τινεσ στιγμὰς.

Οὐδεμία φωνή, οὐδεμία κίνησις.

Ἦτο λοιπὸν νύξ; . . .

Ὁ Λεωνῆς προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ, ὁ παρὰ τῷ καρνεῖῳ τοῦ Μπάρ-
μπα Φώτη οἶκος ἂν ἦτο κατωκημένος, ἠρεύνεσε νοερῶς μὲ ἐπιμονήν . . .

— Ναι, ναι! εἶπεν ἐπὶ τέλους, εἶναι κατωκημένος, τὸ ἐνθυμοῦμαι. . .
νομίζω νὰ παρατήρησα γέροντά τινα ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας ὅτε εἰσ-
ηρχόμην εἰς τὸ καρνεῖον . . .

Καὶ ἀνωρθώθη.

— Ἰδοὺ τί θὰ κάμω . . . ἐξηκολούθησε καθ' ἐαυτὸν σκεπτόμενος, θὰ
εὗρω τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὑπογαίου τούτου, θὰ κρούσω ἕως ὅτου μὲ ἀνοίξωσι,
θὰ τοῖς διηγηθῶ τὰ πάντα, καὶ τελειώνει ἡ ἱστορία . . . πλὴν πῶς θὰ
εὗρωμεν τὴν θύραν; διὰ βολῆς, νὰ μὴν ἔχω ἀκόμη ἐν φῶσφορον, καὶ ὤθη-
σεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἀνερευρῶν ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ.

— Δὲν ὑπάρχει, εἶπεν ἐν ἀπελπισίᾳ . . . ἀλλ' ἀδιάφορον, θὰ τὴν εὗ-
ρωμεν καὶ εἰς τὰ σκοτεινὰ, καὶ κύψας ἐπανεῦρε τὴν δοκὸν αὐτοῦ, καὶ
ἤρξατο διὰ τρόπου λίαν παραδόξου, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα ἔ-
στατο καὶ ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ τοίχου ἀναζητῶν διὰ τῆς δο-
κοῦ καὶ τῶν χειρῶν, κατὰ τὸ σύστημα τῶν τυρλῶν τὴν περιπόθητον ἐ-
κείνην θύραν τοῦ ὑπογαίου ἣν ὠνειροπόλει ἀνὰ πᾶν βῆμα.

Ἐὰν αἶφνης ἀκτὶς φωτὸς διήρχετο τὸ σκότος τοῦ ὑπογαίου τούτου,
καὶ ἐθεᾶτο ὁ Λεωνῆς ἐν ταῖς ἀλλοκύτοις αὐτοῦ ταύταις κινήσεσιν, ἤθε-
λε προξενήσει ἄσβεστον γέλωτα.

Ἐν τούτοις ἡ ποθεινὴ αὕτη θύρα δὲν εὗρίσκετο, ἂν καὶ διέτρεξε περὶ
τὰ εἴκοσι βήματα διαγράψας καμπύλην ἐπὶ τῆς βραδείας αὐτοῦ διαβά-
σεως· τὸ περίεργον ἦτο ὅτι πανταχοῦ προσέκοπτεν ἐπὶ χαλίκων, ὥστε
διήρχετο τὸν πυθμένα βραχέθρου τινος ἢ ἐρειπιώδους τόπου . . . δὲν ἠδύ-
νητο δὲ νὰ συμβιδάσῃ, πῶς ὑπόγειον κατωκημένου οἴκου εὗρίσκετο εἰς
τὴν κατάστασιν ταύτην· ὅπως δὴ ποτε δὲν ἐβασάνισε τὴν κεφαλὴν του
ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ προὔχώρησεν ἀκόμη βήματ' ἅπαντα . . .
πάντοτε ἐπὶ τοῦ τοίχου ψαύων.

— Ποῦ στὸ διὰ βολο λοιπὸν ἔχωσαν αὐτὴν τὴν θύραν! ἀνέκραξεν ἀ-
νυπομονῶν . . . ὁ δὲ πλήρης ἀζώτου ἐκεῖνος ἀὴρ τοῦ ὑπογαίου τὸν ἔκαψε
νὰ ὑποφέρῃ στένωσιν, εἰδὸς τι ἀσφυξίας· ἠσθάνετο τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
βεβαρυμένην, ἰλιγγιώσαν.

Αἴφνης ἡ δοκὸς ἀπῆντησε κενόν.

Ὁ Λεωνῆς ἐνεπλήσθη χαρᾶς καὶ ἐλπίδος· ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ τέμας τῶν ἀγώνων του.

Περίστρεψε τὴν δοκὸν ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἥτις προσέκρουσε μεταξύ δύο τειχισμάτων καὶ εἰσῆλασεν ἐντὸς τοῦ κενοῦ τούτου.

Ρεῦμα αἵρος ἂν οὐχὶ ζωογόνου, ἀλλ' ὀλιγώτερα ἰσθόλα μόρια περιέχοντος, ἐθώπευσε τὸ πρόσωπόν του.

Βήματά τινα προέβη διὰ τῆς αὐτῆς συστηματοποιηθείσης παραδόξου κινήσεως, φρονῶν ὅτι διήρχετο στενὸν διάδρομον, ὅστις ἀναμφισβόως θὰ ἔληγεν εἰς θύραν τινὰ ἢ εἰς βαθμίδας φερούσας πρὸς αὐτήν.

Ἀλλὰ πορρωτέρω ἤσθάνθη τοὺς πόδας του πατοῦντας ἐπὶ κατωφεροῦς ἰδάφους, ὅπερ καθίστατο βαθμηδὸν ἀνωμαλιώτερον καὶ τραχύ, ὥσπερ ἐβάδιζεν ἐπὶ ὀρεινῆς ἀτραποῦ, τὸ δὲ κατὰ μῆκος διήκον ἐκατέρωθεν αὐτοῦ τείχοςμα ἐξηκολούθει πάντοτε ὑφιστάμενον.

Διήνυσεν οὕτω ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων ἀείποτε τὸ τέλος καρδοκῶν, ἀλλ' ἀείποτε προεκτεινομένου τοῦ προβληματώδους τούτου διαδρόμου.

Ὁ Λεωνῆς ἤρξατο νὰ ἀνησυχῇ, ἡ πορεία αὐτῆ κατέστη αἰνιγματώδης. — Εἶναι ἀτελεύτητος λοιπὸν ὁ διάδρομος αὐτός! ἀνέκραξε τεθορυβημένος.

Πρὸς στιγμὴν μεταμεληθεὶς ἐσκέφθη νὰ ἐπαναστραφῇ ὀπίσω, ἴσως ἢ ἀναζητούμενη ἐξοδος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ ὑπογείου ὅπερ διέτρεξε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Καὶ ἂν ὁ νομιζόμενος οὗτος διάδρομος ἦτον ὁχετός τις ὑπὸ τὴν γῆν ἀπολήγων, τίς οἶδε ποῦ; . . .

Εἰς τὴν θάλασσαν ἴσως . . .

Ὁ Λεωνῆς πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ιδέαν ἤσθάνθη παγεράν φρίκην, καὶ διακόψας τὸ βᾶδισμά του ἔστη ἀμφιρρεπῆς καὶ συλλογιζόμενος . . .

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἀποφασιστικῶς, θὰ ἀκολουθήσω τὸ πεπρωμένον μου.

Καὶ ἐπανελάβε τὴν παράδοξον αὐτοῦ πορείαν μετὰ πλειοτέρας ζήσεως καὶ πεισματώδους ὑπομονῆς.

Διέτρεξε τριάκοντα εἰσέτι βήματα· ἀλλ' αἴφνης οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτοῦ ἀνατρέπησαν ἄρδην καὶ πάλιν, διότι εὗρέθη ἐνώπιον νέου φοβερωτέρου διλήμματος.

Ὁ ὁχετός ἡ διάδρομος ἔληξεν αἰφνιδίως, ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ ἠνεψῆγη ἀπέραντον ζοφερόν κενόν εἰς μάτην ἡ δοκὸς περιστρεφομένη ἀνεζήτει

ἀντικείμενόν τι· εἶχε προβῇ ὀλίγα βήματα, ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν ἐμπίπτων, ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς ἀπογνώσεως, ὅτι οὐδέποτε θὰ εὗρη τὸν ἀριχθνεῖον μῖτον τοῦ μυστηριώδους τούτου μέρους, ἐρωτῶν ἂν δὲν ἐξέπατξ αὐτὸς ἐαυτὸν νομίζων ὅτι ἐγρηγορεῖ, ἐνῶ ὀνειρώττει· ἢ μήπως κατεδικάσθη νὰ διέλθῃ μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμοὺς τὰ λευγαλῆα ταρτάρια σπλάγγνα,

Ὅπως δὴ ποτε διετέλει εἰς φρικῶδη ἀμηχανίαν, θρηνῶν τὰς πολυτίμους στιγμὰς, ἃς ἀπόλλυσι, καὶ δυσχνασχετῶν ὑπὸ πείσματος πρὸ τῆς παρατεινομένης παρουσίας του εἰς τὴν καταχθόνιον ταύτην κόλασιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ο ΛΕΩΝΗΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΞΙΛΑΣΚΟΜΕΝΟΥ ΚΟΡΑΝΙΟΥ.

Καὶ ἐν τούτοις ὤρειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀδιαφόρως πως διεύθυνσιν τινα. Ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν.

Οἱ βηματισμοὶ αὐτοῦ ἀντήχησαν περιδονοῦντες ἐπὶ τῶν ἀμόρφων θόλων τῆς γῆς ἐν μέσῳ τῆς ἀγρίας ἐκείνης σιωπῆς.

Αἴφνης ἀνεσκίρτησεν.

Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὑπόκωφόν τινα φωνὴν ἀνθρωπίνην ἀπομακρυσμένην.

Ἠκολούθη κρατήτας τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ.

Ἡ ἀγρία σιγὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ.

— Ἠπατήθην, εἶπε καὶ ἐπανελάβε τὴν πορείαν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε βήματά τινα, στεναγμὸς βρῦτάτος διεπέρασε τὸ φοβερόν σπήλαιον.

Ὁ Λεωνῆς ἐσκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ τρόμου συνάμα . . .

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἠπατάτο, ἀνθρωπὸς τις ἦτον ἐκεῖ που· ἔστη καὶ πάλιν ἀκροώμενος, ἀλλ' ἡ φωνὴ δὲν ἐπανελήφθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ προχωρήσῃ εἰς μόνην τὴν ἀκοὴν συγκεντρῶν πάσας αὐτοῦ τὰς αἰσθήσεις.

Μετ' ὀλίγον ὁ στεναγμὸς ἐπανελήφθη διὰ τόνου εὐληπτοτέρου.

Ὁ Λεωνῆς διεύθυνε τὸ βῆμά του πρὸς τὸν στεναγμὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἐπαναλαμβάνετο ἤδη ἐκ διαλειμμάτων καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἐνίοτε συνοδευόμενος μεθ' ὑποκώφων θρήνων, ἀντιλαλούντων ἀπαισίως ἐντὸς τοῦ σμαρδαλέου γνοφώδους ἐκείνου χάους.

Αἴφνης ὀλοφυρμοὶ μετὰ πνιγνῶν λυγμῶν, διακοπτόμενοι ὑπὸ πενθί-

μων επιφωνημάτων διηυκρινίσθησαν εις τὰ ὧτα τοῦ Λεωνῆ, ὅστις ἀνέστειλεν ἀποτόμως τὴν πορείαν τοῦ αἰσθκνθεῖς σπαρταξικάρδιον λύπην καὶ ἀόριστόν τινα τρόμον.

Τίς ἦτον ὁ ἄνθρωπος οὗτος; ὁποῖον ὀδυνηρὸν δυστύχημα ἐμάστιζεν αὐτόν; καὶ πῶς εὗρέθη εἰς τὴν φοβεράν ταύτην κόλασιν ὀδυρόμενος μεταξὺ ἀμυθῆτου ἀπελπισίας καὶ μαρτυρικῶν ἀγωνιῶν ἀσπαίρων, μήπως ἦτο θῦμα φρικώδους ἐγκλήματος;

Ὁ Λεωνῆς κατελήφθη ὑπὸ ἀπεριγράπτου συγχύσεως προβάλλων εἰς ἑαυτὸν τὰς σκοτεινὰς ταύτας ἐρωτήσεις, αἵτινες ὡς τόσα μυστήρια διήνοιγον πρὸ αὐτοῦ αἰνιγματώδη καὶ ἀπροσπέλαστον λύσιν· ἀλλ' εἰς τὸ τελευταῖον συμπέρασμα στάς διέβλεπε μυστράν ἐπιβουλὴν, καταχθόνιον ἐγκλημα διαπραχθὲν ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ὀλοφυρομένου, καὶ αἱ τρίχες τοῦ ἀνωρθώθησαν, καὶ ἡ φωνὴ τῆς συντριβείσης αὐτοῦ καρδίας παρώτρυνεν αὐτὸν πρὸς τὸ δυστυχὲς θῦμα.

Διεσκέλισε τὸ ὀλίγον ἀπ' αὐτοῦ διάστημα ἀφορητῆ, καὶ στάς δύο βήματα μακρὰν τοῦ ἀγνώστου, ὃν προσεπάθει ματαίως νὰ διακρίνῃ ἐντὸς τοῦ παχυλοῦ σκότους, ἀνέμενε στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν διάχυσιν τῆς ὀδυνηρᾶς θλίψεως τοῦ πάσχοντος, ὅστις διὰ βραγχινῶδους καὶ ἀνάρθρου φωνῆς πνιγόμενος εἰς λυγμούς ἐτονθόρζεν.

— Τίς ποτὲ θέλει σταλάξει ἐν δάκρυ εἰς τὴν στυγεράν μου μνήμην;... ἀπόλλυμαι!... διὰ παντός ἐντὸς τῆς μαύρης ταύτης κολάσεως!... Αἱ! καὶ τί πρὸς ἐμέ!... μήπως δὲν μὲ ἀρκεῖ ἡ ἀπέραντος αὕτη στρωμνὴ τῆς σκοτεινῆς ἀβύσσου; δὲν εἶναι προτιμωτέρη τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, ὅπως ἐν παραβύστω καλύψει τὸ μικρὸν μου πτώμα... τὸ αἰώνιον αὐτῆς σκότος;...

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Λεωνῆς ἐκπεπληγμένος, νομίζω ὅτι ἤκουσα καὶ ἄλλοτε τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου!...

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποτανθεῖς ἀνέκραξε διὰ φωνῆς συμπαθοῦς.

— Ἀλλὰ τίς εἶσαι λοιπὸν δυστυχῇ!

Πάραυτα αἱ λέξεις ἐκόπησαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀγνώστου, οἱ λυγμοὶ αὐτοῦ ἐκόπασαν, καὶ ὁ Λεωνῆς ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου σκότους κύψας ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἀμυδρῶς πῶς ἄνθρωπόν τινα καθήμενον χαμαί, καὶ ἀνατιναχθέντα ἐπὶ τῆς θέσεώς του ἐν ἀθεσφάτῳ τρόμῳ πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην λαλιάν, ἥτις τοσαύτην τρομεράν ἐντύπωσιν παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε ὁ Λεωνῆς φοβηθεὶς μὴ τῷ προξενήσῃ κακὸν ἐπλησίασεν ἐγγυτέρω αὐτοῦ καὶ ἔσπευσε νὰ ἀπαγγεῖλῃ διὰ φωνῆς ἐνθαρρυντικῆς καὶ μειλιχίου.

— Μὴ φοβοῦ, δυστυχῇ! μὲ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ σὲ σώσω.

— Νὰ μὲ σώσης; ἐτραύλισε περίτρομος ὁ ἄγνωστος.

— Ναί!

— Νὰ μὲ σώσης; ἐπανέλαβε δι' ἀκαταλήπτου φωνῆς μὴ ἀκούσας τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν τοῦ Λεωνῆ, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φρίκης αὐτοῦ διατελῶν εἰσέτι, ἣν προσεπάθει νὰ καταστείλῃ.

— Ἄνθρωποι τερατώδεις ἐπεβουλεύθησαν τὴν ζωὴν μου ρίψαντές με εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον, καὶ διχτυρήσας αὐτὸ ἠδυνήθη νὰ δραπετεύσω, ἀναζητῶν δὲ ἔξοδον εὗρέθην εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ λαβυρίνθου τούτου, ὅποτε ἡ φωνὴ σου προσέβαλλε τὴν ἀκοήν μου.

Μόρια προσκόμματα ὑπερπηδήσας ἔτρεχον ὅπως ἐκπληρώσω χρέος ἱερὸν, ἔτρεχον ὅπως σώσω τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς καταστροφῆς προσφιλεῖ μοι ὄντα, ἔτρεχον πρὸς ἀνίσχυρα θύματα ἐναντίον κραταιῶν κακουργῶν, ἀλλ' ἡ θεὸς πρόνοια ἠυδόκησεν ἐν τοῖς ἀνεξερευνήτοις μυστηρίοις αὐτῆς νὰ εὗρεθῇ ἐπὶ τῆς διαβάσεώς μου ἄνθρωπος ἐπίσης δυστυχῆς, θῦμα αἰσχροῦ ἴσως κακοβουλίας τὸν ὁποῖον ὀρεῖλω νὰ σώσω.

Ἐνυπῆρχε δὲ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Λεωνῆ τοσοῦτον ἀξιοπρεπὲς μεγαλεῖον, τοσαύτη αὐταπάρνησις, ὥστε ὁ ἄγνωστος ἐκείνος ἀκούων μηνυρίζουσιν εἰς τὰ ὧτα αὐτοῦ τὴν μελισσταγὴ καὶ εὐγενῆ ἐκείνην ἀπαγγελίαν, τὴν ὡς βέλασμον ἐπιχρισμένην εἰς τὰ ἀφόρητα αὐτοῦ δεινὰ, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ παραμυθουμένην καὶ ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουρίσεως. Πάραυτα ὅμως ἐνεπλήσθη πυρετώδους ἀγωνίας.

— Καὶ ἤκουσες λοιπὸν τὰ πάντα; ἠρώτησεν.

Ἄλλ' ὁ Λεωνῆς ὅστις περιέμενε νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὀπισθοδρόμησε μετὰ φρίκης, ἀναγνώρισας αὐτόν, ἔμπλεως καρχαυνοβόλου ἐκπλήξεως.

— Ὁ Καπονικόλας!... ἐτραύλισε, τὸ πλεῖστον τῆς λέξεως σβεσθὲν ἐντὸς τῶν χειλέων του.

Ἦθελέ τις ὑποθέσῃ ὅτι ἐσβέσθη ἐπίσης μετὰ τοῦ ὀνόματος τούτου καὶ ἡ μεγαθυμία αὐτοῦ.

Ὁ Κορκίνδης (ἵνα ἀποκαλῶμεν αὐτὸν διὰ τοῦ γνησίου ὀνόματός του) μακρὰν τοῦ νὰ διακρίνῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ τὴν καταπληκτικὴν σύγχυσιν ἣν ἐπροξένησεν ἡ ἀναγνώρισις του εἰς τὸν Λεωνῆν, οὐδ' ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ προφερόμενον, ὑπέκων ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἰσωτερικὴν αὐτοῦ ἀγωνίαν ὅπως μάθῃ ἐὰν ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἀπόρητα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀόρατον ἀντιλήπτορά του, ὅσα ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς θλίψεως ἐξεστόμισε μονολογῶν.

Εὐτυχῶς ὁ Λεωνῆς, τὸν ὁποῖον οὐδόλως ἀνεγνώρισεν ἐκεῖνος, εἶχε φθάσει

σει πολύ άργά, άφήσας άνέπαφον καί τὸ ἐλάχιστον τῶν αἱματοφύρτων ἀποκρύφω τῆς ζωῆς τοῦ δολοφόνου.

— Ἦτο λοιπὸν πρὸ πολλοῦ ἐδῶ, ἤκουσε τὰ πάντα; ἐπανέλαθεν ὁ τελευταῖος οὗτος μετὰ στιγμὴν σιγῆς.

— "Αν ἤμην ἐδῶ; ἂν ἤκουσα; ὑπέλαθεν ὁ Λεωνῆς κρατήσας τὴν παρχὴν του, ἀλλ' ἔσο ἡσυχος γέρων δυστυχῆ, ἤκουσα μόνον τοὺς τελευταίους στεναγμούς σου, καὶ οὐδὲν πλεόν. . .

Ὁ Κοράνδης ἀνέπνευσε.

Ὁ Λεωνῆς πρὸς τὴν ἀκατάληπτον καὶ φοβεράν ἐκείνην θέσιν τοῦ κηδεμόνος τῆς συζύγου του, λησμονήσας ἐν τῇ μεγαλοψυχίᾳ αὐτοῦ ὅσα δεινὰ ἐπροξένησεν αὐτῇ, ἵστατο ἔρμαιον φρικτῆς διαμάχης ἰδεῶν πρὸς τὸ ἰνώπιον αὐτοῦ ἀνορθούμενον μυστήριον.

— Τίς εἶσαι λοιπὸν ὅστις μοῦ προσφέρεις τοσοῦτον εὐγενῶς τὴν προστασίαν σου; εἶπεν ὁ Κοράνδης.

— Δὲν μὲ ἀνεγνώρισεν, ἰσκέφθη καθ' ἑαυτὸν ὁ Λεωνῆς, τόσον τὸ καλῆτερον.

— Τίς εἰμαι; εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κηδεμόνα τῆς συζύγου του, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεθα; τὸ σκότος μὰς συνήντησε, ἃς μένωμεν ἀφνεῖς ὑπ' αὐτὸ μέχρι προσφωτέρως στιγμῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος κάθε λεπτόν εἶναι ἀνεκτίμητον, πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ καταχθονίου τούτου μέρους. Ἐλθέ, εἰπέ μοι, ἐξηκολούθησεν θεὸς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κοράνδου, ἤμπορεῖς νὰ περιπατήσης; μήπως εἶσαι πληγωμένος; . . γνωρίζεις κάμμιαν ἐξοδὸν τοῦ καταρχίου τούτου σπηλαίου, τὸ μέρος ὅπουθεν εἰσῆλθες; ἢ ἂν δὲν ἤξεύρης θὰ εὕρωμεν, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἄρκει μόνον νὰ δύνασαι νὰ περιπατήσης. . . ἀλλὰ δὲν ὁμιλεῖς, εἶπε σείων αὐτὸν ἑλαφρῶς.

— Οἱ λόγοι σου, εἶπεν ὁ Κοράνδης διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, μὲ γεγεύουν, ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς ἐκστατικὴ τις δύναμις ἣτις ἀπορροφᾷ ὅλην μου τὴν ψυχὴν. . . καὶ διὰ τοῦτο μένω ἀνκυδός. . . θαυμάζω πῶς μεταξὺ τῶν περιστοιχούντων με ἀνθρώπων ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς μου, μεταξὺ τῶν τεράτων τούτων λέγω, δὲν ἤκουσα παρομοίαν γλυκεῖαν φωνήν, φωνὴν ἀφοσιώσεως καὶ φιλανθρωπίας. ἴσως ἡ ὀλεθρία κατὰστασις μου μεγαλοποιεῖ τὰ πάντα, ἢ ἡ καρδία μου εἶναι στεῖρα τοιούτων εὐγενῶν αἰσθημάτων ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦσαι, νέε φίλε μου, θέλω εὐλογεῖ τὴν μνήμην σου μέχρι τοῦ τάφου.

— Περίεργον, διανοήθη ὁ Λεωνῆς ἐν θαυμασμῷ νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἐλησμονήσεν εἰς τόσον διά-

στημα; ἢ μήπως ὑπάρχει τις δόλος; . . ἀλλ' ὄχι! ὄχι! . . ἀλλὰ τί συνέβη λοιπὸν εἰς αὐτόν; τί μυστήριον ἐγκλείεται ἐνταῦθα;

— Ἀλλ' ἄκουσον, ἐξηκολούθησεν ὁ δολοφόνος, εἶναι φοβερόν ὅ,τι θὰ σὲ εἴπω, ἀλλ' εἶναι πραγματικόν. . . ὑπάρχουν φρικτῶδη τινα ἐγκλήματα εἰς τὸν βίον τῶν μεγάλων κακούργων ἐγκλημάτων, διὰ τῶν ὁποίων καλύπτονται πρὸ τῆς δικαιοσύνης τῶν νόμων· αὐταὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ γεγονότος περιφρουροῦσι τὸν ἔνοχον ἔπειτα δὲ τοῦ χρόνου προϊόντος ἡ λήθη ἐξαλείφει πᾶν ἔχνος ὑπονοίας· ἡ ἐξιλέωσις ὁμῶς ἐπέρχεται ἀσφαλῆς καὶ τρομακτικὴ, βραδέως μὲν, ἀλλὰ τρομερωτέρα καθ' ὅσον βραδύνει.

— Καὶ λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς ἀνυπομονῶν. . .

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐξηγήσω τὰ πάντα, τοῦτο μόνον ἤξευρε ὅτι ἡ ζωὴ μου παριστᾷ εἰκόνα βδελυκτῆν, καὶ ὅτι εἰμαι εἰς τῶν μεγάλων ἐκείνων κακούργων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἐξιλασμός ἐπῆλθεν ἤδη.

— Ἀλλ' ὦ γέρων δυστυχῆ, ἀνέκραξεν ὁ Λεωνῆς ἀγωνιῶν, ἡ ὥρα παρέρχεται εἰς μάτην, θὰ ἔχωμεν τὸν καιρὸν ἀργότερα νὰ συνομιλήσωμεν περὶ αὐτῶν. Δὲν μοὶ εἶπες ἂν δύνασαι νὰ περιπατήσης;

— ὦ! συγχώρησόν με, διότι σὲ κάμνω νὰ περιμένῃς ἀνωφελῶς. . . εἶπε περιλύπως ὁ Κοράνδης, ἐθεώρησα ὑπερτάτην χάριν ὅτι κατεδέχθης νὰ μὲ ἀκούσῃς. . . δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν εὐτυχῇ ταύτην στιγμὴν ὅσος καιρὸς μοὶ μένει διὰ νὰ ζήσω. . . εἰμαι δυστυχῆς τις καταδικασμένος νὰ ἀποτελειώσω τὰς ὑπολειπομένας μοι ἡμέρας ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ τούτου καὶ ἀτελευτήτου τάφου· συγχώρησόν με ἂν ἀποποιούμαι τὴν τοσοῦτον εὐγενῶς προσφερομένην μοι ἄρωγὸν χεῖρα. . . δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω. . .

— Καὶ διὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς θορυβηθεὶς, ἀπορῶν τί νὰ ὑποθέσῃ πρὸς τὴν παράδοξον ταύτην ἀλλοίωσιν τοῦ Καποικύλα, τὸν ὅποιον ἐγνώριζε τοσοῦτον καλῶς ὥς ἑαυτὸν, ἀγνοῶν πρὸς νὰ ἀποδώσῃ τὴν μεταμέλειαν ταύτην, καὶ περὶ τίνο; ἐγκλήματος ὑπενόει.

Ὁ μέθυσος, ὁ ἄσωτος, ὁ ἀναιδής, ὁ δολοφόνος ἐκεῖνος γέρων κηδεμόν τῆς Φινέλλης, μετεβλήθη ὥς ἐκ θαύματος· ὑπέκρυπτε μυστηριῶδες τι ἔγκλημα, οὗτινος τῶρα πληρώνει τὴν ποινὴν, καὶ μετενόει; ἢ μήπως ὁ τρόμος τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου σκότους ἐπενήργησε σαλεύσας τὰς φρένας του;

— Θέλω σὲ ὁδηγήσῃ, ἐξηκολούθησεν οὗτος ὥς νὰ μὴ ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν τοῦ Λεωνῆ, διὰδρομὸν τινα ἐκτὸς τοῦ λαβυρίνθου τούτου διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ. . .

— Ἀλλὰ σὺ δυστυχῆ!

— Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου! . . .

— Πλὴν διατί Θεέ μου! τί ἔχεις λοιπόν; ὁμίλησόν με τί ἔχεις; ποῦ ἦσαι πληγωμένος; εἶναι ἀνὰδρῖα νὰ σέ ἀρήσω εἰς τὸ μέρος τοῦτο, θὰ σέ φέρω ἐπὶ τῶν ἀγκυλῶν μου ἵνα ᾖ ἀνάγκη.

— Εὐγενὴς ψυχὴ! ἐπρόφερει ὁ μετανοήσας δολοφόνος, ἀλλ' ὦ τέκνον μου, δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὸ φῶς, ὁρῶ νὰ ἐξιλεώσω τὸ φρικῶδες ἔγκλημά μου καὶ νὰ ἀποθάνω εἰς τὸ σκότος ἀφανής. . .

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παρρησιόδης! ἀνέκραξεν ὁ Λεωνῆς· δύνῃσαι νὰ περιπατήσης καὶ δὲν θέλεις νὰ ἐξέλθῃς ἐκ τῆς κολάσεως ταύτης; ἀλλ' εἶναι ἀκατανόητον. . .

— Τί θὰ μὲ ὠραλήσῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ ἔχω τὸν θάνατον εἰς εἰς τὰ στήθη μου. . . μὴ δὲν εἰμαι προωρισμένος διὰ τὴν κόλκωσιν; ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ γέρων.

— Ἀλλ' ἐγὼ ὅστις δὲν δύνῃμαι νὰ κάμω ἐν βῆμα πλέον χωρὶς ἐσέ; ὦ! ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤκουσα τοὺς στενγμούς σου, τὰ δάκρυά σου, ὠρῶσθην νὰ σέ σώσω! δὲν θὰ ὑπάρχῃ δι' ἐμὲ ἀτιμωτέρῃ ἀνὰδρῖα, μεγαλύτερος ἐξευτελισμὸς διὰ νὰ σέ ἀρήσω εἰς τὴν κατὰστασιν ταύτην.

— Ἀλλ' ὦ καρδίᾳ ἀγγελικῇ, εἶπεν ὁ Κορὴνδης διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς, σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἐπὶ γῆς ἔχεις ἱερόν, ὅ,τι προσριλὲς, ἄρες με νὰ πενθῶ τὸ εἰμαρμένον μου εἰς τὸν μαῦρον τοῦτον τάφον, διότι δὲν δύνῃσαι νὰ μὲ σώσῃς. . .

— Τότε λοιπόν θὰ μείνω μετὰ σοῦ· εἶπεν διὰ σταθερᾶς φωνῆς καὶ ἐκφραστικοῦ κινήματος ὁ Λεωνῆς.

— Ἀλλ' ἐλησμονήσας τὰ ἀθῶα ἐκεῖνα θύματα ἅτινα σὲ περιμένουν νὰ τὰ σώσῃς τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς καταστροφῆς, καθὼς εἶπας σὺ ὁ ἴδιος;

— Ὅχι! ὅχι! δὲν λησμονῶ ποτέ! ἀνεφώνησεν ὁ Λεωνῆς ἀναπηδήσας ὥσπερ ἐκεντήθη ὑπὸ καρφίδος, ἀλλ' ἐπίσης δὲν ἀνέχομαι νὰ ἐγκαταλείψω ἕνα δυστυχῆ εἰς τὸ τερατῶδες τοῦτο μέρος· ποτέ! ποτέ! δὲν θὰ ὑποφέρω τοσαύτην μικροπρέπειαν. Θέλω νὰ σέ σώσω!

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξε περιλύπως ὁ Κορὴνδης ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν, Σὺ ὅστις ἐνεφύσησας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πλάσματος τούτου τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων, τὸ μεγαλεῖον τοῦτο τῆς ἀφοσιώσεως, πείσον αὐτὸν ὅτι ἡ εἰς τὸν κόσμον ἐμπάνσις μου εἶναι ματαία ἐπὶ πλέον, ἀφοῦ τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς μου ἐστιγματίσθη ἀνεξέλεπτοι κηλίδες ἀνόητοι καὶ ὁρῶ νὰ ἀποθάνω ἐν παραδύστει, βεβαίωσον αὐτὸν ὅτι δὲν δύναται νὰ μὲ σώσῃ.

Καὶ ὁ Λεωνῆς ἡσθάνθη αὐτὸν δακρύοντα ἐν σιγῇ· κύψας τότε πρὸ τοῦ μεταμελουμένου ἐνόχου μὲ δακρυδρέκτους ὀρθαλμούς ἀναζητῇ τὴν χεῖρά του.

— Ἐλθέ γέρων, εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ὁ Θεὸς τὸν ὅποιον ἐπικαλεῖσαι αὐτὴν τὴν ὥραν μὲ παρακινεῖ νὰ μὴ σέ ἐγκαταλείψω! . . . ὁ Θεὸς σέ συγχωρεῖ διότι μετανοεῖς! . . . δός μοι τὴν χεῖρά σου, γέρων καὶ ἄγωμεν! . . .

— Ζητεῖς τὴν χεῖρά μου, εἶπε μεθ' ὑποκώφου φωνῆς, πλὴν δὲν ἔχω πλέον χεῖρας!

— Πῶς; τί λέγεις δὲν ἐννοῶ! ἐκραύγασεν ὁ Λεωνῆς ριγήσας. . .

— Ἦσαν χεῖρες βέβηλοι, ὑπέλαβεν ὁ Κορὴνδης διὰ βραγχνώδους φωνῆς, χεῖρες δολοφόνοι καὶ τὰς ἀπέκοψαν σήμερον τὴν πρωΐαν.

— Ἀ! . . . ἔκαμνεν ὁ Λεωνῆς ὀπισθοδρομήσας μὲ χεῖρας προτεταμμένας, καὶ κρουρὰ φρίκη διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ.

— Αἱ χεῖρες ἐκεῖναι ἐξαπτίσθησαν εἰς αἷμα ἀθῶον, ἦσαν αἰμοσταγεῖς, τὸ αἷμα ἐκεῖνο, τὸ ἄσπιλον ἐκεῖνο αἷμα ἐβόμβει ἀδιακόπως εἰς τὴν στυγεράν μου ψυχὴν, ἀναζητοῦν τὰς αἱματοφόρους ἐκεῖνας χεῖρας, ἦτο δίκαιον νὰ θυσιάσθῃ πρὸ τῆς ἀχνιζούσης ἐκεῖνης γῆς, ὅπως ἐξαγνίσωσιν τὸ ἐπάρατον ὑπόλοιπον τοῦ σώματός μου.

— ὦ φρίκη! ἀνέκραξεν ὁ Λεωνῆς μετ' ἀποστροφῆς, ἀλλ' ὑπέφερες δύστηνα τὸ φρικῶδες, τὸ ἀπάνθρωπον τοῦτο μαρτύριον ἀγογγίστως; ἀλλ' ὑπάρχουν λοιπόν μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τέρατα τοσοῦτον θηριώδη διὰ νὰ κορέσουν τὴν λυσσαλέαν αὐτῶν δίψαν τοσοῦτον ἀπάνθρωπος; . .

— Καὶ ὅμως ἐξετέλεσαν ὅ,τι ἡ δικαιοσύνη ὑπηγόρευεν· ποτὲ δὲν θέλω ἀγανακτήσῃ ἐναντίον των. . . μήπως αἱ ἐναγεῖς αὗται χεῖρες ἤρκεσαν ν' ἀναστείλωσι τὴν ἐκδικητικὴν αὐτῶν ὁρμήν;

— Τί ἄλλο λοιπόν σοῦ ἔκαμνεν; ἀνέκραξεν ὁ Λεωνῆς ἐντρομος.

— Ἐφείσθησαν τοῦ ὑπολοίπου, ὅπως μὲ καταστήσωσιν δυστυχέστερον ὅπως αἱ τύψεις τοῦ συνειδότης μὲ κατασπαράττωσι διηνεκῶς! . . .

— Σὺ ὅστις ἐνεπιστεύθης τὸ ἥμισυ τῆς καρδίας σου εἰς ἐμὲ γέρων δυστυχῆ, εἶπέ μοι λοιπόν τίς εἶναι ὁ τρομερὸς οὗτος ἀνθρώπος, ὁ τραχὺς οὗτος ἐκδικητής, ὁ ἐνσπείρας ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἄπειρον βδελυγμίαν.

— Τί σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδικητοῦ ὅταν εἶναι ἄξιος φοβερωτέρων βασάνων ὁ ἐνοχος.

— Καὶ οἱ δρυμεῖς ἐκεῖνοι πόνοι θὰ σοῦ σπαράττωσι τὰ σπλάγχνα, ταλαίπωρε! . . . ὑπέλαβεν ὁ Λεωνῆς μὲ ἐκφρασιν συμπαθῆ.

Προσκλίνας δὲ πρὸ τοῦ πάσχοντος οἶονεῖ γονυπετήσας ἔθετο τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Ὁ γέρων ἡσθάνθη τὴν φλογερὰν ἀναπνοὴν τοῦ Λεωνῆ, ὅστις εἶπεν αὐτῷ δι' ὤρους μεγαλοψύχου.

— Καί τώρα ὑπέρ ποτε θέλω νά σέ σώσω . . . δύστηνε γέρων! στηρίχθῃ ὅπως δύνασαι ἐπ' ἐμοῦ καί ἀνεγέρθῃ . . .

— Μή ἱγγίζῃς, ἐψιθύρισεν οὗτος διὰ πεπνιγμένης φωνῆς, τὸ μεμιασμένον σῶμά μου! . . .

— Ἀδιάφορον! πρέπει νά σωθῇς . . . εἶπεν ὁ Λεωνῆς, ζητῶν νά σύρῃ αὐτόν πρὸς ἑαυτόν.

Ὁ Κοράνδης ἀφῆκε κραυγὴν ὀδύνης, ὑπόκωφον.

Ὁ Λεωνῆς ἀπεσπάρθη αὐτοῦ βιάως.

— Ὑποφέρεις δυστυχῇ, εἶπεν, ἀλλὰ διατί δέν δύνασαι νά κινηθῇς;

— Ἄφες με! νά ἀποθάνω εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης μου, δέν δύναμαι νά κινηθῶ.

— Ὁχι, ὄχι! δέν θά ἀποθάνῃς, ἀρκετὰ ἐτιμωρήθῃς . . . ἡ ζωὴ σου εἶναι πολύτιμος ἀκόμη.

Καί ὁ Λεωνῆς λέγων ταῦτα μετὰ πένθιμου φωνῆς καί ἀκτινοβολῶν ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ, ὑπὲρνίττετο τὴν προστατευομένην τοῦ δολοφόνου.

— Εἶμαι νῆος ἀρκετὰ ἰσχυρὸς διὰ νά σέ κρατήσω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἔλθ' νά φύγωμεν ἀπὸ τὸ ἀποτρόπαιον αὐτὸ μέρος· καί ἔκυψε νά τὸν περιπτυχθῇ.

— Θεέ μου! . . ἀνέκραξεν ὁ γέρων ἀναβλέψας περιδεῆς εἰς τὸν ἀόρατον σωτήρ᾽ αὐτοῦ, φοβούμενος μὴ ἀπεπειραθῇ νά πραγματοποιήσῃ τὴν πρόθεσίν του . . .

— Ἄφες με! διότι εἶμαι δεδεδεμένος ἐπὶ σιδηρᾷ πασσάλου.

Ὁ Λεωνῆς ἔμεινε μετέωρος ἰλιγγιάσας ἐν τῇ ἀπλήτῳ αὐτοῦ φρίκῃ πρὸς τὸ νέον τοῦτο καί φοβερόν πρόσκομμα.

— Οἱ ἄθλιοι! ἀνέκραξε μὲ πάλλουςαν φωνὴν συμπτόζας τὰ χεῖλη καί κυριευθεὶς ὑπὸ ἀκαθέκτου ἀγανακτήσεως.

— Ἀλλὰ τί ζητοῦσι λοιπὸν ἀπὸ ἐσέ οἱ δαίμονες οὗτοι; δέν ἐκόρεσαν τὴν λύσσαν των; ἀλλ' ἔστω! θέλω θραύσει τὰ δεσμά σου.

Ὁ Λεωνῆς ἐπήδησε πυρέσσων ὀπισθεν τοῦ δεσμώτου.

— Στήθι! ἐκράυγασεν οὗτος καταπτοηθεὶς, μὴ τολμήσῃς τοιοῦτόν τι ἀκουσόν με! ἡ ζωὴ σου διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον, μὴ θελῃς νά προσθέσῃς νέον τραῦμα εἰς τὴν βραχυχρόνιον ζωὴν μου! . . . ἄφες με εἶναι ἀνωφελὲς! κατεδικάσθην ἀνεπιστρεπτεῖ.

— Ἀλλ' ὄχι! ὄχι! μυριάκις ὄχι! ἀνεβόησεν ὁ Λεωνῆς ἐν παραφορᾷ δέν δύναμαι νά ὀπισθοδρομήσω, ἐν ἀνάγκῃ θά μετρηθῶ μὲ τοὺς φοβεροὺς τούτους ἰχθυοὺς! . . .

— Ἀλλ' εἶναι τρέλλα, εἶναι μανία ἀνήκουστος, ἐπανελάθεν ὁ Κοράν-

δης, νά ἀποθάνῃ τις διὰ μίαν φαντασιοπληξίαν! δέν ἐννοεῖς λοιπὸν τολαίπωρε, ὅτι ποτὲ δέν θά δυνηθῶμεν νά ἐξέλθωμεν ἀπὸ ἐδῶ ἀμφότεροι.

— Ἔστω, θά ἀποθάνω ὑπερασπιζόμενός σε!

— Ἀλλ' εἶναι αὐτόχρημα μωρία!

— Ἀ, γέρων δυστυχῇ! πρέπει λοιπὸν νά σέ τὸ εἶπω, ὅτι ἀντὶ πάσης θυσίας πρέπει νά σωθῇ ὁ κηδεμών τῆς Φινέλλης!

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Κοράνδης κατάπληκτος πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην.

Ἐπῆλθε σιγὴ ἐναγώνιος.

— Ποῖος εἶσαι λοιπὸν; ἠρώτησεν ἐν μεγίστῃ ταραχῇ.

— Εἶναι δυνατόν νά μὲ ἐλησμόνησες τόσον ὀγλήγορα;

— Θεέ μου! εἰς μάτην προσπαθῶ νά ἐνθυμηθῶ τὴν φωνὴν ταύτην, ἀρ' ἢς σιγῆς τὴν ἤκουσα, ἡ φαντασία μου τὴν ἀναπλάττει ὡς ἐν ὀνείρῳ.

Καί προσέθετο διὰ φωνῆς περιδεοῦς, ὑπέκλινεν εἰς ἀπεχθὴ ιδέα ἀναγνωρίσεως, ἥτις ἐπετρυγίσεν ἀστραπηδὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καί τὴν ὁποίαν προσεπάθει νά ἀποδιώξῃ.

— Βοήθησε λοιπὸν τὴν μνήμην μου, εἰπέ τὸ ὄνομά σου, μὲ κάμνεις νά ὑποφέρω μαρτύρια . . .

— Τὸ ὄνομά μου, τὸ ὄνομά μου! ὑπέλαβεν ὁ Λεωνῆς ἀμφιταλαντευόμενος νά τὸ εἶπῃ, ἀναμασσῶν τὰς λέξεις ἐντὸς τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, τὸ ὄνομά μου συνδέεται μὲ ἐκεῖνο τῆς Φινέλλης! . . .

Ὁ Λεωνῆς! ἰβόησεν ὁ Κοράνδης ἀνατιναχθεὶς ὀλοσύνσωμος ἐντὸς τῶν περιτριγγόντων αὐτόν δεσμῶν.

— Τὸ ἐφαντάσθην πλὴν δέν τὸ ἐπίστευσα, ἐψιθύρισεν ὑποχώρως ἐν τῇ ἀμέτρῳ αὐτοῦ ἐκστάσει δίκην ἀγάλματος ἀπολιθωθεὶς.

— Καί τώρα λοιπὸν ἐννοεῖς, εἶπεν ὁ Λεωνῆς, ὅτι πρέπει νά φύγωμεν ὁμοῦ;

— Φύγε, φύγε! πρὸς Θεοῦ! εἶπε μετ' ἐπιτακτικοῦ τόνου καί παρὰ κλητικοῦ συνάμα, ἀποπειρόμενος καί ἀσθμαίνων, ὥσει ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ νά ἐπεκράτῃ φοβερός ἐριχλῆς· πορεύθητι κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀπέναντί μου διεύθυνσιν, θά εὐρεθῇς εἰς τὸν διάδρομον ὅστις θά σέ φέρῃ πρὸς μίαν ἀπόκρυφον ἐξοδον, ἀλλὰ φύγε λοιπὸν μὴ στέκς οὔτε δευτερόλεπτον! . . .

— Ἀλλὰ τί τρέχει λοιπὸν! δέν ἐννοῶ! . . . εἶπεν ὁ Λεωνῆς πτοηθεὶς ἀορίστως πῶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ δεσμώτου.

— Μὴ ἐρώτα τίποτε, φύγε σέ λέγω, ἐπανελάθεν οὗτος δι' ὕρις τρομακτικωτέρου, φύγε! σέ περιμένει τύχη ὀλεθριωτέρα τῆς ἰδικῆς μου!

— Καί διατί;

— Θεέ μου! πῶς δὲν μεταπίθεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ δυστυχῆ ἐνέπεσε εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀσπονδοτέρου τῶν ἐχθρῶν σου! τρέξε! φύγε! ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦναι ἴσως ἀργά!

— Πλὴν δὲν ἤξεύρω νὰ ἔβλαψα κανένα διὰ νὰ μὲ μισῇ τοσούτῳ θανάσιμως.

— Ἐν ἀγνοίᾳ σου! . . . ἀλλὰ τί περιμένεις λοιπόν;

— Ἐν ἀγνοίᾳ μου; . . .

— Εἶναι μυστήριον τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ μάθῃς . . .

— Μυστήριον; . . .

Καὶ ὁ Λεωνῆς ἔμεινεν οὕτως καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἰδάφους ἀπέναντι τοῦ Κοράνδου, διατελὼν ἐν ἀλλοκότῳ συγχύσει καὶ ταραχῇ.

— Ἀλλ' εἶναι αἰνίγματα ὅλα ταῦτα, καλέ μου Καπονικόλα! . . .

— Φύγε! πρὸς Θεοῦ, σὲ λέγω· ὕπαγε!

— Ἀλλὰ τίς εἶναι λοιπόν αὐτὸς ὁ ὀλίθριος ἄνθρωπος, ὅστις σὲ ἔκαμε νὰ παρκαλοῖζῃσαι;

— Ἐγώ!! ἐφώνησεν αἰφνης φωνὴ βροντώδης καὶ ἀπειλητικῇ.

— Ἀχ! ἔκαμεν ὁ Κοράνδης, ὥσπερ ἐμπεριείχετο εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο ἅπασα ἡ ζωτικὴ δύναμις τῆς ψυχῆς του.

Ὁ Λεωνῆς ἀνεπήδησεν ἔντρομος πρὸς τὰ ὀπίσω φρικίσας μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ.

Λάμπρις φωτὸς διέσχισε τὸ καταχθόνιον ἐκεῖνο σκότος:

Ἐπεκράτησε τρομερὰ σιγὴ! . . .

Ὁ Λεωνῆς ἰδρῶτι παγερῷ διαβραχεῖς ἐν τῷ ἀμφιβόλῳ, τῷ φανταστικῷ ἐκείνῳ φωτί, πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ἑτεροπλανῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ πλησίον αὐτοῦ ἱστάμενον ὑψηλόσωμον ἄνδρα κρατοῦντα φανὸν καὶ κατανεύοντα ἐν σιωπῇ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ οἰκτρὸν ἔκμα τοῦ Κοράνδου, γονυκλιτοῦντος καὶ ἐπηρειδομένου ἐπὶ παχείας σιδηρᾶς πασσάλου, μεθ' ἧς ἦν προσδεδεμένος ἀπὸ τῆς ὀσφύος διὰ χονδροῦ σχοινοῦ, τὴν ὠχρὰν, καχεκτικὴν, καὶ ἀτημέλητον αὐτοῦ κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς, μετ' ὀφθαλμοῦς ἀπλανεῖς ἠλωμένους πλή-

ρεις δέους, ἄνευ χειρῶν, ἀπὸ τοῦ στομίου τῶν χειρῶν αὐτοῦ μόνον κατερχομένων τῶν αἱμοφύρτων ἄκρῶν ἐπιδερμάτων λευκοῦ ὀθονίου.

Ὁ Λεωνῆς ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον βδελυγμίαν πρὸς τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην θέαν.

Ἀπέναντι αὐτοῦ ἀντιμέτωπος ἵστατο γέρων λευκόθριξ ὡς ἀδυσώπητος εἰμαρμένη, τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχων ἑσταυρωμένας, στάσιν μεγαλοπρεπῇ πανίσχυρον ἔχων καὶ τὸ ἀπαστράπτον αὐτοῦ βλέμμα, ἐξακοντίζον πῦρ κατὰ τοῦ Λεωνῆ, ὅστις ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου βλέμματος.

Πρῶτος διέλυσε τὴν σιγὴν ὁ γέρων ὅστις ἦτον ὁ Μαυρόνικος μετὰ τοῦ θεράποντος αὐτοῦ Ἰακώβου, ἡ μᾶλλον μετὰ τοῦ σωματοφύλακος του.

— Ἦσαι σὺ ὁ Λεωνῆς! ἠρώτησεν ἀποτεινόμενος μεθ' ὕψους ἀπειλητικῶς.

— Ἐγὼ αὐτὸς κύριε! ἀπεκρίθη οὗτος ἀγερῶχος πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην συνερχόμενος.

— Τόσον τὸ καλῆτερον! . . . ἤλθες πρὸς ἐμὲ ἀντὶ νὰ ἔλθω ἐγὼ πρὸς ἐσέ! . . .

— Πλὴν δὲν σὰς γνωρίζω κύριε! ὑπέλαβεν ὁ Λεωνῆς βραδέως μετ' εὐγανοῦς ἀπαγγελίας, προσκλίνας πρὸς τὸ σεβάσμιον πρόσωπον τοῦ ἀντικειμένου του.

— Σὲ γνωρίζω ἐγώ! . . . εἶπε τρῆχέως ὁ γέρων.

Καὶ διπλῇ ἀστραπῇ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξετοξεύθη κατὰ τοῦ σούζου τῆς Φινέλλης, ὅστις παρετήρησεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί . . .

— Καὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μὲ ἐξηγήσητε τὴν γνωριμίαν ταύτην; εἶπε μετὰ λεπτῆς εἰρωνείας.

Μειδιάμα σαρκαστικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Μαυρόνικου.

— Θὰ ἐξηγηθῶμεν ἀργότερα· εἶπεν.

— Καὶ διὰ τί ὄχι τώρα; ἀλλ' εἶναι περιττόν! κατὰ τὴν ἰδικήν μου ἰδέαν, ἥτις μοὶ φαίνεται καὶ νὰ ἦναι ὀρθωτάτη, δίδετε ὠρσίαν φιλοξενίαν εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦτο βασιλείον σας εἰς ὅσους τυχόν ἀπερισκέπτως σὰς ἐπισκευθῶσι!

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν ὀρμητικῶς διὰ φωνῆς γεγονυίας ὁ γέρων συνοφρυωθείς.

— Ἐννοῶ ὅτι, παρατηρήσας τὴν κατὰστασιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶπεν ὁ Λεωνῆς ἡσύχως, ἐμβλέψας πρὸς τὸν Κοράνδην μετὰ πικροῦ μειδίσματος, συμπερίκρινε τὴν ἐξηγήσιν ἣν προτίθεσθαι νὰ μὲ δώσῃτε. . . Δὲν εἶναι εὐκόλον κανεῖς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ καταχθόνιον τοῦτο ἄντρον, καὶ

νά ἐξέλθῃ ἀτιμωρητί, τίς οἶδε ὅποια στυγερὰ μυστήρια καλύπτει τὸ σκότος του! . . .

Ὁ γέρον ἀνεπήδησεν ὥσπερ κατὰ μέσον καρδίας πληγείς.

— Ἀθλίε! ἐκραύγασεν ὠχρίσας, σὺ ὅστις τολμᾷς νὰ μὲ ὑβρίσῃς τοι-
ουτοτρόπως, δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺ ὥρα διὰ νὰ ἐπικαλεσθῇς τὸ ἔλεός μου,
ἀφοῦ δὲν ἠρώτησες τὴν συνείδησίν σου οὐδέποτε!

— Τὴν συνείδησίν μου; ὑπέλαβεν ὁ Λεωνῆς, σαρδονικὸν γελάσας, ἀλλὰ
τί πρὸς ταῦτα ἡ συνείδησίς μου;

— Λησμονεῖς λοιπὸν, ὅτι ἡ ἀτιμία ἐγχαράσσει βαθειὰν ἀνίατον ἀ-
μυχὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀτιμασθέντος.

— Παρκαλογεῖς, καλέ μου γέρον, εἶπεν ὁ Λεωνῆς προσιδὼν αὐτὸν προ-
σεκτικῶς μήπως ἦτο παράφρων, ἢ μήπως, ἐξηκολούθησεν, ἀπεστήθισες
τὴν γελοῖαν ταύτην πρῶτασιν διὰ νὰ ἐκτελῇς τὰ μυστρά σου!

Ἀστραπή λύσεως ἔλαμψε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μαυρονίκου.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἀτιμωρητί δύναται τις νὰ ἀποπλανήσῃ μίαν
παρθένον; Ἀθλίε! δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἐραστὴς τῆς Φινέλλης;

Καὶ αἱ λίξεις ἐξήρχοντο τοῦ λάρυγγός του ὡς μυκηθμοί, καὶ οἱ πνεύ-
μονες αὐτοῦ ἐπιέζοντο καὶ ἐξωγχοῦντο μετὰ φοβερᾶς ἐντάσεως.

Ὁ Λεωνῆς ἠσθάνθη ἀόριστον φρίκην ἣν προεπάθει νὰ ἀποκρύψῃ.

Ἀλλὰ πᾶρκατα ἐγένετο ὁλοπρόσωπος ὑπ' ὀργῆς.

— Τὸ ὄνομα τοῦτο τίς σοι ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἐξυβρίζῃς; εἶπε
διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀθλίε! ὀρεῖλαις νὰ τρέμῃς πρὸ τοῦ δικαιώματος τούτου!

Καὶ ὥσπερ βρενθυόμενος ἐν τῇ περιβολῇ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ ἀνέ-
τεινε τὸ ἀνάστημά του μεγαλοπρεπῶς ὁ φοβερός γέρον καὶ δι' ἐπισήμου
ἀπαγγελίας ἐμφαντικῶς χειρονομῶν εἶπεν:

— Ὁ Θεὸς δὲν συγχωρεῖ οὐδέποτε νὰ καταπατῶνται οἱ θεῖοι νόμοι!
ἀναμφιβόλως ὑπάρχει ὁ δάκτυλός Του ἐν τῇ συντυχίᾳ μας ταύτῃ! . . .

— Ἀλλ' ἔχεις σὺ Θεόν; εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Λεωνῆς, εἶναι ἀπαρ-
δειγμάτιστον νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐνώπιον τοσοῦτου μιᾶρος
κακουργήματος! προσέθετο δείξας τὸν Κοράνδην τέως διατελοῦντα εἰς
φρικώδη ἀκίνησίαν καὶ σιωπὴν.

Ὁ Μαυρόνικος ἀνέσχιρτησε πάλιν.

— Ὅποια θρασυτής! εἶπε διὰ φωνῆς ζοφερᾶς ἀλλ' ἔχεις δικαίον, ὑπε-
ρασπίζεσαι τὸν συνένοχόν σου.

— Τὸν συνένοχόν μου; ἐπανελάβε βρυχώμενος ὁ Λεωνῆς ὡς ἤχῳ. . .

— Μεθ' ὁπόσης προθυμίας ἐσπευσες νὰ τὸν ἀπαλλάξῃς τῆς καταδί-

κης του, ἀλλὰ καὶ πόσον θὰ καταρᾶσαι τὴν συνάντησίν του, θὰ ἐνθυμή-
σῃ μετὰ πικρᾶς μεταμελείας ὅταν σὲ παρικόλει νὰ φύγῃς . . .

Καὶ αἱ λίξεις αὐτοῦ εἶχόν τι τὸ ἀπαίσιον, τὸ χαιρέκακον.

— Ἀ! γέρον ἀνόητε, ὑπέλαβεν ὁ Λεωνῆς μετὰ πυρεσσοῦσης φωνῆς,
εἶναι μωρία ἂν πιστεύῃς πραγματικῶς ὅτι μὲ ἐκπλήττει τὸ φόβητρόν
σου! ἴσως μὲ ἐνόμισες τόσον ἡλίθιον, διὰ νὰ ὑποκύψω τὸν αὐχένα πρὸ
τῆς μαιοφόνου χειρός σου . . . εἶναι ἀπάτη ὀλεθρία, ὀλεθριωτέρα ἴσως
ἂν δὲν λάβῃς τὸν κόπον νὰ ἀπολύσῃς τὸν δεσμώτην σου.

— Νὰ ἀπολύσω τὸν δεσμώτην; ἐτραύλισεν ὁ γέρον καὶ φοβερόν μει-
δίωμα διηυλάκισε τὸ πελιδνὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

— Ναί! καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃς τὸν δρόμον ἐλεύθερον.

— Καὶ ἂν δὲν γίνῃ ὅπως λέγῃς;

— Τότε μὲ λύπην μου θὰ προστρέξω εἰς τὴν βίαν.

— Λησμονεῖς λοιπὸν, ἐβροντοφώνησεν ὁ Μαυρόνικος ἐξαγριωθείς, ὅτι
εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ ὅτι οὐδεμία δύναμις ἰσχύει νὰ σὲ ἀποσπά-
σῃ ἀπὸ τοῦς ἀνυχᾶς μου; ἀκόμη ἀμφισβᾷλλεις ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτός μου;

Καὶ στραφαίς πρὸς τὸν Ἰάκωβον ἐνευσεν αὐτόν.

Ὁ Λεωνῆς ἀφῆκε παρατεταμμένον καγχασμόν, ἀλλὰ συγχρόνως συ-
νέλαβε τὸ ναῦμα τοῦ γέροντος, καὶ παρετήρησε τὸν Ἰάκωβον προτιθέ-
μενον νὰ κινηθῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔλαψαν λάμψιν ἀστραπηβόλον.

Ἐπήδησε τρία βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξήγαγε τὸ πολύκροτόν του
καὶ ἐσκόπευσε τὸ στήθος τοῦ Μαυρονίκου.

— Μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, εἶπε μετὰ συγκεκριμένης ἀγρίας
φωνῆς, εἰάν κινηθῇτε εἰσθε ἀποθαμμένοι! . . .

Ὁ Μαυρόνικος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ριγῇ . . .

Ὁ Ἰάκωβος ἐρρίφθη προθέτων τὸ σῶμά του πρὸ αὐτοῦ, ταύτοχρόνως
ὁ Κοράνδης ἔκαμε σφοδρὰν κίνησιν ἐντὸς τῶν δεσμῶν του.

— Κάτω τὸ ὄπλον! ἐκραύγασε περίτρομος μετὰ συστελλομένης ἀνα-
πνοῆς, εἶναι ὁ πατήρ τῆς Φινέλλης!!!

Ὁ Λεωνῆς πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀποκάλυψιν ἔστη κατάπλη-
κτος, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἰλιγγίασεν, θάμβος περιεχύθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
του, οὐς ἔτεινεν ἐπὶ τοῦ Κοράνδου ἐν ἀπεριγράπτῳ συγχύσει καὶ τα-
ραχῇ ἐπερωτῶντας ἂν δὲν ἦτο ἀπατηλὸν, φαντασιώδες, ὅ, τι ἤκουσεν.

Ὁ Μαυρόνικος τότε ἀπώθει τὸν Ἰάκωβον, σταυρώνει τὰς χεῖρας αὐτοῦ,
καὶ προχωρεῖ ἐν βῆμα διὰ μεγαλοπρεποῦς ἀταραξίας.

— Κτύπα λοιπὸν, εἶπε, τὸν πατέρα τῆς ἀτιμασθείσης κόρης.

Αἱ λέξεις αὗται ἐπῆλθον ὡς ἐπιθεβαίωσις τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Κορύνδου εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Λεωνῆ, ὅστις ἐκλονίσθη, σκοτοδίνη διεδέχθη τὸ περικαλύπτον τὴν ὁράσιν του θάμβους, τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας του ἔδραμος ἐνόμισεν ὅτι ὑποχωρεῖ ὅπως τὸν καταβρογχθίσῃ, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐκρεμάσθησαν ἀδραναῖς, καὶ τὸ ὄπλον κατέπεσαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Ἰάκωβος κρατῶν πάντοτε τὸν φανὸν καὶ φωτίζων τὴν ἀπιστίαν ταύτην σκηνὴν ἀνέπνευσεν μετὰ στοναχῆς, ὥσπερ ἀπκλκττόμενος δυσφορήτου ἀχθους, ὅπερ ἐπέβη ἐπὶ τὴν στήθην του, μὴ θελων νὰ καταφύγῃ εἰς βίαια κατὰ τοῦ Λεωνῆ μέτρα.

Ὁ γενναῖος ἀνὴρ ἠσθάνετο οὐχὶ δειλίαν ἀλλ' ἀποστροφήν νὰ ἀντιμετρηθῇ μετ' αὐτοῦ.

Ἐπῆλθε βραχυχρόνιος σιγὴ· σιγὴ διακοπτομένη ὑπὸ μόνων τῶν ὑποκώφων παλμῶν τῶν καρδιῶν πάντων.

Αἶφνης τὸ μέτωπον τοῦ Λεωνῆ ἠκτινοβόλησεν, τὸ πρόσωπόν του ἐξωράσεν ὑπερβάλοντα μεγάλειον.

— Ἦσκι λοιπὸν ὁ πατὴρ τῆς Φινέλλης; ἠρώτησε δι' ἀξιοπρεποῦς ἀπαγγαλίς.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος κύριε! εἶπεν ὁ Μκυρόνικος πάντοτε τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ στάσιν κρατῶν, περὶ δὲ τοῦ μυστηρίου τούτου ἐρώτα αὐτὸν τὸν δολοφόνον, ἐπέρχεν ἐκτοξεύσας βλέμμα τρομερὸν κατὰ τοῦ Κορύνδου, ὅστις ἐφρικίασεν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ.

— Καὶ τίς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἠτίμασα τὴν θυγατέρα σου; ἐπανελάθεν ὁ Λεωνῆς μετὰ τοσαύτης ἀξιοπρεπείας, ἥτις ἐξέπληξε τοὺς περὶ αὐτόν.

— Τίς ἐτόλμησε νὰ τὸ εἴπῃ; εἶπεν ὁ γέρων βραδείως, παρατηρήσας αὐτὸν ἐκστατικός.

Ὁ Λεωνῆς ἐξαπόρρωσε τότε τὸν ὑπενδύτην αὐτοῦ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ὤθησεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ στήθους του ὑπὸ τὸν λευκὸν χιτῶνα του, καὶ ἐξήγαγε φάκελλον ἐγγράφων περιτετυλιγμένον διὰ ταμαχίου λευκῆς βύρσης.

Πάντες παρηκολούθουν τὰς κινήσεις του μετ' ἐναγωνίου σιγῆς κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν αὐτῶν.

— Αὐτὸς ὅστις ἐτόλμησεν, εἶπεν ὁ Λεωνῆς διὰ φωνῆς σταθερᾶς πανδήμου, νὰ σοὶ εἴπῃ ὅτι ἠτίμασα τὴν θυγατέρα σου, εἶναι συκοφάντης, εἶναι κατὰπτυστος, ἡ Φινέλλη εἶναι σύζυγός μου!

— Σύζυγός του!! ἀνέκραξαν πάντες μιᾷ φωνῇ κατὰπληκτοι.

— Σύζυγός σου! ἐπανελάθεν ὁ Μκυρόνικος τεθρονημένος κατατρώγων διὰ βλέμματος ἀγωνιώδους τὰς χεῖρας τοῦ Λεωνῆ, ἀφερούσας τὸ βύρσινον περιβάλωμα τοῦ φακέλλου.

— Ναί, εἶναι σύζυγός μου! ἴδου τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου μεθ' ὧν τῶν διατυπώσεων παρὰ τοῦ Πατριαρχείου.

Καὶ ὁ Λεωνῆς ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἑγγράφον φέρον τὴν σφραγίδα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὁ Μκυρόνικος ἤρπασεν αὐτὸ ἐντὸς τῶν ριγόντων δακτύλων του, καὶ κύψας πρὸ τοῦ φανοῦ τοῦ Ἰακώβου ἀνέγνωσεν αὐτὸ μετ' ἀπληστίας.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἠπάτησαν αἱ εἰς αὐτὸν μου!

Καὶ ἀναβλέψας προσήλωσεν ἐκθάμβους ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβόλου προσώπου τοῦ Λεωνῆ, ὅπερ ἐμειδία ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτοῦ θειάμβῳ.

— Εἶναι σύζυγός της πρὸ ἐνός ἔτους, προσέθετο ὁ γέρων πατὴρ τῆς Φινέλλης.

Ἀλλ' ἐκεῖ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Λεωνῆ.

Καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὸς εἶχεν ἐξελκύσει τὸν φάκελλον, ἐν τῇ ὁρμητικῇ βίᾳ αὐτοῦ συμπέρισε καὶ χρυσοῦν τι μετάλλιον ἀπὸ τοῦ λαίμου αὐτοῦ δι' ἀλύσσου κρεμάμενον, ὅπερ διέφυγε τὴν προσοχὴν του ὅπως τὸ ἀποκρύψῃ.

Ὁ Μκυρόνικος ἐρρίφθη μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος καὶ ὀφθαλμοῦ φλογεροῦ καὶ ἐδράξατο αὐτοῦ.

— Φέξε, Ἰάκωβε! ἐκραύγασεν.

Ὁ Ἰάκωβος ὤρμησεν ἐκεῖ.

Ὁ Λεωνῆς ἔμειναν ἀκίνητος ἀγνοῶν ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τὸ παράδοξον κίνημα τοῦ γέροντος, ὅστις μὲ ἀπαστράπτοντα ὀφθαλμοὺς ἀγωνιώδεις διέκρινε τι ἐπὶ τοῦ στίλβοντος μετάλλιου ἔστρεψεν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

Ἡ ἀναπνοὴ αὐτοῦ κατέστη πυρόεσσα, συνεχῆς, τὸ βλέμμα του ἀστραπηδόν. Ἐνόμιζε τίς ὅτι τὸ μετάλλιον ἐκείνο ἀπερρόφησεν δι' ἀκατανόητου ἑλξεως ἀπασαν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἦν οἶοναί ἀπαγοητευμένος, οἱ τρέμοντες δάκτυλοί του περιέστρεφον αὐτὸ μυριάκις.

Τέλος ὤψωσε μὲ ἄπειρον, ἀνέκφραστον ἐκστασιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Λεωνῆν.

— Τίς σοὶ ἔδωκε τὸ μετάλλιον τοῦτο; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἀγωνιώδους ὥστε ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ἐκείνου νὰ ἐξηρτᾶτο ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ.

— Τὸ φέρω ἐπὶ τοῦ τραχήλου κρεμάμενον, ἀπεκρίθη ὁ Λεωνῆς μετὰ φυσικῆς ἀρελείας, ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

— Ἀπὸ τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας; ἐπανελάθεν ὁ γέρων, ἀλλὰ συγχώρησόν με, ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχεις μελανὸν τι στίγμα;

Ὁ Λεωνῆς παρετήρησεν αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ, ἀλλ' ἐτήρησε σιγὴν ἀγνοῶν τί ὤφειλε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Εἰπέ μοι λοιπόν ; ἔχεις κἀνὲν στίγμα ἐπανελαβέν ὁ Μαυρόνικος μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

— Πῶς τὸ ἤξεύρεις ; εἶπεν ὁ Λεωνῆς ἐν πλήρει ταραχῇ.

— Θεέ μου, Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον ἐν παραφορᾷ συγκινήσεως, ἀλλ' ἄφες με νὰ τὸ ἶδω.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Λεωνῆ, παρεμέρισεν τὸν λευκὸν χιτῶνα πρὸς τὰ δεξιὰ τῶν στέρνων αὐτοῦ, καὶ ἐφάνη ἄνωθεν τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ στίγμα τι μέλαν ἰσομέγεθες τῷ ὧφ περιστερᾷ.

Ὁ Μαυρόνικος ἀφῆκε φωνὴν καταπλήξεως· ἡ συγκίνησις αὐτοῦ δὲν εἶχε πλέον ὄριον καὶ ἀπέμεινε θεώμενος μετ' ἀπεριγράπτου θαυμασμοῦ τὸ ὄρατον τοῦ συζύγου τῆς Φινέλλης πρόσωπον.

Ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐκόπη εἰς τὰ χεῖλη, δάκρυα χαρᾶς ἀμέτρου ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀρθόκλυτους του, καὶ ἠνέφξε τὰς ἀγκάλας πρὸς τὸν ἀναγνωρισθέντα υἱὸν τοῦ δολοφονηθέντος ἄρματωλοῦ.

Ὁ Λεωνῆς ἡσθάνθη ἡδύ τι ριγὸς διατρέξαν τὰ μέλη του, φίλτρον τι ἀκατανόητον προσελκύον αὐτόν, φωνὴν τινα μυστηριώδη ἐνδόμυχον λαλοῦσαν πρὸς τὰ μυχαίτερα τῆς καρδίας του, καὶ πρὸς τὸ δακρύβερεκτον τοῦ γέροντος βλέμμα μὴ δυνηθεὶς νὰ συγκρατήσῃ τὰ ἑαυτοῦ δάκρυα ἐρίφθη εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἀνιωχθείσας ἀγκάλας.

Ἀμφότεροι περιεπτύχθησαν.

Ἦκούσθησαν λυγμοὶ ἀφάτου διαχύσεως, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ συμμετάσχωσιν ὁ τε Ἰάκωβος καὶ ὁ Κοράνδης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ο ΠΕΠΛΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΗ ΑΝΑΣΥΡΕΤΑΙ ΟΛΙΓΟΝ.

— Ἄλλ' εἰπέ μοι λοιπόν, εἶπεν ὁ Λεωνῆς μετὰ τινος χρόνον παρελθούσης τῆς πρώτης συγκινήσεως, ἀποσπασθεὶς ἑλαφρῶς τῆς ἀγκάλης τοῦ γέροντος. Εἰπέ μοι πόθεν μὲ γνωρίζεις ;

— Εἴκοσιν ἔτη, ὑπέλαβεν οὗτος ἐκθύμως σὲ ἀνεζήτην· τέλος ἀπηλπίσθην, ὅτε ὁ Θεὸς μοι ἀπέστειλε δύο ταύτοχρόνως εὐδαιμονίας, καὶ ἡ γεροντικὴ μου καρδία ἀδυνατεῖ νὰ συμπεριλάβῃ ἀμφοτέρας. Εἴη εὐλογημένον τὸ ὄνομά Του ! ἐπέρανε μετὰ κατανύξεως ἀνυψῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

— Ἄλλ' εἰπέ μοι λοιπόν τί γνωρίζεις περὶ ἐμοῦ ;

— Ὅ,τι γνωρίζω περὶ σοῦ συνδέεται μὲ φρικτῶδες παρελθόν.

— Μὴ ἐκφοβίζεις, εἶπε περιδεὲς ὁ Λεωνῆς, ὅπωςδὴποτε ὅμως θέλω νὰ μάθω.

— Θὰ σὲ πληροφορήσω περὶ πάντων ὅσα γινώσκω, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀποκριθῇς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Λέγε.

— Βεβαίως εἶσαι ὀρφανός ;

— Ὀρφανός καὶ πατὴρ καὶ μητὴρ . . .

— Ἐνθυμίσαι πρὸ πόσου καιροῦ ;

— Ἄν ἐνθυμοῦμαι ; εἶπεν ὁ Λεωνῆς συλλογιζόμενος· ἀλλ' οὐδέποτε ἠμπόρεσα νὰ προσδιορίσω τὴν ἐποχὴν . . . μόνον ἡ εἰκὼν τῆς μητρός μου ὡς ἀμφίβολος σκιὰ μένει εἰς τὴν φαντασίαν μου . . .

— Ἄλλ' ἐνθυμήσου, ἐνθυμήσου καλῆτερον . . . παρὰστησόν μοι τὴν μητέρα σου . . .

— Ἦτον ὑψηλὴ, μελαγχροινὴ, μὲ γλυκὺ πάντοτε μεϊδιάμα καὶ πρόσωπον εὐπροσέγορον . . .

— Κάλλιστα, κάλλιστα ! . . . ἀλλὰ τὸν πατέρα σου, τὸν πατέρα σου ;

— Ὡ ! τὸν πατέρα μου εἰς μάτην ζητῶ νὰ ἐνθυμηθῶ.

— Ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὸ μνημονικόν σου . . . ἔμαθες ποῦ ἐγεννήθης ;

— Ὁχι.

— Τοῦλάχιστον τὸ μέρος, τὴν οἰκίαν δὲν δύνασαι νὰ σχεδιογραφήσῃς ; ἐλθί, ἀνέτρεξον εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν σου . . . ὑπόθεε ὅτι εὗρίσκεσαι εἰς Ἰπαυλὶν τινα, ἐνταῦθα ἀπέραντα δάση ὑψηπρέμων δένδρων, ἐκεῖ ἀγροὶ καὶ γαίαι καλλιεργημέναι, παρέκει οἰκίσκοι χωρικῶν, ἔμπροσθεν δ' ὅλων τούτων ἐν τῷ μέσῳ κοιλάδος καταφύτου ὄρατον κτῆμα, δὲν ἐνθυμίσαι ;

— Θεέ μου, ναί, ἐψιθύρισαν ὁ Λεωνῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὕγρου μετώπου του ἔχων πάντα ταῦτα ἐκπνέοντα ἀμυδρῶς πῶς εἰς τὴν μνήμην μου· σταθῆτε . . . τὸ κτῆμα τοῦτο ἔχει περίβολον ἐκτεταμένον, στοιχάδας δειδροφυταιῶν ἐσκιάζον αὐτόν.

— Ἐπειτα, ἔπειτα ; πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου ; . . .

— Ἀ, πρὸ τῆς θύρας ὁπῆρχε μέγα μαρμαρίνον ἰδώλιον.

— Ἦνθην καὶ ἔνθεν τοῦ ὁποίου . . .

— Ἰσταντο δύο μικρὰ ἀγάλματα, πρὸ τῶν ὁποίων συνείθιζον πολλάκις νὰ παίζω . . . Ναί, ναί.

— Πολὺ καλὰ· ἐνθυμήσου ἀκόμη . . . μίαν νύκτα θουελλώδη, ἀστρα-

παί και βρονταί διέσχίζον τὸν μελανὸν οὐρανὸν, ὁ ἄνεμος ἐμυκάτο, ραγδαίως ὑετός ἐμάστιζε τὴν γῆν, τὸ πᾶν ἀνάστατον ἀπετέλει ἄγριον φοβερὸν θόρυβον· τὴν νύκτα ἐκείνην πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Σὺ εὐρίσκεσο ἐν τὸς ἐνὸς δωματίου τοῦ οἴκου ἐκείνου πλησίον τῆς μητρός σου, καὶ εἰς τὰ γόνατα καθήμενος ἐνὸς φουστανελλοφόρου ἀνδρός ὅστις ἀπεδέχετο μετὰ στοργῆς τὰ χαρίεντα φληναφήματά σου . . . Ἐνθυμίσαι τὴν νύκτα ἐκείνην;

— Θεέ μου, Θεέ μου, ναί, ὁ φουστανελλοφόρος ἐκεῖνος ἦτον ὁ πατήρ μου. . . ἀλλὰ . . . καὶ ὁ Λεωνῆς ἀνετινέχθη εἰς τὴν θέαν του ὥσπερ εὐρεθεὶς αἰφνιδίως ἐνώπιον τρομεροῦ φάσματος, ὁ ἰδρὼς ἄφθονος ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του!

— Λοιπὸν;

— Ἀναπολῶ, ἐξηλούθησε διὰ φωνῆς παλλούσης, τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα· ἄνδρες πολλοί, φοβεροί, ὥπλισμένοι, ἀπειλητικοί, πάλλοντες μαχαίρας εἰσώρμησαν ἀθρόοι εἰς τὸ δωμάτιόν μας καὶ μᾶς περιεκύκλωσαν . . . ἤκουσα τὴν μητέρα μου ἀφείσαν γοερὰν σπαραξικάρδιον φωνήν, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὁποίας μὲ ἔρριψεν ὁ πατήρ μου . . .

Καὶ ὁ Λεωνῆς διεκόπη φρικιῶν! . . .

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα. . . δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ. . .

— Ἐκτοτε δὲν ἐπανείδες πλέον τὸν πατέρα σου; . .

— Ἀ! σεῖς βέβαια θὰ ἠξεύρητε τί ἀπέγεινε καὶ θὰ μὲ τὸ εἰπῆτε, εἶπεν ὁ Λεωνῆς μετὰ φωνῆς ἐναγωνίου.

— Ἐχε ὑπομονήν! . . . ἀκολούθησον τὸ μνημονικόν σου! . . . Μετὰ πηλείουσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἄλλην τινὰ νύκτα ἤρεμον ἀστεροφεγγῇ ἡ μήτηρ σου κρατοῦσά σε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς διήλθε τὸ μαρμαρίνον ἐκεῖνο τῆς θύρας ἐδῶλιον ἐξερχομένη ἐν ἀπαρηγορήτῳ θλίψει· διεσκέλισε τὸν περίβολον διευθυνομένη πρὸς μίαν ἀτραπὸν ἄγουσαν εἰς παρακείμενον δάσος, ἀκολούθησον τὰ ἴχνη τῆς πορείας ταύτης.

— Ναί, ναί, ἐκρυπτον τὸ πρόσωπόν μου εἰς τοὺς κόλπους τῆς φοβούμενης τὰ μαῦρα ἐκεῖνα καὶ ὑψυτενῇ δένδρῳ τοῦ ἀγρίου δάσους· νομίζω νὰ ἐπεριπατήσαμεν πολλὴν ὥραν, τέλος ἐφθάσαμεν εἰς ἄδενδρον χῶρον, ἡ μήτηρ μου ἀφῆσά με πλησίον τῆς, ἐγονυπέτησε πρὸ ἐξογκωμένου τινος μέρους τῆς γῆς· ἤκουσα αὐτὴν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ καταφιλῇ τὴν γῆν ἐκείνην, ἠρξάμην καὶ ἐγὼ νὰ κλαίω.

Καὶ δάκρυα σιγηλὰ ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Λεωνῆ, οὕτινος τὸ στήθος ἐπνευστία.

— Ἐξακολουθεῖ. . .

— Υἱέ μου, μοι εἶπε, φίλησον τὸν τάφον τοῦ πατρός σου. ὑπήκουσα, ἀλλ' αἶφνης φοβερός τις ἄνθρωπος ἀνωρθώθη πρὸ ἡμῶν, καὶ ἐχύθη κατὰ τῆς μητρός μου, εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἔλαμψε μάχαιρα· ἔβχλον τὰς κραυγὰς δι' ἀπάσης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου, ὅτε ὁ ἄνθρωπος ἐκαί ος μὲ ἀνῆρπασε, μὲ ἀπεστόμωσε καὶ μὲ ἀπήγαγεν.

— Λοιπὸν;

— Ἐκτοτε ἀπώλεσα πλέον τὴν μητέρα μου διὰ παντός . . . δὲν τὴν ἐπανείδον πλέον.

— Σὺ δὲ ποῦ ἀνετράχης;

— Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐπαράτου ἐκείνης νυκτός ἐξυπνήσας εὐρέθην εἰς ξένον δωμάτιον.

« Γραῖά τις κάλοκάγαθος ἄγνωστος πρὸς ἐμὲ μὲ ἐπεριποιεῖτο φιλοστόργως προσπαθοῦσα διὰ παντοίων ἀναιδύως τῆς ἡλικίας μου μέσων νὰ κατευνάσῃ τοὺς ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς μητρός μου θρήνους· μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης ὤρειλον νὰ συζήσω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνείθισα καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ κάμω διαφοροτρόπως, συγχρόνως μὲ τὸν καιρὸν κατεπραῦνθαι καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῶν γονέων μου θλίψις· καὶ κατ' ὀλίγον περηγορούμενος εἰς τὰς τρυφερὰς τῆς γραίας θωπείας ἐλησμόνησα βαθμὴν αὐτοῦς. ὦ! ἡ παιδικὴ ἡλικία ὁμοιάζει τὰ ἀπρόεντα ἴχνη ἁπὲρ ἐγκυταλείπει ὀπισθὲν τοῦ τό πλοῖον δισχίζον τὴν θάλασσαν.

» Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄνθρωπός τις ἢ μᾶλλον νέος τις ὑψηλός, ξανθός, ἄγριος, μᾶς ἐπεσκέπτετο ἐγχειρίζων εἰς τὴν τροφὴν μου χρήματα, τὰ πρὸς διατροφήν μου βέβαια· ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὐφραστεῖτο νὰ προστελκύσῃ τὴν εὐνοϊκὴν μου θωπεύων καὶ κατασπαζόμενός με, καὶ ἐπιτάττων εἰς τὴν γραίαν νὰ ἐκτελῇ πάσας μου τὰς θελήσεις, ἀπεναντίας ὅμως ἐγὼ ἠσθανόμην δὲν ἠξεύρω διατί ἀκαταμάχητον ἀποστροφήν πρὸς αὐτόν· ἐπεθύμουν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὸν ἔβλεπον ποτέ . . .

» Τέλος ἡλικιώθην· ὁ προστάτης ἡ κηδεμών μου ἐφρόντισε νὰ μὲ εἰσγάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον· ἡ γραία ἦτον ἀληθὴς θετὴ μήτηρ μου, καὶ ἐσεμνύνετο διότι τὴν ἀπεκάλουν μὲ τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα· ἀνεπτύχθην τοιουτοτρόπως· ὡς πρὸς τὰ γράμματα ἐποίουν τερασσίας προόδους, ὁ κηδεμών μου ἐφάνετο ὑπερμέτρως εὐχαριστημένος, μὴ ἠξεύρων πῶς νὰ μοῦ παραστήσῃ τὴν εὐχαρίστησίν του.

» Πηλλάκις ἐξώδιεν ἀπειδῶς διὰ μίαν ἰδιοτροπίαν μου ὑπέρογκα ποσά· ἀλλ' ἐγὼ, ἐγὼ καθ' ὅσον ἀνεπτυσσόμην κατὰ τοσοῦτον συνηύξανει καὶ ἡ πρὸς αὐτόν ἀντιπάθειά μου, ἥτις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγένετο ἐπαισθητή.

ένιοτε παρατήρουν αὐτὸν μορφάζοντα μετὰ δυστροπίας πρὸς τοὺς ἀφιλόφρονες τρόπους μου.

Πολλὰκις πάλιν ἡρώτων ἑμαυτὸν ἂν δὲν ἦτον ἡ χειροτέρα ἀγνωμοσύνη ὅ,τι ἡσθάνομην· καὶ ὅμως μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀγκησῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἂν καὶ προσεπάθουν.

Τέλος ἔφθασα εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἐπλησίαζα νὰ γίνω τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου.

Αἶφνης ὁ θάνατος ἀρπάζει τὴν καλὴν μου τροφὴν . . . ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν θάνατόν της ὁ κηδεμὼν μου ἐσκέπτετο ποῦ νὰ μὲ ἐναποθέσῃ, καὶ μὲ ἡρώτα ἂν ἔσπερον νὰ γίνω ὑπότροφος ἀξιολόγου τινος σχολῆς, προσκαλίσας προσκαίρως μεσήλικά τινα γυναῖκα ἐκ τῆς γειτονίας νὰ μὲ περιποιῇται, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ παράδοξός τις ἀλλοίωσις συνέβη ἐν ἐμοί· ἀφ' οὗτου ἀπώλιστα ἀπὸ πλησίον μου τὸν ἀξιοκλήπτου τὸν παρῆγορον ἐκείνον ἄγγελον, τὴν τροφὴν μου, ὀλοκλήρους νύκτας ἡγρύπνουσιν σκεπτόμενος καὶ ἀπευθύνων εἰς ἑμαυτὸν τὰς ἐπομένους ἐρωτήσεις.

Ποῦ ἔγκειται τὸ παραλθόν μου; ὑπὸ τίνων μυστηρίων κλύπτεται; ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς μου; τί ἀπέβαιναν; ζῶσιν; ἀπέθανον; διὰ τί οἱ περὶ ἐμὲ οὐδὲν περὶ αὐτῶν μοὶ λέγουσιν; τί; εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις μὲ προστατεύει καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφήν μου; διὰ τί σιωπᾷ ὁσάκις περὶ τῶν γονέων μου γίνεται λόγος; εἶναι ἤρᾳ γε πρᾶγματι θεῖός μου, καθὼς μοὶ λέγει ἢ αὐτοκαλεῖται; ἀλλὰ τότε δικτὶ αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὸν ἀποστροφήν, μῖσος;

Καὶ τότε ἐνεχαράσσετο εἰς τὴν μνήμην μου ἡ τρομερὰ ἐκείνη νύξ καθ' ἣν μὲ ἀπεχώρησαν τῆς μητρός μου ἀπαγαγόντες με! ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀγωνία μὲ κατελάρυξαν, τὰ ὧτά μου ἐδόμβουν πρὸς ἐνδόμυχον φωνὴν ἥτις μοὶ ἔλεγε « πρέπει νὰ μάθῃς! πρέπει νὰ θέσῃς ἐπὶ τοῦ μετώπου σου ὡς κορωνίδα τὸ σκεπτόν τοῦ πατρός σου ὄνομα, οἷοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ, »

Ἐν συντόμῳ ὑπὸ τοιούτων ἰδεῶν κατεχόμενος ἔκκαμα τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν· νύκτα τινα τὴν προτελευταίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μὲ ἐισαγάγωσιν εἰς τὸ σχολεῖον ὑπότροφον:

« Θέλω νὰ μάθω, εἶπα κατὰ νοῦν, δὲν πρέπει νὰ δεχθῶ πλέον τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλοδωρήματα ἀνθρώπου μισητοῦ . . . διότι ἡ περαιτέρω ἀποδοχὴ θὰ ἦτον αὐτόχρημα αἰσχυρὰ ἀγνωμοσύνη μου, θὰ φύγω μακρὰν τοῦ τόπου τούτου. »

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐπήδησα ἑλαφρῶς ἀπὸ τὴν κλίνην μου ἐνεδύθην, ἔλαβον πρᾶγματά τινα καθὼς καὶ μερικὰ χρήματα ἀνήκοντα εἰς ἐμὲ καὶ χωρὶς νὰ μὲ ἐννοήσῃ τις ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, καὶ διηυθύνθην εἰς τὸν

λιμένα, πλοῖόν τι Ἑλληνικὸν ἦτον ἐτοιμον δι' ἀπόπλουν εἰς Λονδίνον, ἐζήτησα νὰ μὲ παραλάβωσιν ὡς νεοτόπαιδα, συγκατένευταν καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡνοίχθημεν εἰς τὸ πέλαγος· ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡγήπησα τὴν θαλασσίαν ζωὴν καὶ ἀπέμεινα θαλασπινός.

Τρία ἔτη βραδύτερον τὸ πλοῖόν μας ἐναυάγησε πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ παρὰ μικρὸν ἀπολλύμεθα πάντες ἐὰν δὲν ἐπρόφθανε νὰ σώσῃ τὸ πλῆρωμα ἓν ἁγγλικὸν πλοῖον.

Ἐμενα λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν ταύτην διαθέσιμος ἀναμένων νὰ παρουσιασθῇ καὶ τις θέσις εἰς κένον πλοῖον· κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον συνεσχάτισθην μετὰ τινος πλουσίου ἐμπόρου ὅστις καὶ ἐπὶ τέλος μὲ ἐσύστησε πρὸς κακοδαιμονίαν μου εἰς τὸν τρομερὸν ἐκείνον ἀρχιπειρατὴν τὸν πλοῖαρχον Ἀνδρόνικον . . .

— Καὶ δὲν συνηντήθης ποτὲ πλέον μὲ τὸν κηδεμόνα σου; ἡρώτησε διακόψας αὐτὸν ὁ Μαυρόνικος.

— Οὐδέποτε.

Ὁ γέρον ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Ἦδη ὅτε τὰ πάντα γὰρρίζετε, εἶπεν ὁ Λεωνῆς μεθ' ὅρους παρακλητικοῦ, θὰ μὲ ἐξηγήσῃτε ἡθελοῦς πῶς μὲ γνωρίζετε, θὰ μοὶ ὁμιλήσῃτε περὶ τοῦ πατρός μου, τῆς μητρός μου, ἂν ζῶσιν ἢ ἂν ἀπέθανον. . .

— Ἀμρότεροι, δυστυχῆ, ἀπέθανον δολοφονημένοι!

— Ἀ! ἔκαμιν ὁ Λεωνῆς, ὡσεὶ ἐξήχθη τοῦ λάρυγγος τοῦ ρόγχος ἀγωνίας. . .

— Νύκτα τινα φοβεράν, διερχόμενος ἀτραπὸν τινα δάσους ἤκουσα τοὺς στεναγμοὺς ἀνθρώπου ἐκπνέοντος· ἐπλησίασα, καί, ὦ φρίκη! εἶδον ἄνδρα κατακείμενον φέροντα ἐπὶ τοῦ στήθους πολλὰς θανατηφόρους πληγὰς, καὶ ὅστις ἐσφάδαζε κυλιόμενος εἰς τὸ αἷμα αὐτοῦ.

Τὸ στήθος τοῦ Λεωνῆ ἡσθμαίνειν, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν καθηλωμένοι ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γέροντος, ἐκμυζῶντες οὕτως πᾶσαν αὐτῶν κίνησιν.

— Προσεπάθησα νὰ τὸν ἀνεγείρω· ἦτον ἀνωφελὲς, διότι ἡσθάνετο ὅτι θὰ ἀποθάνῃ· ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ μοῦ ἔδωκε τὰς τελευταίας θελήσεις του· μοὶ ὁμίλησε πρὸ πάντων περὶ σοῦ.

Λυγρὸς γοερός ἀσέπτη τοῦ λάρυγγος τοῦ Λεωνῆ.

— Πάτερ μου! ἀνέκραξε μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς ἀνυψώσας δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Μαυρόνικον ἡρώτησε:

— Καὶ τίνες ἦσαν αἱ τελευταῖαι θελήσεις του;

— Θὰ σοὶ τὰς εἶπω βραδύτερον.

— Θά εἶπε βεβαίως τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου.

— Ὅχι.

— Ἀλλ' ἐγὼ θά τὸν εὕρω! Θά τὸν ἀνακαλύψω! ἐκραύγασεν ὁ Λεωνῆς διὰ βραγχνώδους φωνῆς, μὲ ἐξαστράπτοντα ὄμματα, τυμπτύσσων τοὺς γρόνθους του.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τρέχωμεν μακρὰν διὰ νὰ τὸν εὕρωμεν, εἶπεν ὁ γέρον.

— Ἀ! τὸν γνωρίζετε λοιπόν, τύσῃ τὸ καλῆτερον, ὑπέλαβεν ὁ Λεωνῆς μετὰ πυρετώδους ἀπαγγελίας κρεμασθεὶς ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ Μυρρονίκου, καὶ θά μοῦ εἶπητε τὸ ὄνομά του, δὲν ἔχει οὕτω;

— Τὸ γνωρίζεις· εἶναι ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις ἐδολοφόνησε καὶ τὴν μητέρα σου! . . .

— Ὅστις ἐδολοφόνησε καὶ τὴν μητέρα μου; ἐπανελάβεν ὁ Λεωνῆς φρικτῶν, διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ὁ κηδεμὼν σου! ἐπρόφερεν ὁ Μυρρονίκος.

— Ὁ Πέτρος Φαρίνης! ἐψέλλισεν ὁ Λεωνῆς, καὶ ὥσπερ νὰ συνέβαινε τρομερὰ διαμάχη ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, κατέπεσαν αὐτὴ ἐπὶ τοῦ στήθους του βαρεῖα, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰς ἑνθροβόλουν.

— Καὶ ἔφερον τὸ κτηραμένον αὐτὸ ὄνυμα παρὰ τὸ ἰδικόν μου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ ἀνετρεφόμενην παρ' αὐτοῦ . . . ἐψιθύρισεν ὑποκώφως.

— Ἀγῶμεν! σὲ προσμένει ἡ σύζυγός σου, εἶπεν ὁ γέρον θεὸς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΓ'.

Ο ΥΔΡΑΙΟΣ ΑΝΑΦΑΙΝΕΤΑΙ.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ἀφῆσας ὀπισθὲν του ἐν τῇ πορφυρᾷ αἴγλῃ τοῦ δυτικοῦ οὐρανοῦ διεσπαρμένα τινα νεφία λουόμενα ἐν τῇ αἴγλῃ ταύτῃ, ἅτινα ἐξέπεμπον τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο πορφυροῦν φέγγος καὶ συνωθοῦντο ὅπως συγκεντρωθῶσι ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος βαθμηδὸν σκιαζόμενα ἐν τῇ κυανῇ αὐτοῦ ὁμίλῃ, προμηνυούσῃ θάλπος πνιγνρότατον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηρανίσθησαν, τὰ σκότῃ τῆς νυκτὸς ἐκάλυψαν τὰ πάντα καὶ οἱ ἀστέρες ἐξέθωρον μαρμαίροντες ἐπὶ τῶν σαπφεινῶν θόλων.

Ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου ὀπισθεν τοῦ μαγειρείου τῆς οἰκίας τοῦ

Κοράνδου καταβιβασμένους ἔχοντες τὰς αὐλαίας τῶν δύο παραθύρων καὶ τὴν θύραν κεκλεισμένην φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός φανοῦ τινος ὑαλίνου ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃ, ἐκάθηντο παρ' αὐτὴν ἐπὶ βάθρων ἄνδρες δύο. Τὰ ἐν τιμα ταῦτα πρόσωπα ἦσαν ὁ Ἀνέστης μὲ πρόσωπον φοβερῶς μεμωλωπισμένον καὶ τὴν κεφαλὴν περιτετυλιγμένην ἔχων ἐντὸς ἐπιδέματος λευκοῦ αἵματοπύργου ἐκ τῶν κτυπημάτων τοῦ ροπαλοῦ τοῦ Ἀλκῦ κατὰ τὴν προτεραίαν νύκτα, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἀπελπιστικῆς ἀμηχανίας διατελὼν ἀρηγείτο μεθ' ὑποβραζούσης λύσσης μεμιγμένης μετὰ τινος τρόμου τὴν ἀποτυχίαν τῆς στυγεράς ἀπαγωγῆς τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς τοῦ Δόβλη, ἣν μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως εἰς αὐτὸν ἀνέλαβα, πρὸς τὸν ἀντικαθήμενον αὐτοῦ Στραβομμάτην, ἀκούοντα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, τοὺς δύο βλοσυροὺς λοξοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς προσηλοῦντα ζωηρῶς, καὶ τὸ στόμα χαλινὸν ἔχοντα.

— Ἀχ! ἐκεῖνο τὸ σκυλόπαιδο πταίει, ἔλεγεν ὁ Ἀνέστης χαμηλοφώνως μετὰ λυσσώδους ἐχθροπαθείας συμπτώσων τὰ χεῖλη, ποῦ στὸ διάβολο μᾶς ἐπῆρε τὸ κατόπι καὶ μᾶς ἐχάλασε . . .

Ἡ φωνὴ του ἐκόπη αἰφνιδίως, ἀνεπήδησεν ἔντρομος εἰς τὸ κάθισμά του καὶ ἔρρηξε περιδεεῖς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς κλειστῆς θύρας.

— Τί ἔχεις; τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Στραβομμάτης μετὰ φόβου ἀκολουθῶν τὸ βλέμμα τοῦ συντρόφου του.

— Μοῦ φάνηκε νὰ ἤκουσα πατήματα ἐξω 'στὴν αὐλὴν, εἶπεν ὁ Ἀνέστης ἀκροώμενος . . .

— Καὶ ποῖος διάβολος 'μπορεῖ νὰ ᾔνοι; δὲν βαρύνει σὲ φάνηκε, ἴσως εἶναι κάμμι' αἶψα . . .

— Ἡμπορεῖ, εἶπεν ὁ Ἀνέστης παιρόμενος νὰ ἀποδείξῃ ἀταραξίαν αἰσχυρθεὶς διὰ τὴν σκιοφοβίαν του.

— Μὲ τρομάζεις, βρεῖ ἀδελφέ! ὑπέλαβεν ὁ λοξόφθαλμος, ἂν δὲν βαρυνόμουν νὰ σπικωθῶ, θά ἄνοιγα τὴν πόρτα, καὶ θά ξεψυχούσα ἀπὸ τὰ γέλοια· αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος Ἀλκὺς ἔκαμε τὸ αἷμα σου χολή . . .

— Ἀ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θά ξαναφυτρώσῃ πλέον, ἐγόγγυσεν ὁ Ἀνέστης μετὰ κακεντρεχείας.

Ἐν τούτοις ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ἠπατήθη τὴν ἀκοήν· ὁ τρόμος αὐτοῦ εἶχεν ὑπόστασιν.

Πράγματι ἐξώθεν τοῦ δωματίου συνέβαινε τι

Μελανὴ τις σκιά διωλίσθησεν ἐν τῇ σκοτίᾳ μέχρ' εἰς τὴν θύραν τοῦ δω-

ματίου, ἐκεῖ δὲ ἀμφικινηθεῖσα ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτῆς, προφανῶς ὅπως ἀκούσῃ τὸν διάλογον τῶν δύο συνκαδέλφων.

Ἄλλ' ὑπὸ τὸ σκοτὸς ἐκεῖνο δυνάμεθα νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὸν Ὑδραῖον ναύτην Διαμαντὴν.

Εἰπώμεν ἐν ὀλίγοις τὰ κατ' αὐτόν.

Κρημνισθεὶς ὑπὸ τὸ καταρρεῦσαν ἔδαφος ἐκυλίσθη ἐντὸς ὑπογείου τοῦ ἱριπιώδους οἰκοπέδου, εὐτυχῶς ὀλίγον ἀποτέρω τοῦ σωροῦ τῶν λίθων καὶ τῶν χωμάτων, τὰ ὅποια ὡς ἐκ θαύματος ἐσεβάσθησαν αὐτόν, μὴ ἐπιφέροντα σπουδαίαν βλάβην.

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας διέμεινεν ἀκίνητος ἐν παγερᾷ λειποθυμίᾳ, ὅτε δὲ συνῆλθεν ἀνεζήτησε φυσικῶς ἔξοδον.

Εὐτυχέστερος τοῦ Λεωνῆ ὡς πρὸς τοὺς ὑπολογισμοὺς, ἀνεῦρε ρωγμὴν τινα, ἣν καὶ πλατύνας μετὰ ἐπίπονον ἐργασίαν διεπέρασε τὸ σῶμά του δι' αὐτῆς καὶ εὗρεθῃ ἐντὸς ἀποθήκης ξυλανθράκων, ἧς τὸ θυρίδιον ὑπῆρχε παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ μαγειρείου τοῦ Κοράνδου.

Ἦγνῶσι πόσαι ὥραι παρήλθον ἀπὸ τῆς καταπτώσεώς του, οὐδ' ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι εὗρεσκετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καπονικόλα· ὅτε δὲ προσέβαλλε τὴν ἀκοὴν του ἡ συνομιλία τῶν δύο ἀλιτηρίων καὶ ὑπὸ ἐνστίκτου ὠθοῦμενος ἔδραμε νὰ ἀποκρυβῇ, ὀλίγου δὲ ἵν νὰ προδοθῇ ὡς ἐκ τῆς ἐκτάκτου συγκινήσεως ἣν ἠσθάνθη ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν αὐτῶν καὶ πρὸ πάντων τοῦ Στραβομμάτη, ὃν ἐνόμισε διὰ παντός ὅτι ἀπώλεσεν καὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ὁποίου ἡ τύχη μοιραίως αὐτόν προσεΐλκυεν.

— Τοῦ τὴν ἔδωκα κατὰ κέρδα! ἐξηκολούθει ὁ Ἀνέστης ἐπαναλαβὼν τὴν σειρὰν τῆς συνδιαλέξεώς του.

— Ἄ! τὸν ἐκτύπησες λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Στραβομμάτης.

— Εἰς τὴν ἀνεμοζάλην ἐκείνην εὗρηκα καιρὸν νὰ τὸν ξεπαστρέψω.

— Οὐμ! ἔκαμεν ὁ προγὰστωρ ἀναστείλας τοὺς πλατεῖς αὐτοῦ ὤμους, εἶναι ἐπτάψυχος αὐτὸς ὁ τρισκατάρχτος...

— Ἐ, ἔ! τὸ χέρι μου αὐτὴν τὴν φορὰ ἐπῆγε πολὺ ἴσια κακομοίρη μου... σὲ βεβαιῶ πῶς ἄλλη μὴ δὲν θὰ τὸν ἔαναδιῆς.

Καὶ μειδίαμα ἀπαίσιον ἐπλανήθη εἰς τὰ στυγνὰ τοῦ δολοφόνου χεῖλη.

— Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως ἐσὺ τὰ ἰδικά σου; ἠρώτησεν μετὰ μικρόν, ἐπιθυμῶν νὰ μείνῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ περὶ τοῦ Ἀλκυοσύλητης.

— Πιστεύω πῶς τὰ ἰδικά μου δὲν θὰ σε καλοαρέσουν, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης καμμύσας τὸν ἑνα ὀφθαλμόν.

— Ἀδιάφορον εἶναι δίκαιον νὰ τὰ μᾶθω.

— Κακὰ τὴν ἔχεις φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ Στραβομμάτης μὲ ἐκφρα-

στικὸν μορρασμόν, μὲ τὸν καπετὰν Ἀνδρόνικον· ἂν ἦσουν ἀπ' ἑνα μέρος νὰ ἔβλεπες μὲ τί τρόπον ἔδιδε τὰς διαταγὰς νὰ ὑποδεχθοῦμε τὴν μικρὴ τοῦ Δόβλη, τί προετοιμασίαις ἔκαμεν ἡθελες ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλοια ὕστερα ποῦ ἔφθασε τὸ ἀμᾶξι· φαντάσου νὰ τρέξουμε ὅλοι μὲ μιὰ χαρὰ πῶς θὰ εὐρώμε τὸ κορίτσι, καὶ τί νὰ ἰδοῦμε; τὸν κύρ Χατζῆ νὰ καμαρώνῃ εἰς τὸ κάθισμά του, πῶς ἔφερε τάχα τέτοιο πολύτιμο πρᾶγμα καὶ τί νὰ ἐβγάλωμε ἀπὸ τὸ ἀμᾶξι του· κάμε καρδιά καὶ βᾶστα, τὸν στραβὸ τὸν Γιάνην νὰ σπασμένο κεφάλι μισοξεφυγμένο καὶ σὰν μάχμαρο παγωμένο· σταθήκαμε ὅλοι ξεπαγιασμένοι· ἂν ἔβλεπες καὶ τὸν Καπετάνιον μας, ἦταν διὰ νὰ γελάς καὶ νὰ κλαίης, ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά του, ἐκτυποῦσε τὸ πᾶτωμα ποῦ ἐκουνοῦσε ὁλόκληρον τὸ σπίτι, ἐβλασφῆμει ἔτρεχε μέσα, ἔξω ὅσων τρελλός... καὶ ἂν ἐρωτᾷ καὶ διὰ τὴν εὐγενεῖάν σου, δὲν ἠξέυρω ποῦ πρέπει νὰ χαντακωθῇς ἂν κᾶμμιά φορὰ ἀντικρυσθῇς μαζῇ του.

— Μὰ τί νὰ σὲ κάμω βρέ ἀδελφε, ἐβόησεν ὁ Ἀνέστης δυσανασχιστῶν, ἔκαμα ὅ,τι ἤμπορούσα μὰ δὲν ἐπέτυχε, τί πταίω ἐγώ!... ἂν ἦτον τάχα ὁ ἴδιος τί θὰ ἔκαμεν!...

— Ἐσὺ πήγαινε λέγε ὅσα θέλεις! ἐκεῖνος τᾶχει μαζῇ σου.

— Καλὰ ἔς πῃ ὅ,τι θέλει! εἶπεν ὁ Ἀνέστης ἀναστείλας τοὺς ὤμους τί ἄλλο παρὰ πῶς εἶμαι ἀνάξιος.

— Χὰ, χά! ἐκάγχασεν βεβιασμένως ὁ λοξόφθαλμος. Θαρρεῖ κάνεις πῶς ὁμιλεῖς δι' ἄλλον παρὰ τὸν καπετὰν Ἀνδρόνικον.

— Καὶ τί λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ;

— Ξεύρω καὶ ἐγώ! ὑπέλαβεν ὁ Στραβομμάτης μετὰ νοήματος σείσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· ἂν ἦσουν ἐκεῖ δὲν θὰ ὁμιλοῦσες μὲ τὴν ἀδιαφορίαν αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ πρᾶγματα πολὺ ἄσχημα ἀναποδογυρίσθηκαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΕΤΑΙΡΟΙ ΑΥΤΟΜΟΛΟΥΣΙΝ.

— Αἰ! ἂν πρόκηται νὰ σκοτωθῶ, ἔς σκοτωθῶ! εἶπεν ὁ Ἀνέστης μετὰ σκυθρωπότητος καὶ ἀπελπισίας, ἔς εὐρῇ καὶ ἄλλον ὥσάν ἐμένα.

— Καλὰ τὸ ἐσυμπέρανες, εἶπεν ὁ ἀντικαθήμενός του γελῶν.

— Ἐσὺ ἀδελφε θέλεις νὰ γελάς μαζῇ μου ἀπόψε, εἶπε τὸ νευρόσπαστον τοῦ πλοιάρχου Ἀνδρόνικου μετὰ δυσαρεσκείας.

— Δέν γελῶ, σέ ὀμιλῶ μέ τὰ σωστά μου, υπέλαβεν ὁ Στραβομμάτης σοβαρυνθείς· ἂν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὸν τύπον σου, δέν θά ἐσκεπτόμουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Καὶ τί θά ἐσκεπτεσο λοιπόν;

— Θά σέ τὸ εἰπῶ μέ δύο λόγια.

— Λέγε τα.

— Θά ἐκύτταζα τὸ συμφέρον μου.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Ἀνέστης ἀπενίσας αὐτὸν μετ' ἀπορίας, ἐξήγησέ με καλήτερα.

Ἄ! θέλεις νὰ σέ τὰ ἐξηγήσω; ἄκουτέ με καὶ θά μὲ καταλάβῃς. Ἐγὼ κατὰ τὸ δικό μου κεφάλι, δέν λογαριάζω νὰ πάγῃ ἔμπρὸς ἡ βρωμοδουλειὰ αὐτὴ ὅπου ἔμπερδευθήκαμε ὅλοι... ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν τὸ ἐναντίον τί ὠφέλειαν θά νάχωμεν ἡμεῖς; δέν εἶναι παράδοξον νὰ φαντάζησαι πῶς θά γεμίσης τὰς φούκταις χρυσάφι. Ἐ, κακομοῖρη, αὐτοὶ ὅλοι ποῦ μᾶς καλοπιάνουν κυττάζουν εἰς μόνον τὸ συμφέρον των, καὶ ὅταν κάμουν τὴν δουλειὰ των, θά τοὺς ἰδῇς νὰ μᾶς ὀχυρίζουν τὴν ράχην, εἰς ἡμᾶς δὲ θά ἀπομαίνη ὅσαις μαχαιρικαῖς δώσουμε, καὶ ὅσαις φάμε· καὶ ὕστερα ὕστερα ποῖός τὸ ξέρει ἂν μᾶς στείλουν διὰ πάντα εἰς τὸ φρέσκο ἢ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, εἶναι τὸ ἴδιον ἂν ὅμως δέν ἐπιτόχη ποῦ ἔχω χίλια διδόμενα νὰ τὸ πιστεύσω;

— Πῶς;

— Ἐσὺ φαίνεται δέν ἀπερχίσαις νὰ ἰδῇς ὀλίγον μακρὰ, βλέπεις μόνον γύρω σου· γιὰ στοχάσου πόσα σκάνδαλα ἐφύτρωσαν τὴν ποῦ ἤλθε ἡ δουλειὰ εἰς τὸ νῦν καὶ αἶ· πρῶτο καὶ κύριο λείπουν τὰ ψιλὰ, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐλπίζαμε νὰ ὅπου ὁ υἱὸς τῆς γῆρας μᾶς τὰ ἐχάλασε.

— Ἄ! ἔκαμεν ὁ Ἀνέστης μετ' ἀγρίας λύσσης, ἥτις ἐξήστραψεν ἐπὶ τῶν στυγνῶν αὐτοῦ ὀμμάτων, εἶπε γῆρα καὶ ἐνθυμήθηκα καὶ τι, θά ὅτ' εἰπῶ ὕστερα.

— Καλὰ, καλὰ, ὕστερα μοῦ τὸ λέγεις ἄρες με νὰ τελειώσω τὴν ὀμιλίαν μου... εἶπαμε λοιπόν πῶς τὸ χρηματικὸ μᾶς λείπει... τὰ θυλάκια τοῦ καπετὰν Ἀνδρόνικου ἀδειασαν καθὼς καὶ τῆς κυρίας Φλώμης, ἔλα τὴν ὅταν ὁ Καπονικόλας, τί γέννηκε αὐτὸς ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ ποῦ ἀνελήθηκε; ποῖός ἦτον αὐτὸς ποῦ μᾶς τὸν ἐσυντρόφεισε;

— Ἐσὺ τί φρονεῖς; ἠρώτησεν ὁ Ἀνέστης μετὰ σπουδῆς θορυβηθείς.

— Ἦ πρέπει νὰ μᾶς τὰ πρῶτα νῆσε ἀπάντησεν ὁ Στραβομμάτης βραδέως ἀπαγγέλων τὰς λέξεις, καὶ μαγεῖρεψε τὴν δουλειὰ μὲ κἀνένα ἄλλο ὑποκείμενο, ἢ ἀνεστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ὁ πατὴρ τῆς Φινέλλης.

— Ἄ! αὐτὸ δέν γίνεται, δέν γίνεται, ἀνέκραξεν ὁ Ἀνέστης ἐντρομος.

— Ποῖός ἤξεύρει, προσέθετο ὁ Στραβομμάτης μετ' αἰνιγματώδους ὤφους, καμμιὰ φορὰ γίνονται καὶ θαύματα.

— Ἄλλ' αὐτὸ δέν τὸ πιστεύω, δέν τὸ πιστεύω! μέ τὰ ὄμματα μου νὰ τὸ ἰδῶ!...

— Ἐ! καλὸ μὴ τὸ πιστεύῃς, δέν σέ βιάζω...

— Ἀλλὰ τότε εἴμεθα χαμένοι ὅλοι... ἐτραύλισεν ὁ Ἀνέστης μετὰ παλλούσης φωνῆς φρικτῶν ὅλος.

— Μὴ δὲ τρομάξῃς καὶ τόσον, υπέλαβεν ὁ Στραβομμάτης ἡσύχως ποιήσας χειρονομίαν ἐνθαρρυντικὴν, θά πάρωμε τὰ μέτρα μας πρὶν νὰ μᾶς προφθάσῃ... ἂν ἦναι καὶ ἀνεστήθηκε.

— Ἄ! μπᾶ! ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, δέν τὸ χωρεῖ ἡ κεφαλὴ μου, οὔτε τὸ κοκκαλάκι τοῦ δέν θά ὑπάρχῃ· εἶπεν ὁ Ἀνέστης μετὰ γαληνωτέρας ἀναπνοῆς ὑπέκων ἐκθύμως πρὸς τὴν αὐταπάτην τοῦ ἐσὺ τὰ πλάττεις αὐτὰ μέ τὸν νοῦν σου.

— Καλὰ, ἀδιάφορον ὅ,τι καὶ ἂν ἦναι ὁ Καπονικόλας ἀνελύφθηκε! εἶπέ μου σὺ πῶς τὸ στοχάζεσαι;

— Ἐγὼ καλήτερα παραδέχομαι τὸ πρῶτο... μὰ καὶ ἐκεῖνο μοῦ φαίνεται δύσκολο· ὁ καπετὰν Ἀνδρόνικος τὸν βκστᾶ ἀπὸ τὴν μύτην· δέν ἔμπορεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ.

— Εἶσαι τρελλός, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης προτείνας τὴν δεξιὰν ἐκφραστικῶς, αὐτὰ εἶναι παραμύθια ποῦ μὲ ψάλλεις! ἐκεῖνο ποῦ σέ λέγω ἐγὼ εἶναι! τὴν τῶν τῶν θά σέ κάμω νὰ μὲ καταλάβῃς καλήτερα.

Ὁ Ἀνέστης παρετήρησεν αὐτὸν ἐν σιωπῇ, τὸ βλέμμα τοῦ ἐνέφαινε τὴν ταραχὴν ἥτις συνέβαινεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Στραβομμάτης, ὁ Καπονικόλας ἔλειψεν ἀπὸ τὸ μέσον, καὶ ἔλειψε μέ τρόπον πολὺ παράδοξον, ὁ καπετὰν Ἀνδρόνικος εὐθὺς ὅπου τὸ ἔμαθε τὸν ἐκυρίευσεν φοβερὴ ἀνησυχία· ἴσα ἴσα ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ στεφανωθῇ νὰ λείπῃ ὁ πενθερός...

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ; νυμφεύεται χωρὶς αὐτὸν, ὥς ὑπάγῃ νὰ κάμῃ καλὰ ὕστερα ἐκεῖνος μέ τὸ κεφάλι τοῦ ὅταν θά μείνῃ στὴ χάσκα... αὐτὸ συμφέρει πολὺ ὅτ' ὁ καπετὰν Ἀνδρόνικος καὶ εἰς ἡμᾶς ἀκόμη...

— Ἀς ἦναι ἀφοῦ τὸ θέλεις, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης χαμογελάσας... ἀλλ' ἡμεῖς κάμνομεν τοὺς λογαριασμοὺς χωρὶς τὸν ξενοδόχον.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὁ καπετὰν Ἀνδρόνικος νυμφεύεται τὴν κ. Φινέλλην, ἀλλ' ὁ Λεωνῆς; νὰ ἰδοῦμεν τί λέγει καὶ αὐτός;

— 'Α! και σὺ δὲν βαρύνσαι, εἶπεν ὁ 'Ανέστης μετὰ περιφρονητικοῦ μορφασμοῦ . . . καὶ ἔπειτα τὸ γραμματάκι, δὲν τοῦ τὸ ἔστειλες τὸ γραμματάκι;

— 'Ε! καὶ μ' αὐτὸ τί 'βγαίνει· ὑπόθεσε τὸ διαβάζει καὶ τρέχει εἰς τὴν ἐρωμένην του, φαντάζεσαι νὰ μὴ τοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν ἰδέα παγίδος; εἶναι τόσον ἀνόητος νὰ πέρσῃ στὰ χέρια μας ὡσάν ξύλον· ἄκουσέ με νὰ σέ 'πῶ, ἐγὼ τὸν Λεωνῆ τὸν ἐκτιμῶ καλῆτερα ἀπὸ σὲ· εἶναι παλληκάρι τῆς ψυχῆς, δὲν τὰ βάζει κάτω εὐκολα εὐκολα.

— Τί ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ ἓνας μὲ τέσσαρας πέντε.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις πῶς θὰ ἦναι μόνος; ἔπειτα καὶ ὁ 'Αλκυὸς ἦτο μόνος ἀλλὰ τὰ ἔβγαλε πέρα μὲ τέσσαρας, δὲν εἶναι ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Στραβομμάτης μετὰ σοβαρότητος, ὅπως μὴ δώσῃ ὑπόνοιαν προσβολῆς εἰς τὸν ἀντικείμενόν του.

— Ὑπάρχει πολὺ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου περιστατικοῦ . . . ὁ 'Αλκυὸς μᾶς παρεμόνευσε χωρὶς νὰ ἔχωμεν εἰδησιν, ἐνῶ τὸν Λεωνῆ θὰ τὸν παραμονεύσουν.

— Ἴσως! ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω, νὰ τελειώσῃ καλὰ αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία.

— 'Εὐὸς ἀπόψε ὅλα τὰ βλέπεις μαῦρα· ἄλλη φορὰ δὲν σέ εἶδα τόσον καχύποπτον.

— 'Ε! δὲν μὲ εἶδες διότι πολὺ ἀργὰ ἐμβάθυνα εἰς τὰ πράγματα.

— 'Εγὼ σοῦ λέγω, πῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι φαντασιοκοπήματα.

— Καλὴ τί φαντασιοκοπήματα ὅπου μὲ τὰ αὐτιά μου τὰ ἤκουσα.

— Τὰ ἤκουσες; ἠρώτησεν ὁ 'Ανέστης προσβλέψας αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ βέβαια ἐγὼ ποῦ σοῦ ὁμιλῶ καὶ τί θὰ ἤξεύρω.

— Καὶ λέγε με λοιπὸν, εἶπεν ὁ 'Ανέστης μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας.

— Δὲν εἶναι μόνον ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια ποῦ εἶπαμε τὰ ὅποια καταστρέφουν τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

— Ἀλλὰ; . . .

— Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πρῶτοι ὅπου πρέπει νὰ πέρωμεν τὰ μέτρα μας, ἄλλοι τὰ ἐπῆραν ἐνωρητέρα ἀπὸ ἡμᾶς.

— Δὲν ἐκατάλαβα γρὺ, ὑπέλαβεν ὁ 'Ανέστης ἀνυπομόνως.

— Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ καπετάν 'Ανδρονίκου, ἐξηκολούθησεν ὁ Στραβομμάτης προσλαβὼν ἥθος μυστηριώδες, τὸ παιδί τῆς Φινέλλης πρέπει νὰ χαθῇ διὰ τὴν ὥρᾳ ἀπὸ τὴν μέση, νὰ πιάσουν τὸν Λεωνῆ, καὶ κατόπιν νὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ Καπετάνιου· ὡς πρὸς τὸν Λεωνῆ δὲν ἤξεύρω

ποῦ θὰ καταλήξῃ ἡ ἱστορία, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ παιδί γνωρίζω τί θὰ γίνῃ.

— Τί θὰ γίνῃ;

— 'Επειδὴ εὐκολα κάνεις δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀρπάξῃ ἓνα βρέφος ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός του, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν κ. Φινέλλην, διὰ νὰ μὴ γίνῃ ταραχὴ, ἡ κυρὰ Φλώμη ἀνεδέχθη νὰ τῆς τὸ ἀποσπᾷ, ποτίζουσα τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ διὰ ναρκωτικοῦ ὥστε νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃ.

— 'Ε! αὐτὸ εἶναι πολὺ φρόνιμον, πολὺ σωστόν . . . εἶπεν ὁ 'Ανέστης μετὰ προθυμίας, δὲν βλέπω τί κακὸν εὐρίσκεις μέσα εἰς αὐτό . . .

— Σιγὰ σιγὰ! μὴ βιάζεσαι· ἡ κυρὰ Φλώμη μας εἶναι τόσον παμπόνηρη ὅσον καὶ εὐμορρη· θὰ ξεύρεις πῶς ἔχει ἓνα ἐραστήν.

— 'Ε! καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Ἰσὺ ἰσὺ αὐτὸ σημαίνει πολὺ, καὶ ἰδοὺ σὲ δύο ἡγαπημένοι σχεδιάζουν συνομωσίαν κατὰ τοῦ καπετάν 'Ανδρονίκου, ὅπως ἀσφαλίσουν τὸ μέλλον των, ἡ κυρὰ Φλώμη πέρνει τὸ παιδί, ὑποκρίνεται πῶς θὰ τὸ δώσῃ καμμιᾷ παρσμάννας, ἀλλὰ τὸ ἐγχειρίζει κρυφίως εἰς τὸν ἐραστήν της Μάλαν, ὅστις ἤξεύρει ποῦ τὸ ἱναποθέτει διὰ νὰ μὴ τὸ εὕρῃ ποτὲ κανεὶς.

— 'Α! ἔκαμεν συνταραχθεὶς ὁ 'Ανέστης.

— 'Επειτα εὐρίσκουν κανέν μίσην, χαλοῦν τοὺς γάμους τοῦ Καπετάνιου, καὶ γίνονται φίλοι μὲ τὸν Λεωνῆ· ἐννοεῖς βέβαια ὅτι ὁ Λεωνῆς θὰ ὑπέσχετο τὰ πάντα, θὰ εἶδε τὰ πάντα ὅπως ἔβγῃ ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν του, ὅπως ἐπανεύρῃ τὸ τέκνον του.

— Ὁ 'Ανέστης εἰσίγα, τὸ στόμα ἔχων κεχηνὸς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις θάμβους καὶ δέους συνάμα.

— Τὸ παιδίον, ἐξηκολούθησεν ὁ Στραβομμάτης χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτόν, εἶναι ἡ καλῆτερη ἐγγύησι δι' αὐτούς· ὅπως καὶ ὅπου θέλουν εὐρίσκουν συντρόφους, ὁ δὲ Καπετάν 'Ανδρόνικος, ὅς πᾶ νὰ βόγγῃ ὅσον θέλει, τὰ πτέρὰ του θὰ ἦναι πλέον κομμένα.

— Καὶ πῶς τὰ ἤξεύρεις αὐτὰ; ἠρώτησεν αἰφνιδίως ὁ 'Ανέστης.

— Ἀλλὰ σοῦ εἶπα ὅτι τὰ ἤκουσα μὲ τὰ αὐτιά ὅπου ἔχω· ἔτυχε χωρὶς νὰ θέλω νὰ εὐρεθῶ εἰς τὸ μικρὸ δωμάτιο δίπλα τοῦ κοιτῶνος τῆς κυρᾶς Φλώμης, ποῦ χωρίζεται μὲ φραγὴν ἀπὸ ψιλὰ σανίδια χαρτωμένα, ἐκεῖ ἤκουσα τοὺς δύο ἡγαπημένους νὰ συζητοῦν μὲ μυστικότητα ὅλα αὐτά.

— Ἡ ταραχὴ τοῦ 'Ανέστη ἐπλεόνασεν εἰς τὸ ἔπακρον πρὸς τὴν ἀναντίρρητον αὐτὴν ἀνακοίνωσιν.

— 'Αλλ' ἔπρεπεν εὐθύς νὰ τὰ εἰπῇς τοῦ καπετάνιου, εἶπεν.

— Ἄν ἤμην τρελλὸς ὡσάν ἐσὲ θὰ τὰ ἔλεγα . . .

— Μπα! και τί θα κάμης λοιπόν; ήρώτησεν ό 'Ανέστης παρατηρήσας αυτόν μετά βλέμματος ύπόπτου περιέχοντος και τινα άπειλήν.

— Βλέπω πώς δέν θέλεις νά έξυπνήσης ακόμη, έπανέλαβεν ό Στραβομμάτης δι' άταράχου φωνής σου δείχνω τόν ίσιο δρόμο, και έσύ έπιμένεις εις τήν καταστροφήν σου· δέν καταλαμβάνεις πώς δέν πρέπει νά περιμένης κανέν καλόν από τόν καπετάν 'Ανδρόνικον; δι· από όλα τά μέρη έγκαταλειπόμενος άπελπισθείς θα ξεσπάσῃ εις τό κεφάλι σου.

— 'Αλλ' ακόμη δέν έχασαμεν όλες τās έλπίδας, είπεν ό 'Ανέστης, εις τοῦ όποιου τήν περίφοβον ψυχήν ήρξαντο νά επενεργούν οι λόγοι τοῦ συναδέλφου του, ίσως προλάβωμεν τά πράγματα αν τοῦ τά δώσωμεν νά τά έννοήσῃ . . .

— 'Αλλ' άνόητε, σέ έχει ποτισμένο αυτός ό άνθρωπος μέ τό φάρμακι του τόσον πολύ, ποῦ δέν εύρίσκω αντίφάρμακον· βρέ, εκείνος νομίζει πώς έσύ τόν επρόδωσες, προσέθηκεν ό εύρύωμος αρκετά μεγαλοφώνως όπως δώσῃ πλειοτέραν έμφασιν εις τό νόημα τών λόγων αὐτοῦ.

— 'Εγώ τόν επρόδωσα! άνερώνησεν ό 'Ανέστης άποπνιγόμενος· άλλ' είναι αδύνατον! αδύνατον! . . .

Και τό άποτρόπαιον αὐτοῦ πρόσωπον περιβλήθη άνέκφραστον τρόμον.

— Ποίος έτόλμησε νά τό είπῃ αὐτό; ήρώτησεν ώχριάσας και τύπτων άπειλητικῶς τήν τράπεζαν διά τοῦ γράνθου του.

— Τό έσυμπέρανε μόνος του.

— 'Αλλ' έπρεπε σεις νά τῷ παραστήσετε τά πράγματα όπως ήναι . .

— Μήπως δέν τό έκαμαν; έπειτα ποίος τολμᾷ νά σέ υπερασπισθῇ, όταν ακούσῃ τό ὄνομά σου γίνεται έξω φρένων . . .

— 'Εγώ προδότης! άλλ' αὐτό δέν τό τρώγω! άνεβόησεν ό 'Ανέστης δάκνων μέχρις αίματος τά χείλη του· ύστερα αἰοῦ έπαθα τόσα . . .

— Δέν είναι ή πρώτη φορὰ ποῦ φανερώνει τήν άχαριστίαν του· είπεν ό Στραβομμάτης.

— 'Αλλά πώς νά κάμω, πώς νά κάμω! έλεγε μετά παροφύρου άγωνίας ό 'Ανέστης, πώς νά κάμω νά άθωωθῶ εις αὐτόν; είναι άξιος νά μέ άφανίσῃ . . . και ύστερα από τόσους κόπους, τόσα παθήματα, αὐτή είναι ή άνταμοιβή;

Και ή φωνή του άπαισβέννυτο έν τῇ πυρετώδει άναπνοῇ αὐτοῦ.

— Τίποτε δέν έχεις νά κάμης αν λυπήσαι τό δέρμα σου κύρ 'Ανέστη μου, παρὰ νά μένης εις τά ιδιὰ σου . . . και αν πάρῃς τά μέτρα σου και συλλογισθῇς τό συμφέρον σου, δέν έχεις νά φοβηθῇς κανένα, και όταν περάσῃ ή τρικυμία δέν θα μετανοήσης διόλου. . .

'Εγώ τέλος πάντων σέ συμβουλεύω ὡσαν άδελφός, ὡσαν φίλος . . .

Ό 'Ανέστης έσιώπησε κλίνας τήν κεφαλὴν αὐτοῦ επί τοῦ στήθους· έφάνετο καταβεβλημένος υπό άμυθήτου άπογνώσεως.

— Καθένας εις αὐτόν τό κόσμον, φίλε μου, ό,τι επιχείρησιν κάμνει άποβλέπει εις τό ὄφελος του όταν ιδῇ πώς άποτυχάινῃ γυρίζει τό φύλλο απ' όπου κρίνει ὡφελιμώτερον· έπειτα ήμείς, δηλαδή έγώ, δέν έχω σκοπόν· νά σου προτείνω συνομωσίαν κατὰ τοῦ καπετάνιου, απλῶς μόνον ήμείς νά τραβηχθῶμεν και νά άρήσωμεν τά πράγματα νά βχδίσουν μόνα των· άλλὰ διά κάθε ένδεχόμενον πρέπει νά σφυρίζωμεν κάτι τι εις τό αὐτί τῆς κυρᾶς Φλώμης, ὡστε όταν έλθῃ ή ὥρα νά μὴ μείνωμεν εις τά κρύα τοῦ λουτροῦ.

— Νά ιδῇς; όπου είνε και ένα άλλο, αὐτός ό 'Αλκῦς (και ό 'Ανέστης εις τό ὄνομα τοῦτο άνεσκήρτησεν) τόν όποιον νομίζεις νά εἴσται εις τόν άλλον κόσμον, έγώ άμφισβάλλω νά τό πιστεύσω . . . τοιοῦτοι άνθρωποι δύσκολα άποθνήσκουν, ό 'Αλκῦς αὐτός λέγω ένεκα τοῦ κατορθώματος όπου έκαμε νά σώσῃ τήν κόρην ενός τόσον ισχυροῦ και πλουσίου ανθρώπου άπέκτησε φυσικά ισχυρόν προστάτην, και ήξεύρεις τά χρήματα είναι παντοδύναμα τήν σήμερον . . . και έπομένως θα έχωμεν άντικρύ μας έχθρούς; πολύ πλέον έπιφόβους παρὰ τόν καπετάν 'Ανδρόνικον, όστις τό κάτω κάτω τῆς γραφῆς άλλο παρὰ μέ τό φοβερόν σῶμά του δέν έχει νά μάς έφοβίσῃ . . . αἱ! φίλε μου, αὐτά ποῦ σέ λέγω είναι λόγια ευαγγελικά . . .

Ό 'Ανέστης όστις πρὸς τήν λογικὴν ταύτην τοῦ συντρόφου του οὔδεμίαν είχε νά άντιτάξῃ άντίρρησην, έστήριξεν βλέμματα έκστατικά επί τοῦ εἰδεχθοῦς αὐτοῦ προσώπου, θαυμάζων τήν ευγλωττίαν του δι' ἧς διέσεισεν εκ θεμελίων τό έαυτοῦ φρόνημα.

Ό αλιτήριος παρατήρησε τήν μεταβολήν ταύτην τοῦ 'Ανέστη και έχειρε κρύφα σεμινόμενος δικαίως έν τῇ ισχύει αὐτοῦ.

— Παρδέχεσαι λοιπόν τήν ιδέαν μου; ήρώτησεν.

Ό 'Ανέστης ήρκέσθη νά ποιήσῃ καταφατικόν κίνημα.

— Καλὰ, τώρα άκουε τί θα κάμωμεν· έν πρώτοις έσύ δέν πρέπει νά φανῇς καθόλου, θα δώσω νά καταλάβουν πῶς ήσκι άσχημα πληγωμένος εις τό μεταξύ έγώ θα προσπαθῶ νά βάλω χέρι εις τοῦς νέους συντρόφους μας . . . Μή σέ μέλλῃ διόλου έγώ αναδέχομαι νά φέρω εις πέρας τήν δουλειά, χωρὶς έσύ νά φανῇς, και όταν πρέπῃ νά έναργήσωμεν θα σέ εἰδοποιήσω, εκτός τούτου θα σέ έχω ένήμερον εις τά διατρέχοντα . . . τί λές; στέργεις;

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω καὶ διαφορετικὰ, ἐψιθύρισε ὁ Ἀνέστης, μετὰ σοβαρότητος.

— Τὸ κυριώτερον εἶναι νὰ μάθωμεν τὸ μέρος ὅπου θὰ κρύψῃ τὸ παιδί ὁ Μάλας, νὰ προτείνωμεν εἰς τὴν κυρὰ Φλώμη τὰς συμφωνίας μας καὶ ἂν τὰς παραδεχθῇ καλῶς· εἰ δ' ἄλλως σκεπτόμεθα τὰ παραιτέρω . . . τώρα εἰπέ μοι τί ἐσκέφθης διὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἀλκῦ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνέστη πᾶραυτὰ ἐξηγριώθη.

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, εἶπε διὰ ζοφερὰς φωνῆς, θέλω νὰ τοὺς κάμω δυστυχεῖς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν χήραν ἕως εἰς τὸ βρέφος . . . Ἐχει κόσην ὥραϊαν, θὰ κάμω τὴν μητέρα νὰ αἰσθανθῇ κατὰκαρδὰ τὴν ἀτιμίαν της...

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ φοβερός κακοῦργος ἐγένετο πελιδνός, καὶ ἤσθανετο πρὸς τὰς ιδέας ταύτας εἰδὼς τι ρίγους, ὅπερ ἐπλήρου τὴν μυστράν αὐτοῦ καρδίαν κακεντρεχοῦς χαρᾶς.

— Διὰ τὴν ὥραν δὲν μᾶς συμφέρει, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης νὰ σκεπτόμεθα περὶ αὐτῶν ἀργότερα θὰ ἔχωμεν τὸν καιρόν.

Ἐν τούτοις ὁ Διαμαντής, ὃν ἐλησμόνησεν φαίνεται ὁ Στραβομμάτης οὐδόλως θίξας εἰς τὴν συνδιάλεξίν του τὸ μεταξὺ αὐτῶν ἐπεισόδιον, ἴσως θεωρῶν αὐτὸ ἀνάξιον λόγου, ὁ Διαμαντής λέγομεν ὀπισθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν τῶν αἰσθήσεων συμπεριλαβὼν ἐν τῇ ἀκοῇ ἵνα μὴ τῷ διαφύγῃ οὐδὲ λέξεις, τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ κρατῶν καὶ τὸ σῶμα κεκυρτωμένον ἔχων ἐποίει τὰς ἐπομένας σκέψεις:

— Ἐμαθα πολλά, ἤξεύρω τί ἐμπεριείχε τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο, ἀδιάφορον ὅτι δὲν ἤμπορεσα νὰ τοῦ τὸ πᾶρω . . . ὁ Ἀλκῦς εἶναι πληγωμένος, ἀλλὰ εἰς καλὰ χέρια, θὰ φροντίσουν δι' αὐτόν, ἂ! πῶς εἶπαν τὸ ὄνομα; Ἄ, Δόβλης, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω . . . καλὰ, ἂς ἀφήσωμεν τὸν Ἀλκῦν . . . Ἐπειτα ὁ Μάλας ἡ Φλώμη τὰ τέριξαν. Χμ! τὸ παιδί τοῦ Λεωνῆ δαγκάνει λιγάκι, ἐρωτευμένοι μου . . . καὶ ὁ κύρ πλοίαρχος μὲ τὸ χονδροειδέστατο σῶμά του θὰ μᾶς γαντζώσῃ τὸν Λεωνῆ, καὶ αὐτὸ μὲ φαίνεται ὀλίγο παχὺ, δὲν εἶναι διὰ τὸν λαιμό σου, κύρ Ἀνδρόνικε. Ἐχω νὰ κάμω δουλειαῖς μὲ φούνταις ἀπόψε· πρέπει νὰ τρέξω ἐκεῖ κάτω. Ἐμπρός! τί περιμένω; ὅσα ἤθελα τᾶμαθα.

Καὶ ταῦτα διαλογισθεὶς ὁ γενναῖος ναύτης ἐπροχώρησεν ψηλαφητὶ πρὸς τὴν θύραν τοῦ δρόμου, ἠνέφξεν αὐτὴν ἄνευ κρότου.

— Νὰ τοὺς ξεππᾶσω τοῦλάχιστον εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καὶ διασκελίσας τὸ κατώφλιον ἐδράξατο τοῦ ρόπτρου καὶ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν θύραν

μετὰ τόσης ὀρμῆς, ὥστε ἐσεύσθη ἅπαν τὸ οἰκοδόμημα καὶ ἡ κλεισθεῖσα θύρα ἀνέδωσε φοβερόν πάταγον.

Οἱ δύο ἀλιτῆριοι ἀνεπήδησαν ἔντρομοι, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἠνέφξαν τὴν θύραν.

Ἄλλ' ὁ Διαμαντής εἶχε γίνεи ἄφαντος ἐντὸς τοῦ σκότους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΤΗΣ ΕΝΕΔΡΑΣ.

Ἦτον ἡ ἐνάτη ὥρα τῆς αὐτῆς ἐσπέρας.

Ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος τὰς χεῖρας ἔχων κρεμαμένας, τὴν πελώριον αὐτοῦ κεφαλὴν κατακεκλιμένον ἐπὶ τοῦ εὐρέως στήθους του, κατεμέτρει διὰ τῶν γιγαντείων αὐτοῦ σκελῶν κατὰ μῆκος τὸ ἔδαφος τοῦ παραχωρηθέντος αὐτῷ κοιτῶνος ὑπὸ τῆς καλῆς κἀγαθῆς οἰκοδεσποίνης Φλώμης.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφώτιζε διὰ τῆς ὥχρας αὐτοῦ λάμπειος ὀρειχάλκινον κηροπήγιον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ πλοίαρχου ἐνέβαινε ἀπερίγραφτον ἐνδόμυχον ταρῆχην· ἀνὰ πᾶν βῆμα τὰ βῆδος παρεμπερῇ αὐτοῦ ὄμματα ἐξήστραπτον σπινθῆρας ἀχαλινώτου ὀργῆς, ὑπωχρούμενας πάλιν ἐν τῇ κατακλυζούσῃ αὐτόν ἀμηχανίᾳ· ἡ ἀναπνοὴ αὐτοῦ καθίστατο ρογχώδης, ἡχηρὰ, ἐνίοτε τὰ πελιδνὰ αὐτοῦ χεῖλη ἐγέλων γέλωτα σαρκαστικόν, φοβερόν, ὅστις διηυλάκιζε τὴν ζοφερὰν αὐτοῦ μορφήν δι' ἀπαισίου χροιάς· ἄλλοτε πάλιν ἔσειεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν ὥς νὰ ἦτο ἔρμαιον διαλογισμῶν ἀμειλίκτων λευγαλέων, οἵτινες ἐστροβίλιζον αὐτὴν καὶ οὖς προσεπάθει νὰ ἀπωθήσῃ.

Παρήλθον λεπτά τινα οὕτω, ὅτε ἠκούσθη ἡ ἐλαφρὰ προστριβὴ ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ πατώματος τοῦ προθλάμου γυναικείων συρτοπεδίλων, ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἠνεφύχθη ἡσύχως καὶ εἰσῆλθεν ἡ πονηρὰ πλὴν ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, κύρ Ἀνδρόνικε, εἶπε διὰ τῆς ἀργυροῦχου φωνῆς τῆς πλησιάσασα τὴν τράπεζαν.

Ὁ πλοίαρχος ἐξαφνιδιάσθη, ἑὰς ἀποτόμως πρὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

— Ἀκόμη δὲν ἐβάρεθης νὰ συλλογίζεσαι; προσέθετο ἡ τελευταία αὐτῇ, μὲ ἔκμας νὰ ἐννοήσω πῶς εἶσαι τόσον λιγὸψυχος ὅσον καὶ ἀτυχής.

— Κυρία, κυρία, ὑπέλαβεν οὗτος ξηρῶς, μὴ περιπαίζης τὰς δυστυχίας μου!

— Κύριε ἐλέησον! εἶπεν ἡ Φλώμη μαιδιῶσα καὶ σταυροκοπούμενη, ἂν σὲ ἀκούσῃ κάνεις θὰ ὑποθέσῃ πῶς εἶσαι ὁ πλέον ἀξιολύπητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. . . Ἐγὼ δὲν βλέπω καὶ μεγάλα δυστυχήματα· τί εἶναι τάχα, μία ἐπιχείρησις δὲν ἐπῆρε καλὸν τέλος, προσέθετο ἀνακινήσασα τοὺς ὤμους· τί ἐβγήκεν ἀπ' αὐτό; εἶναι τάχα χαμός; καταστροφή; . . .

— Ἀχ! ἂν δὲν ἀνεκατώνεσο ἐσὺ ἐγὼ δὲν θὰ ἀπερᾶσίζα νὰ στείλω αὐτόν τὸν ἀτιμὸν Ἀνέστην, ἐγόγγυσεν ὁ Ἀνδρόνικος πλήρης ὀργῆς καὶ θλίψεως.

— Τέλος πάντων εἴτε ἐγὼ πταίω, εἴτε ἄλλος τὸ κακὸν ἔγινε ποῦ ἔγινεν, οἱ γενναῖοι ἄνθρωποι δὲν ἀπελπίζονται εἰς τὰς δυστυχίας· ἔπειτα δὲν ἤξεύρεις πῶς κάθε δουλειὰ ἔχει καὶ τὰ κέρδη της καὶ τὰς ζημίας;

— Ἀλλὰ χρήματα, ἀφοῦ δὲν ἔχομε χρήματα τί θὰ κάμωμε Κυρία, ἀνεβόησεν ὁ πλοίαρχος.

— Θὰ οἰκονομηθῶμεν μὲ ἐκεῖνα ὅπου ἔχουμεν.

— Ἀ! ὁ Ἀλκῦς! αὐτός ὁ Ἀλκῦς! ἐκραύγασε μυκώμενος ὁ πλοίαρχος μὲ ὀφθαλμούς· ἐκλάμπαντας ἀγρίως, τίλλων τὴν κόμην ὑπὸ τοῦ πείσματος αὐτοῦ.

— Ἀφῆσε τώρα τὸν Ἀλκῦν καὶ τὸν Ἀνέστην κατὰ μέρος, καὶ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τελειώσωμε μὲ τοὺς ἄλλους. . .

— Ἀλλ' ὁ Καπονικόλας . . . δὲν ἔμαθες τίποτε περὶ αὐτοῦ ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ γίγας μετὰ τινος δέους.

— Διὰ τὴν ὥραν ὄχι, περιμένω τὸν Στραβομμάτη· ἔπειτα νὰ σὲ εἰπῶ τὸ κάτω κάτω, ἐγὼ τόσον πολὺ δὲν ἀνησυχῶ, ἀκόμη εἰκοσιτέσσαρες ὥραι ἔμειναν, ὅστερον ὅποιος θέλει ἄς ἔλθῃ, ὅ,τι ἡμπορεῖ ἄς κάμῃ, ἡ δουλειὰ θὰ ᾔηται τελειωμένη, δὲν εἶναι ἔτσι θαρρῶ; τὸ σπουδαιότερον τώρα δι' ἡμᾶς εἶναι νὰ κρύψωμε τὸ παιδί.

— Τῆς ἔδωσες τὸ ναρκωτικόν; ἠρώτησεν ὁ γίγας διὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ ἀπαισίτου.

— Τὸ ἰστάλαξα εἰς τὸ νερόν της.

— Ἄν ἔξαφνα δὲν πῖει νερόν;

— Τότε θὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν βίαν καὶ ἀναθέτω τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τοὺς βραχίονάς σου, εἶπεν ἡ καταχθόνιος γυνὴ ἐν μεγίστῃ ἀφελείᾳ.

— Ἀ! θὰ κάμω ταραχὴν καὶ δὲν τὸ ἠθελον.

— Τέλος πάντων βλέπομεν... ὅπωςδὴποτε ἐγὼ τὰ προητοίμασα ὅλα...

— Ἐφρόντισε νὰ ᾔηται ἡ παραμάννα μυστική; πρέπει νὰ τὴν πληρώσῃς καλὰ, καὶ νὰ τὴν συστήσῃς νὰ περιποιητῇται καλῶς τὸ παιδίον.

— Ἐγίνετο φιλόστοργος βλέπω. . .

— Ἐ! ἔκαμεν ὁ πλοίαρχος κίνημα δυσθυμίας ποιήσας, αὐτὸ τὸ νόθον φέρει ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς του ράχews τὸ στρογγύλον ποσὸν τῶν εἰκασί χιλιάδων.

— Μένε ἡσυχος καὶ ἐφρόντισα περὶ ὅλων τούτων· εὔρηκα μίαν γυναῖκα διαμάντι ἐπάνω κάτω ὁμοιάζουσάν με, ὑπέλαβεν ἡ Φλώμη μετὰ χαριεντισμοῦ ἀδιοράτου ὑποκρισίας.

— Ἀ! ἐκραύγασεν ὁ πλοίαρχος αἰφνιδίως ἐξαγριωθείς μὲ ὀφθαλμούς· στίλβοντας ὑπὸ ζοφεράς λάμπews, ὥσει ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του ιδέα ὑποδαυλίσασα τὸ ἄπλετον αὐτοῦ μῖσος, τέλος πάντων ὅλοι οἱ δαίμονες ἂν συναχθοῦν δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ ἀπόψε αὐτός ὁ ἐραστὴς τῆς μελλονύμφου μου. . .

— Μὲ ἐτρόμαξες, καυμένα! εἶπεν ἡ Φλώμη ὀπισθοδρομήσασα μετὰ προσποιητοῦ φόβου· ἂν ὅμως δὲν ἔλθῃ; ἠρώτησεν.

— Ἀ! θὰ ἔλθῃ, θὰ ἔλθῃ, εἶπε μετὰ παραφορᾶς κατανεύων τὴν κεφαλὴν. . . Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν τρέξῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του; αὐτὸ τὸ λέγουν αὐτοὶ οἱ ψιλοκομμένοι ἀνανδρίαν.

— Ἄν δὲν ἀνέρωσεν ἀκόμη;

— Ἀλλὰ δὲν μὲ εἶπες πῶς σήμερον τὸ πρωὶ ὁ Σπῦρος τὸν εἶδε πρὸ τοῦ παραθύρου ἰστάμενον.

— Καὶ ἂν δὲν εἶναι μόνος;

— Μόνος ἢ μὲ συντρόφους; θὰ τὸν συλλάβω, εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος μετὰ λυσσαλέας ἐπιμονῆς ποδοκροτῶν. Ἐγὼ ὁ Στραβομμάτης, ὁ Χατζῆς, καὶ ὁ Στραβός, ἀρκούμεν δι' ὅσους καὶ ἂν τὸν ὑπερασπισθοῦν, τὸ σχέδιόν μας εἶναι νὰ τὸν ἀρπάσωμεν ὅπως δυνηθῶμεν διὰ πάσης θυσίας.

— Ἐν τούτοις ἡ ὥρα πλησιάζει, εἶπεν ἡ Φλώμη.

— Τί ὥρα εἶναι; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος μετ' ἀνυπομονησίας.

Ἡ Φλώμη ἐξήγαγεν ἐν χρυσοῦν ὀρολόγιον ἀπὸ τῆς ὀσφύος αὐτῆς καὶ παρατήρησεν.

— Ἐννέα καὶ ἡμίσεια, εἶπε βραδέως.

— Ἐχομεν ἀκόμη μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν· τί ὥρα θὰ ἔλθῃ ὁ Στραβομμάτης;

— Εἰς τὰς δέκα.

— Τοῦ ἔκαμες καθόλου λόγον περὶ αὐτοῦ!

— Περί τίνος;

— "Ότι θά τόν συμπαράλάβω εἰς τήν ἐνέδραν κατὰ τοῦ Λεωνῆ;

— "Όχι, δέν μέ εἶπες τίποτε.

— Τόσον τό καλήτερον· δέν πρέπει κάνεις νά ἐξηγήτε προηγουμένως εἰς τέτοια ξόανα· εἶναι καλοί νά κτυποῦν, ἀλλ' εἶναι προδόται. . . "Α! ἐκείνον τόν Ἀνέστην, προσέθηκε συσφίγγας τοὺς γρόνθους του καί τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἄν τόν αὐλλάξω καμμίαν φορὰν!

Καί αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἀνωρθώθησαν, καί τό βλέμμα του ἐξηκόντησεν ἀδιάλλακτον ἔχθραν.

— Ἀλλ' ὁ Χατζῆς, διατί ἤργησεν ὁ Χατζῆς; ἠρώτησεν ἡ Φλώμη ὅπως μετατρέψῃ τήν ὁμιλίαν.

— Ἦργησε πραγματικῶς, ἕως τώρα ἔπρεπε νά ἦναι ἰδῶ.

— Ἴσως τοῦ ἔτυχε κανέν ἰμπόδιον.

— "Α! τί ἰμπόδιον; ὁ ἄνθρωπος κατακόπηκε σήμερον ἀπό τό πρῶτον ἕως τήν μεσημβρίαν· ποῶς ἤξεύρει ἔπειτα πόσους δρόμους ἔκαμε διὰ νά πάρῃ τήν ἄδειαν ἀπό τό πατριαρχεῖον, εἶναι δίκαιον νά ξεκουρασθῇ καί ὀλίγον.

— Ἀληθινά! ἔκαμεν ἡ Φλώμη, λυγίσασα τό διαβολικόν ἔρωτότροπον αὐτῆς σῶμα καί ἐπερισθεῖσα διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τῆς τραπέζης, οὕτως ὥστε ἄφινε νά φαίνεται ὁ ἀλαβάστρινος βραχίον καί ἡ μυρόπνοος κεφαλή ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς λεπτοφυοῦς χειρὸς της, ἐλησμόνησα νά σέ ἐρωτήσω πῶς τὰ ἐδιορθώσατε σήμερον τήν πρωΐαν μέ τόν Παπᾶ;

— Ἐλαβε τήν συγκατάθεσίν μου γραπτὴν καθὼς καί τήν τῆς μελλονύμφου μου.

— Μπᾶ! ἡ κυρία Φινέλλη δέν ἐπρόβαλε δυσκολίας;

— Δέν ἤμπορούσε, διότι ἤμην παρών. Ὅταν τήν ἠρώτησεν ἂν συγκατατίθεται νά γίνῃ σύζυγός μου, ἐπὶ μικρὸν ἔμεινεν ἀναυδος, ἀκίνητος, ἀλλ' εἰς τό βλέμμα μου ὑπήκουσεν, ἐδυσκολεύθη ἀλλ' ἐκίνησε τήν κεφαλὴν ἀορίστως· ὁ ἱερεὺς νύχαισθήθη πρὸς τό νεῦμα τοῦτο ἐκλαβὼν αὐτό κατέφασιν.

— Καί τί ἐπροφασίσθη εἰς τόν ἱερέα διὰ τήν παράδοξον αὐτὴν καί νεοφανῆ διατύπωσιν;

— Ὅτι κατέφυγα εἰς τό μέσον τοῦτο προσκαλίσας αὐτόν, διὰ νά μή παρουσιασθῶ αὐτοπροσώπως ἐπειδὴ εἶμαι ἀσθενής, ταυτόχρονως δὲ παρουσίασα εἰς αὐτόν τό βαπτιστικόν μου ἐλεύθερον παντός ἰμποδίου εἰς τό νά νυμφευθῶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τήν μελλονύμφόν μου, εἶναι ἐπίσης ἐλευθέρω, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπήτησε νά συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ πατρὸς της, ἢ μᾶλλον μετὰ τοῦ κηδεμόνος αὐτῆς, τῷ παρέστησα ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος

ἀπουσιάζει εἰς μακρυνόν μέρος, ἀλλ' ὅσον οὔπω μέλλει νά ἐπιστρέψῃ, συγχρόνως δὲ τῷ ἔδειξα τό προικοσύμφωνον ὑπογεγραμμένον ἐπισήμως παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων καί τῶν μαρτύρων· ἐν τούτοις δέν ἔλειψα ἐπίσης νά τῷ προσθέσω ὅτι ὅσον δι' αὐτὴν ἀπαλλάττεται πάσης εὐθύνης, διότι ἐπεφόρτισαν εἰδικὸν ἄνθρωπον ὅπως ἐνεργήσῃ περὶ πάντων τῶν δι' αὐτὴν ἀπαιτούμενων διατυπώσεων καί τήν διὰ τήν τελετὴν τῶν γάμων ἄδειαν τοῦ Πατριαρχείου· αὐτόν δὲ μόνον τόν προσεκάλεσα δι' ἀπλὴν πιστοποίησιν.

— Ὁ ἀπλοῖκός ἱερεὺς θά νύχαισθήθη βέβαια πρὸς ταῦτα· ἀλλὰ δέν πιστεύω νά μὴ σοῦ ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν, δέν ὑποψιάσθη ἄρά γε διὰ τήν τόσην σὰς βίαν; ἤμπορούσατε νά περιμείνητε. . .

— "Α! ναί, διέκοψεν ὁ πλοίαρχος, μοί παρατήρησεν ἂν δέν ἦτο καλήτερον νά περιμείνωμεν μέχρι τῆς ἀναρρώσεώς μου.

— Καί τί τοῦ εἶπες;

— Ὅτι βιαζόμεθα πολὺ μήπως ἐξαίφνης ἐπιστρέψῃ ὁ κηδεμὼν τῆς νέας, διότι ἐπιθυμοῦμεν νά μᾶς εὖρη συνεζευγμένους διὰ νά καλύψωμεν τό αἶσχος τοῦ πταίσματος εἰς τό ὅποιον παρεσύρθημεν καί πρὸ πάντων ἡ νέα ἥτις δέν θέλει νά τήν βδελυχθῇ ὁ προστάτης τῆς ἀθεμίτως τεκνοποιήσασαν· ὁ γέρον ἱερεὺς ἐπεδοκίμασε τήν ιδέαν μας καί ἀπῆλθε κατηχηταρισμένος καί ἔτοιμος νά δώσῃ τὰς ἀναγκαίαις πληροφορίες ὅπου δεῖ.

— Ὡραία τὰ ἐδιορθώσεις, καλέ μου πλοίαρχε, ὅστις παρεσύρθης εἰς τό ἀθέμιτον πταίσμα τῆς νεότητος, εἶπε πονηρῶς γελῶσα ἡ ἐπαφροδίτος γυνή· καλὰ, καλὰ, ἐξηκολουθησε κινηθεῖσα διὰ νά ἐξέλθῃ, ὑπάγω τώρα νά ἰδῶ ἂν αὐτὴ ἡ πολυθέλητος ἔρωμένη σου ἀπερχίσαι νά κάμῃ χρῆσιν τοῦ ποτοῦ τό ὅποιον τῇ παρέθεσα.

Καί ἀπῆλθε ρίψασα σατανικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ γίγαντος, ὅστις συνεικωθεὶς πρὸς τό φιλοσκόμμον ὕψος τῆς οἰκοδεσποίνης του, ἔμεινεν ἀπαθής, καί λαβὼν τότε μίαν ἑδραν ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καί ἐσκέπτετο.

Ἴσως τό ἔμφυτον τῆς συνειδήσεώς του, ἂν ὑπάρχῃ εἰς τοιοῦτους κακούργους συνειδήσεις, προεμήνυεν αὐτῷ ὀλέθριόν τι καί διὰ τοῦτο ἀκαταπαύστως ὑπείκειν εἰς ἀκατανίκητον ἀνησυχίαν.

Αἰφνης ἤχος βημάτων ἀπέσπασεν αὐτόν ἀπὸ τῶν ζοφερῶν διαλογισμῶν του, καί εἰσῆλθεν ἀνὴρ ὕψηλός, ισχνός, βάραθρος, ὁ κάπηλος κύρ Μίμης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Η ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΤΑΡΡΕΙ.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἔτεινε πρὸς αὐτὸν βλέμμα μεσὸν ἀγωνίας καὶ ἐλπίδος.
— Λοιπὸν; ἠρώτησεν.

Ἄλλ' ὁ κάπηλος ἔμεινε πρὸ αὐτοῦ μὲ πρόσωπον κατηφές καὶ ἄφωνον.

— Λοιπὸν; ἐπανελάθεν ἔντρομος ὁ γίγας, τί τρέχει καὶ δὲν ὁμιλεῖς;

— Τρέχει, εἶπεν ὁ κύρ Χατζῆς κινῶν τὴν κεφαλὴν, ὅτι παντοῦ εὐρίσκομεν ἀνυπέρβλητα ἱμῶδια.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, ἂν δὲν θέλῃς νὰ χάσωμεν τὸ παιγνίδι, πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς ἄλλα μέσα...

— Δὲν σὲ ἐννοῶ, βρέ ἀδελφε, ἐκράυγασεν ὁ πλοίαρχος φρικτῶν ὠμίλει καθαρώτερα.

— Δὲν ἤμποροῦμεν νὰ πῶμεν ἄδειαν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, εἶπεν ὁ κάπηλος.

— Δὲν ἤμποροῦμεν; ἐπανελάθεν ὁ ἀρχιεπειρατής ὠχρῶν, ἀλλὰ διὰ τί;

— Αἱ! κύρ πλοίαρχε, οἱ ἀντικρυνοὶ μας ἔκαμαν τὴν δουλειὰ των ἵστα γερὰ τὸ Πατριαρχεῖον δὲν μᾶς δίδει ἄδειαν διότι ἡ κ. Φινέλλη εἶναι ὑπανδρευμένη μὲ τὸν Λεωνῆ, εἶπεν ὁ κάπηλος σοβαρῶς.

Ὁ γίγας Ἀνδρόνικος ἔρρηξε κραυγὴν φρίκης, καὶ ἀνετινάχθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἐν φοβερᾷ καταπληξί.

— Ἀλλὰ δὲν γίνεται, δὲν εἶναι δυνατόν, εἶπε διὰ φωνῆς πνιγομένης ἐντὸς τῆς βραγχνώδους ἀναπνοῆς του.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶναι ἐκεῖνο ποῦ σὲ λέγω ἐπῆρα ἀντίγραφον τοῦ πιστοποιητικοῦ τῆς τελετῆς τῶν γάμων, οἵτινες ἐτελέσθησαν τὴν 24ην Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Μωρντίνου ἐν Διπλοκιονίῳ ἐνώπιον τεσσάρων μαρτύρων, καὶ ὁ κάπηλος ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς φύλλον χάρτου γεγραμμένον.

Ὁ πλοίαρχος ἀπέμεινεν ἐμβρόντητος πρὸς τὴν ἀδιαφιλονεικῆτον ταύτην ἀπόδειξιν.

Τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐσβέσθη καὶ ἡ φοβερὰ του κεφαλὴ κατέπεσαν ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης συμφορᾶς.

Ἄλλ' ἐκεῖ! τὸ στυγνὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐσπινθήρισεν, καὶ ὡσεὶ διαφωτισθεὶς ὑπὸ νέας τινος ιδέας ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἀνεζήτησεν ἄσυχον, ἐ-

πήδησε μετὰ πυρετώδους ὁρμῆς πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἤρπασε τὸ ἔγγραφον λέγων.

— Ὑπὸ ποῖον ἐπώνυμον ἐστεφανώθη ἡ Φινέλλη;...

— Ἀ! μᾶς ἐπρόλαβαν καὶ εἰς αὐτὸ, μόλις πρὸ πέντε ὥρων εἰδοποιήθησαν ὅτι ἡ Κυρία Φινέλλη εἶναι θυγάτηρ τοῦ Μαυρονίκου...

— Ἀλλ' ἡ ἄδεια εἰς ποῖον ὄνομα ἐδόθη; ἠρώτησεν ὁ γίγας τρέμων καὶ διερχόμενος τὸ ἔγγραφον διὰ φρίσσοντος βλέμματος.

— Ἀδιάφορον, εἶναι τὸ ἴδιον, τότε δὲν ἐγνώριζε ἄλλον παρὰ τὸν γνωστὸν μας πατέρα, ἀλλ' ἤδη ὁ γνήσιος πατὴρ τῆς ἀνευρέθη.

— Ἀνευρέθη; ἐβόησεν ὁ γίγας ριγῆσας καὶ ὀπισθοδρομῶν.

— Τούλάχιστον οὕτω πῶς παρέστησαν τὸ πρᾶγμα.

— Ἀχ! ἔκαμαν ὁ γίγας ρίπτων μετὰ βδελυγμίας τὸ ἔγγραφον· βλέπω τὸν δάκτυλον τοῦ Καπονικόλα ἀνασκαλεύοντα τὸ μυστήριον τοῦτο...

Καὶ τὸ στήθος αὐτοῦ ἐκόχλαζεν ὑπὸ φλεγούσης ἀναπνοῆς, τὰ χεῖλη του συνεσπάσθησαν, ἡ κεφαλὴ του ἐλιγγίσεν, σταγόνες ἰδρώτος κρυστοὶ ἔρρεον ἀπὸ τοῦ μετώπου του, οἱ σκοτοδινιῶντες βολβοὶ τῶν ἀγριωπῶν ὀμμάτων του ἐξηκόντισαν τελευταίαν ἀστραπὴν, ἀστραπὴν φοβερὰν. ἀπερίγραφτον, οὐδὲν πλέον διέκρινεν ἐνώπιόν του εἰμὴ τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα στροβιλιζόμενα, καὶ μόλις δυνάμενος νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἀπέμεινε κατάπληκτος, ἀπολελιθωμένος.

Ὁ κάπηλος ἐσιβέσθη οὕτως τὴν φρικτὴν ταύτην κατάστασιν τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ἐμεσολάβησαν στιγμαὶ ἀγωνιώδους σιωπῆς.

Αἶφνης ἡ μαύρη αὐτοῦ καρδιά ἐνεπλήσθη λύσσης, τὸ βλέμμα του ἐξετόξευσε πῦρ δηλητηριῶδες, ἐπὶ τῶν μελανῶν χειλέων του ἐξέθωρον ἄφροϊ, καὶ τὸ μῖσος ἐν ἀπάσῃ τῇ στυγερᾷ, τῇ αἰμοβόρῳ εἰκόνι αὐτοῦ ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ θηριώδους προσώπου του.

Ἦθελέ τις φρίξει ἐνώπιον τοιοῦτου τέρατος.

— Θὰ ἐκδικηθῶ, θὰ ἐκδικηθῶ! ἐκράυγασεν οὐχὶ πλέον δι' ἀνθρωπίνης ἀλλὰ δαιμονίου φωνῆς, ἐὰν ποτὲ ᾔηται δυνατόν νὰ παραστήσῃ τις διὰ γραφίδος τὴν ὠρυγὴν λυσσαλέου θηρίου.

— Ἀ! ἐνυμφεύθητε λοιπὸν... καὶ ἐγὼ ἐνεπαίχθην! τόσον τὸ καλῆτερον, θὰ κάμω τοὺς συζύγους νὰ ἐρυθρίκωσι μέχρι κόρης ὀφθαλμῶν πρὸ τῆς ἀτιμίας των· τόσον τὸ καλῆτερον, ἐπανελάθεν.

Καὶ γέλως μονότονος ἀπαίσιος παρηκολούθει τοὺς φοβεροὺς τούτους λόγους, οἵτινες ἐξελεύγοντο ὡς τόσα ἰοδόλα βέλη κατὰ τῶν δυστυχῶν συζύγων...

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τὸ σύνθημα αὐτῆς σκωπτικὸν μειδίαμα, παρατήρησε τὸν κάπηλον ἱστάμενον ἐν σιωπῇ καὶ κατηφεία, ἴπαιτα τὴν μανιώδη καὶ φοβεράν μορφήν τοῦ Ἀνδρονίκου, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ὁποῦ ἐπλανᾶτο ἀκόμη ὁ τρομερὸς του γέλως, καὶ ἐξεπλάγη μὴ τοῖσι νὰ κάμῃ βῆμα.

Παρήλθεν ἐν δευτερόλεπτον, εἰς τὸ διάστημα τοῦ ὁποῦ ἠδυνήθη ἡ νεαρὰ γυνὴ νὰ συμπεράνῃ ὅτι νέα ἀποτυχία ἐπεβάρυνε τὰς μηχανορραφίας τοῦ ἀρχιερατοῦ, αἵτινες νέον διήνοιγον χάος εἰς τὸ ἀπροσπέλαστον αὐτῶν τέρμα, καὶ ἠσθάνθη κρυφίαν χαρὰν ἐπιφανείσαν εἰς μόνους τοὺς λαμπροὺς ἀλλὰ δολίους ὀρθαλμούς της· ἔκαμε νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἀπότομον τοῦ πλοιάρχου κίνημα διέκοψε τὴν φωνὴν της ἐντὸς τοῦ ἔρκους ὧν ὀδόντων αὐτῆς.

— Νὰ μὴ πάρῃτε τὸ παιδί ἀπόψε, εἶπεν οὗτος δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς.

— Ἀλλὰ τί τρέχει; ἠρώτησεν ἐκείνη δι' ἀπατηλῆς ἐκπλήξεως.

— Ἀλλαξὰ τὸ σχέδιόν μου, ἀπόψε πρέπει νὰ ἦναι ἰδῶ τὸ παιδί, αὖριον τὸ πέρνημεν.

— Τί ἔκαμες ἐσὺ Γιάννη; ἠρώτησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐμφανισθέντα μονόφθαλμον ὑπηρέτην τοῦ Καπονικόλα.

— Τὰ ἐτοίμασα ἀπεκρίθη οὗτος.

— Τὸ μαῦρον σχοινί;

— Ναί! καὶ τὸ ἄλλο, καθὼς καὶ ἓνα μεγάλο πανί.

— Καλὰ, ὁ Στραβομμάτης δὲν ἦλθεν ἀκόμη;

— Κάτω εἶναι, νὰ τὸν φωνάξω;

— Ὅχι, θὰ καταβῶμεν ἡμεῖς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο συντρόφων τοῦ ὑπεικόντων εἰς τὸ νεῦμα αὐτοῦ.

Ἡ Φλώμη ἠθέλησε καὶ πάλιν νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ ἀναυδὸς, ὅτε δὲ ἀπέμεινε μόνη παρατήρησε τὸ χαμαὶ ἐρριμένον φύλλον χαρτοῦ.

Ἐκυψεν, ἔλαβεν αὐτὸ, ἐπλησίασεν εἰς τὸ φῶς καὶ ἀνέγνωσε μετὰ τῆς ἰδιαζούσης εἰς τὰς γυναῖκας περιεργείας.

Ὅτε διεξῆλθεν ἅπαν τὸ χειρόγραφον, τὸ πρόσωπόν της ἐρρυτιδίσθη ὑπὸ παραδόξων μορφασμῶν.

— Χά, χά, χά, ἐκάγχασε τὸν ἐμπαικτικὸν ἐκείνον καγχασμὸν της, εἶναι κἀνεῖς νὰ ξεψυχᾷ ἀπὸ τὰ γέλοια· ὁ κύρ καπετάνιος μας ἔφαγε τὴν χυλόπητα! τὸ πουλάκι ἐπιάσθη εἰς ἄλλου δίκτυα· εἶδες ἐκεῖ; ποῖος τὸ ἤλπιζε ἢ κ. Φινέλλη νὰ ἦναι ὑπανδρευμένη μὲ τὸν Λεωνῆ!

Εὖγε σου Λεωνῆ! ἀξίζει κἀνεῖς νὰ σὲ φιλήσῃ εἰς τὸ μέτωπον· τὰ ἔφερες ῥά σ' τὴν τὰ πράγματα, διὰ τοῦτο ἐφρένιασε ὁ δυστυχὴς, ἔμεινε γαμβρὸς χωρὶς νόμφη! χά, χά, χά, ἀλλ' αὐτὸ οὔτε εἰς τὸ δναιρόν μου δὲν θὰ τὸ ἔβλεπα! καλὰ σὲ ἔχω τώρα κύρ Ἀνδρόνικε, τρέχα νὰ πιάσῃς τὸν σύζυγον, νὰ τὸν κάμῃς τί; μὲ εἶναι ἀδιάφορον, ξεύρω ἐγὼ τώρα τὴν δουλειά μου· καὶ ἐπῆδυσεν ἔξω τοῦ κοιτῶνος.

Ἐν τούτοις τέσσαρες ἄνδρες ἴσταντο εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου τῆς καταχθονίου ταύτης οἰκίας, ὑπὸ τὴν σκιὰν δασυφύλλων δένδρων, δι' ὧν δὲν ἠδύνατο νὰ διεισδύσῃ τὸ ἀργυρόχρουν καὶ ἱρατεινὸν φῶς τῆς σελήνης, προβαινούσης ἐν μέσῳ ἀπειροπληθῶν λαμπυρίζοντων ἀστέρων.

Οἱ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦσαν ὁ μονόφθαλμος, ὁ κύρ Μίμης, ὁ Στραβομμάτης καὶ ὁ γίγας λήτταρχος προσκλίνων καὶ διὰ φωνῆς σιγηλῆς δίδων αὐτοῖς τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας τοῦ μελετωμένου μυσταροῦ κακουργήματος.

— Ἐσὺ Γιάννη θὰ ὑπάγῃς ἀπὸ τὸ ἰπάνω μέρος τοῦ δρόμου, ἔλεγεν χαμηλοφώνως, καὶ θὰ κρυφθῇς ὀπίσω ἀπὸ τὸ χάλασμα ἐκεῖνο ὅπου εἶναι ἐκεῖ πλησίον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἡμπορῇς νὰ διακρίνῃς ὅστις δῆποτε περάσῃ· ἡ σελήνη φέγγει ἀρκετὰ, ἐσὺ Χατζῆ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ὁ πλάτανος ὅπου εἶναι ἐκεῖ θὰ κάμῃ ἀρκετὰ καλὴ σκιὰν διὰ νὰ μὴ φαίνεσαι διόλου... μὲ καταλάβετε; ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο σας τὸν ἰδεῖ κάμει τὸ σύθημα, ρίπτει μίαν πέτραν μὲ ἐπιτήδειον τρόπον, χωρὶς νὰ προξενήσῃ πολὺν κρότον, ἀλλὰ τόσον ὅσον ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσωμεν ἡμεῖς.

— Καλὴ τὴν εἶναι νὰ σημαδεύωμεν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο σας, ἐπίφεριν ὁ κύρ Χατζῆς.

— Ναί! ὅπως θήλετε... τώρα ἡμεῖς οἱ δύο κύρ Στραβομμάτη θὰ σταθῶμεν ἀντικρυστὰ τὴν μίαν ἄκραν τοῦ σχοινίου θὰ κρατῇς ἐσὺ καὶ τὴν ἄλλην ἐγὼ· καταλαμβάνεις;

— Ναί! εἶπεν ὁ Στραβομμάτης οὐχὶ τόσον εὐχαριστημένος.

— Πᾶμε λοιπὸν, ἐπέραναν ὁ γίγας.

Καὶ οἱ τέσσαρες κακούργοι ἐξεκίνησαν τοῦ ἀρχηγοῦ προπορευομένου ὁμοιάζον ἐντὸς τοῦ σκοτούς μελανὰ τῶν δαιμόνων φάσματα, ὁδηγούμενα ὑπὸ τοῦ πελωρίου τῆς κολάσεως ἀρχηγοῦ Ἐωσφόρου.

Ἀριχθέντες πρὸ τῆς θύρας τοῦ τοίχου ἠνέωξαν αὐτὴν ἥρεμα καὶ ἐξῆλθον εἰς ἔρημον ὁδὸν ἢ μίαν πλευρὰ τῆς ὁποίας κατεῖχετο τοῦλάχισον πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ὑπὸ μόνου τοῦ τοίχου τούτου, ὅστις διῆκεν κατ' εὐθείαν πρὸς βορρᾶν καὶ ἀπέληγε πλησίον ἐτοιμορρόπου παραπήγματος σχηματίζων γωνίαν καὶ ἀρίνων ἐν τῷ μεταξὺ μέχρις ἐνός καὶ ἡμίσεως

μέτρου πάροδον, ἐνῶ τὸ πρὸς νότον ἤκουλούθει βήματά τινα τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ, ἔπειτα δὲ παρακάμπτον τοξοειδῶς ἐβυθίζετο αἰφνης εἰς κατωφερί· ἰδὼς· ἡ ἀπέναντι τοῦ τοίχου τούτου πλευρὰ τῆς ὁδοῦ ἦτον ἀκατοίκητος· ἴχνη κατ' ἀποστήματα φέρουσα καλυβῶν, ἐκείθεν δὲ ἀκάνονιστα ὑψώματα ἀπέκλειον τὴν πρόσοψιν εὐρέως ἀνοικτοῦ πεδίου.

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες τὴν θύραν ἀφέντες ἐκ προμελέτης ἀνοικτὴν ἐπροχώρησαν μετὰ προφυλάξεως περὶ τὰ δέκτρα βήματα πρὸς βορρᾶν παραπλεύρως τοῦ τοίχου.

Τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φῶς ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπέναντι ἀντικειμένων ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ σιωπῇ θελκτικὸν καὶ ἐρωτύλον.

Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς θύρας ἀπόστασιν ἐσχηματίζετο μακροτενὴς σκιά, τῆς σελήνης κρυπτομένης ὀπισθεν ὑψυπρέμνου δένδρου, οὗτινος οἱ κλώνοι προεξείχον ὑπεράνω τοῦ τοίχου. Ὁ Ἀνδρόνικος ἐξέλεξε τὸ μέρος τοῦτο ὡς καταλληλότερον δι' ἐνέδραν.

— Νὰ μὴ κτυπήτατε ὁ, τι καὶ ἂν συμβῇ πρὶν σὰς εἶπω, ἰψιθύρισε πρὸς τοὺς τρεῖς συντρόφους του, οἵτινες κατανεύσαντες διεσκορπίσθησαν ξαυροειδῶς, ἕκαστος τὴν ὑποδαιχθείσαν θέσιν σπεύδων νὰ καταλάβῃ.

Ὁ γίγας ἀπέμειναν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ γονυπατήσας ἐστήριξε τὰ τῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν ἄκραν σχοινίου, οὗτινος τὴν ἐτέραν κατέχων ὁ Στραβομμάτης διηυθύνετο ἀντικρὺς αὐτοῦ.

Μετὰ μικρὸν δὲν ἰφάνετο οὐδεὶς· πάντες ἐτοποθετήθησαν ὅπου ζοφερώτερον σκότος ἡδύνατο νὰ τοῖς περικαλύψῃ.

Πρὸς τὸ μέρος μόνον τοῦ πλοιάρχου ἡδύνατό τις νὰ διακρίνῃ δύο πυριφλεγεῖς ὀφθαλμοὺς λάμποντας ὡς καιομένους ἄνθρακας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Ο ΘΗΑΥΔΡΙΑΣ.

Ἡ Φλώμη ἐξεληθοῦσα τοῦ κοιτῶνος τοῦ πλοιάρχου Ἀνδρονίκου κατέβη ταχύπους εἰς τὴν αὐλὴν, ὤθησε μίαν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον.

— Σὲ ἕκαμα πολλὴν ὥραν νὰ περιμένης στὰ σκοτεινά, καὶ μὲν Μάλα· ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, εἶπε, ἔλα ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ, ὑπέλαβε φωνὴ ἀνδρική σιγῆλη.

— Πᾶμε ἐπάνω, ἐκείνοι ἐφυγον.

— Τὸ ἤξεύρω.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἡ Φλώμη ἐξῆλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Αὐτὴ ἡ κατηραμένη δὲν ἔχει σκοπὸν ἀπόψε νὰ φῇ τὸ νερόν τῆς· εἶπεν ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ πεφωτισμένον τοῦ πλοιάρχου δωμάτιον· τόσας φορές τώρα παρατηρῶ ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς κλειδωνιάς ἀλλὰ τὸ βλέπω πάντοτε ἄθικτον.

— Ἀλλ' εἶναι περιττὸν πλέον δι' ἀπόψε, εἶπεν ὁ ἐρωτόληπτος Μάλας, δὲν ἤκουσας τί σὲ εἶπεν ὁ καπετὰν Ἀνδρόνικος;

— Ἀ! εἰς τὸ ἤκουσας λοιπὸν πονηρὲ, ἐπέφερεν ἡ οἰκοδέσποινα θωπευτικῶς ραπίσασα τὴν παρὶκὴν τοῦ ἐραστοῦ.

— Βέβαια τὸ ἤκουσα, ἤθελες νὰ ἦμαι κωφός;

— Καὶ τί λέγεις λοιπὸν πῶς εἶναι περιττὸν;

— Βέβαια.

— Ἐγὼ ὅμως ἔλεγα τὸ ἐναντίον, ὑπέλαβεν ἡ ὡραία γυνὴ διὰ μορφασμοῦ.

— Πῶς;

— Εἶδες ἐκεῖ κεφαλὴ! ἀλλ' ἀνόητε, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦναι ἀργά! χάνωμεν δωρεὰν τοὺς κόπους μας.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, εἶπεν ἐν ἀπορίᾳ ὁ Μάλας.

— Καὶ θὰ εὐρώμεν ἄλλην εὐνοϊκωτέραν περίστασιν; ξεύρω ἐγὼ τί διάβολον ἔβγαλεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὁ Καπετὰν Ἀνδρόνικος, καὶ θὰ φυλάξω τὴν ἰδικὴν του διάθεσιν πρὸς ζημίαν μου;

— Ἀ! καὶ θέλεις νὰ πάρῃς τὸ παιδί χωρὶς νὰ ἦναι αὐτὸς σύμφωνος;

— Δόξα σοι ὁ Στανᾶς ὅπου μὲ ἐκατάλαβες.

— Ἐχασες βλέπω τὰ λογικά σου, κοκκῶνα μου! εἶπεν ὁ Μάλας μετὰ σοβαρότητος κινῶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

— Δὲν ἤξεύρω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας... ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ, εἰμαι ἡ στρατηγίνα, καθὼς εἶπες καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσῃς, ἄλλως διαλύομεν τὰς συμφωνίας μας, ὑπέλαβεν ἡ νεαρὰ γυνὴ δι' ἐπιβλητικοῦ τόνου καὶ ἐκφραστικῆς χειρονομίας.

— Μπα! ἔκαμνεν ὁ Μάλας ὀλίγον θορυβηθεὶς, βλέπω μὲ τὰ σωστά σου ὁμιλεῖς.

— Βέβαια, κύριε!

— Καὶ σκοπεύεις νὰ πάρῃς τὸ παιδί παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου;...

— Μάλιστα! εἶπεν ἡ Φλώμη μετὰ φωνῆς σταθερᾶς μὴ ἐπιδεχομένης ἀντίρρησης, προσκλίνασα συγχρόνως διὰ τρόπον λίαν σκωπτικοῦ.

— 'Αλλ' άνόητη, δέν θά άποκαλυφθώμεν τότε;

— Αϊ, καί όταν άποκαλυφθώμεν τί θά γίνη; ήρώτησε μετά θρασύτητος κχιμούσασα τόν ένα όρθαλμόν.

'Ο Μάλας παρατήρησεν αύτήν μετ' έκπλήξεως.

— Πώς! τί θά γίνη;

— Τέλος πάντων άς τελειώνωμεν, είπεν ή Φλώμη διά τραχείας φωνής άγερώχως προσβλέψασα τόν έραστήν της καί έπιτακτικήν στάσιν άναλαβοῦσα.

'Ο Μάλας υπό τό βλέμμα έκείνο έκυψε τόν αύχένα.

'Ο δυστυχής ήτον υπόδουλος αύτης.

— 'Ο,τι γίνη άς γίνη, έξηκολούθησεν, ίσένα δέν σέ μέλει διόλου, ισού θά πάρης τό παιδί καί θά φύγης κρυφίως χωρίς κανείς νά σέ ιδή, έγώ θά δώσω λόγον. Ήπειτα είς τόν καπιστάν 'Ανδρόνικον, έχεις τίποτε νά φοβηθής; δειλί!

— 'Εγώ δέν άπέβλεπα τόν έαυτόν μου, έτραύλισεν ό θηλυδρίκας, μή τολμών νά άνεγείρη τούς όρθαλμούς, έφοβούμην μόνον δι' ίσεί.

— Εύχαριστῶ, εύχαριστῶ, διά τήν άφοσίωσίν σου! κρύψε την δι' άλλην περίστασιν· τώρα κάμε έκείνο όποῦ σέ λέγω, καί ένοια σου... ή Φλώμη ήξεύρει ποῦ πατεῖ.

Λεγούσα δέ ταῦτα ή γυνή αύτη προσεκτίησας ὅρος τοσοῦτον άπαιτητικόν, αύθαίρετον ὥστε ό Μάλας ήσθάνθη τόν άδάμαστον ζυγόν της γυναικός ταύτης επί τοῦ τραχήλου του έπικαθήμενον, καί υπέμεινεν άγογγύστως τήν έξουσίαν αύτης, ένῶ πᾶς άλλος καί ό άθλιέστερος τῶν ανθρώπων ήθελε προσπαθήσῃ νά τήν άποσεΐσῃ.

'Ο άθλιος μόλις έκκαμε παρατηρήσεις τινάς, άλλ' έκείνη δι' ένός μόνου βλέμματος τόν κατέστησε πειθήνιον.

— Στάσου μιά στιγμή καί έφθασα, είπεν επί τέλους ή Φλώμη, άπερχομένη.

'Ο Μάλας ίστατο σιωπηλός καί περιμένων.

— Δέν έχει σκοπόν νά πήρ τό νερκιωτικόν αύτή ή άναθεματισμένη, είπεν ή νέα γυνή έπιστρέψασα· στάσου νά ιδής τί θά τής καταγέρω.

Καί τά λεπτοφυή έκείνα χείλη της διεστάλησαν υπό φρικώδους φοβερού χαμογέλωτος.

'Ο Μάλας άνέβλεψεν, άλλ' έκείνη είχε γίνη άφαντος.

'Εκαμε τότε βήματά τινα έντός τοῦ δωματίου σκεπτόμενος, προρρακιῶς είς άκρον τεταραγμένος.

Μετ' ολίγον ήκουσε τήν πολυθέλητηρον έρωμένην του ίπανερχομένην,

ήτις άπέθετο επί της τραπέζης μικράν παροψίδα πλήρη άμμου ήν προσεπάθει νά περιλάβῃ έντός της άπαλῆς αύτης δράγμης.

'Ο Μάλας άπηύθυνεν αύτῇ βλέμμα έρωτηματικόν, έκθαμβόν.

— Τώρα νά ιδής πῶς τό παίρνω έγώ τό παιδί άπ' αύτήν τήν σπρίγλα· είπε δι' άγρίας φωνῆς παρεμφεροῦς άσθματος τίγρεως λυσσώσης.

— Τί θά τό κάμης αυτό; έτόλμησε νά έρωτήσῃ ό έραστής ριγίσας.

— Κάμε τήν δουλειά σου καί μή έρωτᾷς· είπεν ή Φλώμη περιλαβοῦσα ὅσῃν ήδυνήθη άμμον καί ὀρμήτσας πτερόπους έκτός τοῦ κοιτῶνος.

'Ο Μάλας έμεινε κατὰ πλεγκτος βασανίζων τήν εύήθη κεφαλήν του ὅπως μαντιύτῃ τί προϋτίθετο νά πράξῃ ή έρωμένη αύτοῦ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΛΕΩΝΗ.

'Η σύζυγος τοῦ Λεωνῆ έν τῷ αὐτῷ έκείνῳ δωματίῳ ένθα ίγκατέστησαν ή μάλλον έφυλάκισαν αύτήν άπό της τρομερᾶς νυκτός καθ' ήν τήν άπήγαγον, έκάθητο είς τήν συνήθη θέσιν της πλησίον ένός παραθύρου, παρᾶ τά γόνατα έχουσα έν τοῖς σπαργάνοις τό προσφυές νεογόνον κοιμώμενον τόν νήδυμον τῶν νηπίων ὕπνον.

'Απέναντι αύτης έκαιεν ή θρυαλλίς ένός κηρίου, ή μικρά τοῦ ὁποίου φλόξ δειχεν αύχμηρόν φῶς.

Τό πρόσωπον της νέας γυναικός ήτον οίκτρως ήλλοιωμένον. Δέν είχε πλέον τήν ζωηράν έκείνην καί ροδίνην χροιάν άκτινοβολοῦσαν επί της αίθεροπλάστου έκείνης μορφῆς. Ὑπό τᾶ προσεζέχοντα μῆλα τῶν παρειῶν έσχηματίσθησαν βαθέα κοιλώματα, άλλ' υπό τήν λυπηράν τρύτην καχεκτικότητα, υπό τό ὠχρόλευκον καί διαφανές αύτης χρῶμα, χρῶμα γλυκερόν, συμπαθές, καθίστατο θελκτικωτέρα, συμπαθητικωτέρα.

Οἱ άλλοτε περιλαμπεῖς ὀρθαλμοί μαρμαρίζοντες έν τῇ θαυμασίᾳ αὐτῶν αἴγλῃ, ήσαν ήδη βεβαρυμένοι, θμβηροί, περίλυποι, καί έν ταύτῳ περιδείς.

'Από της παρελθούσης νυκτός διετέλει έν άγρυπνίᾳ καί πρός τό μέγεθος τῶν περιβαλλόντων αὐτήν δεινῶν ή πηγῇ τῶν δακρύων αύτης είχε στερεῦσει.

Ήκούοντο μόνον έκ διαλειμμάτων άλγεινοί στόνοι σπαραξικάρδιοι, ὅς έδέχετο άπό τῶν μυχιαιτέρων της τεθλιμμένης ψυχῆς τό γλυκερόν

αὐτῆς στόμα ὅπως τοὺς ἐκστομίζει πρὸς τὸν Ὑψιστον, ὡς πανυπερέστην παράκλησιν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἀγνοῦ ἐκείνου βρέφους τοῦ ἐν ταῖς σπλάγχχοις αὐτῆς λαβόντος τὴν ὑπαρξιν, τὰ μεμαρμαρμένα αὐτῆς χεῖλη διεστέλλοντο ἐπιθύριζον ἡδεῖς μελιστάχτους φθόγγους βρυκαλισμοῦ, τῶν ὁποίων ἡ μητρικὴ καρδία οὐδέποτε ἐξαντλεῖται, καὶ ἀπῆλθαι τότε ἐπὶ τῶν χειλέων τούτων γλυκὺ ἀλλὰ πένθιμον μαιδιάμα.

Αἱ αὐλαίαι τῶν παραθύρων ἦσαν ἐπιμελῶς καταβιβασμέναι καὶ ποτὶ ἡ λεπτοφυῆς ἀλλὰ λειπόσαρκος χεὶρ ὡς ὑπὸ ἐνστίκτου κινουμένη ἀπειρεῖστο νὰ παρασύρῃ τὴν αὐλαίαν, τὸ βλέμμα τῆς τότε περίτρομον διωλισθαίνει πρὸς τὰ ἐκτὸς σκότη, ὅπως διακρίνῃ, . . . τί; . . . τὸν σύζυγόν τῆς βεβηλῶς, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῶν φοβερῶν ἐκείνων κκοῦργων, οἵτινες θὰ ἐπέπιπτον ἐπ' αὐτοῦ ὅπως τὸν κατασυντρίψωσιν.

Καὶ πρὸς τὴν φρικώδη ταύτην ἰδέαν, τὸ αἷμα αὐτῆς ἐπάγωνεν, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, ἀπώθει μεθ' ὁρμῆς τὴν αὐλαίαν, ἀπλutos τρόμος ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ὡς τελευταίαν καταφυγὴν τὸ φρικαλίον αὐτῆς βλέμμα ἀνυψοῦτο πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ διὰ φωνῆς κλαυθμηριζούσης ἀπέτεινε τὴν ἐπομένην δέησιν.

— Θεέ μου, σῶσέ τον! σῶσε τὸν πατέρα τοῦ τέκνου μου.

Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν φωνὴ παραμυθητικὴ, ὡσεὶ ἀπεσέλλετο ἀπὸ τὰ ἀπρόσιτα ὕψη τῶν οὐρανῶν πρὸς τὰ ὦτα αὐτῆς, ἐφ' ὧν ἠσθάνθη αὐτὴν πτερυγίζουσιν, φωνὴ μυστηριώδους λέγομεν ἐνόμιζεν ὅτι ἔλεγεν εἰς αὐτήν.

— Ἐλπίζε ἐπ' ἐμέ!

Τότε τὸ μέτωπόν τῆς ἠκτινοβύλει, ἡ γαλήνη ἐπανεπαύετο εἰς αὐτήν, καὶ ἐπρόφερον ὡς φόρον ἀπείρου εὐγνωμοσύνης:

— Ναί! ναί! ἐλπίζω εἰς μόνην τὴν παντοδυναμίαν σου. . .

Αἶφνης ἡ κλεις τῆς θύρας περιστράφη ἐν τῷ κλείθρῳ ἔξωθεν.

Πρὸς τὸν ἀπροσδόκητον τοῦτον ἤχον ἡ Φινέλλα ἀνεπήδησεν ἐντρομος.

Τίς ἦτον ὁ ἐν μέσῳ νυκτὶ ἐπισκέπτης οὗτος;

Τούλάχιστον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ καταράτῳ ἐκείνῃ οἴκῳ διαμονῆς αὐτῆς οὐδέποτε τὴν ἀνησύχησαν πλὴν τῆς προεραίας νυκτός.

Ναὶ μὲν πάντοτε ἐκλείειν ἔσωθεν, ἀλλ' ἡ δολία ἐκείνη οἰκοδέσποινα ἐφύλαττεν ἀντικλείδα τῆς θύρας ταύτης ὅπως εἰσέρχεται ὁσάντις ἤθελε.

— Ποίος εἶναι; ἠρώτησεν ἀνακκλημένη.

— Ἐγὼ, ἐγὼ! ἀπεκρίθη φωνὴ ἡχηρὰ, μὴ φοβῆσαι

Καὶ ταυτοχρόνως ἐνεφανίσθη ἡ Φλώμη ὑπομειδιῶσα ἀλλὰ τὸν ἄδην ὑποκρύπτουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

— Καὶ τί θέλετε τοιαύτην ὥρην;

— Ἐνόμιζα πῶς θὰ σὲ εὖρω κοιμωμένην, εἶπεν ἡ καταχθόνιος γυνὴ λαθραῖον βλέμμα ρίψασα πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ριάλην πεπληρωμένην ὕδατος μέχρι στεφάνης.

— Εἰμαι ἐξυπνος καθὼς βλέπεις.

— Ἀγαπᾷς πολὺ νὰ ἀγρυπνῇς τὴν νύκτα, προσέθετο ἡ Φλώμη πλησιάζασα εἰς αὐτὴν τὴν μίαν χεῖρα ἔχουσα κρεμασμένην πλαγίως ὅπως μὴ φαίνεται παρὰ τῆς Φινέλλης, καθὼς περικλείουσιν τὴν ἄμμον.

— Τί θέλετε λοιπόν; ἐπανέλαθε ἡ σύζυγος τοῦ Λεωνήζηρως ἱμναίνουσα τὴν ἀηδίαν τῆς πρὸς συνδιάλεξιν μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

— Δὲν ἠμπορέσαμεν ὡς τόσον νὰ συμφιλιωθῶμεν, εἶπεν ἡ τελευταία ἐννοήσασα τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς ἀντικειμένης αὐτῆς δέξασα μετὰ πεισμονῆς τὰ χεῖλη.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἰπῇς, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἀφῇς κατὰ μέρος τοῦς ἀηδεῖς τούτους ἀστεϊσμούς, εἶπεν ἡ Φινέλλα ξηρῶς.

— Πῶς; σοῦ φαίνεται ἀστεϊσμός ἀηδῆς ὅταν θελω νὰ συμφιλιωθῶμεν;

— Αὐτὸ λοιπόν ἤλθε νὰ μὲ εἰπῇς;

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Φινέλλης ἀπεικονίσθη τασαύτη περιφρόνησις, τασαύτη μεγαλοπρέπεια, ὥστε ἡ ἐρωμένη τοῦ Μάλα ἠσθάνθη βέλος κινεῖται αὐτὴν πληξάν, συνέσπινξε τοῦς ὀδόντας ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ τὸ θανάσιμον αὐτῆς μίσος ἀπῆτραπε τὴν ὁρμαίνον τῆς, ἥτις ἐξηκόντησεν κατὰ τῆς δυστυχοῦς μητρὸς ἐχιδναῖον βλέμμα.

— Ὦχ, δὲ! δὲν ἦλθα δι' αὐτό, εἶπε διὰ φωνῆς ζοφερᾶς ἦν προσεπαῖθαι νὰ καταστήσῃ ἀρελῇ.

Καὶ ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Καθὼς ὅταν λυσσαλέα τίγρις ὀπισθοδρομεῖ μὲ λάμποντας ὀρθαλμούς καὶ μυκτῆρας ἀνοιγοκλειομένους φοβερῶς ὅπως ἐφορμήσῃ ἐπιτυχέστερον ἐπὶ τῆς λείας αὐτῆς, οὕτω καὶ ἡ Φλώμη ἐποίησε τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκείνο βῆμα.

Ἐν τις παρετήρη αὐτὴν προσεκτικῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤθελε καταληρθῇ ὑπὸ φρίκης.

Τὸ βλέμμα τῆς ἐφλέγετο ὑπὸ ἀστραπῶν ἀγρίας λύτης.

— Καὶ διὰ τί λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Φινέλλα συγχυσθεῖσα.

— Διὰ νὰ σὲ συγχαρῶ πρῶτον. . .

— Εἰς τί;

— Διὰ τὸ νέον τὸ ὅποιον ἐπληροφορήθην ἀπόψε.

— Τὸ ποῖον; ἠρώτησεν ἡ νέα γυνὴ τρέμουσα.

— Ὅτι ἦσαι ἡ νόμιμος σύζυγος τοῦ Λεωνῆ, καὶ νὰ σοῦ ζητήσω μυριάκις συγγνώμην δι' ὅσας ὕβρεις πρὸς τὴν τιμιότητά σου ἀπευθίναμεν.

Καὶ ἡ Φλώμη προσέκλινεν.

Ἡ Φινέλλα ἐκπληκτος ἠτοιμάζετο νὰ λαλήσῃ.

Ἐκεῖ, ἡ θηριώδης ἐκαίνη γυνὴ ἣτις ἐκμύψα τὸ ἑαυτῆς σῶμα ἀπὸ σκοποῦ ἐσφενδόνισε κατὰ πρόσωπον τῆς δυστυχοῦς συζύγου τοῦ Λεωνῆ τὴν ἄμμον.

Ἡ τάλαινα ἀποτυφλωθεῖσα ἔβαλε φοβερὰν κρυγὴν ὁδύνης.

Ἀμρότεροι αἱ χεῖρες τῆς ἔδραμον ὅπως περιβάλλωσι τοὺς πεπληγμένους ὀφθαλμούς της.

Τότε τὸ γυναικόμορφον ἐκαίνο τέρας ἐκμύψα πρὸ τοῦ κοιμωμένου βρέφους, ἤρπασεν αὐτὸ, καὶ ταχύς ὡς δαίμων ἀνορθοῦται, ὁρμᾷ πρὸς τὸ φῶς, φυτᾷ ἐπ' αὐτοῦ ὅπερ σβέννυται, πηδᾷ ἐκτὸς τοῦ δωματίου, οὔτινος κλείει τὴν θύραν περιστρέψασα τὸ κλειδίον καὶ κατέρχεται ἀνὰ δύο τὰς βαθυμίδας.

Ἡκούσθησαν παρατεταμένοι κλαυθμηρισμοὶ τοῦ βρέφους.

Ὁ Μάλας ἵστατο ἐπὶ τοῦ κατωπλίου ἀναμείνων ἐν μεγίστῃ ταραχῇ.

— Ἐλα! πάρε το καὶ φεῦγε, εἶπεν αὐτῇ ἡ τρομερὰ τοῦ Βάλβη φαρμακεῦτρια διὰ φωνῆς τραυλιζούσης, βραγχνώδους, πνευστιῶσα.

Ὁ Μάλας ἔτεινε μηχανικῶς τὰς χεῖρας καὶ ἐδέξατο τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐφάνη δισταζὼν νὰ κινηθῇ.

— Ἐλα! κατέβαινε λοιπόν, διέλαξεν ἡ Φλώμη ὠθοῦσα αὐτὸν διὰ φρενιτιώδους χειρονομίας.

Ὁ Μάλας ἐρρίγησεν πρὸς τὴν πελιδνὴν ὠχρότητα καὶ τὸ ἐξηγριωμένον βλέμμα τῆς ἐρωμένης του, ὑπεγόγγυσεν ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις μεταξὺ τῶν ὁδόντων αὐτοῦ καὶ κατέβη ἐσπενυσμένως τὴν κλίμακα ἔχων τὸν ἀρτιγέννητον υἱὸν τοῦ Λεωνῆ, ὅστις ἀνέλατο εἰς ὅξεις κλαυθμηρισμοῦς.

Φθάσας πρὸ τῆς θύρας τοῦ δρόμου περιετύλιξε τὴν κεφαλὴν τοῦ βρέφους διὰ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ ὀθανίου, ὅπως μὴ ἀκούωνται τὰ κλαυματὰ του, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΕΩΝΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΛΑ.

Πανταχοῦ ἐπικράτει σιγῇ.

Ὁ Μάλας περετῆρησε περὶ αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν μετὰ τάχους διευθυνόμενος κατὰ μῆκος τῆς στενῆς ἐκαίνης ὁδοῦ, ἣτις ἔληγε μετὰ τινὰς ἰλιγμοῦς πρὸς τὸ τέλος εἰς δάσος κυπαρίσσεων ἐπὶ εὐρυχώρου ὀθωμανικοῦ νεκροταφείου.

Ἀρκόμενος πρὸ αὐτοῦ ἐβράδυνε τὸ βῆμα.

Ἐντυχθὲν τὸ σκότος ἦτο ψηλακρητὸν· ἡ σελήνη δὲν ἠδύνατο νὰ διαπεράσῃ τὰς πιπυκνωμένας στοιγὰδας τῶν κυπαρίσσεων, αἵτινες μὲ τὰς οὐρνομήκεις καὶ ὀξεῖς αὐτῶν κορυφὰς ὡμοίαζον μακρόθεν στρατὸν ὅλον γιγάντων, πρωρισμένων νὰ φρουρῶσιν ὑπερένω τοῦ πενθίμου τούτου κρυσφυγέτου τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότητος.

Ὁ Μάλας ἠσθάνθη ἀνεξήγητον τρόμον καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλκεν εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦτο μέρος.

Τὰ βλέμματα αὐτοῦ περιεγράφησαν περίξ καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ, οἱ κλαυθμηρισμοὶ τοῦ βρέφους ὑπὸ τὸ διπλοῦν περιτύλιγμα ἠκούοντο πάντοτε διακεκομμένοι, πεπνιγμένοι, ἀλλ' ἄρκετὰ εὐχχοι ὅπως τὸν προδῶσιν.

Ὁ Μάλας ἐπροχώρητε περὶ τὰ τριάντα βήματα ἐπὶ λιθοστρώτου ἀτραποῦ αἵποτε ἀκρωμένος καὶ μετὰ προδήλου δειλίας.

Ἐκείθεν τὸ δάσος καθίστατο ζοφερώτερον.

Αἰρῆς εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ὤπισθεν ὀγκώδους μαρμάρου ὀρθοστημένου, ἐνόμιεν ὅτι ἐκινήθη μέλας τις ὄγκος, τὸν ὅποιον οἱ ἐντρομοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ εἶδον ἀνορθούμενον.

Ὁ Μάλας ἐφρικίσεν.

Φωνή τις ἀνῆλθε μέχρι τοῦ λάρυγγός του, ἀλλ' ἀπεπνίγη.

Οἱ πόδες αὐτοῦ ἀπεποιήθησαν νὰ προχωρήσωσιν· ἐστράφη πρὸς τὰ δεξιὰ, ἄρῃαι τὴν ἀτραπὸν καὶ εἰτέδυσε μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν μαρμάρινων ὀρθοστημάτων ἐπιτυμβίων, τρέχων, ἢ μᾶλλον φεύγων μετ' ἰλιγγιώδους ταχύτητος πρὸς τὴν πλησίαν τῆς ἀτραποῦ διευθύνειν.

Μετὰ παράλευσιν λεπτῶν τινῶν ὁ Μάλας ἔστρεψε τὸ ἔμφοβον αὐτοῦ βλέμμα ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι ἀπεμακρύνθη, ὅτι ἀπηλλάγη τοῦ φοβεροῦ ἐκαίνου φάσματος.

Τὸ ἀσθμαίνον αὐτοῦ στῆθος ἀνέπνευσεν ἡχηρῶς καὶ ἐξηκολούθησε πάντοτε τρέχων.

Τὸ νεκροταφεῖον ἔληξεν αἰφνιδίως πρὸ ὑψώματος, κάτωθεν τοῦ ὁποῖου ἠνοιγέτο εὐρεία κοιλάς ἐπὶ τῆς χλοανθοῦς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ἐρηπλοῦτο τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φέγγος καὶ τὴν ὁποίαν διηυλακίζεν ὀρισείδως ρύαξ, οὕτινος τὰ ὕδατα ἡσύχως διαρρέοντα ἐν τῇ κοίτῃ αὐτῶν ἀνέπεμπον ἐναρμόνιον φλοίσβον, ἀντανakλῶντα τὴν σιγοτρέμουσαν ἀναλαμπὴν τοῦ σεληνιαίου τούτου φέγγους.

Ὁ Μάλας παρέκαμψε τὸ ὑψωμα πάντοτε κρυπτόμενος ὑπὸ τῆς σκιάς τῶν τελευταίων τοῦ νεκροταφείου κυπαρίσσω, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν κοιλάδα δι' ἧς ἐσκόπευε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴχνη τῆς πορείας αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔκαμε τὸ πρῶτον πρὸς αὐτὴν βῆμα ἔστη κεραυνόπληκτος.

Πέντε βήματα μακρὰν ἔφραττε τὴν δίοδον διολισθῆσαν τὸ φοβερόν ἐκεῖνο μέλαν φάσμα.

Αἱ ἀμφίβολοι τῆς σελήνης ἀκτίνες ἐφώτισαν πρὸς στιγμὴν τὸ ἀπειλητικὸν αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ ὁ Μάλας ἐν ἀπάσῃ τῇ λευγαλίᾳ αὐτοῦ φρίκη ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπον τοῦτο.

Κραυγὴ ὁμοίᾳ ρόγγῳ πεπνιγμένου ἀπέπτη τοῦ δισταλμένου στόματος του, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπάγωσε, καὶ πρὸς τὴν φρικαλέαν ἐκείνην ἀναγνώρισιν ὀπισθοβατῶν ἐτραύλισεν ἐν φωνῇ ὑποκώφῳ διακεκομμένῃ.

Ὁ Λεωνῆς!

Πάραυτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω ἀρίσται εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τοσοῦτον κατέλαβεν αὐτὸν ἡ σύγχυσις, τοσοῦτον οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτοῦ ἐθαμβώθησαν ὑπὸ τοῦ τρόμου, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη βράχθρον διηνοίγετο ἐνώπιόν του ἤθελε κατακρημνισθῇ ἐν τῇ δαιμονίῳ ἐκείνῃ ὁρμῇ, μεθ' ἧς ἔφειγεν, ὥσπερ ὑπὸ Ἑριννύων διωκόμενος.

Ὅπισθὲν του ἠσθάνετο μετ' ἀπεριγράπτου φρίκης ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπιρχόμενον τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο τοῦ Λεωνῆ φάσμα καὶ διὰ τοῦτο οἱ πόδες αὐτοῦ ἤρουντο δυνάμεις ὑπερανθρώπους καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνεζήτουν ἀνοιχτὸν δρόμον.

Ὁ δύστηνος ἔτρεχεν ὡς δαίμων, ὅπου οἱ πόδες αὐτοῦ ἢ ἡ φορὰ ἤθελον τὸν φέρει, καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς κατακλιζούσης αὐτὸν φρίκης τυχαίως φερόμενος εὐρέθη αἶφνης ἐνώπιον τοῦ ρύακος.

Δύο προαιώνιοι νεφελογεῖτονες πλάτανοι ἀνυψοῦντο ἐνώπιόν του, δεκάμετρον ἀπόστασιν ἀπέχοντες ἀλλήλων ἔπαιον δὲ τοῦτο τῆς ὄχθης τὸ

μέρος ἦτο φοβερῶς ἀπότομον καὶ κρημνώδες βυθιζόμενον οὕτως ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ρύακος, οὕτινος τὰ ὕδατα διαβρέχοντα τὸ πλεῖστον τοῦ ἀπροσπελάστου τούτου κοιλώματος, ἄφηνον ἐπιμήκη ταινίαν λασπώδους ἐπιφανείας.

Αἱ τρίχες τοῦ Μάλα ἀνωρθώθησαν ὅτε εὐρέθη ἐπὶ τοῦ κινδυνώδους τούτου μέρους.

Οὐδὲν πλέον ἀνθρώπινον ἀπέμεινεν ἐπ' αὐτοῦ, ἦτον αὐτόχρημα ἡ ζῶσα σκιά τοῦ τρόμου.

Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἰλιγγίασεν πρὸς τὴν θέαν τοῦ φοβεροῦ κινδύνου.

Ὡρεῖαι ἢ νὰ ριφθῇ εἰς τὰ πρὸ τῶν ποδῶν του βράχθρον ἢ νὰ σταφῇ...

Οἱ ὀρθαλμοὶ του ἀκουσίως ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Τὸ μαῦρον ἐκεῖνο φάσμα διὰ καταπληκτικῶν ἀλμάτων κατέφθινεν αὐτόν, ἀπειλητικόν, φοβερόν.

Ἰδρὼς κρυερὸς ἐπάγωσε ἅπαντα τὰ μέλη αὐτοῦ.

Ἐπρεπε νὰ ἐκλέξῃ.

Δὲν ἐδίστασε πλέον.

Τελευταία τις ἐλπίς οὐχ' ἦτον ριψοκίνδυνος ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἀγωνιῶντα αὐτοῦ ἐγκέφαλον.

Ἡδύνατο ριφθεὶς εἰς τὸν ρύακα νὰ σωθῇ εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην, τοῦλάχιστον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

Ἐκλείσει τοὺς ἐντρόμους αὐτοῦ ὀρθαλμούς καὶ ἔκλεισε νὰ πηδήσῃ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀντήχησε βροντερὰ ἐκπυρσοκρότησις.

Ὁ Μάλας εὐρέθη γονυπετής ἤκουσε τὸ θανατηφόρον σφικρίδιον συρίζαν παρὰ τὴν ἐκτοῦ κεφαλὴν.

Τότε ὁ ἐναγκαλιζόμενος τὸ βρέφος βραχίων κατέπεσεν ἐξηθρωμένος, τὸ βρέφος ὠλισθήσεν ἐπὶ τῆς γλῶσς χωρὶς τὴν ἐλάχιστην νὰ ἐκφέρῃ φωνήν, ὥσπερ ἐκ θαύματος συναισθανθὲν ὅτι ἀπηλλάγη τοῦ καταχθονίου ἐκείνου ἄρπαγος.

Ὁ Μάλας ἀνέπῃδθη ἐν ροπῇ ὡς δι' ἐλατηρίου ἀνατιναχθεὶς πέντε βήματα μακρὰν καὶ ὤρμησεν δι' ἀκατανώτου τάχους φεύγων ὡς βέλος πρὸς τὴν διέσθυσιν τῆς οἰκίας τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, καὶ ἀφίει ὀπισθὲν του τὴν πολύτιμον ἐκείνην λείαν, ἣν τῷ ἐπιστεύθη, καὶ τὴν ὁποίαν ἐνόμισεν ὅτι ἀντὶ πάσης παρσιτέρω καταδιώξεως ἤθελε προτιμήσῃ νὰ ἐγκολπωθῇ ὁ ἀμείλικτος ἐκεῖνος διώκτης.

Πάντα ταῦτα συνέβησαν ἐν βραχυτέρῳ τοῦ δευτερολέπτου χρόνῳ.

Ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο φάσμα ἢ μᾶλλον ὁ τρομερὸς ἀνὴρ εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν μορφήν ὁ Μάλας ἀνεγνώρισε τὸν Λεωνῆν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐ-

πυροβόλησε κατὰ τοῦ ἀπαγωγέως, καὶ εἶδεν αὐτὸν γονυκλιτοῦντα νομίσας ὅτι τὸν ἐπλήγωσεν ἑστὴ παρευθὺς κρατήσας τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ.

Ἴσως δὲν ἐπεθύμει νὰ φονεύσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ ἐπυροβόλησεν ἀσκόπως μόνον ὅπως τὸν ἐκρεβίσῃ, ἢ διότι θὰ ἐμάχτευσε βεβαίως τὸ ἀπορασιδικόν του κίνημα ὅπως ριφθῇ εἰς τὸν ρύακα μετὰ τοῦ βρέφους, ὅπερ θὰ ἐπνίγετο ἀ-αμφιβολῶς, ὅπωςδὴποτε ἐφάνη ἀποστρεφόμενος τὴν χύσιν τοῦ αἵματος ὡς ἐκ τῆς στιγμιαίας ἐκείνης φρίκης, ἥτις τὸν κατέλαβε πρὸς τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπληρώθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

Ἄλλ' ἡ βραχυτάτη ἐκείνη ἀδιεβαιοῦς του ἔκχμεν αὐτὸν νὰ ἀπολέσῃ τὸ πᾶν.

Ὁ Μάλας εἶχε διαφύγῃ ὡς ἑστραπή.

Ὁ ἄγνωστος ἀνὴρ πάντοτε ἐπ' αὐτοῦ καθηλωμένον τὸ λαμποβόλον αὐτοῦ βλέμμα ἔχων ἀνεσκίρτησεν πρὸς τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην κίνησιν καὶ ἐχύθη ὀπισθεν τοῦ ἀγρίου ἀφ' οὗ φωνήν.

Δὲν παρετήρησεν διόλου τὸ ἐπὶ τῆς γλοαυθοῦς γῆς λευκὸν ἐκεῖνο περιτύλιγμα, ὅπερ ἐνέκλειε τὸ δυστυχεῖς βρέφος, ἐγκαταληθὲν εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ.

Πεντήκοντα βήματα μακρὰν αὐτῶν διεκρίνοντο πενιχραί τινες καλύβαι ἀθιγγάνων ἀκκονίστως διεσπαρμέναι ἐπὶ ὑψώματος καὶ εὐάριθμοι σκηναὶ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ρύακος, ὀπισθεν αὐτῶν παρὰ τὰς κλιτύας τοῦ ὑψώματος διαφαίνετο ὁ μέλας ὄγκος τῆς καταχθονίου οἰκίας τῆς Φλώμης.

Πρὸς τὸ βῆθος εἰς ἀπόστασιν βολῆς τὸ ἐκ κυπαρίσσων δάσος τοῦ ὀθωμανικοῦ νεκροταφείου.

Ὁ τάλας διωλίσθησεν μεταξὺ τῶν καλυβῶν τῶν ἀθιγγάνων, ὧν τινὲς τεθορυβημένοι ἐκ τοῦ κρότου τοῦ πυροβολισμοῦ προέκυπτον ἔμβροτοι, κατῆλθ' ἐκεῖθεν τοῦ κατωφεροῦς ἰσθμοῦ τοῦ βορείου τοίχου τοῦ κήπου τῆς Φλώμης διέκστηκα, ὅτε δύο ἄλλεπάλληλοι ἐκπυρσοκροτήσεις ἀντήχησαν ὀπισθεν του.

Ὁ Μάλας ἐγένετο παλιδνός . . . ἡ καρδία αὐτοῦ ἔπαυσε νὰ πᾶλλῃ.

Σύμπασα ἡ δύναμις τῆς ζωῆς του ἐναπελείφθη εἰς τοὺς πόδας του, οἵτινες ὡσεὶ πτεροφόροι διήνυσαν καταπληκτικὴν ἀπόστασιν εἰς ἕκαστον αὐτῶν διασκελισμόν.

Ὁ φοβερός διώκτης του εἶχε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἀπείχεν αὐτοῦ δέκα μόλις βήματα.

Παραδόξως δὲν ἀντήλλαξαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οὐδεμίαν λέξιν ἀπὸ τῆς συναντήσεώς των.

Ὁ Μάλας ἔφθασε τὸν τοίχον.

Θάμνοι πολλοὶ ἀνερύοντο παρ' αὐτὸν ἐπὶ ἀνωμάλου ἐπιφανείας.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἀναρριχηθῇ τῇ βεσηταίᾳ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ νὰ εἰσπληθῇ εἰς τὸν κῆπον . . .

Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἐπρόφθανε ; . . .

Ἡ ἰδέα αὕτη μετέτρεψε τὴν σκέψιν αὐτοῦ, καὶ ἐξηκολούθησε φεύγων κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, ὅστις ἔληγε παρὰ τὸ ἐτοιμόρροπον παρὰπνηγμα ἔνθα ἐνῆδρευεν ὁ μονόφθαλμος Γιάννης . . .

Ὁ Μάλας καλῶς γινώσκων πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς τοποθεσίας ταύτης καὶ κρυπτόμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξὺ τῶν θάμνων ἐκέρδιζε πολυτίμους στιγμὰς ἐξαφανιζόμενος ὑπὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ ἀκολουθούτος αὐτόν, ὅστις μετὰ λυσσώδους ἐπιμονῆς κρατῶν ὑπὸ τὸ πύρινον βλέμμα του μέχρι τοῦδε ἐπὶ ἀνοικτοῦ πεδίου τὸν ἐραστὴν τῆς Φλώμης, ἀπώλεσεν αὐτὸν αἰφνης ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἠναγκάζετο νὰ ὀδηγῇται ὑπὸ μόνου τοῦ ἤχου τῶν βημάτων αὐτοῦ, καὶ τότε ἔτριξε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ μετὰ λύσσης καὶ ἐν μυκωμένῃ φωνῇ ἀκαταλήπτῳ ὡς ἐκ τῆς πνευστιώσεως ἀναπνοῆς του ἐπέφερε τρομερὰς κατάρκας.

Ὅτε δὲ ἡ ζοφερὰ τοῦ Μάλα σκιὰ διεγράφετο παρὰ τινὰ θάμνον εἰς μέρος ὅπου ἡ σελήνη ὑπέφωσκειν, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν πάντοτε μηκυνομένην, ὁ νυχθηλῆτης οὗτος ἔφριπτεν ὑπὸ τῆς πεισμονῆς αὐτοῦ καὶ προέτεινε τὴν δεξιὰν σκοπεῶν διὰ τοῦ πολυχρότου ὅπερ ἐκράτει, καὶ οὐτινος ἐκινώθησαν ἤδη αἱ τρεῖς βολαὶ, ἀλλὰ πᾶραυτὰ ἡ σκιὰ ἐξηφανίζετο.

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν Δ Δ'.

Η ΕΝΕΙΡΑ

Ὁ ἄνανδρος οὗτος τῆς Φλώμης ἐραστὴς ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ἄνευ τινος ἀπεικταίου, διήλθε τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ παραπήγματος πάροδον καὶ ἀντὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου, δι' ἧς θὰ συνηντᾶτο μετὰ τοῦ γίγαντος Ἀνδρονίκου, εἰσώρμησεν ἐντὸς τοῦ χαλάσματος καταπλήξας τὸν ἐνεδρεύοντα ἐκεῖ μονόφθαλμον, ὅστις ἀφῆκε φωνὴν τρόμου.

— Μὴ φωνάζῃς, εἶπεν ὁ Μάλας διὰ φωνῆς τραυλιζούσης ἀσθμαίνων, κᾶτωχος, ἰδρωτὶ περίρρητος, μὲ σιαγῶνας σπασμωδικῶς τριμούσας καὶ βλέμμα περίτρομον, φρικαλέον.

— Τί είναι; ἠρώτησεν ὁ μονόφθαλμος ἀναγνωρίσας τὴν φωνήν, ἀλλὰ προσπαθὼν νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπον.

— Ὁ Λεωνῆς! ὁ Λεωνῆς! ὑπετραύλισεν ὁ Μάλας μετὰ δέους συνωθούμενος ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ἄρειπίου, ὅπως συσπειρωθῇ ἐν αὐτῇ.

Ὁ μονόφθαλμος πρὸς τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπέμεινεν ἐνεὸς ἐπὶ στιγμήν, ἀναυδὸς καὶ ἀκίνητος διερευνῶν διὰ μέσου τοῦ σκότους μὲ τὸν μόνον ἡμισβεσθέντα ὀφθαλμὸν τοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάλα...

— Ὁ Λεωνῆς ἔρχεται! ἐπανάλαβεν ἡ ἀπαισία φωνὴ τοῦ τελευταίου τούτου ἐκ τοῦ βάρους τοῦ βραγχνώδους φέρυγγος αὐτοῦ.

Πόρρωτα ὁ μονόφθαλμος προκύπτει τὴν κεφαλὴν, βήμκτα κατεσπυμένα προσέβαλλον τὴν ἀκοὴν τοῦ ἐκ τοῦ ὀπισθεν τοῦ παραπήγματος προερχόμενα.

Ἐφρικίασεν.

Ἄλλ' ἰσφενδόνισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀνδρονίκου μικρὰν πέτρην ἣν τέως συνέχεν ἐν τῇ παλάμῃ του, ποιῶν οὕτω τὸ συμπεφωνημένον σύνθημα, καὶ ἀπεκρόβη εἰς τὸ ἐνδύτερον.

Ἠκούσθη ἐν τῷ ἄμα ἑλαφρὰ τις κίνησις ἐκείθεν, σβεσθεῖσα ἐν ἀκρεί.

Ἐκεῖ, ἐν τῇ ἐπαναληφθείσῃ σιγῇ ἀνθρωπός τις ἐφάνη πρὸ τῆς γωνίας τοῦ τοίχου, ἀναμφισβόως αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τὸν Μάλαν διώκων, οὗτινος ἀπώλεσε τὰ ἴχνη, καὶ τὸν ὅποιον τὸ σπινθηροδόλον αὐτοῦ βλέμμα ἑτεροπλανεῖ, ἀνεζητεῖ διαπεροῦν τὰ σκότη.

Ἐποίησε δύο ἀδέξια βήμκτα πρὸς τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ χάλασμα.

Οἱ δύο ἐν αὐτῷ ἄνδρες διακρίναντες αὐτὸν καὶ τὸ ἐν τῇ χειρὶ του ἀπαστρέπτον πολύκροτον ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοὴν των νεκροὶ μᾶλλον ἢ ζῶντες.

Αἴφνης τὴν προσοχὴν τοῦ τρομεροῦ ἀγνώστου ἀπέσπασε βραχὺς ψιθυρὸς ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ, ὃν τὸ ἐξημμένον λογικὸν αὐτοῦ ἐμειγαλοποίησεν.

Ἦρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ νομίζων ὅτι ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τῆς λαίας του.

Ὁ μονόφθαλμος τότε ἀναπνεύσας ἐξέτεινε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ τολμητὴς ἔδραμε διὰ γιγαντείων ἀλμάτων ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ τοίχου τῆς ὀπισθίας προσόψεως.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν διήρχετο τὸ σκιερὸν ἐκεῖνο μέρος, ἀντικείμενόν τι ἄόρατον ἀντέκοψε τὸν δρόμον αὐτοῦ.

Ἐπερθεῖν τῆς γῆς ἡμῶν μέτρον ἦτο τεταμένον μέλαν χονδρὸν σχοινίον.

Ὁ διώκτης τοῦ Μάλα προσέσκοπεν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τρομερᾶς ὀρμῆς, οἱ πόδες αὐτοῦ περιεπλέχθησαν, ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν, ἐκλονίσθη, ἔ-

βηκε κρυγὴν καὶ κατεκυλίσθη μετὰ γδούπου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀσθμαίνων καὶ κἀθιδρως.

Τότε δὲ ταχύτερον τοῦ ἀνέμου ἐχύθησαν ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τεσσάρων σημείων τέσσαρα φάσματα φοβερά.

Καὶ ἠκούσθη φωνὴ ἀγρία ὑπόκωφος ἣν ἔρρηξαν οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι ἄνδρες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ θριάμβου αὐτῶν.

Δύο ἐξ αὐτῶν ἀνήγειρον τὸ θῦμα δραξάμενοι τῶν βραχιόνων του, ὁ τρίτος ἐφίμωσεν αὐτὸ διὰ πλατείας λωρίδος πανίου, ἐνῷ ὁ τέταρτος ὁ τὸ πελώριον ἔχων σῶμα, περισφιγξὲ τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς συμπαραλαβὼν καὶ τὰς χεῖρας περιτυλίξας διὰ τετραπλοῦ κρίκου τοῦ χονδροῦ σχοινίου καὶ κρατήσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περιλαίμου ἐψηθύρισε κύψας πρὸς τὸ πρόσωπόν του διὰ φωνῆς ζοφερᾶς φρίκην ἐμποιούσης, τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις.

— Σὲ ἔχω τέλος πάντων!

Ὁ δεσμώτης κεκρυφόπληκτος ἐν καταστάσει ἀπολιθώσεως διατελῶν δὲν ἐπρόφθασε οὐδ' ἑλαχίστην ἀντίστασιν νὰ ἐπιφέρῃ.

Οἱ φρικαλέοι κατάπλητοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ συνηντῶντα πρὸς τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ βλοσυρὰ ἐκεῖνα βλέμματα ἀπαστρέπτοντα ἐν τῷ σκότει καὶ ἐξακοντίζοντα κατ' αὐτοῦ λάμψεις ἀσπόνδου ἐχθροπαθείας.

Ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀπαγόμενον.

Λέξιν τινὰ ἐψηθύρισαν τὰ χλωμὰ αὐτοῦ χεῖλη, ἧτις ἔμεινεν ἀκατάληπτος καὶ ἀπλήρησεν ἐπ' αὐτῶν μειδίαμα ἀπεριγράπτου αὐταπαρνήσεως σβεσθὲν ἐν περιφρονητικῷ πρὸς τοὺς ἀνάνδρους αὐτοῦ ἀντιέχλους μορμασμῷ καὶ ὑπέμεινεν ἀγογγύστως νὰ τὴν ἀπαγάγωσιν.

Ὁ Μάλας εἶχε προβῇ ἐκ τῆς κρύπτης του καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἐβεβαιώθη τὰ ἐκεῖ γινόμενα ἀνέπνευσεν ἡχηρῶς ὥστε τὸ στῆθος αὐτοῦ νὰ ἀπηλλάγη τρομεροῦ ἄχθους συνθλίβοντος πρὸ πολλοῦ τὴν θηλυπρεπῆ αὐτοῦ καρδίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'.

ΤΙ ΔΥΝΑΤΑΙ Ἡ ΜΗΤΗΡ.

Ἡ δυστυχὴς τοῦ Λεωνῆ σύζυγος θῦμα τῆς βδελυρᾶς ἀπανθρωπίας τῆς ἐπαρχτοῦ ἐκείνης γυναικὸς γοερῶς ὀλολύζουσα καὶ τὸ πρόσωπον κρυπτό-

μενον ἐν ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις, αἵτινες μετὰ πυρετωδῶν κινήσεων ἀπετίνασσαν τὴν ἄμμον ἀπὸ τῶν ὀρθαλμῶν της, ἀποσταλαζόντων ὀδυνηρὰ δάκρυα, ἢ Φινέλλη, λέγομεν, ἐν μέσῳ τῆς οἰκτρᾶς ἐκείνης συμφορᾶς πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ ἀπαγομένου προσφιλοῦς τέκνου της, φωνὴν ἣτις ἐδόνησεν εἰς τὰ μητριακά της φίλτρα, κατέφαγε μετὰ μανίας τὴν ὀδύνην αὐτῆς, καὶ ἐνεκλήθησεν ἔντρομος ὑπὸ φρικώδους καταληρθείσα ιδέας.

Αἱ χεῖρές της ἔδραμον ὡς ἐξ ἱμῦτου ἐπὶ τοῦ τόπου ἐνθα ἀνεπαύετο τὸ νήπιόν της καὶ ἔψαυσεν τὸ κενὸν αὐτοῦ.

Τότε ἡ δυστυχὴς γυνὴ κατέστη παράφρων· ἡ περικυκλοῦσα αὐτὴν ἀτμοσφαῖρα ἐγένετο φλογερὰ ὥστε συνέκειτο ἐκ μορίων διαπύρων ἅπερ ἀνέπνεε, καὶ ἅπερ διήνοιξαν ἐπὶ τοῦ στήθους της πυριπλεγῆ λάβαν.

Τὸ ἐν φοβερῷ γνόφῳ βεβυσμῆνον τῶν αἰμοβιφῶν ὀρθαλμῶν της βλέμμα προσεκτῆσατο φρικκλίαν ἀκίνητην, τὸ λογικὸν αὐτῆς ἐσείετο ἐκ θεμελίων ἐν τῇ δίνῃ ἰλιγγιώδους στροβίλου.

Ἐρρηξε δευτέραν κραυγὴν, ἀλλὰ κραυγὴν οὐχὶ πλέον ἀνθρωπίνην, κραυγὴν μανιώδους ἀγωγίας, ὁμοίαν ὠρυγῆς θηρίου, ὅπερ ἀπειχώρησαν τοῦ νεογνοῦ του.

Ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν πεδῶν αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ ἐν τῷ καταράτῳ τούτῳ δωματίῳ σκότος τοσοῦτον ἦν πυκνόν, τοσοῦτον ὀξεὶς ἡσθάνθη τοὺς ἐπὶ τῶν ὀρθαλμῶν πόνους, ὥστε εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἀνεζήτησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος ἱρισμα.

— Τὸ τέκνον μου! ἀνεβόησε.

Καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐνόμισε τὰς φρένας αὐτῆς σαλευομένας.

Ἄλλ' ὡς εἰάν ἡρύσθη ἐκ τοῦ περιληψμένου ἐκείνου ὀνόματος ὑπεράνθρωπον δύναιεν, ὡς εἰάν εἴλκυεν αὐτὴν θρυμμάσιόν τι γόητρον ἀνκτιναχθεῖσα ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θύραν.

Εἰς μάτην ὅμως ἐψηλάφη ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ μετὰ πυρετωδῶν κινήματων.

Ἡ κλεῖς ἦτον ἀρηρημένη.

Ἡ τάλαινα γυνὴ ἐκτὸς ἑαυτῆς ἱμυῶτο καὶ ἱρρενητία, δραξαμένη διὰ τῶν δύο χειρῶν της τὸ σιδηροῦν κλειθρον, καὶ σείουσα αὐτὸ δι' ὑπερτάτης ἰσχύος ὅπως τὸ ἐκρίζωσεν, τὰ χεῖλη καθαιμάσσουσα διὰ τῶν ὀδόντων.

Ἡ θύρα ὅμως δὲν ἐνέδιδεν.

Οἱ δάκτυλοί της τότε συνέσφιγγον τὰς ἐκκτέρωθεν προεξιχούσας πλευράς αὐτῆς καὶ ἀπεπειράθη καταβαλοῦσα πανόστατον ἀγῶνα ὅπως τὴν διαρρήξῃ δι' ὀρμητικῷ κλονισμοῦ.

Μάταιαι προσπάθειαι! ἡ θύρα ἔμενεν ἀνένδοτος.

Αἱ χεῖρες τῆς ταλαιπώρου κατέπεσον καθημαγμέναι, μεγάλαι σταγόνες ἰδρωτός ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου της καὶ ἀφείσα σπαρχτικὴν φωνὴν ἔστη ἐξηντημένη, ἡ κεφαλὴ αὐτῆς κατέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῶν χειρῶν της, καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Ἀλλὰ τί ἔπταισα λοιπὸν θεέ μου! ἔλεγε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης βραγχνώδους, τί ἔπταισε τὸ τέκνον μου! ὦ! τὸ τέκνον μου! τὸ τέκνον μου! . . . καὶ ἀπερίγραπτος φρίκη κατελάμβανεν αὐτὴν, καὶ τίλλουσα τὴν κόμην περιστρέφετο ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ δωματίῳ ὡς παράφρων.

— ὦ! εἰμαι ἐνικατάρατος! . . .

Καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἡσθάνετο τὴν καρδίαν της συντριβομένην σπαρτατομένην ἀνηλεῶς.

Αἴφνης τὸ παράφορον αὐτῆς βῆμα διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἠνέυξε παραχρῆμα.

Τότε τὰ συνεσταλμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της ἔλαβον ἔκφρασιν καταπληκτικῆς ὀποφάσεως.

Τὸ τίως ἀκίνητόν της βλέμμα διηλθεν ἀγρία ἀπαισία ἀστραπὴ καὶ ἐδυθίσθη εἰς τὰ ἐκτὸς τοῦ παραθύρου σκότη καταμετροῦν τὸ ὕψος αὐτοῦ.

Ἡ μαῦρη ἀπελπισία ἦτον ἐξεικονισμένη ἐπὶ τοῦ βλέμματός τούτου, συντέμνοντος τὸ δωδεκάμετρον ἐκείνου ὕψος εἰς πῆδημα ἐνός διασκελισμοῦ, καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἤλ συντριβέτο πρὸ τοῦ καταχθονίου τούτου καταγωγίου.

Ἀλλ' αἱ φρένες αὐτῆς εἶχον ἤδη ἀπολέσει πᾶσαν συναίσθησιν.

— Ἄτιμοι, ἄτιμοι! ἐκράυγασεν ἐν ἐξάλλῳ παραφροῶ.

Καὶ ἔρριφθη . . . ἀλλ' ὡς νὰ ἀνεκάλεσεν ἐαυτὴν εἰς τὸ λογικὸν ἡ φοβερὰ ἐκείνη στιγμή, ἡ ἀδυσώπητος πραγματικότης τοῦ κινδύνου, ἐδειλίασε πάρυτα, αἱ χεῖρές της ἤρπασαν τὰ πλαίσια τοῦ παραθύρου καὶ ὠπισθοχώρησε καταβεβλημένη.

Παράταταμένος ἀλγεινὸς στεναγμὸς ἐξήχθη τοῦ στόματος της ἀντηχήσας, καὶ τὰ γόνατά της καμφθέντα ὑπὸ τῆς κοπώσεως ἐγονυπέτησε μετὰ γδαῦπου . . .

Ἀλλ' ἡ μητριακὴ στοργὴ διηγήθη πάλιν ἀλκιμωτέρα περιβαλοῦσα αὐτὴν δι' ἀμέτρου, ἀνηκούστου δυνάμειος.

— Τὸ τέκνον μου! ἀνεβόησεν.

Ἀντιπύχθη καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν λυσσαλῆα.

Αἱ ἀπαλαὶ ἐκείναι χεῖρες αἱ λεπτοφυεῖς, ἐγένοντο χαλυβδιναὶ ἡ θύρα ὑποτάσας σφοδρότατον κλονισμόν ἀλλεπάλληλον ἐτριξεν, διεσείσθη,

τὸ κλειθρον αὐτῆς ἐξεριζώθη καὶ ἐνέδωκε μετὰ πατάγου. Τότε ἡ δυστυχὴς μήτηρ μένεα πνέοντα ἔδραμεν πρὸς τὰ κάτω πετώσα μᾶλλον ἢ βαδίζουσα.

Ὁ Μάλας εἶχεν ἀπέλθει ἤδη μετὰ τοῦ βρέφους, ἡ δὲ δολία αὐτοῦ ἐρωμένη ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ ριφθεῖσα ἐπὶ τινος καθίσματος ἐρέμβαζε σκεπτομένη.

Ἐν τούτοις ἤκουεν ἀπάσας τὰς κραυγὰς καὶ τὰς κινήσεις τοῦ δυστήνου θύματος τῆς εἰς τὸ ὑπεράνω αὐτῆς δωμάτιον.

Δὲν διέκοπτον ὁμῶς οὐδαμῶς τὰς ὀλεθρίας σκέψεις τῆς μόνον εὐχαιστεῖτο νὰ ἀπειθῶνῃ πρὸς τὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐξελισσομένην τραγικὴν σκηνὴν τὸ ἐχθρὸν αὐτῆς μειδίαμα.

Ἄλλ' ὅτε διεδόθη ὁ πάταγος τῆς διαρρηγείσης θύρας ἡ καταχθόνιος γυνὴ ἀνωρθώθη ἐκπεπληγμένη.

Πλὴν δὲν ἐπρόφθασε νὰ κἀμῃ ἐν βήμα.

Ἐνώπιόν τῆς ἐπὶ τῆς εἰσόδου ἵστατο ἡ Φινέλλα, φοβερά, ἀπειλητικὴ λυσίκομος, πνιυστιῶσα, ὠχρὰ δίκην ἀγάλματος θανάτου, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροπούς στίλβοντας, καὶ ὑπὸ τὸν αἱματώδη καὶ διαφανῆ αὐτῶν πέπλον ἀγρίως σπινθηρακίζοντας.

Ἡ Φλώμη ἐρρίγητε πρὸς τὴν ἑξαλλον καὶ ἡλλοιωμένην αὐτὴν θέαν τοῦ θύματος τῆς, καὶ ἔκαμε κίνημα τρόμου καὶ ὀπισθοδρομήσεως.

Ἄλλ' ἐνροπῇ ἡ πρᾶφορος μήτηρ χύνεται ἐπ' αὐτῆς ὠρουμένη, οἱ δάκτυλοι τῆς δράττονται τῆς πλουσίας κόμης αὐτῆς καὶ διὰ βιαιοτάτης ὁρμῆς πρὶν προλάβῃ νὰ συνέλθῃ τὴν καταβάλλει.

— Τὸ τέκνον μου, ἄτιμη! τί ἔκαμες τὸ τέκνον μου! εἶπε διὰ φωνῆς συριττούσης σείουσα ἀπὸ τῆς κόμης τὴν κεφαλὴν τῆς Φλώμης ἥτις ἔπενεν ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Τὸ τέκνον μου! ἐπνέλαθε μὲ φρίσσοντα χεῖλη, καταβαλοῦσα δὲ σφοδρότεραν δύναμιν ἔρειψε χαμαὶ τὴν ἀντίπαλόν τῆς ὑπτίαν.

Ἡ Φινέλλα τότε φοβερά, στηρίζει τὸ γόνυ τῆς ἐπ' αὐτῆς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πυρίνους καὶ φωνὴν λυσσῶσαν παλλομένην ἐπρόφερε διὰ τόνου ἐπισήμου.

— Ἀτιμη! εἰάν δὲν μοῦ εἶπῃς ποῦ εἶναι τὸ τέκνον μου, θὰ σὲ πνίξω ὡς σκύλαν.

Ἡ δεξιὰ τῆς ταχυτέρα ἀστραπῆς συνέσπριξε τὸν λάρυγγα τῆς ἀντιπάλου, ἥτις τίως ἐμβρόντητος πρὸς τὴν αἰφνιδίαν τῆς Φινέλλης ἐπέθεισιν παρετήρει ὑπὸ τὸ στιβαρὸν τῆς γόνυ ἐν βλέμματι ἡλιθίῳ ἐκ τῆς ὑπερτάτης ταρχῆς τὰς τρομερὰς ἀστραπὰς τῶν ἀγρίων ἐκείνων ὀμμάτων τῆς

γυναικὸς ταύτης, ἥς τὸ τέκνον ἀφῆρπασε κακοποιήσασα αὐτὴν τοσοῦτον ἀπανθρώπως, καὶ ἥτις ἐκράτει αὐτὴν ἤδη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἰστοίμης νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλήν.

ΡΙγος παγερὸν διεχύθη ἐπ' αὐτῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἠσθάνθη τοῦς ἀπλοῦς ἐκείνους δακτύλους συνηλθόντας τὸν λαιμὸν τῆς ὅπως τὸν συντρίψωσι ὥσανεὶ ἦσαν ἐκ γάλυβος.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς διεκόπη καὶ ἡ βέβηλος αὐτῆς ψυχὴ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς σκοτεινοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ἄν δὲν μοῦ εἶπῃς, εἶσαι χαμένη, κκοῦργος γυνή! ἔβόησεν ἡ Φινέλλα ἐκτὸς ἐαυτῆς πιέζουσα τὰ στήνα τῆς ἰχθρᾶς τῆς, ἥτις ἔβαλε φωνὴν ἄλγους.

Ζοφερά λάμψεις διῆλθεν αἶφνης τοῦ ἀκινήτου βλέματος τῆς Φλώμης σβασθεῖσα παραχρῆμα, τὰ πελιδνά τῆς χεῖλη ἔδάφησαν ὑπὸ χροιάς ἰσχυροῦ, ἡ δὲ χεὶρ τῆς διολισθήσασα λάθρα ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἰσθῆτός τῆς παρὰ τὴν ὀσφύν αὐτῆς, ἐξεῖλκυσε μικρὸν ἐγχειρίδιον.

— Ἄφες με! εἶπε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

— Ὁ γλήγορα τὸ τέκνον μου! ἐπνέλαθεν ἡ Φινέλλα ἀσθμαίνουσα, στηρίζασα ἅπληστον, ἀνυπόμονον βλέμμα ἐπὶ τῆς Φλώμης, ἥτις ἔλαβε καὶ ἐν τούτοις νὰ ἀνατείνῃ τὴν ὀπλισμένην αὐτῆς χεῖρα.

— Ἀ! μὲ ποδοπατεῖς . . . λάβε! εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου μὲν ἀκουομένης.

Ἡ Φινέλλα διείδεν ἀστραπὴν διαγραφείσαν ἐνώπιόν τῆς, ταῦτο χρῶνως δὲ τὴν ὀξυβελῇ λεπίδα διευθυνομένην κατ' αὐτῆς.

Ἐβαλε φωνὴν τρόμου καὶ ἀνεπήδησε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἀνδρονίκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'.

ΓΥΝΗ ΤΕΡΑΤΩΛΗΣ

Ἡ Φλώμη ἀνωρθώθη με χεῖλη συνεισπασμένα καὶ βλέμμα ἀπαστρέπτον ὀργῶς ὅπως διεκδικήσῃ τὴν καταισχύνην ἣν ἐδοκίμασεν ὑπὸ τοῦ πόδα; τοῦ θύματός της.

— Ἀ! φεύγεις λοιπόν, ἐκράγασε βρυχωμένη, ἀκριβὲς θὰ μοῦ τὴ πληρώσῃς! καὶ ἐκινήθη νὰ ὁρμήσῃ ἀλλ' ἔστη μόλις προβάσῃ κατὰ ἓν βῆμα.

Ἡ Φινέλλη περίτρομος ἀρῆκε κραυγὴν ἀνερθρόν, ἀναζητοῦσα ἐπὶ ματαίῳ ἄστυλόν τι ἐν τῇ γωνίᾳ ἐκείνῃ ἐνθα συνεσπειρώθη.

— Ἀ, φοβεῖσαι! βλέπω, γυναιὶα μου κυρία! εἶπεν ἡ Φλώμη ἱπανάλαθοῦσα τὸ σατανικόν της μειδίαμα, ἤθελες νὰ μὲ πνίξῃς, ἀν δὲν σοῦ ἔλεια περὶ τοῦ τέκνου σου; χὰ, χὰ, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἀνεσκήρτησε πρὸς τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο ὄρος τῆς καταχθονίου γυναικός.

— Χὰ, χὰ, χὰ! ἐκράγασε τὸν βεβιασμένον ἐκεῖνον γέλωτα ἡ φοβερά τοῦ Μάλα ἱρωμένη, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὰ στρουθία ἐκεῖνα τὰ ὅποια συλλαμβάνει τις εὐκόλως, τὸ δέμμα μου ἔχει πολὺ ὀξεῖς ἀκάνθας καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἐγγίσῃ τις χωρὶς νὰ αἱματώσῃ τὰς χεῖράς του.

Ἐπειτα ἐν ἑῷ βῆμα πρὸς τὰ πρόσω ποιήσασα ἀνέτεινε τὸ δαιμόνιον της σῶμα.

Τὰ χαρακτηριστικὰ της τότε ἔλαβον ἑκφρασίαν ἀποτρόπαιον, ζοφερὰν, τὸ βλέμμα της ἐλαμπύριζεν ἐντροφεὺν οὕτως ἐν τῇ ἡττῇ καὶ τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θύματός της, καὶ ὑφύσασα τὸν αὐχένα, φρυάττουσα ὑπὸ τοῦ ἀπείρου θριάμβου της ὅστις μετέδωκεν αὐτῇ τόνον φωνῆς ἀγέρωχον, φεβρόν, προτίθετο σφίγγουσα ματωδῶς ἐν τῇ παλάμῃ τὴν λαβίδα τοῦ ἐγχειριδίου, οὕτινος τὴν αἰχμὴν ἰδείκνυε πάντοτε τῇ Φινέλλῃ.

— Ὑστερον ἀπὸ μίαν τόσον ἐπονείδιστον ταπείνωσιν τὴν ὅποιαν μοὶ ἐπέβαλες, ἀφοῦ ἡ τύχη ἢ μάλλον αὐτὸ τὸ λυγρὸν μετέστρεψε τὸ παιγνίδιον ὑπὲρ ἐμοῦ, ἡδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω, καὶ δὲν θὰ ἐκχυχάσομαι ἐξητελισκας ὑπὸ τοῦ πόδα; σου μίαν γυναικα ὡτάν ἐμεῖ! . . . ἀκούεις; ἡδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω χωρὶς κἀνὲς νὰ μοὶ προξενήσῃ διὰ τὸ ἄτομόν σου τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν, ἀλλ' οὔτε θὰ μετεμελοῦμην ἔπειτα . . . καὶ θὰ σὲ ἐφόνευσαι! . . . εἰς τὰ σχέδιά μας εἶσαι περιττὴ πλέον, μας χρειάζεται μόνον τὸ τέκνον σου τὸ ὅποιον καὶ κρατοῦμεν καταλαμβά- νεις; . . . εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἰς τὸν οἶκόν μου, ὁ θάνατός σου

θὰ ἐκαλύπτετο ἐν τῇ ἀρναίᾳ, οὐδὲ κἀνὲς ποτὲ θὰ σὲ ἀναζήτει. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἤλλαξαν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν. Ἀκουσὸν με καὶ θὰ μὲ ἐννοήσῃς.

Καὶ τὸ στήθος τοῦ γυναικείου τούτου τέρατος, ἔβραζεν ὑπὸ λύσσης καὶ μίσους, καὶ αἱ λίξεις αὐτῆς ἐξήρχοντο δίκην πυρεσσόντων βελῶν, ἔκαστον τῶν ὁποίων διήνοιγεν ἐπὶ τῶν σπλάγχχνων τῆς ταλαιπώρου Φινέλλης βροθεῖαν θανάσιμον πληγὴν.

— Θέλω νὰ σοῦ περυστήσω τὴν θέσιν ἐκατέρας ἡμῶν, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀνηλεὴς γυνὴ ἀκουσέ με καλὰ. Ναί! ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι φαυλοβία, ὅτι ἔχω καρδίαν μυστρὰν σκληροτέραν καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων, εἶμαι γυνὴ τὴν ὅποιαν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ ἀκινδύνως, ἔχω πάντα τὰ φυσικὰ ἐκεῖνα ὅπλα, ὅσα γυνὴ τοῦ εἵδους μου κέκτηται εἰς βαθμὸν πολὺ ἀνώτερον τῶν συνήθων, διὰ τῶν ὁποίων πλήττω ἀμειλίκτως τὸν ἐχθρόν μου . . . Πρὸς τοῦτοίς τὰ στήθη μου φλέγονται ὑπὸ δοξομανίας, ἀγαπῶ τὴν δοξάν πρὸς τὴν ὅποιαν ἀποβλέπω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς μου, εἶναι οὕτως εἰπεῖν τὸ μόνον ἐλατήριόν μου, καὶ διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ σημεῖον ὅπερ ὀνειροπολῶ δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσω ἐνώπιον παντὸς μίσου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τόσον πολὺ δι' ἐσέ.

Καὶ ἡ τερατώδης γυνὴ ἀνέπνευσεν ὥσπερ ἀπερρόφα ἀτμὸν πύρινον.

— Ἀλλὰ σὺ, ἐπανέλαθες, ἀπέχεις πολὺ ἀπ' ἐμοῦ ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν, ἡ διάπλασίς σου εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἐπιοικίσθης ἀπὸ τὴν φύσιν, ἢ ἀπὸ τὴν Θεὸν ὅπως θέλῃς, μὲ ὅλα τὰ εὐγενῆ ἐκεῖνα προτερήματα γυναικὸς ἐνκρέτου, καθιστῶντά σε προσφιλεῖ πρὸς πάντας καὶ προξενούντα τὴν συμπάθειαν, τὴν αὐταπάρνησιν, καὶ τὰ ὅποια διανοίγουν ἄβυσσον μεταξὺ μας, καὶ ὑποδαυλίζουν τὸν φθόνον μου . . . ὦ! δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ περυστήσω πόσον διακαίεται ἡ καρδία μου ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ τούτου πάθους, ὅταν φαντασθῶ ἀνώτερόν μου ὄν! πᾶν ὅτι μὲ πλησιάσῃ τὸ θέλω ὑποχείριόν μου, θέλω νὰ ᾔημι περιφρονητέον, ἐξητελισμένον, καὶ καὶ δὲν ἀνέχομαι ἀξιοπρέπειαν, εὐγένειαν ἐνώπιόν μου. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα ὅσα βροθεύουσιν ἐν ἐμοί, ἀλλ' εἰς βαθμὸν φοβερόν, ἀλλόκοτον δὲν ὑπάρχει χειροτέρα φαγέδαινα ταύτης.

Καὶ ἡ φρικτὴ γυνὴ ἀνέπνευσε πάλιν καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Μήχοι τοῦδε δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ὑπερηφάνειάν σου, τὴν κρτεροψυχίαν σου δι' ὅσα δεινὰ ὑπέστης καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς σου εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ τὰ ὅποια δὲν προῆλθον ἀπὸ ἐμὲ βέβαια, ἀλλ' ἡσθάνομην κυρίαν χαρὰν, καὶ ἐνίοτε πρὸς τὴν περιφρόνησίν σου εἰς κάθε πρὸς ἐμὲ βλέμμα σου, πρὸς τὴν ἀφασίωσιν ἐκείνην δι' ἣν ὑπέφερες τὸν χωρισμὸν τοῦ ἀγαπητοῦ σου φίλου, πρὸς τὴν λατρίαν καὶ

τὴν ἡδύτητα τῆς στοργῆς μεθ' ἧς περιέβαλλες τὸ τέκνον σου, ἡσθάνομένη λέγω, πείσμα τι τοσαύτης ἀποστροφῆς, τοσούτου μίσους ὥστε ἐνίοτε μοῦ ἐπῆρχετο ἰδέα νὰ σὲ καταστρέψω, νὰ σὲ ἀρνήσω μὲ ὅποιονδήποτε τρόπον: . . . ἀλλ' ἔπειτα ἀναλογιζομένη τὴν θέσιν σου καταπραυνόμενη ἄλλος τις τὸν ὅποιον ἤξεύρεις βεβαίως ἀνέλαβε πρὸ ἑμοῦ διὰ σκοποῦς ἰδιοτελεῖς νὰ μὲ ἐκδικήσῃ. Ἐκτός τούτου ὑπῆρχε καὶ ἄλλο τι ὅπερ μὲ ἔκαμνεν ἂν ὄχι νὰ σὲ ἀποστρέφωμαι τόσον πολὺ, νὰ σὲ οἰκτείρω ὁμῶς: καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ διαγωγὴ σου δὲν ἦτον καὶ ἀμεμπτος ὅλως διόλου. Ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Λεωνῆ ἤθελες ἐρυθρίξῃ, ὅτι τὸ τέκνον σου ἦτο σπέρμα ἀθεμίτων σχέσεων, καὶ δὲν ἠδύνασθ νὰ καυχῇσθῃς ὅτι ἦσαι γυνὴ τιμία, ἐπιμένως ἄρινον νὰ βυρκαλίζωμαι μὲ τὴν αὐταπάτην ὅτι κατὰ τινὰ λόγον παρὰλληλίζεσαι μὲ ἐμέ, ὅτε ἡ ἐσπέρᾳ αὕτη ἀνέτρεψε τὰ πάντα, ἡ ἀτιμία ἀπελείφθη ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου μόνον μετώπου, οὐ δὲ ἀνυψώθης πολλὰς βαθμίδας ὑπερθεῖν ἑμοῦ, τόσον ὑψηλὰ ὅσον οὔτε τὸ βλέμμα μου δύναται ποτὲ νὰ φθάσῃ! . . . Ἐννοεῖς ὅτι ἀφ' ἧς ὥρας ἐπληροφόρηθην ὅτι εἶσαι νόμιμος τοῦ Λεωνῆ σύζυγος, ἡ καρδιά μου δὲν ἔχει πλέον αἷμα, ἔχει κῆμινον πυρὸς, ὅπερ κατατρῶγει τὰ σπλάγχνα μου.

Καὶ ἡ Ἐρινὺς ἐκείνη ἀπέμαξε τὸ φλέγον μέτωπόν της ἰδρῶτι διαβραχέν, οἱ βολβοὶ τῶν ἐρυθρωθέντων ὀφθαλμῶν της ἐξωγκώθησαν ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῶν λύσση σπινθηρίζοντες ὡς ἀνθρακες, τὰ χεῖλη της ἔρριπον, καὶ ἡ φωνὴ της τρέμουσα βραγχνώδης ὠμοίαζε γρυλισμόν.

Ἡ δὲ Φινέλλη, ἡ τέλεινα ἐκείνη καταδικασθεῖσα μεταξὺ τῶν δαιμόνων τούτων γυνή, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τρομερᾶς ἐξουσίας τῆς ἀδιαλλάκτου ἐκείνης ἰχθυᾶς, ἤκουε χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνῃ εἰμὴ βοήν μόνον περιβομβοῦσαν εἰς τὰ ὦτά της, ἔζη χωρὶς νὰ αἰσθάνηται, εἰμὴ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου περιχυνόμενον ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἔβλεπεν ἐν τῷ ἀθετράτῃ τῶν ὀφθαλμῶν της τρόμφῃ τὴν γυναικόμορπον ἐκείνην ἔχιδνεν ὑπερμεγεθυνημένην ὡς πελώριον φάσμα πολυκεφάλου δράκοντος ἀνορθωμένου ὅπως τὴν κατασπράξῃ διὰ τῶν ἀπείρων αὐτοῦ στομάτων.

Ἐκρῦψε τὸ φρικαλέον πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν.

— Ὅχι! ὄχι! ἐπανελάθειν ἡ στυγερά γυνὴ μετὰ μικρὰν παῦσιν ἐν περπορίῃ, δὲν θέλω νὰ σὲ φονεύσω! . . . εἰς τί θὰ ἐχρησίμειεν τὸ ἀθῶον αἷμά σου; . . . μήπως θὰ χορτάσω τὴν δίψαν μου; . . . ὄχι, ὄχι! νὰ ἀποθάνῃς ἐξυβρισμένη, ἀτιμασθεῖσα.

Ρίψασα δὲ μεθ' ὁρμῆς τὸ ἐγχειρίδιον ἐπὶ τοῦ ἰδῆφους προσέθετο μετὰ φωνῆς ὑποκώφου, βομβούσης.

— Δι' ἐσὶ πληγὴ ἐγχειρίδιου θὰ ἦτο χάρις, θὰ ἐπιπτες πρὸ τῶν ποδῶν μου ὑψηλοφρονεστέρᾳ παρὰ ποτε, μὲ ἀγνότερον, πλεόν ἄσπιλον μέτωπον καὶ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων! . . . Ἐγὼ δὲ θὰ ἔμενα μὲ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὴν βδελυγμίαν. . . ὦ! ὄχι! θέλω νὰ ἐρυθριάσῃς μέχρι κόρης ὀφθαλμοῦ πρὸ τοῦ συζύγου σου, θέλω καὶ αὐτὸ τὸ τέκνον σου νὰ βδελυχθῇ μίαν ἡμέραν τὴν μνήμην σου, καὶ τότε θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ καρδιά μου, ὦ! θὰ συντελέσω μὲ πᾶσαν θυσίαν εἰς ταῦτα, καὶ ἡ ὥρα εἶναι πολὺ πλησίον. . . ἤξεύρεις ὅτι ἀπὸ τοῦ θυμῶτός μου δὲν θὰ ἀπαλλαγῇς εὐκόλως. . . μὲ ἀκούεις; . . . ἡ ὥρα πλησιάζει, θὰ ἦμαι ἰδῶ που πλησίον ἀόρατος διὰ νὰ βλέπω, καὶ ὅταν θὰ σφραδάζῃς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μνηστῆρός σου, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀγαπητοῦ σου συζύγου κυλισμένη εἰς τὴν ἀμίαν, θὰ ἀκούσῃς τότε ἀπὸ μίαν ἰδῶ που γωνίαν τὸν μονότονον γελωτᾶ μου. . . ἐννοεῖς; . . .

Ἡ τρομερὰ γυνὴ εἰποῦσα ταῦτα καὶ ἀκοντίσασα τὸ θηριώδες αὐτῆς βλέμμα ἐπὶ τοῦ σπαρταττομένου θυμῶτός της, ἐστράφη εἰς ἀπέλθῃ.

Ἐπὶ τῶν στυγνῶν αὐτῆς χειλέων ἐπλανήτο χαμόγελων ζοφερόν. . . ἀπερίγραπτον.

Ἡκούσθησαν βρέα βήματα ἐκτός τοῦ δωματίου.

Ἡ Φλώμη δὲν ἠδυνήθη νὰ περιορίσῃ κίνημά τι ταρχῆς, καὶ ἀντεκόπη προσηλοῦσα ἀνήτυχον βλέμμα πρὸς τὴν θύραν.

Ἐνεργασθῇ πρὸ τῆς εἰσόδου ὁ γίγας λήσταρχος Ἀνδρόνικος, ὅστις στάς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἔρριπεν ἑταστικόν βλέμμα ἐπὶ τῆς Φλώμης, εἰς τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐπανῆλθε πάχυτα τὸ φαιδρὸν ἅμα καὶ σαρκαστικὸν αὐτῆς ἥθος.

— Εἴμεθα ἰδῶ, εἶπε διὰ νὰ μὴ σὰς δίδωμεν κόπον νὰ ἀναδῇτε ἕως ἐπ' αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ'.

Η ΦΙΝΕΛΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Ὁ γίγας εἰσῆλθε βραδέως· τὸ πρόσωπόν του πελιδνὸν εἰσέτι ἐμαρτύρε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ σύγχυσιν ὡς ἐκ τῆς προσφύτου ἐνέδρας ἣτις ἐξετελείσθη τοσοῦτον ἐπιτυχῶς.

Ἰχνη τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ἀνθρώσκον ἐν τῇ θριαμβευτικῇ ζοφερᾷ λάμπει τῶν σκιῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἦτον ἀσκεπής, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθωμέναι, τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ συνεσταλμένα, ἡ ἡχηρὰ καὶ ρογχώδης ἀναπνοή, τὰ πεφυσιωμένα αὐτοῦ στέρνα, πάντα ταῦτα ἐδίδον αὐτῷ ἐκφρασιν ἀπεχθῆ, τρομερὰν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἤθελε τις ἀνατριχίσῃ ὡς πρὸ τερατομόρφου καὶ παραδόξου φαντάσματος, οὗτινος τὴν εἰκόνα ἀνθρωπίνῃ διάνοιᾳ δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ, καὶ χεῖρ εἶναι ἀτελής νὰ περιγράψῃ.

Ὅτε τὸ βλέμμα του συνήντησε τὴν δυστυχῆ Φινέλλην τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν καταβεβλημένην ἐπὶ τοῦ σπαραττομένου στήθους της, καὶ τὸ πρόσωπον πάντοτε ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἀνκυδὸν, ἀκίνητον, ἀνευ παλμῶν. ἐκ διαλειμμάτων μόνον ὑπέκουσεν εἰς στιγμιαίους ριγώδεις σπασμούς, ὡς εἰ ἡ ζωὴ αὐτῆς νὰ ἐλειτούργει ἐν τοῖς σπασμοῖς τούτοις μόνον, ὁ φοβερός ἀρχιπειρατής, λέγομεν, ἐξέπλāγη, καὶ ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Φλώμην βλέμμα ἐκπληκτον ἐρωτηματικόν.

— Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἀνέλπιστα· εἶπεν ἡ φκυλόβιος γυνὴ, μὴν τὰ πολυξετάζῃς διὰ τῶρα. . .

Καὶ λυγίσασα τὸ σατανικὸν αὐτῆς σῶμα ἐν εἶδει προσκλίσειος προσέθετο.

— Πρέπει νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμὲ ὡς ἀπὸ τὸν προστάτην σου ἄγιον, διότι τὰ φέρω ὅλα κατ' εὐχὴν! . . . Ἐλα ἡσύχασε λοιπὸν, καὶ διώρθωσε ὀλίγον τὸ ἄγριον αὐτὸ ὕψος σου, διότι ἡ κυρία δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ ἑνα τόσο ἐξηγριωμένον ἐραστὴν. . . Σὰς ἀφήνω νὰ ἀπολαύσῃτε μόνοι τὴν εὐδαιμονίαν τῶν γλυκίων αὐτῶν στιγμῶν. . .

Καὶ ἡ ἀναιδὴς γυνὴ εἰποῦσα ταῦτα ἡμιέκλεισε νοηματικῶς τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν, ἔριψε τελευταῖον στυγνὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ θύματός της, ἐμεῖδισεν τὸ δηλητηριώδες μεῖδιμά της καὶ ἀπῆλθε μετὰ τάχους τονθορύζουσα ἀκαταλήπτως τινὰς λέξεις, ἀφοῦ ἐκλείσει ταύτοχρόνως ὀπισθὲν τῆς τὴν θύραν.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἐφάνη ἀρκισθεὶς πρὸς τὰς ἀτελεῖς ταύτας ἐξηγήσεις

τῆς συνινόχου του, κατέστειλε τὴν σύγχυσίν του πᾶντα ἐνώπιον τοῦ νεοῦ θριάμβου ὃν ἐμελλε νὰ δρέψῃ, καὶ τὸ φοβερὸν αὐτοῦ βλέμμα ἀκίνητον ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ δυστήνου ἐκείνου πλάσματος ἐπὶ τινι δευτερολεπτι, οἷον ἐκ καταθελγόμενον, ἔπειτα ποιήσας ἀπαίσιον μορφασμὸν ἐπλησίασε βραδέως τὸ θῦμά του.

Τὸ ὑπωχρον φῶς τοῦ λαμπτήρος ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὴν φρικώδη ταύτην σκηνήν.

Ὁ γίγας ἔθετο τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νέας γυναικός, ἀπαρᾶ λὰκτως ὅπως ὁ δῆμιος ἀνακαλεῖ εἰς ἐαυτὸν τὸν καταδικασμένον, ὑπαινθυμίζων αὐτῷ διὰ τῆς τοῦ ὤμου ἐπαφῆς ὅτι ἡ ὥρα τῆς καταδίκης του ἔρθεσεν.

Ἡ νέα γυνὴ ἐν τῇ ἀθεσφάτῳ αὐτῆς φρίκῃ ἀνεπήδησεν ὀλοσύνσωμος ἀνατριχίσασα πρὸς τὴν ἐπικρὴν ἐκείνην, ὡς εἰ ὑπὸ ὄρειω δηχθείσα.

Οἱ φρικαλέοι ὀφθαλμοὶ της ἐρρίφθησαν ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ τέρατος ἐκείνου, ἀλλ' ἀπέστρεψεν αὐτοὺς πᾶντα μετὰ βδελυγμίας, βχλοῦσα κραυγὴν καὶ οἱ κλονιζόμενοι πόδες της ὀπισθοδρόμησαν πρὸς τὸ παρ' αὐτὴν ἀνὰ κλιντρον.

Ὁ Ἀνδρόνικος κατέπνιξε κίνημα πεισματώδους λύσεως, συσπᾶσας τὰ χεῖλη αὐτοῦ.

— Θὰ ἦτον καλῆτερα, εἶπε διὰ προσποιητῆς γαλήνης, ἂν δὲν ἐδείκνυες πρὸς ἐμὲ αὐτὴν τὴν ὥρην τόσο ἀπροστροφὴν. . . Κυρία Φινέλλη! . . . ἀξιώματος τοῦ Λεωνὲ συζυγε, ἔπραπεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς νὰ μὰς πληροφορήτῃς τὸν νόμιμον γάμον σου, διὰ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν ἐπὶ ματαίῳ εἰς ἰδανικὰ σχέδια! . . . ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ἠθέλησες νὰ μὰς περιπαίξῃς. . . τῇ ἀληθείᾳ ἐκτιμῶ τὴν κρυφίνοιάν σου. . . εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ τόσα ἀνεκτίμητα προτερήματα ὅσα σὲ περιστέφουν· ἀλλ' ὁφείλεις ἐπίσης νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ἤλθε καὶ ἡ ἰδική μου σειρά. . . Αἶ! Κυρία, τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ γίγας κύπτων πρὸς αὐτὴν μὲ ἀπαστράπτοντα ὄματα, θὰ κέρμης τέλος πάντων τὰ πικρά γλυκὰ διὰ νὰ συνομιλήσωμεν ὡς δύο καλοὶ φίλοι, ἢ ἂν θέλῃς ὡς δύο φίλτατοι ἐρασταί. . . εἶδες ὅτι ἡ παρ' ἡμῶν ὡς πρὸ τούτων ὑπόλογισμός; . . . Ὑπάρχει μὴ ἀόρατος δύναμις ἣτις συντρέχει εἰς τὰ σχέδιά μου, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὁποῖον ἐπεκαλεῖσαι καθ' ἡν στιγμὴν ἔγραψες τὸ προσκλητήριον τοῦ συζύγου σου, δὲν σὲ εἰσέκουσε! . . . φαίνεται ὅτι εἶμι μοιραῖον, προσέθετο μετὰ τινι ἀν. κοπῇ ὁ ἀπειδής, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃς πλέον ἰδική μου σύζυγος, θὰ γίνῃς ἐρωμένη μου! . . . εἶναι ἐπαγωγότερον εἰς τὸ ἐπώνυμον τοῦτο. . . Ἐπειτα ἐγὼ ἐφρόντισα διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇς διόλου αὐτὴν

τὴν νύκτα . . . ἀγαπῶ πολὺ νὰ μὴ σὲ δυσχερῶ! . . . καὶ πῶς ἄλλως θὰ ἔκαμνέ τις ἐνώπιον μιᾶς τόσοι πολυελεῖς ὥσαν ἐσὶ ἐρωμένης . . . Ὁ γενναῖος καὶ ἀξιολάτρευτος σύζυγός σου θὰ ἦναι ἰδὼ διὰ νὰ σὲ παρηγορῇ καὶ π ο υ, καὶ π ο υ! καὶ ἂν φανῇς εὐπροσέγορος πρὸς ἐμέ, πρὸς ἀνταμοιβὴν θὰ σοῦ συγχωρήσω νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇς πλέον! . . . βλέπεις πόσον εἶμαι καλός; . . .

Ἀπέτεινε δὲ αὐτῇ πρόσωπον σκαρταστικὸν ὑπομειδιῶν τὸ ἀπαίσιον, τὸ βέβηλον ἐκείνο χαμόγελω.

Ἡ νέα γυνὴ ἐρρίγησε μέχρις ὀνύχων· τὸ μέγεθος τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὴν συμφορᾶς ἐσκιαγραφῆθη ἐν τῇ συγκεχυμένῃ φαντασίᾳ αὐτῆς, καὶ ἐντρομοὶ οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἐστράφησαν, ὡς διὰ μηχανῆς ὠθούμενοι, πρὸς τὸν ἄτιμον καὶ τρομερὸν ἐκείνον ἄνδρα, ὡς πρὸς καταπληκτικὸν μορμολύκειον.

Ἐποίησε κίνημά τι ὥσεί ἤθελε νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀποτροπαίου καὶ εἰδεγθοῦς ἐκείνης θέας.

— Ἀλλὰ μὴ μὲ φοβεῖσαι λοιπὸν, εἶπεν ὁ γίγας δραξάμενος τῆς χειρὸς τῆς Φινέλλης, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ πλείονος ἑαυτοῦ! . . .

Ταύτοχρόνως ἐκόλλησε τὰ μὲν ἀνὰ αὐτοῦ χεῖλη ἐπὶ τῆς παγετωδούς ἐκείνης χειρὸς.

Ἀλλὰ τότε ἡ ἀναισθητοῦσα γυνὴ ἔλαβεν ζωὴν ἐν ροπῇ, ἅπαν αὐτῆς τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπόν τῆς περιεκοσμήθη ὑπὸ ἀκτινοβολοῦ ἐρυθρήματος, ἀπώθησε μεθ' ὀρμῆς τὸν ἐρρύσουλόν ἐκείνον κακοῦργον, καὶ ἐκ τῶν ἀπείρων αὐτῆς δεινῶν ἄπειρον ἀντλοῦσα δύναμιν ἐρρίφη δι' ἐνὸς ἁλματος εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Ὁ γίγας ὥρμησεν ὅπως θέσῃ προπύργιον τὸ πελώριον σῶμά του πρὸ τῆς διαβάσεως τῆς νέας γυναικός.

— Κάθαμα! ἀνέκραξεν ἡ τελευταία αὕτη μετ' ἀγερῶχου καὶ ἀξιοπρεποῦς ἀπαγγελίας, δὲν ἔχεις λοιπὸν τίποτε ἱερὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον;

Ἐνυπῆρχε δὲ ἐν τῇ στάσει αὐτῆς τοσαύτη καταφρόνησις ὥστε ὁ ἀρχιπειρατὴς ἔδηξε μετὰ μανίας τὰ χεῖλη του.

— Κἀμνεις ἄσχημα, εἶπεν, ὑποκρινόμενος ἀταραξίαν, νὰ μολύνῃς τὸ ὥραλόν σου στόμα με ἀπρεπεῖς λόγους . . .

— Ἄ! κακοῦργε, ὑπέλαβεν ἐκείνη διὰ φωνῆς παλλομένης, δὲν ἀρκεῖ ὅτι ὕβριζεις τοὺς ἱερωτέρους θεσμούς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὕβριζεις καὶ τὸν Θεὸν αὐτόν, ἄτιμα! . . . ἀλλὰ πρόσεξον, πρόσεξον! νομίζω δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ πείσῃ ὁ κερκυνὸς τῆς θείας δικαιοσύ-

νης τὴν ὁποίαν περιφρονεῖς ἐπὶ τῆς καταχθονίου σου κεφαλῆς, καὶ ἂν κομπαζῇς εἰς τοὺς ἰσχυροὺς βραχίονάς σου ἀπέναντι μιᾶς δυστυχοῦς γυναικός, ἐὰν φαντάζησαι νὰ κορέσῃς τὴν λύσσαν σου εἰς τὴν αἰσχροτέραν τῶν ἄτιμιων ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης, πρόσεξον! πρόσεξον, σὲ ἐπαναλέγω! . . . δὲν εἶναι εὐκόλον, ὅπως τὸ νομίζεις, νὰ ἀτιμωθῇ γυνὴ ὥσαν ἐμέ! . . .

— Καὶ τί θὰ κάμῃς λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιληστής διὰ βιαίας φωνῆς.

— Αἶ! ἔκαμιν ἡ Φινέλλη κινήσασα τὴν χεῖρα μεγαλοπρεπῶς. ὑπέφερξ τὰ πάντα, πλὴν πρὸ τοῦ σημείου εἰς τὸ ὅποιόν, ἱερόσυλε, μὲ ὠθεῖς, δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ φοβοῦ τὴν ἀπειλίσαν μου! . . .

— Ἄ! μὴ σκιάζεσαι, παρακαλῶ, καλὴ μου μνηστὴ, εἶπεν ὁ γίγας μὲ συγκεκρατημένην ὀργὴν, ἀρεῖς ὑπόκωπον γέλωτα.

— Τίς οἶδε; ὑπέλαβεν ἡ Φινέλλη ὡς εἰς ἑαυτὴν ἀποτεινομένη σείουσα τὴν ὑπερήφανον αὐτῆς κεφαλὴν, ἴσως εἶναι πεπρωμένον μου νὰ ἀπαλλάξω τὴν κοινωνίαν ἐνὸς τοσοῦτον οὐτιδανοῦ κακοῦργου! ἴσως, ἴσως ὁ Θεὸς μοὶ ἐπεφύλαξε τὸ μέγα τοῦτο κατόρθωμα! . . .

— Χά, χά, χά! ἐκάγχασεν ὁ ληστής βιαίως, ἀλλ' ὑπὸ τῆς κεκρυμμένης λυσσώδους αὐτοῦ ἀγανακτικῆς ἐφάνη ἡ θηριώδης αὐτοῦ μορφή πελιδνουμένη.

— Καλὲ τί ἀκούω; μήπως εἶναι ὄνειρον;

— Ἀθλίε! πιστεύω νὰ ἔλθῃ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ζητήσῃς ἔλεος!

— Ἀπὸ ἐσέ, βέβαια! ἀλλὰ σὺ θὰ μένῃς ἀνηλεῆς, δὲν ἔχει οὕτω; Καὶ δὲν θὰ ἦναι πολὺ μακρὰν ἡ στιγμή ἐκείνη, καθὼς εἶπες; Αἶ, καὶ πότε θὰ ἦναι ἄρξ γε, ἡμπορεῖς νὰ τὸ μαντεύσῃς; δὲν ὁμιλεῖς; . . . Ἄς ἦναι, ἐγὼ τὸ μαντεύω λοιπὸν . . . τώρα νὰ ἰδῇς.

Ὁ γίγας ἐποδοκρότησεν ἐπὶ τοῦ ἰδάφους.

Ἡ Φινέλλη ἐρρίγησεν.

— Τί; προσκαλεῖς τοὺς συνενόχους σου, ἄνδρες! ἀνέκραξε περιδεῆς.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου πλησίον τῆς τραπέζης, ὅπως λάβῃ εἰ δυνατόν ἀμυντικὴν θέσιν.

— Ὅχι! ὅχι! ἐβόησεν ὁ γίγας μετὰ λύσσης κἄτωχρος μὲ τρέμοντα χεῖλη· προσκαλῶ τὸν σύζυγόν σου. Ἐλησμόνησες ὅτι ἐκτελῶ ὅ,τι ὑποσχεθῶ, μετεχειρίσθην πᾶσαν ἀβροφροσύνην ὅπως καταβάλω αὐτὸ τὸ ὀλέθριον δι' ἐσὲ πείσμά σου· δὲν ἠθέλησες, ἔστω! δὲν θέλεις τὴν φιλίαν

μου, μου κηρύττεις τὸν πόλεμον! καλῶ! τὸν πόλεμον λοιπόν, ἀφοῦ σὲ ἀρέσκει.

Ἡ Φινέλλη ἔστη ἄναυδος καὶ φρικώσας· ἀλλ' ἀπέστειλεν αὐτῷ βλέμμα κεραυνοβόλον, οὕτινος τὴν δύναμιν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντικρούσῃ ὁ ἀρχιπειρατής, κατανεύσας ἐν μεγίστῃ ταρχῇ.

Ἐκεῖ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ὠθιῖται, ἄνδρες δύο εἰσέρχονται ἀσθμαίνοντες ὑπὸ τὸ βῆρος ἀνθρώπου τινος προσδεδαμένου εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς καθίδρας, ἀπὸ τῶν ἐρεισμάτων τῆς ὁποίας ἐδόξαζον αὐτόν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦτον ἐντελῶς κεκρυμμένον ὑπὸ πλκτὸ ἐπίδερμα ἐκ ρυπαροῦ τινος τεμαχίου ὀθύνης.

Ἀπέθηκον αὐτὸν ὀλίγον παρέκει τῆς θύρας καὶ ἀπῆλθον κλείσαντες αὐτὴν καὶ περιστρέψαντες τὸ κλειδίον ἐξωθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Ο ΘΕΟΣ ΕἶΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΜΟΥ!

Ὁ δεσμώτης ἐρχίνατο ἐν καταπληκτικῇ ἀκίνησίᾳ, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἤρειδετο ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου, ἀσκεπῆς δεικνύοντα μόνον τὴν βραχείαν καστανόχρουν ἀτμέλητον αὐτοῦ κόμην.

Αἱ χεῖρες, οἱ πόδες, τὸ σῶμα, πάντα ἦσαν συνεσφιγμένα ἐντὸς πολλῶν περιπτύξεων χοιροῦ σχοινίου.

Ὁ Ἀνδρόνικος παρετήρησεν αὐτόν μετὰ κκεντρεχίας ἀνεκράχτου, δύο ἀστραπαὶ διέφυγον τῶν βλοσυρῶν αὐτοῦ ὀρθαλμῶν, ἐνῷ ἡ ἀγρία αὐτοῦ μορφή ἐρρυτιδῶθη ὑπὸ θανάσιμου μειδίσματος ἐχθροπαθείας. Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὴν νέαν γυναῖκα ἱρμαῖον τῆς τρομερᾶς ἐρρίκης ἐν τῇ ἀπεριγράπτῳ ἐκείνῃ ἀγωνίᾳ τῆς ἀβεβαιότητος, ἀκολουθῶν τὸ ραγδαῖον αὐτῆς βλέμμα ἀναζητοῦν νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ὑπὸ τὸ ἐπίδερμα κρυπτόμενον πρόσωπον, ὁ γίγας λέγομεν ἰστραφεὶς περιεβλήθη ἀπὸ ἐκφρασιν ἀγρίου θριάμβου.

— Ὡς δὲ ὁ Θεὸς σου ἐπροστάτισε τὸν σύζυγόν σου κυρία . . . εἶπε δακτυλοδεικτῶν τὸν δεσμώτην ἀκίνητον πάντοτε ὡς νεκρὸν.

Ἡ Φινέλλη ἀφῆκε κρυγὴν σπαραξικαρδίου ὀδύνης, ἱλιγγίσει καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της μηχανικῶς.

— Λέγε λοιπόν τί σκέπτεσαι περὶ τῆς ἰσχύος μου τώρα; ἐπανελάθην ὁ ἱερόσυλος, ἀμφιβάλλεις, ἀκόμη ὅτι εἰμαι κύριος τοῦ συζύγου σου; ἀμ-

ρότεροι μὲ ἐξυβρίσατε μὲ περιεπιζήσατε ὡς τὸν εὐτελέστερον, τὸν ἀτιμώτερον τῶν ἀνθρώπων, ἤλθεν ἡ σειρὰ μου. ὠρκίσθην νὰ ἐκδικηθῶ! καὶ θὰ ἐκδικηθῶ! ἐβροντοφώνησε μὲ ὄμματα ἐξηγριωμένα σπινθηρίζοντα.

Αὐτομάτως οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς νέας γυναικὸς προτεικνύσθησαν πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου δεσμώτου.

Ἐπὶ τινες στιγμᾶς, ἀλλὰ στιγμᾶς ἃς ἠσθάνθη ὡς τῶνος μακροῦς αἰῶνας μαρτυρίων, ἐστηρίχθησαν ἀπλανεῖς ἐπ' αὐτοῦ . . .

Τὸ μέτωπόν της ἀνέβλυσε πᾶντα μεγάλας σταγόνας ἰδρώτος παγεροῦ. Φρικώδης στογερὰ ιδέα διήλθε τοῦ τεταραγμένου αὐτῆς λογικοῦ, καὶ ρήξασα δευτέραν ἀγωνιώδη κρυγὴν ὤρμησε ἐπὶ τοῦ δεσμώτου, τραυλίζουσα δι' ἐσβεσμένης δυσχεατλήπτου φωνῆς μεταξὺ τῶν ὀδόντων της.

— Τὸν ἐτόρλωσαν, τὸν ἐτόρλωσαν! . . .

Ὁ γίγας Ἀνδρόνικος ἀντὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἐξεναντίας παρεμέρισεν ὅπως ἐντροφήσῃ πλεῖστον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῶν θυμῶν αὐτοῦ.

Ἡ Φινέλλη μετὰ πυρετώδους παραφόρου ταχύτητος, ἐπλησίασεν εἰς τὸν δεσμώτην καὶ ἔλυσε τὸ ἐπίδερμα τοῦ προσώπου του.

— Ἄ! ἔκαμιν ὀπισθοδρομοῦσα μετὰ θαμβους ἀπεριγράπτου.

Ὡς δὲ ἡ θεὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου νὰ ἐξωογήνησεν αὐτὴν δι' ὑπερανθρώπου τινός δυνάμειος ἐστράφη πρὸς τὸν γίγαντα δῆμιόν της μειδιῶντα ἐν τῇ θριαμβεκτικῇ αὐτοῦ νίκῃ καὶ ὑπεροχῇ, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐστράφη ἡ νέα γυνὴ μεγαλοπρεπῆς ὥστε περιβληθεῖσα ὑπὸ θείας τινος φωταυγείας ὅλη ἀκτινοβόλος καὶ ἀνυψοῦσα μεθ' ὑψίστης ὑπερηφανείας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐφώνησε μετὰ φωνῆς ἐπισήμου.

— Ἀθλίε! ὁ Θεὸς τὸν ὅποιον περιφρονεῖς, ὁ Θεὸς οὕτινος ἐβλασφήμησας τὸ ὄνομα! εἶναι ὁ μόνος ὅστις δύναται νὰ μὲ προστατεύσῃ κατὰ σοῦ! γονυπέτησον πρὸ τῆς παντοδυναμίας του· ἀπόλυσον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον διότι δὲν εἶναι ὁ σύζυγός μου!

Πρὸς τὰς τρομακτικὰς ταύτας λέξεις, τὸ μειδίσμα τοῦ γίγαντος ἐσβέσθη εἰς τὰ χλωμὰ αὐτοῦ χεῖλη καὶ ἐπήδησε πρὸς τὸν δεσμώτην.

Κύβας τότε πρὸ αὐτοῦ εἶδε δύο πυρίνους ὀρθαλμούς· ἀτενῶς αὐτὸν ὀρῶντας, καὶ πρόσωπον ὠχρόλευκον ἀπειλητικόν, ἀρειμάνιον.

Κερκυνὸς ἀνέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του δὲν θὰ ἐπληττεν αὐτόν τασοῦτον καιρίως.

Καταπληκτικὴ σκοτοδίνη ἐστρουβίλισεν αὐτόν, καὶ ὀπισθοπορῶν ἀναζήτησε στήριγμα ἐπὶ τῆς κλίνης ὅπως μὴ καταπέσῃ ψελλίζων μετὰ φρίκης τὸ ἐπόμενον ὄνομα.

— Ὁ Δικμαντής! . . .

— Ἐγὼ αὐτός, εἶπεν ὁ γενναῖος νεότης τέως νομιζόμενος νεκρὸς μάλλον ἢ ζῶν, καὶ ταυτοχρόνως ἠγωνίσθη διασεισθεὶς νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμά του. Ἀλλ' ἀπέμεινεν ἐξηντλημένος.

— Μὴ ἐξώγρυσαν ὡτάν μ' οὐ μ' ἄεις τὸ κάθισμα τοῦτο, ἰψιθύρισε δυσπνέων. Καὶ θὰ καυχᾶσαι βέβαια διὰ τὸ ἀνδραγχείᾳ σου τοῦτο κύρ πλοίαρχε! εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν γίγαντα μετὰ περιφρονητικοῦ τόνου, δὲν εἶναι ἀληθὲς; ἔχεις σκοπὸν νὰ μὲ κρατῇς ἀκόμη πολλὴν ὥραν ἡρώτησεν.

Ὁ Ἀνδρόνικος διετέλεσεν ἄλλος, προφανῶς προσπαθὼν νὰ ἀποσθεῖσῃ τὴν ἀπλετον αὐτοῦ ταρχήν.

Ἡ Φινέλλη ἔσχετο ἐπὶ τινὰ χρόνον ὥστε ἐμπνευμένη ὑπὸ θείας ἐκστάσεως ἤτις ἐνόησε τὸ μαρμαῖρον αὐτῆς βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν μετ' εὐσεβοῦς εὐγνωμοσύνης, εἴτα προσβλέψασα ἤτενισε συμπαθῶς τὸν Ὑδραῖον.

— Δυστυχῆ! εἶπε μετὰ περιλύπου φωνῆς κινουῖτα βραδίῳ τὴν κεφαλὴν της.

Ὁ ἀνδρεῖος αὐτῆς πρὸς τὴν ἐνδειξὴν ταύτην τῆς συμπαθείας τῆς δυστήνου γυναικὸς ἥσθάνθη συνθλιβόμενα τὰ στήθη του ὑπὸ τὰ ἰσχυρὰ δεσμά του, ἀπερίδοκίμασε νὰ τὰ διασπᾷ διὰ δευτέραν φορὰν ἐπὶ ματαίῳ.

Τὸ πρόσωπόν του ἀποσταζὼν ἰδρώτι, ἐγένετο ὀλοπόρφυρον αἰσχυρό-μενος ἐκ τούτου, καὶ ἐξηκόντησε κατὰ τοῦ γίγαντος ἐν ἑκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων βλεμμάτων βδελυγμὴν ἅμα καὶ ἀδιάλλακτον ἔχθραν μαρτυρούντων.

— Θὰ τὰ λογαριάζωμεν αὐτὰ καμμίαν ἡμέραν, κύρ Ἀνδρόνικε, ἐπρόφερεν ἀποπνιγόμενος ὑπ' ὀργῆς.

— Ἀ! ἔκαμιν αἶφνης μετὰ περιφροήσεως ὁ γίγας πρὸς τὸ Ὑδραῖον, εἰπείτα συμπίψας τοῦ γρόνθους του διὰ μιᾶς, ἐστράφη πρὸς τὴν Φινέλλην.

— Σὺ θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς ὅλα, ἐβόησεν ὠρυόμενος καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ τρίζων μετὰ λύσσης χυνόμενος κατ' αὐτῆς.

Ὁ γίγας ἦτο φοβερός.

Ἐπνεε μένει.

Ἡ μορφή αὐτοῦ ἀνεδείκνυσεν ὅτι τὸ λογικόν του δὲν ἐπενήργει πλέον ἤθελε νὰ θύσῃ, νὰ ἀπολλύσῃ...

Ἐκ τοῦ λάρυγγος τοῦ Ὑδραίου, σφαδάζοντος εἰς τὰ δεσμά αὐτοῦ, διέφυγε φωνὴ φρίκης.

Ἡ Φινέλλη ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ ἐκείνῃ στιγμῇ περιέφερεν ἀστραπιαῖον βλέμμα πρὸς τὰς τέσσαρας τοῦ δωματίου γωνίας ἄσυχρον ζητοῦσα.

Ἐκεῖ, τὸ βλέμμα της συναντᾷ δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς τὸ ἐγγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε ρίψει χαμὰ ἡ Φινέλλη.

Τὸ πρόσωπόν της ἀνέλαμψεν ὑπ' ἐλπίδος καὶ ἀποφασιστικῆς τόλμης.

Ὅρμξ ἐν ροπῇ, ἀρπάζει αὐτὸ καὶ στρέφεται κατὰ τοῦ Ἀνδρόνικου ἀνατείνουσα ἀπειλητικὴν χεῖρα.

Ἡ κίνησις αὕτη δὲν διήρκεισεν οὔτε ἐν δευτέρῳ λεπτον.

Ὁ γίγας ἐκράτησεν ἐκ τούτου ἐνώπιον τῆς ὀξυβελούς λεπίδος.

— Ἐάν κινήθῃς, εἶπεν αὐτῷ ἡ νέα γυνὴ εὐσταθῶς, κακοῦργε, σὲ ρονεύω!

— Κτύπα! ἐρώνησεν ἕτερος ἐκ χαρᾶς ὁ Διαμαντῆς.

— Ἀ, ἔχιδνα! ἐγόγγυσεν ὁ πλοίαρχος φρίσσων· κάτω τὸ ὄπλον! ἐρώνησεν ὁρμητικὴν καμπύλην διαγράφων εἰς τὸν ἄερα διὰ τῆς χειρὸς.

— Κάτω σὲ λέγω, ἦ... καὶ ἀνύψωτε τὸν βραχίονά σου ὅπως ἐπιτεθῇ.

— Ὅπισω, ἐκράνυσεν ἡ νέα γυνὴ καρκινοβατοῦσα, ὀπίσω κακοῦργε!

Τοσαύτην δὲ σταθερότητα ἐνέφαινε τὸ τεθολωμένον αὐτῆς ὄμμα τοσαύτην ἀπόγνωσιν, τοσαύτην ἰσχύν ἐκέκτητο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτῆς, ὥστε ὁ ἀρχιπειρατῆς ἀκουσίως ριγήσας ἥσθάνθη τὴν ὑπεροχὴν ταύτην καὶ τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν.

Λυσσώδης μανία κατέλαβεν αὐτὸν τότε, οἱ δὲ πόδες του καθελώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀκίνητοι· ὁ φρύγξ του ἀνέπεμψεν μυκηθμόν θηριώδη, καὶ ἠρεῦνησε μετὰ πυρετώδους παραφορᾶς ὄπλον τι ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἀσπλος! ἐτραύλισεν ἀμηχανῶν, καὶ αἱ χεῖρες καὶ ἡ ἀποτρόπαιος κεφαλὴ του ἐκρημάσθησαν ἀδρανεῖς...

Ἐπῆλθε βραχεῖα σιγὴ φοβερά.

Πρὸς στιγμὴν ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θύραν.

— Μὴ τὸν ἀφῆσθαι νὰ φύγῃ, κτύπα, κτύπα! ἐρώνησεν ὁ Ὑδραῖος ματεύων τὸν σκοπὸν αὐτοῦ... Ἀχ! καὶ νὰ μὴν εἶμαι ἐλεύθερος εἶπε περιστρέφων μετ' ἀμηχανίας τὴν κεφαλὴν.

Ἀλλ' ὁ γίγας μετεμελήθη καὶ ἔκχευεν ὅπως ποδοκροτήσῃ.

Πλὴν τὴν ἰδίαν στιγμὴν μυστράων τι γόναιον διολισθαίνει ὡς ὄφρις ἀθορύβως ὀπισθεν τῆς Φινέλλης, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ οὐδενὸς τὴν προσοχὴν, ὀρθοῦται καὶ ταχυτέρᾳ ἀστραπῇ ἀρπάζει τὸ ἐγγχειρίδιον ἀπὸ τὴν προτεταμένην χεῖρα αὐτῆς καὶ γίνεται ἄρπεντος.

Πάντες ἔμειναν ἐκπεπληγμένοι πρὸς τὴν ἐναέριον ἐκείνην σκιάν ἐξαφανιζομένην.

Ἠκούσθη μόνον γέλωτος σαρκαστικῆς· ὑπόκωφος, ὃν ἡ Φινέλλη ἀνεγνώρισεν.

— Ἄ Φλώκη! ἐψιθύρισεν ὁ γίγας ἀναπνεύσας, σοὶ χρεωστῶ τὰ πάντα.
Ὁ ἀλιτῆριος ὑπερυχαριστήθη ἐξεληθὼν τῆς δυσκόλου θέσεως εἰς ἣν περιεπλέχθη.

Ἐν τούτοις ἡ Φινέλλα ἀπώλεσεν ἤδη καὶ τὴν ἐσχάτην ἐλπίδα.

Γοερὰ κρυγὴ ἀπέπη τοῦ στόματός της καθ' ἣν στιγμὴν ἡ χεὶρ της κατέπεσεν ἄοπλος.

— Ἀχ! ἐστένχξεν ἐν ἀγωνίᾳ φρίσσων ὁ Διαμαντῆς, γενόμενος ὠχρότερος μαρμαῖρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣΤ'.

ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗ ΛΥΣΙΣ.

Τότε ἀνεξελίσθη ἡ φρικωδεστέρα σκηνὴ ἣν ἀποτροπίζεταί τις νὰ περιγράψῃ, ἡ βδελυροτέρα πάλη ἀφ' ὅσας ἤκουσέ τις ποτέ...

Ὁ λυσσαλὴς ἐκείνος γίγας, κύριος πλέον τοῦ πεδίου γενόμενος, ὥρμησεν ἀφρίζων εἰς τὸ ἀσθενὲς αὐτοῦ θῦμα.

Οἱ τρομεροὶ καὶ ἱερόσυλοι βρυχόντες τοῦ ἰδράξαντο αὐτοῦ, ὡς ἀρπακτικοὶ ὄνυχες λιμώττοντος ὀνίου ἐμπηγόμεναί εἰς τὴν λείαν του.

Στιγμὴ τερατώδους, ἀνίσου πάλης ἰππηκολούθησε, καθ' ἣν ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐκαλύφθη ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ πελωρίου ἐκείνου ὄγκου.

Ἀμρότερα τὰ σώματα ἐταλαντεύθησαν, ὥσπερ ἤθελον νὰ καταρηνισθῶσι τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου...

Ἀλλ' ἡ Φινέλλα εὐκίνητος, εὐλαμπτος, ὀλισθαίνει ὡς ἔγχελυς ἀπὸ τῆς ἡρακλείου ἐκείνης ἀγέλης, ἀνατινάζεταί ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος, πηδᾷ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ φεύγει πρὸς τὴν ἑτέραν τοῦ δωματίου γωνίαν.

Τοῦ γίγαντος αἱ χεῖρες τότε ἐναγκαλιζόνται τὸ κενόν, τὸ σῶμα του ἀπόλλυσι τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτει μεθ' ὀρμῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἥτις ἀνατρέπεται μετὰ παρατεταμένου πατάγου, ὃ ἐπ' αὐτῆς λαμπτὴρ κατακυλισθεὶς συντρίβεται εἰς μύρια τεμάχια, τὰ πάντα δὲ βυθίζονται εἰς ἐντελὴ σκοτίαν.

Τρεῖς δεικφοροὶ φωναὶ ἐξερευχόμιντο ἀπὸ τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα, διερχόμενα εἰς μίαν φρικώδη μακρὰν κρυγὴν.

Ὁ γίγας ἐξνέστη καὶ ὥρμησεν ὅπως ἀνεύρῃ τὸ θῦμα του ἀπὸ βδελυρὰν βλασφημίαν.

Ἐπῆλθε τότε ἀλλόκοτος τις κίνησις.

Οὐδὲν διεκρίνατο· ἀδιάκοπός τις βοή τῶν μυκτῆρων καὶ ποδόκτυποι συνεχεῖς ἀπετάλουν παράδοξον θόρυβον καθ' ὅλην τὴν περιοχὴν τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου.

Ἡ ἀπιστία αὐτῆς σκηνῆς ὠρεῖται νὰ λάβῃ πέραν. Πρὸς τὴν λύσσαν τοῦ ἀτόμου ἐκείνου ἀνδρός, ἡ νέα γυνὴ ὠρεῖται νὰ ὑποκύβῃ ἐπὶ τέλους.

Ἠκούσθη ὡσεὶ κρυγὴ θρηνώδης, σπαρακτικὴ, ἣν παρεκολούθησαν ὡς ἤχῳ ἱππώνημα λυσσαλίου, τρομερὸν, καὶ ἐπεκράτησε αἰγὴ δευτερολέπτου.

Αἶφνης ἀνέλαμψε φλόξ ἐρυθροπὴ ὑπὸ τὴν ἀνατραπίσαν τράπεζαν, ταῦτοχρόνως δὲ ἀνεδόθη δριμύτης δυσσώδης ὁσμὴ ὥσπερ κιομένων ὀθνίων, καὶ φαιδρὸς καπνὸς ἀνεπέμφθη.

Ἡ θρυαλλίς τοῦ συντρίβεντος λαμπτήρος μετίδωκε τὸ πῦρ, ὑπὸ δὲ τὴν τρίμουςαν λάμψιν αὐτοῦ ἀμύβολόν τι σκιάφως διεχύθη ἐπὶ τοῦ στυγεροῦ δράματος.

Δύο σώματα ἐφάνησαν συμπεπλεγμένα, ἀμφικινούμενα οἷον ἐπαλαίοντα.

— Φωτιχά, Φωτιχά! ἐκραύγασεν ὁ δυστυχὴς Ὑδραῖος δι' ὅλης τῶν πνευμόνων αὐτοῦ τῆς ἰσχύος, ἀσπαίρων ἐναγωνίως ἐν τῇ ἰδρᾷ αὐτοῦ, ἥτις ἐκρέται ἐπὶ τοῦ ἰδῆρους κλονιζομένη ὑπὸ τῶν βικιστάτων ἀνατιναγμῶν αὐτοῦ.

— Φωτιχά! ἐπνεύλαζε μανιωδῶς, ἐλπίζων νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ γίγαντος, καὶ ἀπ᾿ ἀλλαγῆς ἡ δύστηνος γυνή.

Ἀλλὰ γούτος καταπιπτόντων σωμάτων ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς κραυγὰς του.

— Βοήθεια, βοήθεια! ἐτραύλισε φωνὴ ἐξηντλημένη, ἀγανιώδης.

Ὁ ἐν τῇ μρτυρικῇ ἐκείνῃ ἀκίνησις καταδεδικασμένος Διαμαντῆς διέκρινε τότε τὴν δυστυχὴ νέαν ἀσθμαίνουσαν τὸ φρικῶδες τοῦ θανάτου ἄσθμα μετ' ἀνασκιρτισμῶν σπασμωδικῶν ὑπὸ τὸ στιβαρὸν τοῦ γίγαντος γόνυ. Οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτοῦ ἐθολώθησαν, ἐκλείσθησαν αὐτομάτως πρὸς τὴν τρομερὰν ἐκείνην θέαν, καὶ περιέλουσεν αὐτὸν φρίκη ἀπερίγραπτος.

Τὸ πῦρ ἐν τούτοις ὑποτρεφόμενον ἰμεγεθύνετο ἀναπέμπον φλόγα ζωροτέραν, ἀδηράγον, ἀπειλοῦσαν ἀνὰ πᾶν λεπτὸν νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ νὰ καὶ ἀβρογχιθῇ ἅπαν τὸ δωματίον ὅπερ ἐπληροῦτο πνιγηρῷ καπνῷ.

— Φωτιχά! καίεσθε! ἠδυνήθη νὰ ἐκστομίσῃ ὁ τάλας Διαμαντῆς διὰ φωνῆς ἡμισθέτου βραγγινώδους, ἀμηχανῶν καὶ μαινομένου εἰς τί μέσον νὰ προσδράμῃ.

Ἀλλ' ὁ γίγας οὐδὲν ἤκουεν εἰμὴ τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ λύσσαν.

— "Α! . . . εξέφερε τὸ मुखὸν στόμα του ὡς ὠρυγὴν τίγριος ἀνασφουμένης ἵνα σπαράξῃ τὴν λείαν της.

Δραξάμενος δὲ ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων τῆς σφαδάζουσας γυναικὸς ἐστήριξεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἰδάφους ὅπως ματαιώσῃ πᾶσαν αὐτῆς ἀπόπειραν κινήσεως.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν αἱ ὕκλοι τοῦ ἐνὸς ὑπὲρ τὴν ἀνατραπίσαν τράπεζαν συντρίβονται μετὰ φύφου, τὰ πραθυρόφυλλα ὑπεύκοντα εἰς βιάν ἰσχυροτάτην ὥθῃσιν ἐνδίδουσιν ἡμιτεθραυσμένα ἀρήσαντα ἀκάρια τριγμὸν.

Φοβερὸν φάσμα διαγράφεται εἰς τὸ κενόν, ὅπερ ὀρθοῦται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ τὰ ὕψη τῶν συννέφων καταρριπτόμενον ταχύτερον τῆς διανοίας, ποιεῖ ἐν ροπῇ γιγάντειον ἄλμα ὑπὲρ τὴν ἀναφλέγουσαν πυρκαϊάν μεταξὺ τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν φλογῶν, καὶ χύνεται εἰς τὴν ἄνισον ἐκείνην πάλιν.

Πρὶν δὲ προλάβῃ νὰ ἐννοήσῃ τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνην ὁρμήν ὁ γίγας ἠσθάνθη δύο χαλυβδίνους ἀδαμάστους χεῖρας, αἵτινες συνέσφιγγαν τοὺς βραχίονάς του, καὶ ἀπίστευτον τινα δύναμιν σύρουσαν αὐτόν.

Ἐν ἀκραὶ καταβληθεὶς εὗρεθ' ὅστις ὥσπερ καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ πατώματος, ὑπερέκνω δὲ τῆς κεφαλῆς του ἀπηγγίλθη τὸ ἐπόμενον ὄνομα.

— Φινέλλη! Φινέλλη μου!

Ὁ γίγας αἰσθάνετο κεραυνόπληκτος ἀπολιθωθείς πρὸς τὴν φωνὴν ἐκείνην.

— Ὁ Λεωνῆς, ἐκράυγασεν ἑξαλλος ὑπὸ παραφορᾶς ἐν τῇ ἀνελπίστῃ ἐκείνῃ λύσει ὁ Διαμαντῆς ἀναγνωρίσας τὸ μεγαλόφυχον ἐκεῖνο φάσμα προφθάσαν ἐν τῇ τελευταίᾳ στιγμῇ.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλήσθησαν δακρύων ἀράτου ἀνακουρίσεως.

— Λεωνῆ! ἐφέλλισε φωνὴ ἑτέρα λεπτὴ περίτρομος ὡς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας ψυχόρραγούντος ἀνερχομένη.

Ἄλλος τις ἀνὴρ εἰσεπήδησεν αἰφνης ἀπὸ τοῦ παράθυρον, ἀλληλοδιαδόχως δ' αὐτοῦ ἠκολούθησαν ἄνθρωποι ἐξ ἑτέροι.

Τὸ πῦρ ἀντρεπιζόμενον ὑπὸ τοῦ εἰσορμῶντος ἀέρος ἔλαβε κινδυνώδεις διαστάσεις.

Αἱ φλόγες αὐτοῦ ἤδη ἐβόμβουν σπινθηροκίζουσαι, καὶ ὁ καπνὸς ἠπέλει νὰ καταπνίξῃ ἅπαντας ἀποτυγλῶν αὐτοὺς.

Οἱ ἐπτά ἐκεῖνοι εἰσπηδήσαντες ἄνδρες περιεκύκλωσαν τὰ τρία ἐκεῖνα φρικώδη τῆς σκηνῆς ταύτης πρόσωπα.

Ὁ Λεωνῆς, διότι ἦτο αὐτὸς, κρατῶν ἐξηπλωμένον τὸν γίγαντα πλοί-

αρχον, ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα, ἐφώνησεν δι' ἐπιτακτικοῦ τόνου πρὸς αὐτούς:

— Ἐδῶ!

Τρεῖς τότε ἐξ αὐτῶν ἔκυψαν ἐπὶ τοῦ γίγαντος, καὶ εἰς διάστημα ἐνὸς λεπτοῦ ἰδέσμευσαν αὐτὸν οὐδεμίαν ἀντίστασιν ποιήσαντα.

— Φινέλλη! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς φρισσούσης ὁ Λεωνῆς ἀνεγειρόμενος ὅπως προσδράμῃ εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Λεωνῆ! εἶπεν ἡ νέα γυνὴ σκιρτώσα, καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἀνακχθῇ.

— Μὴ φοβοῦ πλέον! εἰμαι πλησίον σου! εἶπεν ὁ Λεωνῆς κύπτων πρὸς αὐτήν.

Οἱ δύο βραχίονες τῆς νέας γυναικὸς περιεπτύξαντο τὸν τράχηλόν του, καὶ ἀποκριμασθεῖσα ἀπ' αὐτοῦ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς πενθίμου, ἐκλειπούσης.

— Ἦλθες ἐγκαίρως! ἂν δὲν ἐπρόφθανες θὰ ἀπέθνησκον!

Ὁ Λεωνῆς ἀνῆγειρεν αὐτήν εἰς τὰς ἀγκάλας του μεθύων ἐκ τοῦ ἀμέτρου αὐτοῦ θριάμβου.

Ἐν τῷ μέσῳ τότε τῶν σκυθρωπῶν καὶ ἀλλάων ἐκείνων ἀνδρῶν, γέρων τις πολυὺς ἐβόη, ὁ αὐτὸς παράδοξος ἐκεῖνος γέρων βασιλεὺς τοῦ ὑπογείου, ἐν ὀνομάσκειν Μαυρόνικον, ἵστατο ὡς ἀδυσώπητος δικαστής, ἀλλὰ τὸ πύρινον αὐτοῦ βλέμμα θωπεύσαν ἐπὶ στιγμὴν μετ' ἀπείρου εὐφροσύνης τὸ ἐνώπιόν του πολυπαθὲς ἐκεῖνο συζυγικὸν σύμπλεγμα ἐστράφη εἰς τὰς τοὺς περὶ αὐτῶν.

— Ἐμπρός, εἶπε βροντοφώνως.

Πέτρυναν οἱ τρεῖς ἄνδρες οἱ ἐπὶ τοῦ γίγαντος ἐνασχολούμενοι ἀνῆγειραν αὐτόν.

— Θραύσατε τὴν θύραν, ἐπανέλαβε ἐπιτακτικῶς ὁ γέρων.

Οἱ τρεῖς ἐναπολειπόμενοι ὤρμησαν ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν.

Αἱ φλόγες ἤδη ἀνυψοῦντο βοίζουσαι πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ ἐξορμῶσαι ἐκτὸς τοῦ παραθύρου.

Ἀπασα ἡ πλευρὰ ἐκείνη ἐγένετο παρὰνάλωμα.

Θόρυβος καὶ σύγχυσις τρομέρᾳ διεδόθη πανταχόθεν.

Αἰφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται μεθ' ὁρμῆς καὶ ἀναφάνεται ἡ Φλώμη.

— Φωτιὰ! . . . βοήθεια! . . . κραυγάζουσα ὡς παρὰφρων, ἀλλ' ὁ καπνὸς τὴν ἐμποδίζει νὰ προβῇ.

Ἐν μέσῳ δ' αὐτοῦ διακρίνει κινουμένους ἀγνώστους ἀνθρώπους.

— Φωτιὰ, φωτιὰ! ἐπανεβόησε.

— Συλλάβετε αὐτήν τὴν γυναῖκα, ἤκουσθη φωνὴ βροντερὰ.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΜΟΣ Β')

Ἐκαμε νὰ ὀρμήσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλὰ φοβερὸς τις ἀνὴρ δέχεται αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐκλείπει καὶ ῥηθάνθη ἐαυτὴν ἀπαγομένην.

— Ἀ! μοχθηρὸν πλάσμα! ἐτονθόρυσεν ὁ ἀπάγων αὐτὴν.

Ἡ Φλώμη ἐφρικίασεν ἀναγνωρίσασα τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου τῆς Θεοδώρου Βάλλης.

Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ ἑταῖροι τοῦ ἐξιλασμοῦ, οἵτινες ἐδίκασαν αὐτὴν πρὸ ἐνὸς ἔτους.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσεν ὀπισθεν τῆς ἐτέραν φωνὴν θρηνησθῆ λέγουσαν.

— Τὸ τέκνον μας! ποῦ εἶναι τὸ τέκνον μας; . . .

Παγετώδης φρίκη ἐπάγασεν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὴν φωνὴν ταύτην καὶ ἀπέμεινεν ἡμιθανής.

Ἀλλ' ὁ Διαμαντῆς, ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἀδρεῖται νύκτες κλυπτόμενος ὑπὸ τοῦ νέφους τοῦ καπνοῦ, ἀγωνιῶν ἐν τῇ ἀσφυξίᾳ τῆς δυσπνοίας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ὅπως προσέξῃ τις καὶ εἰς αὐτόν. Ἐμύλλει νὰ ἀποθάνῃ τὸν οἰκτρότερον θάνατον.

Ἡ σύγχυσις μόνον πάντων τῶν ἀπερχομένων ἐν σπουδῇ ἐκείνων ἀνθρώπων ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν καὶ τῶν βηματισμῶν αὐτῶν περιεκύκλου τὴν κεφαλὴν του καὶ εἰδείου τὴν ἀγωνίαν τοῦ ταλαιπώρου νέου.

Εἰς μὲν τὴν ἐσχίστην εἰς τὸ κάθισμά του πεισθόμενος τὰ ἐπικαλεσθῆ βοήθειαν ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο καὶ βαθμηδὸν ἀπεσβέσθη.

Εἰς μὲν τὴν ἡγωνίαν νὰ ἀνεώξῃ τοὺς δεινοπαθοῦντας ὀφθαλμοὺς του, καὶ διακρίνῃ τι.

Τέλος ἡ ἀσφυξία τὸν κατέβαλε!

Πάντες εἶχον ἀπέλθῃ, οὐδεὶς εἶχεν ἐνθυμηθῆ τὸν καρτερόψυχον ἐκεῖνον Ὑδραῖον.

Τὸ παμφάγον πῦρ μαινόμενον ἤδη ἐξώρμησε πρὸς τὴν ὀροφὴν, μετ' ἀγρίας καὶ θρυβώδους βοῆς τῶν πελωρίων φλογῶν, ἀπὸ κατέρχεν ἀπασαν τὴν πρόσοψιν τοῦ δωματίου.

Φρικώδεις κροταλισμοὶ ἐξερράγησαν τότε ἐν τῇ ἀκαθέκτῳ ὀρμῇ τοῦ καταστρεπτικοῦ στοιχείου, τὸ ἔδαφος ἐκλονίζετο, ἡ ὀρορὴ ἐσειάτο ὑπέκουσα εἰς τριγμοὺς τρομεροῦς, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἅπαν τὸ δωματίον ἐκεῖνο ἠπεύλει νὰ καταρρεύσῃ ὅπως ἀποταλίσῃ μίαν πυριφλεγῆ λάβαν. Ἐν τῷ μέσῳ τότε τῆς φρικτῆς ταύτης δίνης, ἀνθρωπὸς τις ἔκυψε πρὸ τοῦ ἀναισθήτου Διαμαντῆ, λεοντοκάρδιος τις περιφρονῶν τὰς περι-

κυκλούσας αὐτόν καὶ μυκωμένας φλόγας, ἀπέκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ δυσήνου νέου καὶ ἀνῆρπασεν αὐτόν.

Ἦτον ὁ Λεωντῆς! . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'.

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΕΩΝΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΗΣ ΑΘΗΓΓΑΝΙΔΟΣ

ΠΑΗΡΟΥΤΑΙ.

Εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ κηταχθονίου τούτου οἴκου ἐπὶ τῆς κατωφεροῦς ἀτραποῦ παραπλεύρως τοῦ ρύακος, ὠδεύον μετὰ σποδῆς τρεῖς ἀθιγγανίδες, ἐπιστρέφουσαι πρὸς τὰ καταλύματα αὐτῶν, εἰς τὰς ὑπερθεὶς τοῦ ὀθωμανικοῦ νεκροταφείου καλύδας τῶν ἀθιγγάνων.

Ἦτον ἡ δεκάτη ὥρα τῆς αὐτῆς ἐσπέρας, ὀλίγον ἐνωρίτερον τοῦ φοβεροῦ δράματος, ὅπερ περιεγράψαμεν.

Εἰς τὸ σεληνιαστὸν δ' ἐκεῖνο σκιδόφως διεκρίνοντο ὅπως οὖν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν τριῶν τούτων γοησιῶν.

Αἱ μὲν δύο ἦσαν παρήλικες, ἡ δ' ἐτέρα νεωτάτη καὶ ραδινή.

Πᾶσαι ἔφερον τὰς πήρας αὐτῶν πεπληρωμένας καὶ ταυτοχρόνως συνδιελέγοντο διὰ τῆς χυδαίας των γλώσσης.

— Καὶ οὐ, καυμένη, ἔλεγεν ἡ πρεσβυτέρα πασῶν, δὲν τοῦ κατέβαζες καμμιὰ ὅτ' κεφάλι τοῦ τιποτένιου, μόνο τ' ἄφησες τὸ κορίτσι νὰ τὸ χύμῃ σ' αὐτὰ τὰ χάλια!

— Καλέ οἱ κακοχρονισμένοι, μ' ἔβαστούσαν εἶπεν ἡ ἐτέρα γραικ' ἀμ' αὐτὴ πάλαι ἡ σκορδοῦλα! πῆγε νὰ μοῦ χωθῇ κοντὰ του, τῆθελε καὶ τᾶπαθε.

— Μπα! ἔκαμεν ἡ νεᾶνις ἀθιγγανίς, ὥσεί ἐγγιχθεῖσα τὴν φιλοτιμίαν, ἐμβλέψασα πρὸς τὴν συνάδελφόν της μετ' ἀγερῶχου ὕρους, καὶ ἐρυθριῶσα καὶ οὐ τριακόσιαις φοραῖς τὴν ὥρα μετὰ κοπανίζεις νᾶμαι πρὸ ἔκνοιγμένη γιὰ νὰ βγάξω τὸ ψωμί μου, ἀλλοιώτικα μὲ τὸ ἄντροπλό μου φυσικὸ θὰ ψοφήσω τῆς πείνας.

— Ἐλα, ἔλα. ἔτσι ἦτανε νὰ γένῃ, ὑπέλαθεν ἡ πρώτη παρεμβαίνουσα ὅπως ἀποδιώξῃ τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἧς παρήχθη ἐκ τῆς ἀτασθαλίας τῆς συνοδοιπόρου τῆς γλώσσης.

— Αυτό έγινεν, είπεν ἡ νεάνις μετὰ κατηφαίης, γιὰ νὰ βάλλω γνώσι ἄλλη φορά.

— Αἶ καὶ τί θὰ κάμη; τάχα; ἠρώτησε τραχέως πῶς ἡ νεωτέρα γραῦς, ἐκλαβοῦσα διαφοροτρόπως τὸ νόημα τῆς νεάνιδος.

— Δὲν θὰ πέφτω 'σὺν ξιμυαλισμένη ὅπου τύχη· ἀπάντησε μετὰ τινος σταθερότητος,

— Ὡχ! καὶ σὺ, ἔκαμες τὸν ψύλλο καμὴ λα! εἶπε πραυνθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἡ αὐτὴ γραῖα ἀθιγγανί.

— Ἄμ' ἐσὶν δὲν σὲ κόφτει βέβαια, γιὰ 'ρώτησε καὶ 'μένα, τὸ μάγουλο μου ἀκόμη καίει 'σὺν φωτὶ ἀπ' τὴν ὥρα ἐκείνη.

— Αἶ! καὶ ποῖός σέ φταίει, δὲν εἶδες ποῦ κόντεψε νὰ πᾶθω καὶ ἐγὼ χειρότερα; εἶπεν ἀναστελλοῦσα τοὺς ὤμους.

— Μὰ ἐκείνη δὲν τὸ εἶπε γιὰ 'σένα, εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα ἀποτεινομένη εἰς τὴν γραῖαν, μὴ τὸ συνέριζεσαι τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι εἶναι ἀμύθητο ἀκόμη· ἔπειτα στραφείσα πρὸς τὴν νέαν ἠρώτησεν:

— Ἐ! δὲν μᾶς τέλειπες πῶς τὴν γλύτωσες ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ διβουλανθρώπου ἐκείνου;

— Ἄν δὲν ἦταν ἐκεῖνο τὸ παληκάρι, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις θορυβηθεῖσα ὀλίγον, θὰ μοῦ ἐξέσχιζε τὸ μάγουλο ὁ ἀναθεματισμένος.

— Ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ἡ νεωτέρα γραῦς, σωστό παληκάρι καυμένη Μάρω! τοῦ πέταξε μὲ ἀσάμαρτα ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ διῇ τὸν οὐρανὸ σφονδύλι.

— Καὶ ἐνός τᾶβαλε μὲ τόσους ἐκεῖ;

— Ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς τὰ ἀποκάμανε; ἐμεῖς ἅμα τὸν κτύπησι, καὶ τὴν ἄφησε ἀπ' τὰ χέρια του, τὸ στρώψαμε ὥς ποῦ νὰ πῆς τρί.

— Ποῖός 'ξεύρει τὸ καυμένο τὸ παληκάρι, εἶπεν ἡ νέα διὰ τετραγμένης φωνῆς, σείουσα τὴν κεφαλὴν, πῶς τὰ ξεπέρδεψε μὲ τέτοιους ἐξ αἰτίας μας, 'μπορεῖ νὰ παθε κακό.

Καὶ ἀλλοιῶσασα τὴν φωνὴν τῆς προσέθετο:

— Φύγαμε σὺν ἀχάρισταις χωρὶς νὰ τὸν διαφεντέψουμε καὶ!

— Καὶ τί διαφέντεμα ἤλπισες νὰ τοῦ κάμωμε δύο γυναῖκες; . . .

— Ξέρω καὶ ἐγὼ; μὰ δὲν τὸ κάμαμε καλὰ.

— Κάπου θὰ τὸν λαχτάρησε ἡ ψυχίτσα σου μικροῦλά μου, εἶπεν ἡ νεωτέρα γραῦς δι' ἱμφραντικοῦ μορρασμοῦ.

— Κι' ἂν τὸν καψορέγεται, ὑπέλαβεν ἡ πρεσβυτέρα, δὲν εἶναι καὶ παράξενο.

— Χυ! ἔκαμεν ἡ ἑτέρα μετ' ἱλαφράς; εἰρωνεῖας, τέτοιο ὁμορφο παληκάρι δὲν εἶναι γιὰ τὰ 'δικά μας ἀσάμαρτα . . .

Ἡ νεάνις οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἐφαίνετο καταβληθεῖσα ὑπὸ λυπηρῶν διαλογισμῶν· τὸ πρόσωπόν της ἐξωραίσθη ὑπὸ ἀκτινοβόλου ἐρυθρήματος.

— Καὶ ἦτανε κένενε; ἄρχοντες αὐτός; ἐπανελάβεν ἡ πρώτη.

— Καλὲ τί θὰ 'πῆ; ἦτανε καὶ ἦτανε! . . .

— Ἐ, ποῦ τὸ 'ξέρεις, αὐτοὶ οἱ ἀρχόντοι ἔχουνε καμμιὰ φορὰ μερικαῖς παρὰ ξενίαίς . . .

— Σὺν τί;

— Μπορεῖ νὰ τοῦ 'μπῇ καὶ σὲ μμάτι ἡ Μάρω μας.

Ἡ νεάνις, ἡν ὠνόμαζον Μάρω, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς ὁμιλοῦσης τὸ διαχυγὲς βλέμμα της ἐν πλήρει συγκινήσει.

— Δὲν βρυσάει, αὐτοὶ τῶχουν φυσικὸ νὰ ξεπέρνουνται ὅταν διῶν καμμιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα ὁμορφή νὰ τὴν πειράζουν ἄλλοι. . .

— Ἄς εἶναι, τὸ κατὰ κατὰ τῆς γραφῆς αὐτὸς σὰς ἔκαμε μεγάλο καλὸ . . .

— Αἶ, ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἔχη γερό . . .

Στραφείσα δὲ ἀποτόμως σχεδὸν ἡ νεωτέρα αὕτη γόησσα γραῦς ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Καὶ τί συλλογιέσαι Μάρω;

Ἡ νεάνις ἀνεσκίρτησεν, ἀλλ' εἶπε παραχρῆμα:

— Ἦθελα νὰ μὴν ἤμουν τέτοια ὅπως εἶμαι! συχαίνομαι τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἀμρότερὰ τὰ γραῖδια παρετήρησαν αὐτὴν μετ' ἀπορίας.

— Ὅλο κλαψοῦραις ἔχεις ἀπόψε, εἶπεν ἡ μία.

Ἀλλ' ἡ Μάρω οὐδὲν ἤκουσεν, ἦτο βεβουλισμένη εἰς ρεμβασμοὺς καὶ ἡ μορφή αὐτῆς ἐγένετο περίλυπος.

Εἶχον ρθᾶσει πρὸ τοῦ ἐκ κυπαρίσσω ἀλσους τοῦ νεκροταφείου, διακόψασα τότε τὸ βᾶδισμά των ἐπηυχήθησαν ἀλλήλας τὴν καλὴν νύκτα, καὶ ἀποχωρισθεῖσαι αἱ μὲν δύο γραῖαι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν παρακάμπτουσαν τὸ νεκροταφεῖον ἀτραπὸν, ἡ δὲ νεάνις ἐξηκολούθησε τὴν παραπλευρῶς τοῦ ρύακος ἀνωφέρειαν, ἄγουσαν πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ὄχθης αὐτοῦ καλυβόσπιτα.

Ἐβᾶδιζε μετὰ τάχους, πρὸς ἐαυτὴν πάντοτε κύπτουσα σύννους καὶ ἀναξήγητόν τινα συγκίνησιν αἰσθανομένη, ἥτις ἔκαμεν αὐτὴν ἄλλοτε μὲν νὰ ἐρυθρίξῃ ἄλλοτε δὲ νὰ ἐκπέμπῃ θλιβεροὺς ὑποχώρους στεναγμοὺς.

Είχεν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ, οἱ βηματισμοὶ τῶν συναδελφῶν της ἐξέλειψαν ὀλοτελῶς.

Αἶφνης ἀντίχρησεν ἐκπυρσοκρότησις.

Ἡ νεάνις ἔστη κατεπιτοημένη βλέμματ' ἐντρομα ρίπτουσα περὶ αὐτήν.

Ἄλλ' ἡ σιωπὴ τῆς νυκτός ἐπανελήρθη ἀγριωτέρᾳ.

Ἡ ἀθιγγανὶς ἐπανάλαβε τὸν δρόμον της ὠκυποδαεττέρα, πλὴν περιδεῆς, τοὺς ὀρθαλμοὺς ἔχουσα ἑτεροπλανεῖς, ὥσπερ πρὸς τὴν ἑαυτῆς σκιάν δειλιῶσα.

Ἀλλὰ μόλις προὐχώρησε περὶ τὰ εἴκοσι βήματα ἐβρόντησε διπλῇ ἐκπυρσοκρότησις, μᾶλλον μεμακρυσμένη τῆς πρώτης· ἡ νεάνις ἀφῆκε φωνὴν τρόμου καὶ ἔκαμε νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀλλ' ὥσπερ ὑπὸ ἀκαταμαχίτου μυστηριώδους γοήτρου παρασυρομένη, οἱ πόδες της ἤρπηνθησαν νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὸν τρόπον αὐτῆς, καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορεῖαν μετὰ πλειοτέρᾳ ταχύτητος.

Διήνυσε τὴν ἀτραπὸν ἄπασαν, ἣτις ἔληγεν ἐπὶ τῶν κλιτύων ἐνός λόφου, ἔπειτα δὲ δι' ἐλιγμοῦ ἀποτόμως ἀνωφεροῦς ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξηκολούθησε προβαίνουσα μὲ βλέμμα πεπλανημένον, ὥσπερ τρέμουσα τὴν συνάντησιν φοβήτρου τινός.

Αἶφνης κλαυθμηρισμοὶ νηπίου γοεροὶ προσέβαλον τὴν ἀκοὴν της, ταυτοχρόνως δὲ εἰς ἀπόστασιν δέκα ἀπ' αὐτῆς βημάτων ἐπὶ τῆς χλοοκρυφῆς γῆς διέκρινε λευκὸν ἀκίνητον ἀντικείμενον.

Ἐβρικίασαν ὑπὸ δέους, καὶ ἔμειναν ἐπὶ δευτερόλεπτον ἀμφιρρεπῆς· ἀλλ' ὥς ὑπὸ ἐνστίκτου τινος παραδόξως αὐτὴν ὠθοῦντος, ἐπλησίασαν, οἶοναι συρομένη παρ' αὐτῷ.

Κύψασα τότε ἀνέστυρε μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὴν ἄκρην τοῦ ὀθονίου ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἶδε τὸ ἐρυθρωπὸν νηπίον ὀλολύζοντος πρόσωπον.

Ἡ ἐκπληξὶς τῆς δειλῆς ἀθιγγανίδος ἦτον ἀπερίγραπτος.

Ἐρρώθη περιστρέφουσα τὰ ἐκστατικὰ αὐτῆς βλέμματα ἐν μεγίστῃ συγχύσει, ἀναζητοῦσα τὸν ἀπᾶνθρωπον ἐκείνον, ὅστις ἐν μέσῳ νυκτὶ ἐγκτέλειψε τὸ ἀθῶον πλάσμα, καὶ πρὸς τὴν ἰδέαν τοιοῦτου ἀνοσιουργήματος ἐρρίγησε, καὶ ἡσθάνθη ἀκατανόμαστον βδελυγμῶν.

Ἀλλὰ πᾶραυτὰ ἔκφρασις συμπαθείας πρὸς τὰς οἰμωγὰς τοῦ βρέφους παρηγώνισε τὴν φρίκην αὐτῆς, τὸ ἔμφυτον ἐκεῖνο γυναικεῖον φίλτρον ἐθέρμανεν αὐτήν, καὶ γονυπετήσασα ἀ-ήγειρε τὸν υἱὸν τοῦ Λεωνῆ εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸν ἐθλίψεν ἐνθέρμως ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ φιλοστοργῶν περιπτύξεων, καὶ παραφόρως αὐτὸν ἀσπαζομένη ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς σχεδὸν κλαυθμηρᾶς.

— Οὐ! τὸ καυμένο, τὸ καυμένο! τὸ ἄρησαν νὰ παγώσῃ κατὰ γῆς οἱ ἀθεόφοβοι.

Καὶ οἱ γλυκεροὶ αὐτῆς ὀρθαλμοὶ ὑγράνθησαν.

— Οὐ! τί ὁμορρο εἶναι! ἔλεγαν ἐγχειρομένη καὶ πρᾶτηροῦσα ἀπλήγως εἰς τὸ ἡμίφως τῆς σελήνης τὸ πρόσωπον τοῦ βρέφους, ὅπερ ἐπράυνθη παρυσθὺς ἐντὸς τῶν θερμῶν ἐκείνων ἀγκυλῶν, μόνον τὰ λεπτοφυῆ αὐτοῦ χεῖλη ἐκινήθησαν ὥσπερ ἐκμυζωντὰ τι.

— Πεινᾷ τὸ καυμένο εἶπεν ἡ νεαρὰ παρθένος, ποῖος ξέρει πόση ὥρα ἐκεῖ τὸ υἱὸν τὰν ἐδῶ, ὁ Θεὸς ἐδῶσε κ' ἔχω γάλα φυλαγμένο ἀπ' τὸ πρῶτ' ἐννοῖα σου μικρὸ μου θὰ σὲ δώσω ἐγὼ νὰ φᾶς.

Καὶ ἡ ἀθιγγανὶς λησμονήσασα πλεον τὸν φόβον της, ὤρμησε πρὸς τὰς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καλύβας, ἀποφέρουσα τὸν υἱὸν τοῦ Λεωνῆ, ὥς τι πολύτιμον λάφυρον, ὅστις μοιραίως ἐκλήθη ὅπως ἐκπληρωθῇ ἡ ὀφειλομένη εὐγνωμοσύνη τῆς τυχοδιώκτιδος ἐκείνης πρὸς τὸν γενναίως ὑπερασπισθέντα αὐτὴν πατέρα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ΄.

Ο ΛΟΞΟΦΘΑΛΜΟΣ ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΠΑΝΤΩΝ.

Ἡ ἀθιγγανὶς φθάσα πρὸ ἐτοιμορρόπου πενιχρᾶς καλύβης ὑπὸ ὕψηλόν καὶ κατὰ κομον πλάττανον, ὠθησέ σαθρόν τι σανίδωμα ἐν σχήματι θύρας, εἰσῆλθε καὶ ἐπενέκλεισεν αὐτήν.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἄνθρωπός τις βραχύσωμος, εἰδεχθῆς, ὁ γνωστὸς ἡμῖν Στραβομμάτης, ἐνεφανίσθη παρὰ τὴν καλύβην ἐκείνην, ἀπὸ τῆς πληθύος τῶν ρωγμῶν τῆς ὁποίας μᾶς διέφυγε νὰ εἰπώμεν, διεγράφοντο λωρίδες ταλαντευομένου φωτός.

Ὁ προχάστωρ πυρρόθριξ, οὔτινος τὸ δυσαιδέες πρόσωπον ἐνέφαιναν ἀπεριόριστον εὐφροσύνην ἀνελπίστου συντυχίας, ἐπλησίασεν ἀκροποδητῇ, καὶ ἀπὸ μιᾶς ρωγμῆς ἐβύθισε τὸ σκαῖόν αὐτοῦ βλέμμα ἐντὸς τῆς καλύβης.

Ἀποσυρθεὶς μετὰ ὀλιγόστιγον παρατήρησιν, οἱ λοξοὶ ὀρθάκμοι τοῦ περιειργάσθησαν μετὰ λεπτομερείας ἰᾶς περὶ τὴν καλύβην τοποθεσίας, ὅπως ἐντυπώσωσι πάντα τὰ σημεῖα δι' ὧν θὰ ἡδύνατο ἄλλοτε εὐχερῶς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ νέον τοῦ βρέφους κατὰ λυμα, ἔπειτα χαμογελάσας, τὸ ζοφερόν αὐτοῦ χαμέγαλον, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ καταγώγειον τοῦ ἀρχιπειρκοῦ ἄγουσαν.

— Χμ! τὸ κ λ ω β ῖ τ ο ὕ π ο υ λ ῖ ο ὕ τ ὸ β ᾶ λ α μ ε ' σ τ ὸ χ ῆ ρ ῖ, ἔλεγε μονολογῶν, πᾶμε νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὰ συμβιδῶσμε μὲ τὴν κ. Φλώμη, ὅσο νὰ διορθώσῃ ὁ κπεσιάνιος μας τὸν κύρ Λεωνῆ καὶ τὴν γυναῖκά του, ἔχομε καιρὸν νὰ συνομιλήσωμε μὲ τὴν οἰκοκυράν... ἢ ποῖός ξεύρει! ἢμπορεῖ καὶ νὰ τοῦ τὰ ἀναποδογυρίσωμε τοῦ Μ α τ τ ὸ ρ ο υ μ α ς...

Πεντήκοντα μόλις βήματα εἶχε διανύσει, ὅτε ἐρυθρωπὸν φῶς, ὡς τὸ τοῦ βορείου σέλατος, διέλαμψε καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου μέρους. Ὁ Στραβομμάτης ἀντεκόπη συνταραχθεὶς καὶ ἐβύθισε τὸ σκαῖόν αὐτοῦ βλέμμα εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος.

Ὅ,τι διέκρινεν ἦτο δι' αὐτὸν καταπληκτικόν.

Ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ καταγωγίου τῆς Φλώμης [ἐμείνοντο γιγαντώδεις φλόγες καὶ ζοφερόν νέφος καπνοῦ σπινθηροβόλου ἀνυψοῦτο πρὸς τὸν οὐρανὸν μυριάδας ἀστέρων ἀπεικονίζον.

Ἀπομιμικρυσμένη τις βοή καὶ θόρυβος ἔφθασε [μέχρι τῆς ἀκοῆς του.

Ἔστη ἐκπεπληγμένος.

— Τί διάβολο! ἐμορμύρισε, θάρρει κάνεις πῶς καίεται τὸ ἀρχοντικὸ τῆς Φλώμης.

Ὁρμησέ πρὸς τὰ ἐκεῖ διὰ πάσης τῶν ποδῶν του τῆς δυνάμεως.

Ἀλλὰ κρότος ἀμάξης ἀπὸ τῶν περάτων τῆς ἀτραποῦ διεδόθη αἰφνιδίως.

Ὁ Στραβομμάτης ἀνεχαιτίσθη ἀποτόμως ἐξιστηκῶς καὶ ἀπαυῶν.

— Αὐτὸ πάλιν τί σημαίνει; ἐψιθύρισε, τέτοια ὦρα ἀμάξι εἰδὼ κάτω, δὲν τὸ χωρεῖ τὸ κεφάλι μου.

Ὁ κρότος βαθμηδὸν ἐγένετο ἐντονώτερος, παρατεταμμένος, βίαιος, οὐχὶ πλέον ὑπὸ μιᾶς ἀλλ' ὑπὸ πλειοτέρων ἀμαξῶν ἀποτελούμενος, ἀπὸ στιγμῆς δὲ εἰς στιγμήν ἐμελλεν ὁ Στραβομμάτης νὰ διασταυρῇ μετ' αὐτῶν.

— Τί διάβολο! θάρρει κάνεις πῶς εἴκοσι ἀμάξι μζζή τρέχουν, μὴ κάμουν πομπή τοῦ νιόγαμβρου μὲ τὴν νύμφη;

Ἐνῷ δὲ περίσκεπτος ἐποίει τὸν μονόλογον τοῦτον, αἰφνης εἰς τὰ βάθη τῆς ἀτραποῦ διείδε μελαν σῶμα ὀρμητικῶς κινούμενον πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ.

Ὁ ἑταῖρος τοῦ ἀρχιπειρκοῦ δὲν ἀπώλεσεν οὔτε δευτερόλεπτον.

Πρὶν μῆσας ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ, ἐπήδησε πρὸς τινὰς ἐκεῖ θάμνους, ὁπισθεν τῶν ὁποίων συσπειρωθεὶς ἀπεκρύπτετο οὕτως ὥστε νὰ βλέπῃ ἀόρατος.

Ἐντὸς λεπτοῦ τρεῖς ἀμαξίαι μετὰ νέφους κονιορτοῦ τῶν ἵππων φριμασσούντων, διήλθον ἀλληλοδιαδόχως πρὸ αὐτοῦ μετὰ τάχους ἀστραπῆς, σπινθηρίζουσαι ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ἀτραποῦ.

Ἡ λάμψις τῆς πυρκαϊᾶς ἐφώτιζεν ἀρκούντως ὥστε νὰ διακρίνῃ ὁ εἰδεχθῆς ἑταῖρος τοῦ Ἀνδρονίκου ἐν μέρει τὰ ἐπ' αὐταῖς ἀγόμενα ἄτομα,

Καθ' ἣν στιγμήν διήρχετο ἡ πρώτη τῶν ἀμαξῶν, ἔτεινε τοὺς στυγνοὺς ὀρθάκμους τοῦ ἐπ' αὐτῆς, ἀλλ' οἱ ὕελοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ἐπιμελῶς καὶ ὁ Στραβομμάτης δὲν ἡδυνήθη νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ περιεχόμενον. Ἦκουσεν ὅμως βραχνὴν τινὰ ἀγρίαν φωνήν, εἰδὸς τι γογγυσμοῦ φοβεροῦ ὅστις ἔκαμιν αὐτὸν νὰ ἀνασκιρτήσῃ.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη τῷ ἐφάνη γνωστή. Ἐκυψεν ἐν ἀμηχανίᾳ τὸ μέτωπόν του καὶ ἔκαμε νὰ ἀνατιναχθῇ, ἀλλὰ τὸ ἐκπεπληγμένον αὐτοῦ βλέμμα συνηντήθη πέρυττα μετὰ τῆς δευτέρας ἀμάξης, δι' ἣν δὲν ἐλήφθη ἡ αὐτὴ προφύλαξις.

Ἡ ὕελος τοῦ θυριδίου διέμεινεν ἀνοικτὴ, διέκρινε δὲ ἐντὸς αὐτῆς δύο μορφὰς ἀνδρικήν καὶ γυναικείαν, ἧς τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνετυπώθησαν ἐν ροπῇ εἰς τὴν φαντασίαν του.

Ὁ Στραβομμάτης ἔρριξεν ἀνγνωρίτας ἀπὸ τῆς μορφῆς ἐκείνης τὴν Φλώμην. Ἐνόησε πᾶν ὅτι ἐκτακτὸν τι συνέβαινε, ὅλεθρα καταστροφή μᾶλλον ἐν τῇ τρομερᾷ μηχανορραφίᾳ ἣν διοργάνωσεν ὁ γίγας πλοίαρχος.

Πλὴν ἡ κατάπληξις αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς ὕψιστον βαθμὸν, ὅτε ἐν τῇ τρίτῃ ἀμάξῃ εἶδεν ὡς σκιᾶς μὸλις διαγραφείσας, τὸν Λεωνῆ καὶ τὴν Φινέλλην.

Ὁ αἰμοδόρος ὑπέστη ἀπερίγραπτον τρόμον, ἡ ὁρκίς του καταλήρησεν ὑπὸ θάμβους, ὡς τοῦ ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ προξενουμένου.

Τότε ἡ φοβερὰ τῆς καταστροφῆς πραγματικότης ἐξεικονίσθη ἀστραπηδὸν εἰς τὸ τετραγμῆνον αὐτοῦ λογικόν· ἐνόησε καλῶς ὅτι τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν, ὅτι δὲν διεψεύσθησαν αἱ ὑπόνοιαί του, ὅπως παρέστησεν αὐτὰς τῷ συντρόφῳ του Ἀνέστη.

Ἄλλ' ἐν ἀκαρεῖ τὸ καταχθόνιον πνεῦμα του συνέλαβε τολμηρὰν τινα ἰδέαν.

Ἐρωτήθη μὲ βλέμματα στείλδοντα βλοσυρῶς, καὶ χεῖλη πικρῶς χαμογαλῶντα.

— Δὲν ἔχομε πλέον ἐδῶ δουλειά· εἶπεν καὶ ὤρμησεν ἀκτάσχετος.

Ἡ τελευταία ἀμάξα ἀπείχεν αὐτοῦ μὸλις εἴκοσι βήματα, φεύγουσα ὡς βέλος· ἔτρεξε κατόπιν αὐτῆς.

Ὁ ἀλιτήριος ἀναλόγως τῆς πολυσαρκαίης του εἶχεν ἀπαραδειγμάτιστον εὐκίνησιν.

Ἐντὸς μικροῦ κατέφθασε τὴν ἀμάξαν, συγκρατήσας δὲ τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τῶν ὀπισθίων αὐτῆς, καὶ ἀφῆκεν ἑαυτὸν ἀπαγόμενον.

Ἡ ἀκάθεκτος τῆς ἀμάξης κίνησις οὐδύλως ἀντεκόπη ὑπὸ τοῦ βρέος ἐκείνου ὄγκου, οὐδ' ἠσθάνθησαν οἱ ἐντὸς αὐτῆς τὸ θρασὺ ἐκεῖνο τόλμημα.

Σὲ ῥίγῳ θὰ ξέρωμε τί δρόμο θὰ πιάσωμε, διελογίσθη . . . ἂν ἤμπορέσω νὰ κρατηθῶ ἐδῶ ὡς τὸ τέλος . . .

Ἐν τούτοις αἱ ἀμάξαι ἔφειγον πάντοτε μετ' αὐξανούσης ταχύτητος, καὶ τὰ μαστήγια τῶν ἀμαξηλατῶν ἐκροτάλλαν ἀνὰ πᾶν λεπτόν.

Ὁ Στραβομμάτης ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ λέξεις τινὰς τῶν δύο συζύγων, ἐξ ὧν ἐβεβαιώθη ἐπαρκῶς περὶ τῆς οἰκτρᾶς τύχης τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῆς συντρόφου αὐτοῦ.

Ἐνώπιον τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν οἰκίσκου ἐκεῖ ἐνθα εἶδομεν τὸ πρῶτον τὴν Φλώμην, αἱ τρεῖς ἀμάξαι ἐστάθησαν.

Ὁ Στραβομμάτης προέλαβεν νὰ ἐγκραταλέψῃ τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν του καὶ νὰ κρυβῇ περὶ ἐκεῖ πλησίον.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀμάξης εἶδε καταβαίνοντες τρεῖς ἄνδρας, οἵτινες ἔσυρον ἀπ' αὐτῆς τὸ πελώριον τοῦ Ἀνδρονίκου σῶμα ἀκίνητον, ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας δύο ἑτέρους ὧν ὁ εἰς προσεῖλκε τὴν Φλώμην, καὶ ἀπὸ τῆς τρίτης τέλος τὸν Λεωνῆ καὶ τὴν Φινέλλην ἀλληλοκρατούμενους.

Πάντες οὗτοι εἰσῆλθον σιωπηλοὶ εἰς τὸν οἰκίσκον.

Τελευταίος τις, γέρον ραινόμενος, στάς ἐπὶ τοῦ κατωρλίου τῆς θύρας ἐποίησε νεῦμά τι διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὸν ἕνα τῶν ἀμαξηλατῶν καὶ εἰσελθὼν ὤθησε τὴν θύραν διεισθεὶς αὐτοῦ.

Οἱ ἔμποι ἐκινήθησαν ἀμείσως ἐπὶ τὰ πρόσω, καὶ ὅτε ἐξηρπνίσθησαν αἱ ἀμάξαι ὁ Στραβομμάτης προέκυψεν ἀπὸ τῆς κρύπτης αὐτοῦ.

— Ἐ, εἰ νομίζω πῶς τώρα δὲν θὰ μὲ ξερῶγαι ἡ δουλειά, μὰ ὅλους τοὺς δαίμονας τῆς κολάσεως, ἐψιθύρισε.

— Καλὰ τᾶλεγα ἐγώ, ὁ κύρ Λεωνῆς μας τὰ κατάρει μιὰ χιρά . . . τί διὰ βολο ὁ καπετάνιος ἦταν ὅσον ψόριος, οὔτε γρὺ δὲν ἐβγαζε . . .

Ἀποῦ δὲ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡδύνατο ἀσφαλῶς νὰ προχωρήσῃ χωρὶς νὰ παρκτηρηθῇ ὑπὸ τινος, ἐπλησίασεν ἀθορύβως πρὸς τὸν οἰκίσκον, ὃν περιεργάσθη ἐν βραχεῖ χρόνῳ.

— Μὲς' αὐτὸ τὸ καλύβη χώρεσαν τόσοι ἄνθρωποι; . . .

Παρακέμψας δὲ τὴν γωνίαν ἐβημάτισε προφυλακτικῶς μέχρι τῆς γωνίας τῆς πλαγίας τοῦ οἰκίσκου πλευρᾶς.

— Ἄς ἰδοῦμεν ἂν ἀπὸ ἐπίσω ἔχει κάμμιὰ τρύπα ποῦ νὰ χωρέσῃ κἀνείς χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν.

— Τί διὰ βολο! εἶπεν ἐν θυμωσιν, κύπτων καὶ καταμετρῶν διὰ τῶν λοξῶν τοῦ ὀρθαλαῶν τὸ βάθος τῆς ὀπισθίας τοῦ οἰκίσκου προσόψεως.

— Αὐτὸ τὸ καλύβι εἶναι παλάτι ἀπ' ἐδῶ· ποῖός τὸ πιστεῖς . . . ἔ, ἔ! ἔκαμε μορράζων μορρασμὸν ἀπεχθῆ, μυστηριώδη, εὐκολα κἀνείς καταβαίνει αὐτὸν τὸν κατήφορον, ὁ κύρ Ἀνδρονίκός μας εἶναι τώρα σὲ καλὰ χεῖρι, ἡ κυρά Φλώμη ὄχι ὀλιγώτερον, ὥστε ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός· δὲν μένει ἄλλος παρὰ ὁ καλὸς μας Ἀνέστης· θὰ εὐρωμεν καὶ δι' αὐτὸν κἀνένα παιγνίδι νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ . . . διενεώθη συγχυσθεῖς πῶς πρὸς τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών του, πῶς θὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ τόσους . . . οἱ λογαριασμοὶ εἶναι λαμπροὶ, κάμμιὰ φορὰ ὅμως . . . Αἶ, ὅπως καὶ ἂν ἔχη, τὸ παιδί τοῦ Λεωνῆ θὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα· ἔπειτα ἂν τὸ ἀνκατώσω ξιῶρω τὸ κατατόπι τοῦ κύρ πλοιάρχου καὶ τῆς Φλώμης

ἂν ἰδῶ τὰ δύο στενὰ τοῦς πέρνω μὲ τὸ μέρος μου . . . φθάνει νὰ θέλω...

Καὶ ὁ ἀποτρόπαιος κακοῦργος ἀπεσύρθη ἐκείθεν ἀφοῦ τὰ πάντα πε-
ριεργάσθη λεπτομερῶς ἐμπορούμενος ὑπὸ τῶν καταχθονίων αὐτοῦ ἰδεῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ.

 SISMANOGILIO
MECANO

 SISMANOGLIO
MEGARO